

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Uluslararası Bestseller

Polisiye/Gerilim

**CAMILLA
LÄCKBERG
YABANCI**

DK

Yabancı

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Buz Prenses

Vaiz

Taş Ustası

YABANCI

Orijinal adı: Olycksfägel

© 2005 Camilla Läckberg

İlk baskısı Bokförlaget Forum tarafından yapılmıştır.

Nordin Agency AB'nin katkılarıyla yayımlanmıştır.

Yazan: Camilla Läckberg

İngilizceden çeviren: Sabri Gürses

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Temmuz 2015 / ISBN 978-605-09-2790-0

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Sitesi 10. cad. No. 15 Beylikdüzü - İSTANBUL

Tel: (212) 422 79 29

Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yabancı

Camilla Läckberg

Çeviren: Sabri Gürses

Wille ile Meja'ya

En iyi hatırladığı şey kadının parfümüydü. Banyodaki parfüm. Tatlı, ağır kokusu olan ısıltılı, lavanta şişesi. Parfümeride aynısını buluncaya kadar aramıştı. Parfümün adının "Poison" olduğunu görünce kikirdemişti.*

Kadın onu bileklerine, sonra boynuna, eğer etek giymişse, ayak bileklerine de sıkardı.

Kırılğan, hassas bileklerinin zarıfçe birbirine sürtünmesini çok güzel bulurdu. Koku etrafa yayılırdı ve o da hep yaklaşıp o anı beklerdi, kadının uzanıp onu öptüğü anı. Hep ağzından. Hep usulca, o kadar usulca ki bazen öpücüğün gerçek mi, yoksa hayal mi olduğundan emin olamazdı.

"Kız kardeşine dikkat et" derdi hep gitmeden önce ve kapıdan sanki yürüyerek değil, süzülerek çıkardı.

Sonraları asla hatırlayamadı, yüksek sesle yanıt veriyormuydu, yoksa sadece başını mı sallıyordu.

* İng.: Zehir. (yay.n.)

Bahar güneşi Tanumshede Karakolu'nun pencerelerinden içeri giriyor, pervazlardaki pisliği acımasızca ortaya çıkarıyordu. Kış mevsiminin kırı camın üzerini bir zar gibi kaplamıştı, Patrik sanki o zar kendisini de kaplamış gibi hissetti. Zor bir kış olmuştu. Evde çocukla birlikte olmak hayal ettiğinden çok daha eğlenceliydi ama aynı zamanda daha çok çalışmayı gerektiriyordu. Üstelik Maja'yla işler başlangıçtakinden daha yolunda gitse de, Erica evde oturan bir anne olmaya hâlâ alışmış değildi. Bunu bilmek Patrik'e işte geçirdiği her an, her dakika işkence ediyordu. Ayrıca Anna'nın başına gelenler de omuzlarına fazladan yük olarak binmişti.

Kapının vurulması, kasvetli düşüncelerini dağıttı.

"Patrik? Bir trafik kazası haberi geldi az önce. Sannäs'a giden yolda tek bir araba."

"Tamam" dedi Patrik ayağa kalkarken. "Bu arada, Ernst'in yerine gelecek kadın bugün işe başlıyor, değil mi?"

"Evet" dedi Annika. "Ama daha sekiz olmadı saat."

"O zaman Martin'i de götürüyüm yanımda. Yeni geleni işlere alıştırmak için bir süre yanımda dolaştırayım diye düşünmüştüm."

"Ya aslında zavallı kadına üzıldüm ben biraz" dedi Annika.

"Benimle arabaya binecek diye mi?" diye sordu Patrik gücenmiş gibi yaparak.

“Tabii ki. Nasıl araba kullandığını iyi bilirim... Ama ciddi, onun için Mellberg kolay olmayacak.”

“CV’sine bakılacak olursa, Mellberg’le başa çıkacak biri varsa, o da Hanna Kruse’dır diye düşünüyorum. İş geçmişine ve referanslarına bakılırsa, çetin ceviz gibi görünüyor.”

“Anlamadığım tek şey, Tanumshede’ye neden başvurduğunu.”

“Evet, bunda haklı olabilirsin” dedi Patrik ceketini giyerken. “Neden bizim gibi amatör polislerin seviyesine inerek kariyerini tehlikeye attığını sorarım ona.” Hafifçe omzuna vuran Annika’ya göz kırptı.

“Bunu demek istemedim, biliyorsun.”

“Tabii, sadece seni sıkıştırayım dedim. Bu arada, kaza mahalliyle ilgili bilgi var mı? Yaralı, ölü?”

“Telefon eden kişi, arabada sadece birinin olduğunu söyledi. Ölmüş.”

“Kahretsin. Martin’i alayım, gidip bakalım. Hemen döneriz. Bu arada sen de Hanna’ya etrafı gezdirirsin, tamam mı?”

O sırada resepsiyondan bir kadın sesi geldi. “Kimse yok mu?”

“Bu o olmalı” dedi Annika aceleyle kapıya doğru giderken. Aralarına katılacak yeni kadını merak eden Patrik de onun peşinden gitti.

Resepsiyonda onları bekleyen kadını görünce şaşırdı. Nasıl birini beklediğinden emin değildi, ama belki... daha iri birini. Ve bu kadar hoş görünümlü.. üstelik de sarışın olmamalıydı.

Kadın önce Patrik’e uzattı elini, sonra Annika’ya. “Merhaba, ben Hanna Kruse” dedi. “Bugün burada işe başlıyorum.”

Sesi Patrik’in beklediğinden daha canlıydı. Biraz kalın, kararlı bir ses tonu vardı.

El sıkışından jimnastik salonunda uzun saatler geçirdiği belli oluyordu. Bu yüzden Patrik ilk izlenimini değiştirdi.

“Ben, Patrik Hedström. Bu da Annika Jansson, karakolun omurgası.”

Hanna gülümsedi. “Erkek topraklarda tek kadın nokta, anlıyorum. Yani şimdiye dek öyleydi.”

Annika güldü. “Evet, itiraf edeyim ki, bu duvarların arasındaki testosteronun biraz dengelenmesi iyi olacak.”

Patrik araya girip sohbetlerini kesti. “Kızlar isterseniz daha sonra tanışın. Hanna, bir araba kazası haberi aldık, bir kişi ölmüş. Bence sen de benimle gelsen iyi olur, yani senin için sorun yoksa. İlk gününde işe hızlı başlamış olursun.”

“Bana uyar” dedi Hanna. “Bavulumu bir yere bırakabilir miyim?”

“Odana koyarım ben” dedi Annika. “Turu sonra yaparız.”

“Sağ ol” diye karşılık veren Hanna, ana kapıdan çıkmak üzere olan Patrik’in arkasından koştu.

“Ee, kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Patrik, polis arabasına binip Sannäs’a doğru yola çıktıklarında.

“İyiyim, sağ ol. Yeni bir işe başlamak biraz sinir bozucu olur hep.”

“CV’ne bakılırsa epey yer gezmişsin.”

Hanna merakla pencereden dışarı bakarken, “Evet, olabildiğince çok deneyim kazanmak istedim” dedi. “İsveç’in farklı yerlerinde, farklı hizmet alanlarında yani. Polis olarak deneyimimi artıracak ne varsa yaptım.”

“Peki niye? Nihai hedefin ne?”

Hanna gülümsedi. Gülümsemesi dostçaydı, ama aynı zamanda kararlıydı da. “Amir olmak elbette. Büyük merkezlerden birinde. O yüzden bütün kurslara gidiyorum, olabildiğince çok şey öğrenip çok sıkı çalışıyorum.”

“Başarıya giden yoldasın demek” dedi Patrik gülümseyerek, ama Hanna’dan yayılan büyük hırs onu biraz rahatsız etmişti. Pek alışık olduğu bir şey değildi bu.

“Umarım” dedi Hanna, akıp giden kır manzarasını seyrederken. “Peki ya sen? Sen ne kadar çalıştın Tanumshede’de?”

Patrik kendini utangaç bir tavırla yanıt verirken duyunca

biraz şaşırdı. “Ah... aslında polis akademisinden beri.”

“Vay, ben bunu kesinlikle yapamazdım. Demek ki burayı çok beğenmişsin. Benim için iyi bir işaret bu.” Gülerek dönüp Patrik’e baktı.

“Sanırım öyle de diyebilirsin. Ama işin aslı, alışkanlıklarımı ve rahatımı sevmem. Burada büyüdüm, bölgeyi avucumun içi gibi biliyorum. Aslında artık Tanumshede’de değil, Fjällbacka’da yaşıyorum.”

“Doğru, Erica Falck’la evli olduğunu duymuştum! Onun kitaplarına bayılırım! Yani cinayet romanlarına; itiraf ediyim ki biyografileri okumadım.”

“Bundan utanmana gerek yok. Satış rakamlarına bakılırsa, İsveç’in yarısı en son cinayet romanını okumuş, ama çoğu, onun İsveçli beş kadın yazarın biyografisini yayınladığını bilmiyor bile. En çok satan Karin Boye oldu, o da iki bin adet sattı. Neyse, daha evlenmedim ama yakında evleneceğiz. Hamsin Yortusu arifesinde evleniyoruz!”

“Aa, tebrikler! Hamsin haftasında düğün yapmak harika bir şey!”

“Umarım öyle olur. Açıkçası, Las Vegas’a uçup bütün bu hengâmeden kurtulmayı yeğlerim. Düğün planlamanın bu kadar belalı bir iş olacağını düşünmemiştim hiç.”

Hanna içten bir kahkaha attı. “Evet, tahmin edebiliyorum.”

“Ama sen de evliymişsin, dosyanda gördüm. Büyük bir kiledetören yapmadınız mı?”

Hanna’nın yüzü gölgelendi. Başını çevirip güçlkle duyulan bir sesle, “Resmi düğün yaptık” dedi. “Ama bu ayrı bir hikâye, şimdi zamanı değil. Geldik herhalde.”

İleride hendeğe yuvarlanmış bir araba enkazı vardı. İki it-faiyeci arabanın tavanını kesiyordu, ama hiç aceleleri yok gibiydi. Ön koltuğa bakınca Patrik bunun nedenini anladı.

Belediye meclisi toplantısının şehir kulübünde değil, onun

kendi evinde yapılması tesadüf değildi. Aylar süren iki milyon kronluk tadilattan sonra ev görücüye çıkmaya hazırды. Grebbestad'daki en eski ve en büyük evlerden biriydi. Eski sahiplerini evi satmaya ikna etmek için çok uğraşmak gerekmişti. Evin "aileye ait olduğunu, çocuklarına ve torunlarına kalacağını" söyleyerek karşı çıkmışlar, ama bir süre sonra teklifi artırmasıyla birlikte boyun eğmişlerdi. Onun teklif ettiği miktarın, ödemeye hazır olduğundan çok daha az olduğunu fark etmemişlerdi bile.

"Gördüğünüz gibi, özgün haline sadık olmak için çok uğraştık. *Residence* dergisinden gönderilen fotoğrafçı, daha önce hiç bu kadar zevkli bir tadilat görmediğini söyledi. Geçen ayın sayısı sizlerde yoksa, bizde birkaç tane var, giderken alabilirsiniz, boş vaktinizde bakarsınız."

Konuklarını yemek odasına götüren Erling W. Larson, kahve takımlarının yerleştirilmiş olduğu büyük yemek masasını gösterdi. "Hadi işe koyulalım mı, ne dersiniz?" O evi gezdirirken karısı bütün hazırlıkları yapmıştı, şimdi de sessizce masanın kenarında duruyor, konukların oturmasını bekliyordu. Erling ona beğendiğini belli eden bir baş işareti yaptı. Ağırılığınca altın ederdi Viveca; biraz sessizdi belki, ama ağzını ne zaman kapalı tutacağını bilen bir kadın, çenesi düşük bir kadından çok daha iyiydi.

"Evet, benim tavrımı biliyorsunuz" dedi Uno Brorsson, fincanına dört kesmeşeker atarken. Erling ona yüzünü buruşturarak baktı. Sağlığını ihmal eden erkekleri anlamıyordu. Kendisi her sabah on kilometre koşuyordu, ayrıca gizli saklı bir şeyler de yaptırmıştı. Ama sadece Viveca biliyordu bunu.

"Elbette biliyoruz" dedi Erling. İstedikinden daha sert çıkmıştı sesi. "Ama artık anlaşmaya varıldığına göre konuyu tartışmanın bir manası yok. Televizyon ekibi bugün geliyor, o yüzden makul olup elimizden gelenin en iyisini yapalım, tamam mı? Geçen sezon Åmål'da çektikleri görüntüler ora-

yı nasıl uçurdu gördünüz, *Töreboda Eğleniyor*’un yaptığı reklam daha da büyüktü. Önümüzdeki haftalarda, bütün ülke oturup *Tanum Eğleniyor* seyredecek. İsveç’in bu minicik köşesini en iyi yönleriyle göstermek için eşsiz bir fırsat bu!”

“En iyi yönleri mi?” Uno yüzünü buruşturdu. “İçki, seks ve aptal *reality show* sarışınları... Tanumshede’yi böyle mi göstermek istiyoruz?”

“Bence son derece heyecan verici olacak bu!” dedi ıslıl ıslıl gözlerle Erling’e bakan Gunilla Kjellin tiz sesiyle. İtiraf etmese de ona vurgundu. Kadının desteğini aldığı sürece Erling için sorun değildi bu.

“Evet, Gunilla’ya kulak verin. Bu projeyi bu ruh haliyle karşılamamız lazım. Heyecan verici bir maceraya çıkıyoruz ve buna canı gönülden inanmalıyız!” Büyük bir sigorta şirketinde geçirdiği yıllarda başarıyla kullandığı iknacı ses tonuyla konuşuyordu Erling. O başarılı yılları düşündüğünde özelemle dolardı içi. Geçirdiği kalp krizinden sonra erken emekli olma kararını vermek kolay olmamıştı, ama hayatında verdiği en iyi karar olmuştu bu. Tam zamanında ayrılmıştı işten. Tam da kan kokusu alan basın, eski meslektaşlarını parçalara ayırmadan az önce.

“Olası zarar ziyan için ne yapacağız? Töreboda’da programı çekerken öyle şeyler olmuş. Televizyon şirketi zararı karşılayacak mı?”

Erling sabırsızca yüzünü ekşitti. Kasabanın genç vergi memuru Erik Bohlin, her konuda böyleydi, “büyük tabloyu” görmek yerine gereksiz işlerle uğraşırdı. Para konusunda ne kadar bilgisi olabilirdi ki? Daha otuz yaşında bile değildi ve büyük ihtimalle hayatı boyunca Erling’in bir günde harcadığı parayı bir arada görmemişti.

Erling, Erik Bohlin’e küçümseyici bir bakış yönelterek, “Artacak turist sayısına kıyasla, birkaç kırık pencere kaygı duyulacak bir şey değil” dedi. “Ayrıca polislerin de maaşları-

nı hak etmek için ellerinden geleni yapacaklarını ve duruma hâkim olacaklarını tahmin ediyorum.”

Bakışlarını masada oturanların üzerinde gezdirdi. Hepsini de bakışlarını ondan kaçırıp itiraz etmekten vazgeçtiler.

“İyi olacak” dedi Jörn Schuster.

Erling Jörn’ün neden hâlâ mecliste kalmakta ısrar ettiğini bir türlü anlayamıyordu. On beş yılın ardından büyük oy kaybına uğrayınca, kuyruğunu kıstırıp gitmesi lazımdı. Ama Jörn küçük düşmeye doymamışsa, sorun yoktu. Her ne kadar yıpranmış olsa, hatta (mecazen) dişleri olmasa da yaşlı tilkiyi elde tutmanın bazı yararları vardı. Sadık destekçileri, Jörn aktif olduğu müddetçe ses çıkarmayacaklardı.

“Yani, geriye sadece coşkumuzu göstermek kalıyor. Ekibi saat birde karşılayacağım ve tabii hepiniz davetlisiniz. Yoksa perşembe günkü mutat toplantıda görüşürüz.” Toplantının sona erdiğini göstermek üzere ayağa kalktı.

O çıkarken, Uno hâlâ homurdansa da, Erling genel olarak iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu. Bu girişim başarı getirecekti, emindi bundan.

Kendinden hoşnut bir halde, verandaya çıkıp bir zafer purosunu yaktı. Yemek odasında Viveca sessizce masayı temizliyordu.

“Da da da da da.” Maja mama sandalyesinde oturmuş, annesinin ağzına tıkmaya çalıştığı kaşıktan kaçmaya çalışarak cıvıldıyordu. Hedefi tutturmak için uğraşan Erica, sonunda bir kaşık yulaf lapasını ağzına sokmayı başardı, ama mutluluğu kısa sürdü, çünkü Maja araba gibi ses çıkarabildiğini göstermeye karar vermişti. Büyük bir coşkuyla “*Vırrrrrrn*” diyerek yulaf lapasını annesinin suratına püskürttü.

“Piç kurusu” dedi Erica bıkkınlıkla, ama bu söz ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu.

“*Vırrrrrrn*” dedi Maja yulaf lapasını neşeyle masaya püskürtürken.

Adrian, "İç kurusu" deyince, ablası Emma onu azarladı.

"Küfür etmek ayıptır Adrian!"

"Ama İca da etti."

"Küfür etmek ayıptır, değil mi Erica Teyze?" Emma ellerini beline koyup Erica'ya sertçe baktı.

"Kesinlikle haklısın. Küfür ederek çok ayıp ettim Adrian."

Bu yanıtıtan memnun olan Emma kefirini yemeye devam etti. Erica ona sevecen ama kaygılı bir bakış attı. Kız çok hızlı büyümek zorunda kalmıştı. Bazen Adrian'a abla gibi değil, anne gibi davranıyordu. Anna farkında olmayabilirdi, ama Erica bunu çok iyi görüyordu. Küçük yaşta böyle bir rolü üstlenmenin ne demek olduğunu iyi biliyordu.

İşte şimdi de aynı şeyi yapıyordu. Kız kardeşinin anneliğini yani. Aynı zamanda Maja'nın da annesiydi ve Anna'nın girdiği depresyondan çıkmasını beklerken, Emma ile Adrian için de anne yarısı olmuştu. Erica masayı temizlerken bakışlarını yukarı çevirdi. Ama üst kattan bir ses gelmiyordu. Anna on bir den önce uyanmıyordu genellikle, Erica da onun uyumasına engel olmuyordu. Yapacak başka bir şey gelmiyordu aklına.

"Yuvaya gitmek istemiyorum bugün" dedi Adrian. "Sıkıysa göndermeyi dene" diyen bir yüz ifadesiyle bakıyordu.

"Elbette yuvaya gidiyorsun Adrian" dedi Emma ellerini tekrar beline koyarak. Erica didişme başlamadan araya girdi, bir yandan da sekiz aylık kızını olabildiğince temizlemeye çalışıyordu. "Emma, haydi paltonla çizmeni giy. Adrian, tartışmaya vaktim yok bugün. Emma'yla yuvaya gideceksin, itiraz istemiyorum."

Adrian itiraz etmek için ağzını açtı, ama teyzesinin yüzünden özellikle bu sabah sözünü dinlemesi gerektiğini anlıyordu. Sıra dışı bir uysallıkla holden çıktı.

"Tamam, şimdi ayakkabılarını giy bakalım." Erica Adrian'ın spor ayakkabılarını uzattı, ama oğlan başını iki yana salladı. "Giyemem, yardım etmen lazım."

“Giyebilirsin. Yuvada giyiyorsun.”

“Giyemem. Küçüğüm ben” diye ısrar etti çocuk. Erica içini çekip Maja’yı yere bıraktı. Bebek elleri ile dizleri yere değer değmez emekleyerek uzaklaştı hemen. Emeklemeye çok erken başlamış ve artık ustası olmuştu.

“Maja, buraya gel canım” dedi Erica, Adrian’ın ayakkabılarını giydirmeye çalışırken. Ama Maja bu ricayı duymazdan gelip bir keşif gezisine çıkmayı yeğledi. Erica, sırtından ve koltukaltlarından ter boşandığını hissetti.

“Maja’yı ben yakalarım” dedi Emma yardımcı olmak için. Erica’nın yanıt vermemesini onay saydı. Biraz sonra öfleye püfleye kucığında yavru kedi gibi kıvranan Maja’yla birlikte geldi. Erica kızının suratında çığlıktan hemen önce beliren kızarıklığı görür görmez onu kucığına aldı. Sonra büyük çocukları da ön kapıdan çıkarıp arabaya doğru götürdü. Kahretsin, böyle sabahlardan nasıl da nefret ediyordu.

“Binin arabaya, acelemiz var. Geç kaldık yine, biliyorsunuz Bayan Ewa bundan hiç hoşlanmaz.”

“Hiç sevmez” dedi Emma kaygıyla başını sallayarak.

“Evet, kesinlikle sevmez” dedi Erica Maja’yı çocuk koltuğuna bağlarken.

“Ben öne oturmak istiyorum” dedi Adrian kollarını kavuşturup mücadeleye hazırlanarak. Ama artık Erica’nın sabrı tükenmişti.

“Otur koltuğuna” diye bağırdı ve çocuğun uçar gibi koltuğuna yerleştiğini görünce ferahladı. Emma arka koltuğun ortasındaki yastığına oturup kemerini kendisi bağladı. Erica telaş ve sıkıntıyla Adrian’ın kemerini bağlarken yanağında küçük bir el hissetti.

“Seni se-vi-i-i-yorum Ica” derken olabildiğince sevimli görünmeye çalışıyordu Adrian. Tabii ki teyzesini kandırmak içindi ama her seferinde işe yarıyordu. Erica içinin eridiğini hissetti, uzanıp ona kocaman bir öpücük verdi.

Araba yolundan geri geri çıkmadan önce Anna'nın yatak odasına huzursuz bir bakış attı. Ama perdeler kapalıydı.

Jonna alnını serin otobüs penceresine yaslayarak akıp giden kır manzarasına baktı. Büyük bir sıkıntı kapladı içini. Her zamanki gibi. Kazağının kollarını çekiştirip ellerini içine soktu. Yıllar geçtikçe alışkanlık haline gelmişti bu. Burada ne aradığını düşündü. Nasıl olmuş da buraya düşmüştü? Onun günlük hayatını izlemekten neden zevk alıyorlardı? Jonna hiç anlamıyordu bunu. Koluna kesikler atan, üzgün, tuhaf ve yalnız bir kız. Ama belki tam da bu yüzden haftalardır Ev'de kalması yönünde oy kullanıyorlardı. Çünkü ülkenin dört bir yanında onun gibi kızlar vardı. Onda kendilerini gören kızlar vardı. Diğer katılımcılarla tartıştıktan sonra tuvalette oturup ağladığında, bileklerini jiletlerle paramparça ettiğinde, büyük bir umutsuzluğa kapıldığında, Ev'dekiler cüzamlıymış gibi uzak duruyorlardı ondan ama o kızlar onda kendilerini görüyorlardı. Belki de bu yüzden.

"Gawd, amma heyecanlı! Düşünsene, bize bir şans daha verseler..." Jonna, Barbie'nin sesindeki büyük beklentiyi duydu ama karşılık vermedi. Kızın adını duymak bile midelerini bulandırıyor. Ama basın bayılıyordu ona. BB-Barbie, haberlerin ana konusuydu. Asıl adı Lillemor Persson'du. Akşam gazetelerinden biri keşfetmişti onu. Ufak tefek, sıska, kahverengi saçlı, kocaman gözlüklü olduğu zamanlardan bir fotoğrafını da bulmuşlardı. Bugünkü silikon göğüslü, sarışın bombayla alakası yoktu. Jonna o resimlere çok gülmüştü. Ev'de de bir kopyası vardı gazetenin. Ama Barbie ağlamış, sonra da yakmıştı gazeteyi.

"Baksana ne büyük kalabalık toplanmış!" Barbie heyecanla, otobüsün yöneldiği meydana toplanmış bir grup insanı gösterdi. "Anlamıyor musun Jonna? Hepsi bizim için gelmiş buraya, görmüyor musun?" Yerinde duramıyordu. Jonna ona

hoşnutsuzca baktı. Sonra da MP3 çalarının kulaklıklarını takıp gözlerini kapadı.

Patrik yavaşça arabanın etrafından dolandı. Araba dik bir bayırı tırmanmış ve bir ağaca çarpıp durmuştu. Kaput içe göçmüştü ama arabanın geri kalan kısmı zarar görmemişti. Dönemece hızla girdiği anlaşıyordu.

“Anlaşılan şoför direksiyon ile koltuk arasına sıkışmış. Ölüm sebebi bu gibi görünüyor” dedi Hanna şoför tarafına çömelerek.

“Bunu adli tıbbı bırakalım bence” dedi Patrik. İstedikinden daha iğneleyici çıkmıştı sesi. “Yani...”

“Tamam” dedi Hanna rahat bir tavırla. “Aptalca bir yorumdu. Bundan sonra gözlemle yetinirim, sonuç çıkarınam – şimdilik.”

Patrik arabanın çevresindeki turunu tamamladı, Hanna’nın yanına çömeldi. Şoför tarafındaki kapı ardına kadar açıktı ve emniyet kemeri takılı olan kurban direksiyona yığılmış bir halde duruyordu. Kafasından boşanan kan, arabanın zemininde göl oluşturmıştı.

Bir teknisyen kaza mahallini belgelemek üzere fotoğraf çekmeye başladı.

“Sana engel oluyor muyuz?” diye sordu Patrik ona dönerek.

“Hayır, zaten çoğunu çektik. Kurbanı doğrultup birkaç resim daha çekelim diyoruz. Sorun olur mu? Siz ilk incelemenizi tamamladınız mı?”

“Tamamladık mı Hanna?” Patrik meslektaşını da olaya dahil etmeye özen gösteriyordu. İşe yeni başlayan biri için bazı zorluklar olabilirdi, Patrik onu rahat ettirmek için elinden geleni yapmak istiyordu.

“Evet, sanırım.” Ayağa kalkıp teknisyene yer açmak için geri çekildiler. Omzundan dikkatle tutup cesedi koltuğa yasladılar. Ancak o zaman kurbanın bir kadın olduğunu göre-

bildiler. Kısa saç ve unisex giyimi yüzünden onun bir erkek olduğunu düşünmüşlerdi, ama kurbanın yüzüne bakar bakmaz kırk yaşlarında bir kadın olduğunu anladılar.

“Marit bu” dedi Patrik.

“Marit mi?” diye sordu Hanna.

“Affärsvägen’de küçük bir dükkânı var. Çay, kahve, çikolata gibi şeyler satıyor.”

“Ailesi var mı?” Hanna’nın sesi biraz farklı gibiydi. Patrik dönüp ona baktı. Ama genç kadın normal görünüyordu, belki de Patrik’e öyle gelmişti.

“Bilmiyorum. Bakmamız gerekecek.”

Teknisyen fotoğraflarını çekmiş, uzaklaşmıştı. Patrik ile Hanna tekrar arabaya yaklaştılar.

“Bir şeye dokunmamaya dikkat et” dedi Patrik gayriihtiyari. Hanna’nın karşılık vermesine fırsat tanımadan, “Affeder-sin” diye sürdürdü sözlerini özür dilercesine, “departmanımızda yeni olsan da deneyimli bir polis olduğunu unutuyorum. Beni mazur gör.”

“Bu kadar hassas olma” dedi yeni meslektaş gülererek. “O kadar kolay alınmam.”

Patrik de rahatlayarak güldü. Yakından tanıdığı, iş alışkanlıklarını bildiği insanlarla çalışmaya ne kadar alıştığını fark etmemişti. Ekibe taze kan gelmesi iyi olacaktı. Ayrıca, Ernst’e kıyasla, kim olursa olsun daha iyiydi. Kanun benim havasına girip de geçen sonbahar işten çıkarılmış olması mucize gibi bir şeydi aslında.

“Peki, ne görüyorsun?” diye sordu Patrik, Marit’in yüzüne daha yakından bakmak için eğilirken.

“Sorun ne gördüğüm değil, ne kokusu aldığım.” Hanna birkaç derin nefes aldı. “Alkol kokuyor. Yoldan çıktığında körkütük sarhoş olmalı.”

“Kesinlikle öyle görünüyor” dedi Patrik. Biraz şaşırmış gibiydi. Kaygıyla kaşlarını çatarak arabanın içine baktı. Sıra

dışı bir şey yoktu. Yerde bir çikolata ambalajı, boş bir plastik kola şişesi, kitap sayfasına benzeyen bir kâğıt ve uzak köşede, yolcu koltuğunun yanında, yerde boş bir votka şişesi.

“Çok karmaşık görünmüyor. Kaza yapmış bir araba, içinde de sarhoş bir sürücü.” Hanna birkaç adım geri çekilip gitmeye hazırlandı. Ambulans cesedi almak için bekliyordu, artık yapılacak başka bir şey kalmamıştı.

Patrik Marit’in yüzündeki yaraları dikkatle gözden geçirdi. Bir tuhafılık vardı.

“Kanı silebilir miyim?” diye sordu aletlerini toplayan suç mahalli uzmanlarından birine.

“Sorun olmaz, yeterince kayıt aldık. Al, bir bez parçası var burada.” Teknisyen Patrik’e bir bez parçası uzattı, Patrik başıyla teşekkür etti. Dikkatle, hatta şefkatle kadının alnındaki yaradan boşanmış kanı sildi. Kurbanın gözleri açıktı. Patrik gözkapaklarını işaretparmaklarıyla yavaşça kapadı. Marit’in kan içindeki yüzü yara ve çürüklerle kaplıydı. Direksiyona çok sert çarpmıştı; araba hava yastığı olmayan eski modellerden biriydi.

“Birkaç fotoğraf daha çekebilir misiniz?” diye sordu Patrik, kendisine bezi veren adama. Teknisyen başını sallayıp kamerayı eline aldı. Hızla birkaç fotoğraf çekti, sonra Patrik’e merakla baktı.

“Bu iyi oldu” dedi Patrik şaşırmış görünen Hanna’nın yanına giderken,

“Ne gördün?” diye sordu Hanna.

“Emin değilim. Bir şey var... bilemiyorum.” Boş ver dercesine elini salladı. “Herhalde önemli değildir. Karakola dönelim. Kalan işi buradakiler yapar.”

Polis arabasına binip Tanumshede’ye doğru yola çıktılar. Dönüş yolunda hiç konuşmadılar. O sessizlikte Patrik’in aklını kurcalayan bir şey vardı. Ama ne olduğunu hiç bilmiyordu.

Bertil Mellberg tuhaf bir şekilde ferahlamış hissediyordu kendini. Sadece, varlığından on beş yıl boyunca haberdar olmadığı oğlu Simon’la vakit geçirirken böyle hissedirdi. Ne yazık ki Simon da onu görmeye çok sık gelmiyordu, ama sonunda gelmişti ve bir tür ilişki kurabilmişlerdi. Pek coşkulu bir bağ değildi bu, dışarıdan görünür de değildi; biraz saklı bir şeydi. Ama oradaydı.

Bu anlatması güç duygu, geçen cumartesi başına gelen tuhaf bir şeyle doğmuştu. Mellberg, yakın arkadaşı –daha doğrusu tek arkadaşı, aslında tanıdık denebilecek tek kişi– Sten’in aylardır süren ısrarı ve baskısından sonra Mundekal’daki bir ambar partisine gitmeyi kabul etmişti. İyi bir dansçı olduğunu düşünse bile, yıllardır dans etmemişti. Ve ambar partisi deyince de keman müziği eşliğinde dans eden taşralılar geliyordu akla. Fakat Sten ambar partilerine sürekli katılırdı ve sonunda Mellberg’i de, ambar partilerinde hem onların kuşağına uygun müziklerin çalındığına, hem de harika bir av sahası olduğuna ikna etmeyi başarmıştı. “Orada sıra halinde durup götürülmeyi bekliyorlar” demişti Sten. Mellberg’in fikir olarak hoşuna gitmişti bu; son yıllarda fazla kadınla birlikte olmamıştı, o yüzden kesinlikle o küçük adama biraz hava aldırmakta yarar vardı. Ama ambar partilerine giden kadınların nasıl kadınlar olduğu konusunda kaygılıydı. Samanlar arasında oynamak yerine, iyi bir emekli maaşı olan yaşlı bir herife pençelerini geçirmeye meraklı, umutsuz, yaşlı baykuşlar mesela. Ama Mellberg’in de iyi bildiği bir şey vardı: Kafayı evlilikle bozmuş kadınlardan kendini korumak. Bu yüzden Sten’e takılıp şansını denemeye karar vermişti sonunda.

Her ihtimale karşı, en iyi takımını giymiş ve “güzel kokular” sıkılmıştı. Sten gelince de, çıkmadan önce birkaç kadeh yolluk içmişlerdi. Sten taksiyle gitmeyi önerince, ne kadar içtikleri önemini kaybetmişti. Mellberg genellikle kaygılanmazdı bunun için, ama alkollü yakalanması hiç iyi olmaz-

dı. Ernst’le yaşadığı olaydan sonra, yukarıdakiler onu takibe almıştı, o yüzden dikkatli olması lazımdı. Ya da en azından dikkatliymiş gibi yapması. Alkollü olduğunu bilmemelerinin bir mahzuru yoktu.

Bütün hazırlıklarına rağmen Mellberg, dansların çoktan başladığı salona büyük bir beklentiyle girmemişti. Ve tahminleri doğru çıkmıştı. Sadece onun yaşında kadınlar vardı etrafta. Bu konuda Uffe Lundell’le aynı fikirdeydiler – dışarıda bir sürü hoş, eli yüzü düzgün, taze et varken buruş buruş, pörsümüş, orta yaşlı bir bedeni kim ne yapsın? Mellberg, Uffe’nin o cephede biraz daha başarılı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Rock yıldızı havası sağlıyordu bunu da. Tam bir adaletsizlik.

Cesaret toplamak için bara gidip bir şeyler alacağı sırada birinin kendisiyle konuştuğunu duydu.

“Ne biçim bir yer burası. İnsana kendini yaşlı hissettiriyor.”

“Ben de istemeye istemeye geldim” dedi Mellberg, yanına gelen kadına bir bakış atarak.

“Aynen. Beni de Bodil getirdi” dedi kadın, dans pistinde ter içinde kalmış kadınlardan birini işaret ederek.

“Beni de Sten” dedi Mellberg, dans pistinde onu göstererek.

“Benim adım Rose-Marie” dedi kadın elini uzatarak.

“Bertil” diye karşılık verdi Mellberg.

Eli kadının eline değdiği anda hayatı değişti. Altmış üç yıllık hayatı boyunca karşılaştığı bazı kadınlara sahip olmak için arzu duyduğu, şehvet hissettiği olmuştu. Ama daha önce hiç âşık olmamıştı. Şimdi birden çarpılmıştı. Kadını hayretle seyrediyordu. Mellberg’in karşısında altmış yaşlarında, yaklaşık bir altmış boyunda, biraz tombulca, kısa saçları kıızıla boyanmış ve mutlu bir gülümsemesi olan bir kadın vardı. Ama Mellberg sadece onun gözlerini görüyordu. Gözleri maviydi ve ona merakla, derin derin bakıyordu; Mellberg kendisini o gözlerde boğuluyormuş gibi hissetti, tıpkı ucuz, beyaz dizi romanlarında olduğu gibi.

Ondan sonra akşam çok hızlı geçti. Dans edip konuştular. Kadına içki aldı ve onun sandalyesini çekip oturmasına yardımcı oldu. Normalde hiç yapmayacağı şeylerdi bunlar. Ama o akşam hiçbir şey normal değildi.

Ayrıldıkları zaman hem garip hem boş hissetti kendini. Kesinlikle tekrar görmesi lazımdı kadını. O yüzden şimdi burada bir pazartesi sabahı ofiste oturmuş, kendini bir öğrenci gibi hissediyordu. Önündeki masada, kadının isminin ve telefon numarasının yazılı olduğu bir kâğıt parçası duruyordu.

Kâğıda baktı, derin bir nefes aldı ve rakamları tuşladı.

Yine tartışmışlardı. Peş peşe kim bilir kaçınıcı kez. Tartışmalar aralarında sözlü boks maçına dönüşmüştü. Ve her zamanki gibi, her ikisi de kendi konumunu savunmuştu. Kerstin açık olmak, Marit ise hâlâ her şeyi saklı tutmak istiyordu.

“Sen benden utaniyor musun – bizden?” diye bağırıyordu Kerstin. Marit, daha öce defalarca yaptığı gibi, başını çevirip göz göze gelmekten kaçınmıştı. Çünkü sorun tam da buydu. Birbirlerini seviyorlardı ve Marit bundan utanıyordu.

Başlangıçta Kerstin bunun çok önemli olmadığına kendini ikna etmişti. Önemli olan birbirlerini bulmuş olmalarıydı. Hayatın darbesini yedikten ve ruhlarında yaralar açıldıktan sonra birbirlerini bulmuş olmalarıydı. Bir âşğın cinsiyetinin ne önemi vardı? Başkalarının ne söylediğine, ne düşündüğüne kim aldırırdı? Ama Marit olaya öyle bakmıyordu. Bir kadın olarak çevresindeki insanların önyargılarından rahatsızlık duyuyor ve her şeyin son dört yılda olduğu gibi kalmasını istiyordu. Sevgili gibi yaşamaya devam edecek ama finansal nedenlerle ve kolaylık olsun diye aynı evi paylaşan iki arkadaş gibi davranacaklardı.

“İnsanların ne söylediğine neden bu kadar aldırıyorsun?” demişti Kerstin önceki akşam tartıştıklarında. Marit her tartışmada yaptığı gibi ağlamış, bu da Kerstin’i iyice öfkelen-dir-

mişti. Gözyaşları, ikisinin sırlarının yarattığı duvarın arkasında biriken öfkenin yakıtı gibiydi. Marit'i ağlatmaktan nefret ediyordu. Koşulların ve başka insanların, en sevdiği kişiyi incitmesinden nefret ediyordu.

"Bu ortaya çıkınca Sofie ne yapar bir düşünsene."

"Sofie senin sandığından daha güçlüdür. Kendi korkaklığına bahane olarak kullanma onu."

"On beş yaşında olan ve sırf annesi lezbiyen diye, çocukların alay ettiği biri ne kadar güçlü olabilir sence? Okulda başının belaya girebileceğini hiç düşünmedin mi? Bunu yapamam ona!" Marit'in gözyaşları yüzünü çirkin bir maske haline getirmişti.

"Sahiden de Sofie'nin neler olduğunu anlamadığını mı sanıyorsun? Bizi ziyarete geldiği zaman, senin misafir odasında haftalarca bir oyun çevirdiğini anlamıyor mu sanki? Bana bak, Sofie konuyu çoktan çözdü. Hem ben onun yerinde olsam, sırf 'insanlar' laf etmesin diye hayatını yalanla sürdüren bir anneden utanırdım asıl. Beni utandıran şey bu olurdu!"

Kerstin o kadar yüksek sesle bağırıyordu ki, sesi çatlak çatlak çıkmıştı. Marit, Kerstin'in nefret ettiği ve hemen ardından neyin geleceğini tecrübeyle bildiği o yaralı ifadeyle bakıyordu. Sonra masadan fırlamış ve hıçkıra hıçkıra ceketini giymeye başlamıştı bile.

"Haydi, kaç bakalım. Hep yaptığın da bu değil mi zaten. Haydi! Ama bu kez sakın geri gelme!"

Marit kapıyı vurup çıktıktan sonra Kerstin mutfak masasına oturmuştu. Güçlkle nefes alıyor, saatlerce koşmuş gibi hissediyordu kendini. Bir bakıma koşmuştu da. İkisi için istediği ama Marit'in korkuları yüzünden sahip olamadıkları hayatın peşinden koşmuştu. İçindeki ses, yakında buna daha fazla katlanamayacağını söylüyordu.

Ama ertesi sabah, o hislerin yerini tüketici bir kaygı almıştı. Bütün gece uyumamıştı. Marit'e sarılıp onu teselli etmek

ve af dilemek için kapının açılmasını, parkede tanıdık ayak seslerini duymayı beklemişti. Ama Marit gelmemişti eve. Üstelik arabanın anahtarları da yoktu; Kerstin gece boyunca kalkıp bakmıştı. Hangi cehennemdeydi bu kadın? Bir şey mi olmuştu? Eski kocasının, Sofie'nin babasının evine mi gitmişti? Yoksa annesinin Oslo'daki yerine mi kaçmıştı?

Tir tir titreyen parmaklarla telefonu alıp sağı solu aramaya başladı Kerstin.

“Sizce bu, Tanum’un turizmini nasıl etkileyecektir?”

Bohusläningen’in muhabiri not defteri ve kalemıyla yanıtı yazmak üzere bekliyordu.

“Çok olumlu etkileyecek. Büyük bir olay olacak bu. Her gün yarım saatlik bir televizyon şovu olacak Tanumshede’de. Bu bölge böyle devasa bir pazarlama fırsatı yakalamamıştı bugüne kadar.” Erling’in ağzı kulaklarına varıyordu. Eski şehir kulübünün dışında büyük bir kalabalık toplanmıştı, katılımcıları getiren otobüsü bekliyorlardı. Kalabalığın büyük kısmı, idollerini yakından görecekleri için heyecandan yerlerinde duramayan gençlerden oluşuyordu.

“Ama tam tersi bir etkisi olmasın? Yani, geçmiş sezonlarda bu şov tartışmalarla, seks ve içki skandallarıyla sonlanmıştı. Turistlere böyle bir mesaj vermek istemeyiz, değil mi?”

Erling muhabire sıkıntılı bir bakış attı. İnsanlar neden böyle olumsuz oluyordu? Belediye meclisinde bu tiplerden yeterince vardı zaten, şimdi bir de yerel basın kalkmış, aynı telden çalıyordu.

“Tabii, ama siz de ‘reklamın kötüsü olmaz’ sözünü duymuşsunuzdur, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, Tanumshede pek göz önünde olan bir yer değil – yani ülke çapında. Şimdi bütün bunlar *Tanum Eğleniyor*’la değişecek.”

“Elbette” diye başladı muhabir, ama Erling onun devam etmesine izin vermedi.

“Ne yazık ki şu anda fazla vaktim yok, buraya karşılama komitesiyle gelmiş bulunuyorum.” Topuklarının üzerinde döndü ve kaldırırma yanaşmış olan otobüse doğru hızla ilerledi. Gençler otobüsün kapısına toplanmış, heyecanla kapının açılmasını bekliyorlardı. Bu genç kalabalığı görmek bile bunun tam da kasabanın ihtiyaç duyduğu şey olduğunu doğrulamaya yeterdi. Artık haritada görünecekti Tanumshede.

Otobüsün kapıları hışırdayarak ardına dek açıldı, içinden kırk yaşlarında bir adam indi. Gençlerin hayal kırıklığıyla mırıldanmaları, onun film ekibinden biri olmadığını gösteriyordu. Erling yayınlanan reality şovların hiçbirini seyretmemişti, o yüzden kimi ya da neyi beklediğini bilmiyordu.

“Erling W. Larson” diye kendini tanıttı en etkili gülüşünü takınarak. Fotoğraf makineleri şakırdadı.

“Fredrik Rehn” dedi adam kendisine uzatılan eli sıkarken. “Telefonda konuşmuştuk. Bu sirkin prodüktörü benim.” Şimdi ikisi de gülüyordu.

“Tanumshede’ye hoş geldiniz. Buraya gelmenizden onur duyuyor, çok güzel bir sezon olmasını diliyoruz.”

“Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Evet, beklentilerimiz büyük. Arkamızda çok başarılı iki sezon bıraktıktan sonra bizler de iyimseriz; güzel bir format oldu bu, o yüzden sizinle çalışmayı iple çekiyoruz. Ama isterseniz hayranları daha fazla bekletmeyelim.” Fredrik geniş bir gülümsemeyle, bembeyaz dişlerini kaygılı kalabalığa çevirdi. “İşte geliyorlar. *Tanum Eğleniyor* ekibi: *Biri Bizi Gözetliyor*’dan Barbie ve Jonna, *Survivor*’dan Calle, *Bar*’dan Tina, *Survivor*’dan Uffe ve son olarak *Çiftlik*’ten Mehmet.”

Katılımcılar teker teker otobüsten indi ve histeri dalga dalga yayıldı. İnsanlar bağılıyor, katılımcıları parmaklarıyla gösteriyor ve gelenlere dokunmak ya da imza istemek üzere birbirlerini itiyorlardı. Zaten hazır olan kameramanlar tam gaz film çekmeye başlamışlardı. Hoşnut ama biraz şaşırmış

olan Erling, ekibin gelmesiyle başlayan çılgınca tepkimeyi izliyordu. Gençlerinin bunlar için neden bu kadar çok heyecanlandığını anlayamıyordu. Bu sümüklü veletler nasıl oluyor da böyle bir histeriye yol açıyordu? Aslında anlamak şart değildi – önemli olan programın Tanumshede’ye çekeceği ilgiden olabildiğince yararlanmaktı.

“Bu kadarı yeterli. Ekiple tanışmak için daha çok fırsatınız olacak; ne de olsa beş hafta burada kalacaklar.” Fredrik otobüsün çevresinde toplanan hayranların arasından yol açtı. “Artık ekibin yerleşip biraz dinlenmesi lazım. Ama gelecek hafta hepiniz ekran başında olacaksınız, tamam mı? Pazar-tesi saat yedide başlıyoruz!” Başparmaklarıyla başarı işareti yaparak etrafa sahte gülücükler saçtı.

Gençler isteksizce geri çekildiler, çoğu okula dönecekti, ama küçük bir grup o günkü dersleri asmak için bunu fırsat bilmişti ve Hedemyr’e doğru harekete geçtiler.

“Çok güzel bir başlangıç oldu” dedi Fredrik elini Barbie ile Jonna’nın omzuna koyarak. “Tamam mı çocuklar, gitmeye hazır mısınız?”

“Kesinlikle” dedi Barbie ıslıl ıslıl gözleriyle. Her zamanki gibi bu cürcuna adrenalin katsayısını artırmıştı, yerinde duramıyordu artık.

“Peki ya sen Jonna? Sen nasılsın?”

“İyi” diye homurdandı Jonna. “Ama bavulları indirip yerleşekiyi olacak.”

“Hemen halledeceğiz bebeğim” diyen Fredrik, Jonna’nın omzunu biraz daha sıktı. “Asıl önemli olan senin iyi hissetmen, biliyorsun bunu.” Ardından Erling’e dönerek, “Konaklama konusunda her şey tamam mı?” diye sordu.

“Elbette.” Erling elli metre ilerideki eski tarz, kırmızı bir binayı gösterdi. “Şehir kulübünde kalacaklar. Yatakları ve mobilyaları yerleştirdik, eminim orada çok rahat edeceksiniz.”

“Fark etmez, kafayı çektikten sonra, nerede olursa olsun

uyurum.” Konuşan, *Çiftlik*’ten Mehmet’ti. Diğerleri kikirdeyip başlarını sallayarak onu onayladı. Bedava içki olmazsa olmazdı. İçki ve şöhretle gelen seks fırsatları.

“Sakin ol Mehmet” dedi Fredrik gülümseyerek. “Barımızda her şey mevcut. Birkaç kasa bira var, bitince hemen yenileyecekler. Size çok iyi bakacağız.” Kollarını Mehmet ile Uffe’nin omzuna atmak için bir hamle yaptı, ama gençler usulca uzaklaştılar. Fredrik’in gay olduğunu biliyorlardı, bir nonoşla kucaklaşmaya hiç niyetleri yoktu. Ama yine de dikkatli olmaları ve prodüktörle iyi geçinmeleri lazımdı, geçen sezonun ekibi bu konuda onları uyarmıştı. Kimin en çok, kimin en az ekranda görüneceğine prodüktör karar veriyordu ve önemli olan tek şey ekranda görünme süresiydi. Daha sonra ister küfret, ister yere işe, ister sürekli pislik gibi davran, hiç fark etmezdi.

Erling bundan habersizdi. Şöhret simsarları hakkında hiçbir şey bilmiyordu, reality şov yıldızlarının görünebilmek için ne gibi pis işleri üstlenip çalışmaları gerektiğini de bilmiyordu. Hayır, sadece Tanum’un şovdan elde edeceği hareketlilikle ilgileniyordu. Ve bütün bunların gerçekleşmesini sağlayan kişi olarak da kendi görünürlüğüyle.

Anna yatak odasından çıkıp aşağı indiğinde, Erica çoktan öğle yemeğini yemişti. Saat bir olduğu halde, genç kadın sabaha kadar gözünü kırpmamış gibi görünüyordu. Anna hep zayıftı, ama şimdi resmen bir deri bir kemik kalmıştı ve bazen Erica onu gördüğü zaman çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu.

“Saat kaç?” diye sordu Anna titrek bir sesle. Masanın başına oturdu ve Erica’nın uzattığı kahve fincanını aldı.

“Biri çeyrek geçiyor.”

“Da da” dedi Maja heyecanla, Anna’nın ilgisini çekmek için ona el sallayarak. Anna fark etmedi bile.

“Kahretsin, saat bire kadar uyudum demek. Neden uyandırmadın beni?” diye sordu sıcak kahveyi yudumlarken.

“Uyandırılmak istediğini bilmiyordum. Bana uykuya ihtiyacın varmış gibi geldi” diye karşılık verdi Erica ihtiyatlı bir şekilde, mutfak masasına oturarak.

Anna’yla ilişkileri uzun zamandır sorunluydu ve sözlerine çok dikkat etmesi gerekiyordu. Lucas’la yaşananlardan sonra da bir düzelme olmamıştı. Erica ile Anna’nın tekrar aynı çatı altında yaşamaya başlamaları, kaçmaya çalıştıkları o eski kalıplara dönmelerine sebep oluyordu ister istemez. Erica kız kardeşinin karşısında her zamanki annelik rolüne bürünüyor, Anna da ilgi istemekle isyan etmek arasında bir yerde gidip geliyordu. Son birkaç ayda eve boğucu bir hava hâkim olmuştu, konuşulmamış bir sürü şey havada dolanıyor, ev havalandırılmak için doğru vakti bekliyordu. Ama Anna hâlâ şoktaydı ve bir türlü kendini toplayamıyordu. O yüzden de Erica etrafında usulca hareket ediyor, yanlış bir şey söyleyeceğim diye çok korkuyordu.

“Peki ya çocuklar? Gittiler mi kreşe?”

“Evet, her şey yolunda gitti” dedi Erica, Adrian’ın huysuzluğundan bahsetmemeyi yeğleyerek. Anna’nın çocuklara pek sabrı yoktu bu günlerde. Gündelik sorunların büyük kısmı Erica’ya kalıyor, çocuklar ne zaman kavga etse, Anna ortadan kaybolup sorunu çözmeyi Erica’ya bırakıyordu. Eprimiş bir paçavra gibiydi; sessizce ortalıkta geziniyor, bir zamanlar onu ayakta tutan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışır gibi davranıyordu. Erica çok kaygılıydı.

“Anna, kızına ama birinden yardım alman gerekiyor bence. Hakkında çok olumlu şeyler duyduğumuz bir psikoloğun ismini aldık, bence bu...”

Anna hemen susturdu onu. “Hayır dedim. Bunu kendim halledeceğim. Bu benim hatam; ben bir insan öldürdüm. Hiç tanımadığım birine oturup yakınmam. Bunu kendim çöz-

meliyim.” Kahve fincanının kulpunu o kadar sıkıyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

“Anna, bunu bin kez konuştuğumuzu biliyorum, ama tekrar söyleyeceğim. Sen Lucas’ı öldürmedin, sen onu kendini savunurken öldürdün. Üstelik sadece kendini savunmuyordun, çocukları da savunuyordun. Kimsenin bundan şüphesi yok, zaten beraat ettin. O seni öldürecekti Anna. Ya sen ya Lucas ölecekti.”

Erica konuşurken Anna’nın yüzü hafifçe seğiriyordu. Havadaki gerilimi hisseden Maja mama sandalyesinde kıpırdanmaya başlamıştı.

“Ben – bu – konuda – konuşamam” dedi Anna dişlerini sıkarak. “Ben yatmaya gidiyorum. Çocukları alacak mısınız?” Ayağa kalkıp mutfaktan çıkarak Erica’yı yalnız bıraktı.

“Evet, ben alırım onları” dedi Erica gözyaşlarını tutmaya çalışarak. Artık buna katlanamıyordu. Birinin bir şeyler yapması gerekiyordu.

Sonra aklına bir fikir geldi. Telefonu alıp rehberden bir numarayı tuşladı. Denemeye değerdi.

Hanna doğruca kendi odasına gidip yerleşmeye başladı. Patrik de Martin Molin’in odasına giderek kapıyı hafifçe çaldı.

“Buyurun.”

Patrik odaya girip Martin’in masasının önündeki sandalyeye oturdu. Genellikle birlikte çalışır ve birbirlerinin misafir koltuğunda uzun saatler geçirirlerdi.

“Bir araba kazasını soruşturmaya gittiğini söylediler. Ölen var mı?”

“Evet, şoför. Tek araba kazası. Kurbanı da tespit ettim. Marit’ti, Affärsvägen’de dükkânı olan kadın.”

“Lanet olsun!” dedi Martin iç çekerek. “Ne pisi pisine bir ölüm. Bir geyiği ezmek için yana mı kırmış, ne olmuş?”

Patrik tereddüt etti. “Uzmanlar oradaydı, otopside kesin

sonuç alınır. Ama arabada yoğun alkol kokusu vardı.”

“Lanet olsun!” dedi Martin bir kez daha. “Sarhoştur diyor sun yani. Ama daha önce hiç alkollü araç kullanmaktan ceza aldığını sanmıyorum. Belki ilk kez olmuştur ya da daha önce hiç yakalanmamıştır.”

“Ev-ve-e-tt” dedi Patrik kelimeyi uzatarak. “Olabilir.”

“Ama?” diye yokladı Martin onu, ellerini başının arkasında kavuşturarak. Kızıl saçları beyaz elinin üstünde ışıldadı. “Seni rahatsız eden bir şey var, hissediyorum. Bir terslik olduğunu anlayacak kadar tanıyoruz artık birbirimizi.”

“Açıkcası, bilemiyorum” dedi Patrik. “Pek önemli değil. Sadece hissettiğim bir şey var... bir şey yanlış sanki, ama ne olduğunu anlayamıyorum.”

“Senin hislerin genellikle doğru çıkar” dedi Martin kafasını kaşıyarak. “Bakalım bilirkişiler ne diyecek. Olay yeri inceleme ekibi ve adli tıptan rapor gelince, elimizde daha fazla bilgi olacak. Belki de senin hissettiğin tuhaflığa bir açıklama getirirler.”

“Haklısın, daha fazla bilgi edinmeden herhangi bir tahminde bulunmamalı. Şimdi ne yapabiliriz ona bir bakalım. Ve ne yazık ki Marit’in ailesine haber vermek gerekiyor. Burada ailesinden biri var mı, biliyor musun?”

Martin kaşlarını çattı. “Bir kızı olduğunu ve bir kız arkadaşıyla aynı evde kaldığını biliyorum. Bu konuda da birtakım dedikodular var, ama...”

Patrik içini çekti. “Oraya gidip bir bakalım.”

Birkaç dakika sonra Marit’in kapısını çalıyorlardı. Telefon rehberine bakmış ve karakoldan birkaç yüz metre ileride, çok katlı bir binada yaşadığını görmüşlerdi. Patrik de, Martin de nefes nefeseydi. Polislerin en tatsız işiydi bu. İçeriden ayak sesleri duyduklarında, günün bu saatinde evde birinin olup olmayacağını hiç düşünmediklerini fark ettiler.

Kapıyı açan kadın, neden geldiklerini hemen anladı. Mar-

tin ile Patrik kadının yüzünün solup omuzlarının kabullenişle çöktüğünü gördüler.

“Marit değil mi? Bir şey mi oldu?” Sesi titriyordu, yine de onları hole almak için kenara çekildi.

“Evet, ne yazık ki kötü haber getirdik. Marit Kaspersen araba kazası geçirdi. O... öldü” dedi Patrik alçak sesle. Karşılarında duran kadın hiç kıpırdamadan duruyordu. Sanki öylece donup kalmıştı ve beyni kaslarına sinyal gönderemiyordu. Beyni az önce duyduğu bilgiyi işlemekle meşguldü.

“Kahve içer misiniz?” diye sordu sonunda ve yanıt beklemeden, robot gibi mutfağa yöneldi.

“Çağırabileceğimiz biri var mı?” diye sordu Martin. Kadın şok geçiriyordu sanki. Kumral saçları kısacık kesilmişti ve sürekli kulaklarının ardına itiyordu. Çok zayıftı; kot pantolon giymiş, tipik Norveç tarzı, sevimli, karışık desenli bir kazığa büyük zarif gümüş kopçalar takmıştı.

Kerstin başını salladı. “Hayır, kimsem yok. Onun dışında kimsem yok... Marit’in. Tabii Sofie var bir de. Ama o da babasıyla beraber.”

Üç fincana kahve doldurduktan sonra süt kutusunu uzatan Kerstin’e başıyla hayır diyen Patrik, “Sofie... Marit’in kızı mı?” diye sordu.

“Evet, on beş yaşında. Bu hafta Ola’nın sırası. İki haftada bir Marit ve benimle kalıyor, diğer zamanlarda da Fjällbacka’da Ola’yla.”

“Marit’le yakın arkadaş mıydınız?” Patrik soruyu sorma tarzından biraz huzursuz oldu, konuyu nasıl açacağını bilemiyordu. Yanıtı beklerken bir yudum kahve aldı. Lezzetliydi. Sertti, tam sevdiği gibi.

Kerstin’in acı gülüşü, soruyu anladığını belli ediyordu. Konuşurken gözledi doldu. “Sofie burada kaldığı haftalarda arkadaştık, ama Ola’yla birlikte olduğu zaman sevgiliydik. Böyleydik işte...” Sesi boğuklaştı ve yanaklarından gözyaş-

ları süzölmeye başladı.

Bir süre ağladı. Sonra kendini toparlayıp devam etti: “Biz de bunu tartışıyorduk dün gece. Yüzüncü kez. Marit saklamaya çalışıyordu, ama ben boğuluyor ve açıklamak istiyordum. Sofie’yi bahane etti, ama dedikodulara ve meraklı bakışlara karşı koymaya hazır olmayan asıl kendisiydi. Ona bundan kaçamayacağını anlatmaya çalıştım. Dedikodular ve meraklı bakışlar ayyuka çıkmıştı. Bence ilişkimizi açıklaydık, insanlar başlangıçta konuşurlardı belki, ama bir süre sonra unutulup giderdi. Marit kabul etmedi bunu. Yıllarca tipik bir orta sınıf hayatı sürdürmüştü: bir koca, bir çocuk, bir ev, karavanda kamp tatilleri... Bir kadına ilgi duyabileceği fikri onun derinlerde sakladığı bir şeydi. Ama tanıştığımız zaman sanki bütün parçalar yerli yerine oturdu. En azından onun bana söylediği bu. Sonuçları kabul etti ve Ola’yı bırakıp benim yanıma geldi. Ama yine de bunu ilan etmeyi göze alamıyordu. İşte biz de dün gece bunu tartışıyorduk.” Kerstin bir kâğıt mendil alıp sümkürdü.

“Saat kaçta çıktı evden?” diye sordu Patrik.

“Saat sekiz gibi. Çeyrek geçmişti sanırım. Bir terslik olduğunu düşündüm. Asla bütün geceyi dışarıda geçirmezdi. Ama polisi aramakta tereddüt ettim. Bir arkadaşın evine gitmiş olabilir dedim, bütün gece yürümüş olabilir dedim ya da... hayır, gerçekten bilmiyorum ne düşündüğümü. Siz geldiğiniz sırada hastaneleri aramayı düşünüyordum, onu bulmasaydım sizi arayacaktım.”

Gözyaşları akmaya başlamıştı yine, bir daha sümkürmek zorunda kaldı. Patrik onun içinde kederin, acının ve pişmanlığın iç içe geçtiğini görebiliyor ve en azından suçluluk duygusunu azaltabilecek bir şey söyleyebilmeyi çok istiyordu. Ama tam tersine çok daha kötü bir konuya girmek zorundaydı.

“Biz...” derken duraksadı, boğazını temizledi ve devam etti: “Biz kaza anında onun alkollü olduğunu tahmin ediyoruz.

Onun acaba... böyle bir sorunu var mıydı?" Kahvesinden bir yudum daha aldı ve bir an için başka bir yerde, uzaklarda olmayı istedi. Burada, bu mutfakta, bu soruların ve bu kederin ağırlığı altında ezilerek değil. Kerstin ona şaşkınlıkla bakıyordu.

"Marit asla alkol kullanmazdı. En azından ben onu bildim bileli, yani dört yıldan uzun bir zamandır kullanmıyordu. İçkinin tadını sevmediğini söylüyordu. Koyu elma suyu bile içmezdi."

Patrik, Martin'e anlamlı bir bakış attı. Birkaç saat önce kaza mahallini gördükten sonra içinde oluşan o tuhaf hisse garip bir ayrıntı daha eklenmişti.

"Bundan emin misiniz?" Aptalca bir soruydu; kadın zaten yanıt vermişti, ama belirsizliğe izin vermemek gerekiyordu.

"Evet, kesinlikle! Onu içki içerken hiç görmedim, şarap, bira, hiçbir şey. Onun sarhoş olup direksiyona geçtiğini düşünmek... Hayır, bu çok saçma. Anlamıyorum." Kerstin önce Patrik'e, sonra da Martin'e şaşkınlıkla baktı. Söylediklerinin elle tutulur bir yanı yoktu. Marit içmezdi, bu kadar basitti.

"Kızına nasıl ulaşabilirsiniz? Marit'in eski kocasının adresi var mı sizde?" diye sordu Martin bir not defteriyle kalem çıkararak.

"Fjällbacka'nın Kullen bölgesinde yaşıyor. Adresi var." Panodan bir not kâğıdı çıkarıp Martin'e uzattı. Aklı hâlâ karıştı, ama anlam veremediği haberler yüzünden ağlayamıyordu.

"Sizin için birini aramamızı istemediğinizden emin misiniz?" diye sordu Patrik masadan kalkarken.

"Hayır. Ben... Ben yalnız kalmak istiyorum sanırım."

"Tamam. Ama yapabileceğimiz bir şey olursa hemen arayın." Patrik kartvizitini verdi. Martin'le çıkıp ön kapıyı kapatmadan hemen önce dönüp arkasına baktı. Kerstin hâlâ mutfak masasında oturuyordu. Hiç kıpırdamıyordu.

"Annika! Yeni kız gelmedi mi daha?" diye sordu Mellberg, koridora doğru bağırarak.

“Geldi!” diye bağırdı Annika da, resepsiyondan ayrılmadan.

“Peki nerede?” diye bağırmaya devam etti Mellberg.

“Hemen burada” dedi bir kadın sesi ve bir saniye sonra Hanna koridorda belirdi.

“Ah evet, tamam, eğer meşgul değilsen gelip kendini tanı” dedi Mellberg ince bir vurguyla. “Bir insanın yeni amirine merhaba demesi âdettendir; işe girince yapılacak ilk şey budur genellikle.”

“Affedersiniz” dedi Hanna ağırbaşlı bir tavırla ve elini uzatarak Mellberg’e yaklaştı. “Gelir gelmez Patrik Hedström beni bir işe çıkardı, daha yeni döndük. Ben de sizi görmeye geliyordum tabii. Öncelikle, burada çalışanlar hakkında çok iyi şeyler duyduğumu söylememe izin verin. Son yıllarda cinayet soruşturmalarını çok başarılı bir şekilde yürütüyorsunuz. Ayrıca sizin yöneticiliğinizin de muhteşem olduğu söyleniyor, bu kadar küçük bir karakolun bu tür davaları örnek olacak şekilde çözmesi kolay değil.”

Hanna adamın elini sertçe sıkarken, Mellberg onun sözlerinde alay olup olmadığını anlamak için kuşkuyla bakıyordu ona. Ama kadının bakışlarında alay yoktu; Mellberg bu pohpohlamayı olduğu gibi yutmaya karar verdi. Belki de üniformalı bir kadının ortalıkta olması fena olmayacaktı. Fena da görünmüyordu. Onun zevkine göre biraz fazla zayıftı, ama sonuçta pek fena değildi, hiç fena değildi. Aslında o sabah yaptığı hayırlı görüşmeden sonra, bu çekici kadının içinde en ufak kıpırtı yaratmadığını itiraf etmesi lazımdı. Büyük bir şaşkınlıkla Rose-Marie’nin sıcacık sesi ve akşam yemeği davetini neşeyle kabul ettiği geldi aklına. “Neyse, koridorda durmayalım” dedi, o güzel telefon görüşmesinin hatırasını isteksizce bir kenara bırakarak. “Haydi, ofisime geçip orada sohbet edelim.”

Hanna onun peşinden ofise girdi ve masasının karşısındaki sandalyeye oturdu.

“Hemen işe koyulmuşsunuz bakıyorum.”

“Evet, Müfettiş Hedström beni bir araba kazasını soruşturmaya götürdü. Tek bir araba kazası. Ne yazık ki bir de ölü vardı.”

“Evet, böyle şeyler oluyor bazen.”

“İlk izlenimimiz, sürücünün alkollü olduğu yönünde; içki kokuyordu.”

“Kahretsin. Daha önce alkollü araba kullanmaktan ceza alan biri miymiş? Patrik bu konuda bir şey söyledi mi?”

“Hayır, anlaşılan öyle değilmiş. Hatta Patrik kurbanı teşhis etti. Affärsvägen’de dükkânı olan bir kadınmış. ‘Marit’ dedi sanırım.”

“Bir şey anladıysam ne olayım” dedi Mellberg, kafasının tepesine toplanmış saçlarını düşünceli bir tavırla sıvazlayarak. “Marit mi? Buna inanamam.” Boğazını temizledi. “Umarım, daha ilk günden aileye haber vermek gibi bir işle uğraşman gerekmemiştir.”

“Hayır” dedi Hanna bakışlarını ayakkabılarına çevirerek. “Patrik ile kısa, genç bir polis gitti bu iş için.”

“Onun adı Martin Molin” dedi Mellberg. “Patrik sizi tanıştırmadı mı?”

“Hayır, unuttu herhalde. Yapması gereken işe yoğunlaşmıştı sanırım.”

“Hımmm” dedi Mellberg. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra tekrar boğazını temizledi.

“Peki öyleyse. Tanumshede Karakolu’na hoş geldin. Umarım hoşuna gider burası. Bu arada, kalacak bir yer buldun mu?”

“Kocamla ben kilisenin karşısında bir ev tuttuk. Aslında bir hafta önce taşındık, o zamandan beri de yerleşmeye çalışıyoruz. Evi mobilyalı tuttuk, ama olabildiğince rahat bir hale getirilmesi gerekiyor.”

“Peki ya kocan? O ne iş yapıyor? İş bulabildi mi burada?”

“Daha bulamadı” dedi Hanna bakışlarını yine yere indire-

rek. Huzursuzca ellerini kucagında gezdirdi.

Mellberg bıyık altından güldü. Demek o tür bir adamla evliydi. Karısının parasıyla geçinen işsiz pisliklerden biri. Eh, bazılarının midesi bunu kaldırıyordu demek.

“Lars, psikologdur” dedi Hanna, Mellberg’in aklından geçenleri duymuş gibi. “İş arıyordu, ama buralarda psikologlara fazla iş alanı yok. İş buluncaya kadar, bir kitap üzerinde çalışacak. Bilimsel bir araştırma kitabı. Ayrıca haftada birkaç saat *Tanım Eğleniyor*’daki katılımcılara psikolojik destek verecek.”

“Anlıyorum” dedi Mellberg, Hanna’nın kocasına duyduğu ilgiyi kaybederek. “Peki, bir kez daha hoş geldin aramıza.” Formaliteler tamamlandığına göre artık gidebileceğini belli etmek için ayağa kalktı.

“Teşekkür ederim” dedi Hanna.

“Lütfen çıkarken kapıyı kapat” diye uyardı Mellberg. Bir an için kadının dudaklarında hınzır bir gülümseme görür gibi oldu. Ama herhalde yanılmıştı. Kadın ona ve onun çalışmasına büyük saygı duyuyor gibiydi. Böyle bir şeyler demişti ve insan davranışları konusundaki derin deneyimine dayanarak birinin dürüst olup olmadığını söyleyebilirdi Mellberg. Hanna kesinlikle dürüsttü.

Birkaç saniye sonra Hanna’nın odasına giren Annika, “Nasıl gitti?” diye sordu fısıltıyla.

“Şimdilik iyi” dedi Hanna, Mellberg’in kendini görmediğine inandığı o hınzır gülümsemeyle. “Bu adam çok ilginç bir karakter” diye ekledi başını iki yana sallayarak.

“Karakter. Evet, sanırım öyle demek mümkün” diye karşılık verdi Annika gülerek. “Her koşulda onunla başa çıkabilecekmiş gibisin. Onunla ters düşmeni tavsiye etmem. Sana takarsa, işin biter.”

“Vaktiyle başka Mellberg’lerle de karşılaştım, o yüzden onunla nasıl baş edebileceğimi biliyorum” dedi Hanna. An-

nika onun ne demek istediğini anlamıştı. “Biraz pohpohla, onun istediğini yapıyormuşsun gibi davran, ama sonra doğru bildiğini yap. Her şey yolunda gittiği sürece, zaten o da öyle söylemiş gibi davranır. Haklı mıyım?”

“Kesinlikle. Patron Bertil Mellberg’se işler ancak böyle yolunda gider” dedi Annika gülerek ve resepsiyondaki masasına döndü. Yeni gelen için kaygılanmasına gerek yoktu. Kişilikliydi, zekiydi ve çivi gibi sağlamdı. Mellberg’le mücadelesini seyretmek zevkli olacaktı.

Keyfi kaçan Dan kızların odasına dağılmış eşyaları toplamaya başladı. Etraf her zamanki gibi küçük bir bomba patlamış gibiydi. Kendileri toplasınlar diye daha katı davranması gerektiğini biliyordu, ama onlarla geçirdiği zaman çok değerliydi. İki haftada bir kızlar onda kalıyordu ve beraber geçirdikleri her an çok kıymetliydi, birlikte oldukları zamanı tartışmakla harcayamazdı. Yanlış olduğunu biliyordu bunun; bir baba gibi davranıp her şeyi Pernilla’nın üzerine yıkmaması gerekiyordu, ama hafta sonu çok hızlı geçmişti, yıllar da korkunç bir hızla geçiyordu sanki. Belinda on altısına basmıştı bile, artık yetişkin sayılırdı. Malin on, Lisen yedi yaşındaydı; o kadar hızlı büyüyorlardı ki, bazen onlara yetişemiyormuş gibi hissediyordu kendini.

Boşanmalarının üzerinden üç yıl geçtiği halde, suçluluk hâlâ taş gibi duruyordu göğsünde. O hatayı yapmasaydı, boşluktan yankılanan bir evde kızların giysi ve oyuncaklarını topluyor olmazdı. Belki Falkeliden’de oturmaya devam etmek de bir hataydı. Pernilla ailesine yakın olmak için Munkedal’a taşınmıştı. Ama Dan kızların hatırladığı evi kaybetmesini istemiyordu. O yüzden çalışıyor, biriktiriyor, kızlar her hafta sonu ziyarete gelince kendilerini evlerinde hissetsinler diye elinden geleni yapıyordu. Ama yakında bununla başa çıkamayacaktı. Evin maliyeti eziyordu onu. Altı ay geç-

meden bir karar vermek zorundaydı. Malin'in yatağına çöke rek başını ellerinin arasına aldı.

Telefonun çalmasıyla daldığı düşüncelerden kurtuldu. Malin'in yatağının kenarındaki telefona uzandı.

"Alo, ben Dan."

"Ah, merhaba Erica."

"Biraz canım sıkkın. Kızlar dün gece gitti."

"Biliyorum, yakında gelecekler. Yine de çok uzun geliyor. Bir şey mi oldu?"

Karşısındaki konuşurken, Dan dikkatle dinledi. Telefonu aç madan önce kaşlarını çatmasına yol açan kaygı iyice artmıştı.

"İşler o kadar kötü mü? Yapabileceğim bir şey varsa, söyle yeter."

Erica konuşurken, o yine dinledi.

"Tamam, yaparım. Elbette. İşe yarar diyorsan." Bir an duraksadı. "Tamam, hemen geleceğim."

Dan telefonu kapattı ve düşüncelere dalarak bir süre otur du. Gerçekten yardımcı olabileceğinden emin değildi, ama yardım isteyen Erica olduğundan, elinden geleni yapacaktı.

Uzun zaman önce beraber diler, ama yıllar içinde yakın arkadaş olmuşlardı. Pernilla'dan boşanırken Erica ona çok yardımcı olmuştu ve Dan onun için her şeyi yapardı. Patrik de yakın arkadaş olmuştu, Dan sık sık onların evlerine gidiyordu.

Paltosunu giyip arabayı yola çıkardı. Birkaç dakika sonra Erica'nın evine varmıştı.

Daha ilk çalışta, Erica kapıyı açtı. "Merhaba, içeri gel" dedi ona sarı olarak.

"Merhaba, Maja nerede?" Hızla gözdesi oluveren küçük kı zı arandı gözleri. Maja'nın da kendisini sevdiğini düşünmek istiyordu.

"Uyuyor. Üzgünüm" diye güldü Erica. Büyüleyici küçük kı zının Dan'ın gözünde rakipsiz olduğunu biliyordu.

"Ya, o zaman o olmadan idare edeceğim, ama o tatlı boynu-

nu koklamadan durmak zor benim için.”

“Üzülme, birazdan uyanır. Neden gelmiyorsun içeri? Anna yukarıda uyuyor.” Erica üst katı gösterdi.

“Bu iyi fikir mi sence?” diye sordu Dan kaygıyla. “Belki de hoşuna gitmez. Daha da sinirlenebilir.”

“Senin gibi kocaman bir adamın, bir kadının azıcık sinirlenmesinden korktuğunu söyleme bana” diye alay etti Erica, heybetli bir görünümü olan Dan’a bakarak. “Bu arada, sırf bir kez söyledim diye, artık Maria’nın seni Dolph Lundgren’e benzettiğini duymak istemiyorum. Zaten sürekli yanılıyor, o yüzden senin yerinde olsam onun sözlerine itibar etmezdim.”

“Tamam ama ona çok benziyorum, değil mi?” Dan poz vererek güldü. “Tamam, haklısın. Zaten çekicilik günlerim sona erdi. Sistemimden çıkarıp atmam gerekiyor bunu.”

“Tamam, Patrik ile ben senin bir kız arkadaş bulacağın, onu konuşacağımız günü iple çekiyoruz.”

“Nasıl yani, evdeki bu entelektüel havaya rağmen mi? Bu arada *Cennet Otel*’de olaylar nasıl? Favorileriniz hâlâ şovda mı? Finallerde ne olacak? O kadar sadık bir seyircisin ki, eminim bilgiye susamış beynini zorlayan o yüksek kültür programında neler olduğunu bana sıcağı sıcağına anlatırsın. Ya Patrik? O da bana İsveç turnuvalarında neler olduğunu söyleyebilir, değil mi? Yüksek matematik.”

“Ha ha ha. Mesaj anlaşıldı.” Erica Dan’ın koluna dostça vurdu. “Artık çık da, yukarıda işe yarar bir şeyler yap.”

“Patrik nasıl bir işe bulaştığını biliyor değil mi? Sanırım onunla konuşup, seninle işbirliği yapmasının pek akıllıca olmayacağını anlatmam lazım.” Dan merdivenleri yarılarmıştı bile.

“Harika fikir. Hadi şimdi çık yukarı!”

Dan’ın gülüşü son birkaç basamağı çıkarken kesiliverdi. Anna ve çocuklar Erica ile Patrik’in yanında kalırken pek görmemişti Anna’yı. İsveç’teki herkes gibi o da trajik hikâye-

sini gazetelerden takip etmişti, ama Erica'ya geldiği zamanlarda, Anna hiç ortaya çıkmamıştı. Erica'nın söylediğine göre, vaktinin çoğunu yatak odasında geçiriyordu. Dikkatle çaldı kapıyı. Yanıt gelmedi. Tekrar çaldı.

“Anna? Merhaba. Benim, Dan. Girebilir miyim?” Hâlâ cevap yoktu. Dan şaşkın bir halde durdu. Kendini pek rahat hissetmiyordu, ama yardım etmek için elinden geleni yapacağına dair Erica'ya söz vermişti, o yüzden şartları zorlaması lazımdı. Derin bir nefes alıp kapıyı itti. Anna yatakta yatıyordu; uyanıktı. Ellerini karnının üstünde kavuşturmuş, boş boş tavana bakıyordu. Dan içeri girince dönüp bakmadı bile.

Dan yatağın kenarına oturdu. Yine tepki yoktu.

“Nasıl gidiyor? Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Nasıl hissediyormuş gibi görünüyorum?” diye karşılık verdi Anna bakışlarını tavandan ayırmadan.

“Erica senin için kaygılanıyor.”

“Erica benim için hep kaygılanır.”

Dan gülümsedi. “Haklısın. Biraz anaç tavuk gibi, değil mi?”

“Orası kesin” dedi Anna bakışlarını Dan'a çevirerek.

“Ama niyeti iyi. Herhalde normalden biraz daha kaygılı şimdi.”

“Evet, anlıyorum” diye iç çekti Anna. Bedeninden havadan fazlası çıkmış gibiydi soluğunu verirken. “Sadece bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Sanki bütün enerjim gitti. Hiçbir şey hissetmiyorum. Hem de hiç. Pişman değilim, mutlu değilim. Hiçbir şey hissetmiyorum.”

“Biriyle konuştun mu bunu?”

“Psikolog falan mı? Erica sürekli bunu söylüyor. Ama onu da yapamıyorum. Orada oturup tanımadığım biriyle konuşurken hayal edemiyorum kendimi. Lucas hakkında. Kendim hakkında. Kaldıramam.”

“Acaba...” Dan tereddüt etti, yatağın üstünde kıpırdandı. “Benimle konuştuğunu hayal edebiliyor musun? Birbiri-

mizi pek tanımıyoruz, ama en azından çok da yabancı değilim.” Duraksayıp Anna’nın yanıt vermesini bekledi gerginlikle. Kabul etmesini diliyordu. Aniden genç kadının bedeninin çok ince olduğunu fark edip gözlerindeki kayıp ifadeyi görünce büyük bir koruma dürtüsü duydu içinde. Erica’ya çok benzeyordu, ama aynı değildi. Erica’nın daha korkmuş ve kırılğan haliydi.

“Ben... bilmem” dedi Anna. “Ne diyeceğimi bilmiyorum. Nereden başlayacağımı.”

“Biraz yürüyüşe çıkarak başlayabiliriz. Konuşmak istersen, konuşuruz da. Ama istemezsen, o zaman... sadece yürürüz. Bu iyi olur mu?” Sesinin çok tedirgin çıktığının farkındaydı.

Anna dikkatle doğruldu. Bir süre sırtı ona dönük oturdu, sonra yataktan kalktı. “Tamam, yürüyüşe çıkalım. Ama sadece yürüyüşe.”

“Tamam” dedi Dan başını sallayarak. Merdivenlerden önden indi ve Erica’nın sesinin geldiği mutfığa başını uzattı. “Biz yürüyüşe çıkıyoruz” diye seslendi. Erica’nın bunu önemsemezmiş gibi davranmaya çalıştığını gördü.

“Biraz serin dışarısı, bir ceket giysen iyi olur” dedi Dan, Anna’ya, o da söyleneni yapıp bej kürklü bir palto giydi, boynuna da büyük beyaz bir atkı sardı.

“Hazır mısın?” diye sordu Dan. Bu sorunun birkaç soru birden barındırdığının farkındaydı.

“Evet, sanırım” dedi Anna ve onun peşinden güneşli bahar havasına çıktı.

“Sence buna alışılabilir mi?” diye sordu Martin, Fjällbacka’ya dönerken.

“Hayır” dedi Patrik. “En azından umarım alışılmaz. Yoksa meslek değiştirmenin vakti gelmiş demektir.” Långsjö’deki kavşaktan çok hızlı dönünce, Martin her zamanki gibi pencerenin üstündeki kulpa tutundu. Yeni polisi Patrik’le araba-

ya bindiği zaman dikkatli olması için uyarmayı geçirdi aklından. Ama herhalde çok geçti artık. O sabah kaza mahalline onunla birlikte gitmişlerdi, o yüzden ölümün kıyısına gidip gelme deneyimini yaşamış olmalıydı.

“Nasıl biri?” diye sordu Martin.

“Kim?” Patrik her zamankinden daha dalgın gibiydi.

“Yeni polis. Hanna Kruse.”

“İyi gibi” dedi Patrik.

“Ama?”

“Ne ama’sı?” Patrik dönüp meslektaşına bakınca Martin kulpa daha sıkı tutundu. “Tanrım, lütfen yola bakar mısınız? Bir şey daha söyleyecekmişsin gibi geldi.”

“Bilmem.” Neyse ki artık gözlerini yoldan ayırmıyordu. “Ben sadece alışıktım değilim bu kadar... hırslı insanlara.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Martin gülererek. Kendini aşağılanmış gibi hissettiğini saklamakta güçlük çekiyordu.

“Hey, yanlış anlama. Senin hırssız olduğunu söylemek istemedim, ama Hanna, nasıl desem, aşırı hırslı.”

“Aşırı hırslı” diye tekrarladı Martin kuşkuyla. “Aşırı hırslı olması seni rahatsız mı etti? Biraz daha açık konuşabilir misin? Aşırı hırslı kadınların ne zararı var? Emniyet teşkilatında kadınlara yer olmadığını düşünmüyorsun, değil mi?”

Patrik yine yoldan ayırdı bakışlarını ve Martin’e kuşkulu bir ifadeyle baktı.

“Beni ne kadar tanıyorsun ki sen? Beni lanet olası şoven erkek domuzlardan mı sanıyorsun? Nişanlısı onun iki katı kadar kazanan bir şoven domuz tabii. Demek istediğim... neyse, boş ver, kendin görürsün.”

Bir an sessizlikten sonra “Ciddi misin?” diye sordu Martin. “Erica senden iki kat fazla mı kazanıyor?”

Patrik güldü. “Bunun seni susturacağını biliyordum. Açıkçası, vergiler hariç öyle. Büyük kısmı devlete gidiyor neyse ki. Zenginlik çok sıkıcı olurdu.”

Martin de güldü. “Ya, neyse ki. Hiç sana göre değil.”

“Bunu unutma.” Patrik gülümsedi ama biraz sonra ciddi-
leşti. Kullen civarına saptılar, burada binalar çok yakındı
birbirine. Patrik arabayı park etti. İnmeden önce biraz daha
oturdular.

“Evet, yine başlıyoruz.”

“Öyle” dedi Martin. Midesindeki düğüm gitgide büyüyör-
du. Ama dönüş yoktu. Ne olacaksa olacaktı.

“Lars?” Hanna ön kapıdan girince torbayı yere bıraktı, ce-
ketini astı, ayakkabılarını portmantoya koydu. Lars yanıt ver-
medi. “Kimse yok mu? Lars? Burada mısınız?” Sesindeki kaygı
dozunun arttığını hissediyordu. “Lars?” Evin içine doğru iler-
ledi. Ortalık sessizdi. Pencereleden giren bahar ışığında iyice
görünür hale gelen toz taneleri uçtu önünde. Ev kiraya ve-
rilmeden önce pek temizlik yapılmamıştı. Ama Hanna’nın da
vakti yoktu şimdi. Huzursuzluğu her şeyi bir yana itiyordu.
“LARS?” Bağırıyordu artık, ama sadece duvarlardan yankıla-
nan sesini duydu.

Hanna evi aramaya devam etti. Alt katta kimse yoktu, mer-
divenlerden üst kata koştu. Yatak odasının kapısı kapalıydı.
Dikkatle açtı. “Lars?” dedi yavaşça. Adam yan dönmüş yatı-
yordu yatakta, sırtı ona dönüktü. Yatak örtüsünün üstündey-
di, giyinikti. Hanna nefes alıp verişinden onun uyuduğunu an-
ladı. Yatağa çıkarak yanına uzandı, iki kaşık gibi oldu beden-
leri. Lars’ın soluklarını dinledi ve düzenli ritmin kendisini de
uykuya çektiğini hissetti. Uyku, kaygılarını alıp götürecekti.

“Ne boktan bir çöplük!” dedi Uffe büyük odadaki yataklar-
dan birine kendini atarken.

“Bence eğlenceli olacak” diyen Barbie yatakta zıpladı.

“Eğlenceli olmayacak demedim ki” diye karşılık verdi Uffe
gülerek. “Çöplük dedim sadece. Ama havaya gireriz birazdan

değil mi? Şu içkilere bak.” Doğruldu, tıka basa dolu barı gösterdi. “Ne dersin? Partiye başlayalım mı?”

“Evet!” Jonna dışında herkes neşelendi. Kimse etraflarında dolanan kameralara bakmıyordu. Böyle amatör bir hata yapmayacak kadar alışmışlardı onlara.

“*Skål*” öyleyse” dedi Uffe ilk birayı kaparak.

“*Skål*” dedi diğerleri de şişeleri havaya kaldırarak. Jonna dışında hepsi. O ise yatağına oturmuş, diğer beş kişiyi kıpırdamadan seyrediyordu.

“Senin sorunun ne?” diye patladı Uffe. “Bizimle bira içmeyecek misin? Sana layık değil miyiz, ne bu hava?” Hepsi merakla Jonna’ya baktı. Hepsi de tartışmaların televizyon için harika olduğunun farkındaydı. Ortak istekleri, *Tanum Eğleniyor*’da harika bir şov yaratmaktı.

“Şimdi canım çekmiyor sadece” dedi Jonna, bakışlarını Uffe’den kaçırarak.

“Şimdi canım çekmiyor” diye onu taklit etti Uffe tiz bir sesle. Diğerlerinin desteklediğinden emin olmak için çevresine bakındı, gözlerindeki beklentiye görünce devam etti: “Ne oluyor ya, sen kahrolası bir içki karşıtı mısın? Buraya PAR-Tİ yapmaya geldiğimizi sanıyordum!” Şişesini kaldırıp büyük bir yudum aldı.

“İçki karşıtı değil o” demeye kalktı Barbie ama Uffe’nin sert bakışıyla sustu.

“Ya rahat bırak beni” dedi Jonna bacaklarını sıkıntıyla yataktan indirerek. “Ben dışarı çıkıyorum biraz.” Sandalyenin üzerinde duran büyük, biçimsiz asker ceketini alıp odadan çıktı.

“Git bakalım” diye bağırdı Uffe arkasından. “Uza bakalım, ezik!” Kahkaha attı ve bir bira daha açtı.

Sonra etrafına baktı yine. “Ne oturuyorsunuz yahu, PAR-Tİ bu! *Skål*!”

* Şeref. (yay.n.)

Birkaç saniyelik tuhaf bir sessizlikten sonra gergin kahkahalar duyulmaya başladı. Diğerleri de şişeleri kaldırıp havaya girdiler. Kameralar dönüp duruyor, çakırkeyif hallerini artırıyordu. Tekrar televizyona çıkmak harikaydı.

“Babaa, kapı çalıyor!” diye bağırdı Sofie ve tekrar telefonuna döndü. İç çekti.

“Babam çok ağırkanlı. Burada öylece oturmaktan bıktım. Tekrar eve, annemle Kerstin’in yanına dönmeye can atıyorum. Tipik olay – *Tanım Eğleniyor* çekilirken, benim evde oturmam gerekiyor. Herkes seyretmeye gidiyor, bense her şeyi kaçırıyorum. Hep böyle oluyor” diye sızlandı. “Babaa, kapıyı açsana, biri var kapıda! Boşanmış anne babanın küçük çocuğu gibi ikisinin arasında gidip gelemeyecek kadar büyüdüm artık. Ama hâlâ anlaşıyor ve beni dinlemiyorlar. Bebek gibi davranıyorlar.”

Kapı zili tekrar çınlayınca Sofie sıçrayıp kalktı. “Tamam, BEN açıyorum!” diye bağırdıktan sonra sesini alçaltarak, “Seni sonra arayayım tamam mı” dedi. “Bizim ihtiyar kulaklığı takmış, o iğrenç dans grubu müziğini dinliyor olmalı. Öpüyorum canım, bay bay.” İçini çekerek kapıya yöneldi.

“Tamam tamam, geliyorum!” Kapıyı ardına kadar açıp da polis üniformalı iki yabancıyı karşısında görünce biraz şaşırdı.

“Buyurun?”

“Sofie siz misiniz?”

“Evet, ne oldu?” Sofie polisi kapıya getirecek ne gibi bir hata yapmış olabileceğini düşündü, çıkaramadı. Tabii, son okul partisinde biraz likör içmişti, birkaç keré de Olle’nin mobiletine binmişti, ama polisin bu tür önemsiz suçlarla ilgileneneğine inanmak zordu.

“Babanız evde mi?” diye sordu yaşlı polis.

“Tabii” dedi Sofie ama artık aklı deli gibi karışmıştı. Babası ne yapmış olabilirdi ki?

“İkinizle konuşmak istiyoruz” dedi kızıl saçlı, biraz daha genç olan polis. Sofie onun fena görünmediğini düşünmeden edemedi. Öbürü de fena değildi aslında. Ama çok yaşlıydı. En az otuz beş vardı.

“Buyurun.” Kenara çekilip onları hole aldı. İki polis ayak-kabılarını çıkarırken kendisi de salona geçti. Elbette, babası dev kulaklığını takmış, orada oturuyordu. Wizex ya da Vikings ya da Thorleifs’ten korkunç bir şeyler dinliyor olmalıydı. Kulaklığı çıkarmasını işaret etti. Babası kulaklığı hafifçe kaldırıp merakla baktı ona.

“Baba, polisler bizimle konuşmaya gelmiş.”

“Polis mi? Ne?” Sofie, polisi buraya getirecek ne gibi bir şeye bulaştığını anlamak için babasının hızla düşünmeye başladığını görebiliyordu. Hemen yardım etti. “Ben bir şey yapmadım. Yemin ederim.”

Adam kuşkuyla baktı ama kulaklığını çıkarıp ayağa kalktı ve ne olup bittiğini anlamaya gitti. Sofie de hemen arkasından.

“Neler oluyor?” diye sordu Ola Kaspersen, ama istemediği bir yanıt alınaktan korkuyordu açıkçası. Aksanı Norveç kökenli olduğunu belli ediyordu, ama o kadar hafifti ki Patrik onun doğduğu yerden yıllardır uzakta olduğunu anladı.

“İçeri girip oturabilir miyiz? Adım Patrik Hedström, bu da meslektaşım Martin Molin.”

“Elbette. Ne demek” dedi Ola ellerini sıkarak. Hâlâ şaşkıındı. “Evet, gelin benimle.” Martin ile Patrik’i mutfığa yönlendirdi, on kişiden dokuzu böyle yapardı. Nedense mutfak, polis gelince en güvenli yer gibi görünürdü. “Peki, nasıl yardımcı olabiliriz?” Ola, Sofie’nin yanına oturdu, iki polis de onların karşısına. Ola bir anda masa örtüsünün buruşuğunu düzeltmeye başladı. Sofie sıkıntılı bir bakış attı ona. Bu saçma oyunlarını hiç değilse şimdi bırakamaz mıydı?

“Biz...” Kendini Patrik Hedström diye tanıtan polisin sesi tereddütlü çıkıyordu. Sofie midesinde tuhaf bir şeyler hisset-

meye başladı. Kulaklarını kapatıp inlemeyi istedi, tıpkı annesiyle babası tartıştığı zamanlarda yaptığı gibi, ama bunu yapamayacağını biliyordu. Artık küçük değildi.

“Ne yazık ki kötü haberlerimiz var. Marit Kaspersen dün gece bir trafik kazasında vefat etti. Çok üzgünüz.” Hedström gırtlığını bir daha temizledi ama başını çevirmedi. Sofie’nin midesindeki düğüm iyice büyüdü; duyuyor ama anlamıyordu. Doğru olamazdı! Bir yanlışlık olmalıydı. Annesi ölmüş olamazdı. Mümkün değildi bu. Gelecek hafta sonu Uddevalla’ya alışverişe gideceklerdi. Sözleşmişlerdi. Sadece ikisi. Annesi uzun zamandır anne-kız baş başa çıkmak için üsteliyor, Sofie de istemiyormuş gibi yapsa da aslında çok hoşuna gidiyordu. Annesinin bunu hiç bilmediğini düşündü. Birlikte alışverişe çıkmayı dört gözle beklediğini bilmediğini. Sofie’nin başı dönüyordu; hemen yanında babasının nefes almakta zorlandığını işitti.

“Bir yanlışlık olmalı.” Ola’nın sözleri Sofie’nin düşüncelerinin yankısı gibiydi. “Marit ölmüş olamaz!” Uzun süre koşmuş gibi nefes nefeseydi.

“Ne yazık ki eminiz.” Patrik duraksadı, sonra devam etti: “Ben... ben teşhis ettim. Dükkândan tanıyordum onu.”

“Ama, ama...” Ola bir şeyler söylemeye çalıştı, ama ağzından tek sözcük çıkmadı. Sofie şaşkınlıkla bakıyordu ona. Kendini bildi bileli annesi ile babası gırtlak gırtlakmıştı. Babasının annesine hâlâ ilgi duyduğu aklına bile gelmezdi.

“Ne... ne oldu?” diye kekeledi Ola.

“Münferit araba kazası, Sannäs’ın hemen kuzeyinde.”

“Münferit araba kazası mı? Ne demek istiyorsunuz?” dedi Sofie. Masanın kenarını sıkıca tutmuştu. O sırada onu gerçekliğe bağlayan tek şey masaydı sanki. “Bir geyiğe çarpma için direksiyonu mu kırmış, ne olmuş? Annem arabayı yılda iki kez ya kullanırdı ya kullanmazdı. Dün gece neden kullanmış?” Karşısında oturan polisler bakıyor, kalbi-

nin güm güm attığını hissediyordu. Gözlerini masadan ayırmamaları, söylemeye cesaret edemedikleri bir şey olduğunu gösteriyordu. Ne olabilirdi? Yanıt için sessizce bekledi.

“Alkollü olduğunu düşünüyoruz. Sarhoş araba kullanmış olabilir. Ama kesin değil; araştırmaya devam ediyoruz.” Hedström doğruca Sofie’ye bakıyordu. Kulaklarına inanamıyordu kız. Babasına baktı, sonra yine Patrik’e.

“Şaka mı yapıyorsunuz? Bir yanlışlık olmalı. Annem ağzına içki koymazdı. Bir damla bile. Onun bir kadeh şarap içtiğini görmedim hiç. Tam bir alkol düşmanıydı. Söylesene onlara!”

Sofie içinden delice bir umudun fışkırdığını hissetti. Annesi olamazdı! Babasına baktı umutla. Adam boğazını temizledi.

“Evet, bu doğru. Marit asla içmezdi. Evliliğimiz boyunca içmedi ve bildiğim kadarıyla, sonra da içmedi.” Sofie onun da aynı umudu hissettiğinden emin olmak için gözlerinin içine baktı, ama babası ona dönüp bakmadı. Söylemesi gerekeni söylemişti, yani bir yanlışlık olduğunu. Yine de... bir terslik vardı. Sofie duygularını bir kenara bırakıp Patrik ile Martin’e döndü.

“Duydunuz mu? Bir yanlışlık olmalı. Annem olamaz! Kerstin’le görüştünüz mü? Evde mi o?”

Polisler bakiştılar. Kızıl saçlı olan konuştu. “Kerstin’i görmeye gittik. Marit’le o dün gece tartışmış anlaşılan. Anneniz de dışarı fırlamış, giderken de arabanın anahtarlarını almış. O zamandan beri kimse Marit’i görmemiş. Ve...” Martin meslektaşına baktı.

“Ben de onun Marit olduğuna eminim” dedi Patrik. “Dükânda defalarca gördüm onu, hemen tanıdım. Fakat alkollü olup olmadığını kesin olarak bilmiyoruz. Şoför koltuğu içki kokuyordu, o yüzden öyle düşündük. Ama emin değiliz. Yani başka bir açıklama olabilir, haklı olabilirsiniz. Çok üzgünüm.”

Sofie’nin midesindeki düğüm geri gelmişti. Büyüdü, büyüdü, sonunda gırtlığında bir yumru haline geldi. Gözyaşları

da geldi peşinden. Babasının elini omzunda hissedince omzunu silkti. Aralarında tartışma dolu yıllar vardı. Boşanmalarından önceki ve sonraki bütün o tartışmalar, o saçmalıklar, o can yakmalar, o nefret... Bütün bunlar acının ortasında tek bir sıkı düğüm halinde somutlaşmıştı. Artık bir şey dinleymiyordu. Üç çift göz onu seyrederken, odadan çıkıp gitti.

Erica mutfak penceresinin dışından gelen mutlu sesler duydu. Kahkahalar ön kapının açılmasıyla eve doldu. Erica gözlerine inanamadı. Anna gülüyordu, çocukları sakinleştirmek için yaptığı gibi zoraki bir şekilde değil, ağzı kulaklarında, son derece içten gülüyordu. Dan'la neşeli neşeli konuşuyorlardı; yanakları, bahar havasında yaptıkları gezintiden kızarmıştı.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu Erica, kahve makinesini çalıştırırken.

"Evet, güzeldi dışarı" dedi Anna, Dan'a gülümseyerek. "Bacaklarımı biraz uzatmak iyi geldi. Bräcke'ye kadar gidip döndük. Hava berrak ve güneşliydi, ağaçların bir kısmı tomurcuklanmış bile ve..." Soluklanmak için durmak zorunda kaldı.

"Kısacası çok güzel vakit geçirdik" diye araya girdi Dan, ceketini çıkarırken. "Peki, kahve oluyor mu, yoksa başka misafirlere mi saklıyorsun?"

"Gülünç olma, üçümüz birer fincan kahve içeriz diye düşündüm. Yani canınız çekiyorsa" dedi Erica, Anna'ya bir göz atarak. Kız kardeşiyle konuşurken hâlâ ince bir buz tabakası üzerinde hissediyordu kendini, Anna'yı aniden saran neşe köpüğünü patlatmaktan korkuyordu.

"Tabii. Uzun zamandır bu kadar zinde hissetmedim kendimi" dedi Anna, mutfak masasının başına oturarak. Erica'nın uzattığı fincanı aldı, biraz süt döktü, sonra da fincanla ellerini ısıttı. "Doktorun önerdiği şey de buydu." Yanakların

daki kırmızı güller yüzünü aydınlatıyordu. Erica'nın yüreği Anna'yı gülümserken görünce hop etti. Onu uzun zamandır böyle görmemişti. Anna'nın gözlerinde yaşlı, mutsuz bakıştan başka bir şey görmeyeli uzun zaman olmuştu. Dan'a dönüp baktı minnettarlıkla. Dan'dan Anna'yla konuşmasını isterken iyi bir şey yapıp yapmadığından emin değildi, ama ona erişebilecek tek kişinin Dan olabileceği gibi bir his vardı içinde. Erica aylardır uğraşıyordu, ama sonunda kız kardeşini bozuk ruh halinden çıkaracak kişinin kendisi olmadığını anlamıştı.

"Dan düğün hazırlıklarının nasıl gittiğini sordu, ama hiç fikrim olmadığını itiraf etmek zorunda kaldım. Herhalde söylemişsindir, ama son zamanlarda kafam pek yerinde değildi. Ne kadar yol aldın? Her şey hazır mı?" Anna kahvesinden bir yudum alıp, cevap beklentisiyle Erica'ya baktı.

Aniden çok genç, çok rahat göründü Erica'ya. Lucas'la tanışmadan önceki gibi. Erica düşüncelerini ondan uzaklaştırmaya çalıştı. O pisliği düşünerek bu anı bozmaya niyeti yoktu.

"Randevular, siparişler için koşturuyoruz. Kilise ayrıldı, Stora Hotellet'e depozito verdik... Hepsi bu kadar sanırım."

"Ama Erica, düğüne sadece altı hafta kaldı! Nasıl bir gelinlik giyeceksin? Çocuklar ne giyecek? Gelin buketi nasıl olacak? Mönü için Stora Hotellet'le konuştun mu? Misafirlere yer ayırttın mı? Oturma düzeni yapıldı mı?"

Gülerek elini kaldırdı Erica. Mama sandalyesindeki Maja mutlu mutlu onları seyrediyordu, bu mutluluğun nedenini anlamıyordu.

"Sakin ol. Eğer böyle devam edersen, Dan seni yataktan çıkardığı için pişman olacağım." Gülümseyip şaka yaptığını belli etmek için göz kırptı.

"Tamam tamam" dedi Anna. "Tek kelime daha yok. Hayır, bir şey daha var: Müzik için ayarlama yaptın mı?"

"Bütün sorularının yanıtı hayır, hayır ve de hayır ne yazık

ki” diye iç çekti Erica. “O noktaya gelemedim daha.”

Anna hemen ciddileşti. “O noktaya gelemedin, çünkü üç çocuğa bakıyordun. Affet beni Erica, bu son aylar senin için zor geçmiş olmalı. Keşke ben...” Aniden sustu. Erica kız kardeşinin gözlerinin dolduğunu gördü.

“Şışışış, sorun yok. Adrian ile Emma melek gibiydi, zaten bütün gün kreşteydiler, o yüzden pek bir sıkıntı olmadı. Ama annelerini özlediler.”

Anna kederle gülümsedi. Dan, Maja’yla oynuyor ve konuşmadan uzak durmaya çalışıyordu. Erica’yla Anna arasında bir şeydi bu.

“Ah aman Tanrım, kreş!” Erica sandalyesinden fırlayıp duvar saatine baktı. “Çok geç kaldım. Gidip alınam lazım onları. Ewa delirir acele etmezsem.”

“Bugün ben gidip alayım onları” dedi Anna ayağa kalkarak. “Arabanın anahtarlarını ver.”

“Emin misin?”

“Tabii eminim. Her gün sen aldın onları, bugün de benim sıram.”

“Sevinçten dört köşe olacaklar” dedi Erica, yeniden masaya oturarak.

“Evet” diye karşılık verdi Anna, araba anahtarlarını mutlak tezgâhından alırken. Holde ilerlerken geri döndü.

“Dan... sağ ol. Buna ihtiyacım vardı. Seninle konuşmak harikaydı.”

“Ne demek, lafı mı olur. Benim de hoşuma gitti. Hava böyle olursa yarın da yürüyüşe çıkabiliriz. Üç çeyrek kalaya kadar çalışıyorum. Ne dersin, yarın çocukları okuldan almaya gitmeden önce bir saat gezinelim mi?”

“Çok iyi olur. Ama şimdi acele etmem lazım, yoksa Ewa deliye dönermiş, değil mi?” Son bir kez gülüp ön kapıdan çıktı.

Erica, Dan’a döndü. “Gezintide ne yaptınız? Bir şeyler mi kullandınız?”

Dan güldü. “Yok, öyle bir şey olmadı. Anna sadece konuşacak birini arıyormuş, bir anda tıpası açılmış gibi oldu. Konuşmaya başlayınca da durdurmak imkânsız oldu.”

“Ben aylardır konuşmaya çalışıyorum onunla” dedi Erica. Biraz gücenmişti ister istemez.

“İkinizin arasında işler nasıl biliyorsun Erica” dedi Dan sakince. “Bir sürü yaşanmışlık var. Belki de Anna için seninle konuşmak kolay değildir. Birbirinize çok yakınsınız, hem iyi hem kötü anlamda. Ama sana çok ama çok minnettar olduğunu, Patrik’in de çok yardımcı olduğunu, üstelik senin çocukları çok iyi idare ettiğini söyledi.”

“Öyle mi dedi?” Erica takdir dilenen bir sesle konuştuğunu fark etti. Anna’ya bakmaya çok alışmıştı ve bunu canı gönülden yapıyordu, ama ne kadar bencillik gibi görünürse görünsün, Anna’nın bunu takdir ettiğini duymak da istiyordu.

“Böyle söyledi” dedi Dan, elini onun elinin üstüne koyarak. Samimi ve hoş bir hareketti bu.

“Ama düşün konuşmaları biraz kaygı verdi bana” diye devam etti Dan. “Altı haftada her şeyi halledebileceğine emin misin? Yardım istersen söylemen yeter.” Bir yandan da Maja’ya komiklikler yapıyor, Maja da gülmekten kırılıyordu.

“Ne yapabilirsin?” diye suratını buruşturan Erica, biraz daha kahve aldı. “Benim için gelinlik mi seçeceksin yani?”

Dan güldü. “Aaa tabii, bu konuda üstüme yoktur. O olmaz, ama evde sizin misafirleriniz için yatak açabilirim mesela. Lazım olursa. Çok yer var.” Ciddileşmişti.

Erica onun aklından geçeni çok iyi anlamıştı. “Tamam, her şey yolunda gidecek. Güzel olacak” dedi.

“Öyle mi dersin?” diye karşılık verdi Dan asık suratla, kahvesinden bir yudum alarak. “Tanrı bilir. Onları o kadar çok özlüyorum ki, bazen parça parça olacaktım gibi geliyor.”

“Çocukları mı, yoksa Pernilla ile çocukları mı özleyorsun?”

“Bilmem. Hepsini sanırım, ama Pernilla’nın gittiğini ka-

bullendim. Yine de içim kuruyormuş gibi geliyor, çünkü kızları her gün göremiyorum. Uyandıklarında, okula gittiklerinde orada olamamak, onlarla akşam yemeği yiyip günlerinin nasıl geçtiğini dinleyememek... O kasvetli eve gidip oturuyorum haftalardır. O kadar boş ki, yankı yapıyor. Orayı elimde tutunca çocukluk evlerini kaybetmemiş olurlar sandım, ama artık para yetiştirebilir miyim bilmiyorum..Altı ay içinde satmak zorunda kalabilirim.”

“Emin ol, ben de geçtim o yoldan” dedi Erica, Lucas’ın evi satmasına ramak kaldığını hatırlayarak; şimdi oturdukları evi, onunla Anna’nın büyüdükleri evi satacağı az kalsın.

“Hayatımı nasıl idare edeceğimi bilmiyorum artık” dedi Dan, açık renk saçlarını eliyle sıvazlayarak.

“Mutfaktaki bu şen insanlar da kim?” Partik’in holden gelen sesi konuşmalarını böldü.

“Dan’ın evi ne yapması gerektiğini konuşuyorduk” dedi Erica, müstakbel eşini öpmek üzere ayağa kalkarken. Maja da hayatının erkeğinin geldiğini fark etmişti, kucaklanmak için deli gibi sallıyordu kollarını.

Dan ona bakıp teatral bir tavırla kollarını iki yana açtı. “Ne oluyor böyle? Ben de ikimizin arasında bir şeyler oluyor sanmıştım. Ama sen kapıdan giren ilk adama satıyorsun beni. Çocuklar artık böyle, gerçek kaliteyi tanımıyorlar.”

“Selam Dan” dedi Patrik gülerek onun omzuna vururken. Sonra Maja’yı kucakladı. “Evvvet, bu küçük kızın gözdesi babası” diye öptü Maja’yı, bir yandan da sakalını boynuna sürüp neşeyle güldürdü onu.

“Bu arada Erica, senin çocukları kreşten alman gerekmiyor muydu?”

Erica söyleyeceklerinin etkisini artırmak için biraz duraksadı. Sonra geniş bir gülümsemeyle, “Anna alacak onları” dedi.

“Ne dedin? Anna mı alacak?” Patrik şaşkın ama bir o kadar da memnun görünüyordu.

“Evet, bu kahramanımız Anna’yı yürüyüşe çıkardı, ona biraz bir şeyler içirmiş, sonra da...”

“Öyle olmadı, kes şunu!” diye güldü Dan, Patrik’e dönerek. “Şöyle oldu. Erica telefon etti, Anna’yı biraz hareket etmesi için yürüyüşe çıkarmamı istedi. Anna da gelmeyi kabul etti ve uzun, hoş bir gezinti yaptık. Evden çıkmak ona çok iyi geldi sanırım.”

“Bu tam bir mütevazılık” dedi Erica, Dan’ın saçlarını karıştırarak. “Bizim minnettarlığımızın alevinde biraz daha ısınıp akşam yemeğine kalmaya ne dersin?”

“Duruma bağlı. Ne var yemekte?”

“Sen çok şımarıksın” dedi Erica kahkaha atarak. “Neyse, avokadoyla haşlanmış tavuk ve pirinç pilavı var.”

“Tamam, anlaştık.”

“Sizin standartlarınıza ayak uydurabilmiş olmak büyük bir şeref, Bay Gurme.”

“Bunu yemeğin tadına baktıktan sonra konuşalım.”

“Ah, uzatma” dedi Erica ve yemeği hazırlamak üzere ayağa kalktı.

İçi huzur doluydu. İyi bir gün olmuştu bu. Çok iyi bir gün. Gününün nasıl geçtiğini sormak için Patrik’e döndü.

İyi kötüden ağır gelmişti. Öyle miydi? Bazen, geceleri kâbuslarla boğuşurken bundan emin olamıyordu. Fakat şimdi, gün ışığında, iyinin galip geldiğine kesinlikle emindi. Kötülüğü sadece köşelerde gezinen, ama çirkin yüzünü göstermeye cesaret edemeyen gölgeler olarak hissediyordu. Ve bu da aklına yatıyordu.

İkisi de sevmiştii o kadını. Hem de çok. Ama belki de kendisi daha fazla sevmiştii. Ve belki kadın da onu daha fazla sevmiştii. Aralarında özel bir şey vardı. Hiçbir şey giremezdi aralarına. Çirkin ve pis olan ne varsa üzerlerine yapışmadan geçip giderdi.

Kız kardeşi onları kıskanmadan seyredirdi. Eşsiz bir şey gördüğünü bilirdi. Baş edemeyeceği bir şeydi bu. Ama onu da aralarına katmışlardı. Onu sevgilerine almış, onun da içinde yer almasına izin vermişlerdi. Kıskançlık hissetmek için bir sebep yoktu. Böyle bir sevginin içine kabul edilmek çok az kişiye nasip olurdu.

Onları böyle sınırsızca sevdiği için dünyalarını sınırlıyordu kadın. Onlar da minnettarlıkla sınırlanmaya izin vermişlerdi. Başkasına ihtiyaç duymalarına ne gerek vardı? Dışarıda var olduğunu bildikleri o sevimsizliklerle bunalmalarına? Dışarıyla başa çıkamazdı o. Böyle demişti kadın. Kazayı davet eden bir yanı vardı çünkü. Sürekli bir şeyleri düşürüyor,

deviriyor, paramparça ediyordu. Eğer onları dış dünyaya bırakacak olursa, korkunç şeyler olabilirdi. Böyle sakar birinin baş edemeyeceği bir şeydi bu. Ama bunu hep çok sevecen bir şekilde söylüyordu. "Benim sakarım" derdi kadın. "Benim küçük sakarım."

Kadının sevgisi yeterliydi onun için. Kız kardeşi için de yeterliydi.

En azından, genellikle.

Bütün bu ayarlamalar berbattı. Jonna malları amaçsızca taşıyıcı banda kaldırıyor, böylece barkodu okuyabiliyordu. *Biri Bizi Gözetliyor* buna kıyasla Hultsfred Müzik Festivali sayılırdı. Bu berbattı! Ama şikâyet etmeye hakkı yoktu. Şovun eski sezonlarını da görmüştü, o yüzden içine düşükleri bu çöplükte yaşayıp çalışması gerektiğini biliyordu. Fakat dandik bir ICA süpermarketinde kasanın başına oturmak! Bunu hiç beklemiyordu. Tek tesellisi, Barbie'nin de oraya düşmüş olmasıydı. Jonna'nın arkasındaki kasadaydı, silikon memelerini kırmızı önlüğün içine tıktırmıştı. Sabah boyunca Jonna onun aptal gevezeliklerini ve Barbie'yle sohbet etmeye çalışan çatlak sesli ergenlerden iğrenç yaşlılara dek bütün müşterileri dinlemek zorunda kalmıştı. Barbie gibi bir kızla konuşmamaları gerektiğini anlamıyorlar mıydı? Ona bir kasa içki al, sonra da bas arabanın gazına. Dangalaklar.

"Seni televizyonda görmek çok eğlenceli olacak. Tabii küçük kasabamızda da. Bütün ülkenin tanıdığı insanların buraya, Tanumshede'ye geleceğini hayal bile edemezdim." Aptal ihtiyar kadın kasanın önünde durmuş cıvıldıyor, ara sıra da dönüp tavana sabitlenmiş kameraya büyülenmiş gibi gülümsüyordu. O kadar aptaldı ki, bu sayede montajda kesilip atılmayı garantilediğini anlamıyordu. Kameraya bakmak kesinlikle yasaktı.

“Üç yüz elli kron, elli öre” dedi Jonna bezgin bezgin, yaşlı kadına gözlerini dikip.

“Tamam, gördüm, evet, işte kartım” dedi televizyon man-yağı kadın, kredi kartını tarayıcıya okutarak. “Ay, şimdi de şifremi girmem lazım” diye cıvıladı ardından.

Jonna iç çekti. Bugün huysuzluk yaparak kurtulup kurtulamayacağını merak etti. Prodüktörler genellikle *casting* direktörleriyle tartışılmasını severdi, ama belki de bunun için erkendi. Herhalde bir hafta daha dışını sıkırsa iyi olurdu. Sonra bir tür vaveyla koparıp kurtulabilirdi.

Annesiyle babasının pazartesi günü televizyon seyredip seyretmeyeceğini merak etti. Herhalde seyretmezlerdi. Televizyon seyretmek vakit kaybıydı onlar için. İkisi de doktor-du, o yüzden zamanları herkesinkinden daha değerliydi. *Survivor* seyrederek ya da kızlarıyla geçirecekleri vakit yerine, baypas ameliyatı ya da böbrek nakli yapabilirlerdi. Jonna bunu anlamamakla bencillik ediyordu. Babası onu hastaneye götürmüş, on yaşındaki bir çocuğa yapılan açık kalp ameliyatını seyrettirmişti. İşlerinin neden o kadar önemli olduğunu, neden onunla istedikleri kadar vakit geçiremediklerini anlamasını istiyordu, öyle söylemişti. Annesiyle onun bir yeteneği vardı, başka insanlara yardım etme yeteneği, bunu kullanmak zorundaydılar.

Ne saçmalık! Eğer vakit ayıramayacaklarsa niye çocuk yapmışlardı öyleyse? Neden “Çocukların canı cehenneme” dememişlerdi? Böylece her gün yirmi dört saat, ellerini başkalarının göğsünü yarıp içine sokarak geçirebilirlerdi.

Hastane ziyaretinin ertesi günü kendini kesmeye başlamıştı. Acayip havalı olmuştu. Bıçak derisindeki ilk kesiği açtığı anda, kaygılarının uçup gittiğini hissetmişti. Sanki koldaki yaradan akıp gitmişti kaygılar; yavaş yavaş sızan, kırmızı ve sıcak kanla birlikte kaybolup gitmişti. Kendi kanının görünüşüne bayılmıştı. Bıçağın, usturanın ya da göğsünü

sıkıştıran kaygıyı kesip atabilecek herhangi bir kesici aletin verdiği hisse bayılıyordu.

Üstelik kendisini sadece o zaman hatırladıklarını da anlamıştı. Ona bakıp onu gerçekten görmelerini sağlamıştı kan. Ama her seferinde bu etki zayıflamıştı. Her yarayla, her kesikle birlikte güçlenmişti kaygı. Ve ilk seferinde korkuyla bakan ane babası, sonraları sıkıntıyla bakmaya başlamıştı ona. Onan umudu kesip kurtarabilecekleri insanlara yardım etmeye karar vermişlerdi: Kalp rahatsızlığından mustarip ya da çalışmayan ve değiştirilmesi gereken iç organları olan insanlara. Onun böyle bir şeyi yoktu. Sadece kırık bir kalbi vardı, o da neşterle tedavi edebilecekleri bir şey değildi. Denemekten vazgeçtiler.

Artık Jonna'nın elde edebileceği tek sevgi, her gece televizyonlarının başına kurulup onu seyreden insanların sevgisiydi. Gerçek Jonna'yı görenlerin.

Arkasındaki bir delikanlı, Barbie'ye silikonlarına dokunup dokunamayacağını sordu. Seyirciler bayılacaktı buna. Jonna da yaraları görünsün diye kasten kollarını havaya kaldırdı. Rekabet edebilmesini sağlayacak tek şey buydu.

"Martin, vaktin var mı, bir dakika gelebilir miyim? Konuşmamız lazım."

"Tabii, gelsene, raporları bitiriyorum."

Martin, Patrik'i eliyle içeri davet etti. "Ne var? Kaygılı görünüyorsun?"

"Yani, bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bu sabah Marit Kaspersen'in otopsi raporunu aldık, çok tuhaf bir şey var."

"Neymiş?" Martin merakla öne eğildi. Kazanın olduğu gün de Patrik'in böyle laflar ettiğini hatırladı, ama tümünden unutmuştu bu konuyu. Patrik de bir daha hiç açmamıştı.

"Pedersen bulabildiği her şeyi yazmış, onunla telefonda da konuştum, ama içinden çıkamadığımız bir şey var."

“Anlatsana.” Martin gitgide meraklanıyordu.

“Birincisi, Marit araba kazasında ölmemiş. Kaza sırasında zaten ölüymüş.”

“Hadi ya! Nasıl? Neymiş peki, kalp krizi miymiş?”

“Hayır, tam değil.” Patrik raporu incelerken kafasını kaşıdı. “Alkol zehirlenmesinden ölmüş. Kanında 250 promil bulunmuş.”

“Saçmalıyorsun. 250 promil bir atı bile öldürebilir!”

“Kesinlikle. Pedersen’e göre bir şişe votka içmiş olması lazım. Çok kısa sürede.”

“Ve onu tanıyanlar hiç içmediğini söylüyor.”

“Aynen. Bedeninde de alkol bağışıklığına dair bir şey bulunmadı, yani içkiye hemen hemen hiç toleransı yokmuş. Pedersen’e göre, çok hızla tepki vermiş.”

“Demek ki bir sebeple fazla içmiş. Trajik tabii, ama ne yazık ki zaman zaman olur böyle şeyler” dedi Martin, Patrik’in kaygısına şaşırarak.

“Evet, öyle görünüyor. Ama Pedersen tuhaf bir şey daha buldu” derken bacak bacak üstüne attı Patrik ve raporu karıştırdı. “İşte burada. Günlük dile çevirmeye çalışacağım. Pedersen’in yazdığı her şey şifreli gibi. Anlaşılan Marit’in ağzında tuhaf bir yara varmış. Ayrıca gırtlığının içinde de travma işaretleri var.”

“Yani, nereye varmak istiyorsun?”

“Bilmem.” Patrik iç çekti. “Pedersen’in kesin sonuçlara varmasını sağlayacak kadar malzeme yoktu. Koca bir şişeyi arabada kafasına dikip alkol zehirlenmesinden öldüğüne, sonra da şarampole yuvarlandığına dair kesin bir şey yok.”

“Ama kaza olduğunda tamamen kendinden geçmiş olmalı. Pazar akşamı hatalı araba kullanan biriyle ilgili herhangi bir rapor var mı?”

“Ben bulamadım. Bu da her şeyi daha da tuhaflaştırıyor. Diğer yandan, gecenin o vaktinde fazla trafik de olmaz, o

yüzden başka bir şoför onun yoluna çıkmadığı için şanslı olmalı” dedi Patrik düşünceli bir tavırla. “Ama Pedersen ağzındaki yara için bir sebep bulamadı, bu yüzden olaya daha yakından bakmakta fayda var. İçkili araba kullanma olabilir de, olmayabilir de. Ne dersin?”

Martin bir an duraksadı. “Daha en başından doğru hissetmişsin, öyle mi? Mellberg bunu kabul eder mi sence?”

Patrik ona bakınca Martin güldü.

“Bu, durumu nasıl sunduğuma bakar, ne dersin?” dedi Patrik.

“Bu konuda haklısın. Bütün olay sunuma bakıyor.”

Patrik onunla birlikte güldü ve ayağa kalktı. Sonra yine ciddileşti.

“Pireyi deve yaptığımı mı sanıyorsun? Pedersen olayın kaza olmadığını kesin bir dille söyleyemiyor ama... yine de burada ters bir şey var” dedi otopsi raporunu sallayarak. “Aklımın almadığı bir şey...” Patrik saçlarını sıvazladı tekrar.

“Tamam” dedi Martin. “Etrafta sorular sorup daha fazla ayrıntı toplayalım, bakalım işin ucu nereye gidiyor. Belki de seni rahatsız eden şeyi hatırlarsın.”

“Tamam, anlaştık. Ben önce Mellberg’le konuşacağım. Sonra da Marit’in kız arkadaşıyla görüşelim, olur mu?”

“Bana uyar” dedi Martin yazdığı raporlara dönerek. “Hazır olunca gelip al beni.”

“Tamam.”

Patrik tam kapıdan çıkacakken Martin onu durdurdu. “Bir dakika” dedi tereddütlü bir ses tonuyla. “Sana evde işler nasıl gidiyor diye soracaktım, baldızınla falan.”

Patrik kapı ağzından gülümsedi. “Biraz daha umut vaat ediyor aslında. Anna düştüğü uçurumdan çıkmaya başladı sanki. Dan sayesinde.”

“Dan mı?” dedi Martin şaşkınlıkla. “Erica’nın Dan’ı mı?”

“Artık bizim Dan’ımız o.”

“Tamam tamam” dedi Martin gülerek. “Sizin Dan. Ama onun ne alakası var?”

“Pazartesi günü Erica’nın aklına parlak bir fikir gelmiş, Dan’dan gelip Anna’yla konuşmasını istemiş. İşe de yaradı. Birlikte uzun yürüyüşlere çıkıyorlar, konuşup duruyorlar, Anna’nın da tam buna ihtiyacı varmış. Birkaç gün içinde bambaşka bir kadın oldu. Çocuklar da neşeli.”

“Harika” dedi Martin içtenlikle.

“Evet, bunu bir kere daha söyleyebilirsin” dedi Patrik kapının kolunu tutarken. “Şimdi Mellberg’i görüp işleri halledeceğim. Sonra konuşuruz.”

“Tamam” dedi Martin raporlarına dönerek. Bürokrasi, bu mesleğin olmazsa olmazlarından biriydi.

Günler gelip geçti. Cuma günü ve akşam yemeği randevusu hiç gelmeyecekmiş gibiydi. Onun yaşında böyle şeyler düşünmek biraz garipti. Ama tam bir randevu olmasa bile, akşam yemeği davetiydi bu. Rose-Marie’yi ararken Mellberg bir plan yapmamıştı, o yüzden Gestgifveri’de bir akşam yemeği teklif ederken kendine şaşırdı. Cüzdanı daha da şaşıracaktı. Kendisine neler olduğunu anlayamıyordu. Daha önce, Gestgifveri gibi pahalı bir restoranda yemek yemek aklından bile geçmezdi. Ama durumdan hiç de rahatsız değildi. Hatta buna can atıyordu. Rose-Marie’yi yemeğe davet ettiği ve önlerine lezzetli yemekler konarken mum ışığında masanın karşı tarafındaki yüzüne bakabileceği için mutluydu.

Mellberg şaşkınlıkla başını sallayınca bir tutam saç kulağının üstüne düştü. Gerçekten bilmiyordu neyi olduğunu. Hastamıydı? Saçını kulağının arkasına itti ve alnını yokladı, ama serindi ve ateş belirtisi yoktu. Ama bir şeyler oluyordu; çok tuhaf bir his vardı içinde. Belki de biraz şeker almakta yarar vardı.

Tam en alt çekmecedeki hindistancevizi şekerlemelerinden birine uzanmıştı ki kapı çalındı.

“Kim o?” diye seslendi sıkıntıyla.

Patrik içeri girdi. “Affedersin, rahatsız ediyor muyum?”

“Yok” dedi Mellberg, içini çekip çekmeceye son kez bakarak. “Gel içeri.”

Patrik oturuncaya kadar bekledi. Mellberg, Patrik konusunda kararsızdı, onun çok genç olduğunu düşünüyordu. Patrik neredeyse kırk yaşındaydı ama son yıllarda aydınlatılan cinayet soruşturmalarında çok başarılı olmuştu. Etkileyici iş performansı, Mellberg’e ün kazandırmıştı. Patrik bir asttan beklenen saygıyla davranırsa da, Mellberg onun kendini üstün gördüğü hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

“Pazartesi günkü kazanın raporunu aldık.”

“Ve?” dedi Mellberg sıkılmış gibi. Trafik kazaları rutin işlerdi.

“Ve aydınlığa kavuşturulması gereken bazı şeyler var.”

“Aydınlığa kavuşturulması gereken mi?” Mellberg ilgilenmişti birden.

“Evet” diyen Patrik elindeki kâğıtlara bir bakış attı. “Kurbanın kazayla bağlantısı olmayan birtakım yaraları var. Üstelik, Marit kazadan önce ölmüş. Alkol zehirlenmesinden. Kanında 250 promil bulunmuş.”

“250 mi? Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır, ne yazık ki hayır.”

“Peki yaralar? Nasıl yaralar varmış?” diye sordu Mellberg öne eğilerek.

Patrik duraksadı. “Ağzının içinde ve çevresinde zorlanma belirtileri var.”

“Ağzının çevresinde mi?” dedi Mellberg kuşkuyla.

“Bu pek iyi bir ipucu değil, ama herkes onun içki içmediğini söylediğinden ve promil değeri çok yüksek çıktığından dikkate değer gibi.”

“Dikkate değer mi? Bir şey ‘dikkate değer’ diye soruşturma açmamı mı istiyorsun?”

Mellberg tek kaşını kaldırarak Patrik'e baktı. Bu belirsizlik hiç hoşuna gitmiyordu. Diğer yandan, Patrik'in sezgileri daha önce doğru çıkmıştı, o yüzden ilgi göstermekte yarar olabilirdi. Mellberg bir süre bunu düşünürken Patrik gergin bir halde bekledi.

"Tamam" dedi sonunda. "Birkaç saat oyalan bununla. Eğer ikiniz –herhalde Molin'i de götürürsün yanında– işlerin yolunda gitmediğini gösterecek bir şey bulursanız, devam edin. Ama bir şey çıkmazsa, daha çok vakit harcamayın. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim" dedi Patrik rahatlamış bir halde.

"Tamam, işbaşına" dedi Mellberg sağ elini sallayarak. Sol eli çoktan masanın en alt çekmecesine uzanmıştı.

Sofie usulca içeri girdi. "Merhaba? Kerstin, evde misin?"

Ev sessizdi. Kerstin'in Extra Film'e gidip gitmediğini kontrol etmişti; hasta olduğunu söyleyerek işe gitmemişti Kerstin. Sofie'ye de okuldan izin verilmişti. Peki ama Kerstin nerede olabilirdi? Sofie evin içinde gezindi. Aniden gözyaşlarına boğuldu. Çantasını yere bırakıp oturma odasının halısına çököverdi. Üzerine çullanan duyuşal uyarılardan kurtulmak için gözlerini kapadı. Her şey ona Marit'i hatırlatıyordu. Çekilmiş perdeler, Marit bu eve taşınınca aldıkları tablo, Sofie'nin kalktıktan sonra asla kabartmadığı, bu yüzden Marit'in söylendiği yastıklar bile onu hatırlatıyordu. Bütün bu ufak tefek gündelik şeyler artık boşlukla yankılanıyordu.

Sofie annesinden sıkılır ve ona bağırırdı, çünkü Marit sürekli bir şeyler isteyip kurallar koyardı. Ama içten içe severdi Sofie bunu. Evdeki o didişmeler Sofie'yi bir dengeye ve kurallara alıştırmıştı. Ergenliğin yol açtığı asiliğe rağmen, annesinin orada olduğunu bilmek ona güven vermişti. Anne. Marit. Şimdi sadece babası kalmıştı.

Omzuna bir el dokununca yerinden sıçradı Sofie. Başını kaldırıp baktı.

“Kerstin. Evde miydin?”

“Evet, biraz kestiriyordum” dedi Kerstin, Sofie’nin yanına çömelip. “Nasılsın?”

“Ah, Kerstin” diyebildi Sofie sadece ve yüzünü kadının omzuna yasladı. Kerstin acemice ona sarıldı. Fiziksel temasa çok alışık değillerdi; Sofie sarılma evresini Marit Kerstin’in yanına taşınınca bırakmıştı. Ama bu kez acemilik hızla kayboldu. Sofie özlemle içine çekti Kerstin’in kazağının kokusunu, annesinin en sevdiği kazaklardan biriydi bu. Parfümünün kokusu yüne sinmişti. Tanıdık koku hıçkırıklarını şiddetlendirdi ve burnunu Kerstin’in omzuna sürdü Sofie. Kadın geri çekildi.

“Affedersin, sümüğümü bulaştıracağım her yerine.”

“Önemli değil” dedi Kerstin, Sofie’nin gözyaşlarını başparmaklarıyla silerken. “İstedğin kadar ağla. Bu... bu annenin kazağı.”

“Biliyorum” dedi Sofi gülerek. “Kazağını kirlettiğimi görse beni öldürürdü.”

“Koyun yünü suda otuz dereceden daha sıcakta yıkanmaz” dedi ikisi aynı anda ve birden gülmeye başladılar.

“Gel, mutfakta oturalım” dedi Kerstin, Sofie’nin kalkmasına yardım ederken. Sofie ilk kez o zaman Kerstin’in yüzünün çöktüğünü ve her zamankinden daha soluk olduğunu gördü. “Sen nasılsın bu arada?” diye sordu kaygıyla.

Kerstin hep o kadar... yakın olmuştu ki. Çaydanlığı doldurup ocağa koyarken Kerstin’in ellerinin titrediğini görmek Sofie’yi korkuttu.

“İyiyim herhalde” dedi Kerstin, ama gözyaşlarının bir anda boşanmasına engel olamadı. Son birkaç günde o kadar çok ağlamıştı ki, hâlâ gözyaşının kalmış olmasına şaşıyordu. Sonra kararını verdi.

“Baksana Sofie, annenle ben... Bir şey var...” Sustu, nasıl devam edeceğini bilemedi. Devam etsin mi onu da bilemedi. Ama aniden Sofie’nin gülmeye başladığını gördü şaşkınlıkla.

“Yapma Kerstin, umarım bana annemle olan ilişkini bir şok habermiş gibi anlatmayacaksın.”

“Ne olmuş ilişkimize?” diye sordu Kerstin merakla.

“Yani çift olduğunuzdan haberim var. Siz kimi kandırdığınızı sanıyordunuz?” Güldü tekrar. “Ne kadar saçma oyunlar oynuyordunuz. Annem benim burada kalıp kalmayacağıma göre eşyalarını taşıyıp duruyordu, sonra benim bakmadığımı sandığınızda el ele tutuşuyordunuz. Tanrım, ne kadar gülünç! Artık herkes ya homo ya da biseksüel. Çok moda bir olay.”

Kerstin sersemlemiş bir halde bakıyordu ona. “Ama madem biliyordun, neden bir şey söylemedin?”

“Çünkü sizin sürekli rol yaptığınızı görmek çok eğlenceliydi. Harika eğleniyordum.”

“Seni baş belası” dedi Kerstin içten bir kahkahayla. Son birkaç günlük keder ve gözyaşının ardından mutfakta böyle gülmek büyük bir ferahlıktı. “Marit bilip de ses çıkarmadığını anlasaydı senin kafanı koparırdı.”

“Evet, herhalde yapardı” dedi Sofie de gülmeye başlayarak. “Ama kendinizi bir görseydiniz keşke. Öpüşmek için mutfığa kapanıyor, ben babama gider gitmez eşyaları eski yerlerine koyuyordunuz. Bunun ne kadar komik olduğunu fark etmediniz mi?”

“Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Ama Marit böyle istedi.” Kerstin ciddileşti. Çaydanlığın ısıklık çalmasını, ayağa kalkıp Sofie’ye arkasını dönmek için bahane olarak kullandı. İki fincan çıkardı, içlerine çay yapraklarını koyup sıcak suyu döktü.

Sofie, “Önce su soğusaydı biraz” deyince Kerstin yine güldü.

“Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum. Annen bizi iyi eğitmiş.”

Sofie gülümsedi. “Evet, kesinlikle öyle. Ama herhalde beni biraz daha iyi eğitmiş olmayı isterdi.” Gülümseyişi kederliydi, artık asla tutamayacağı bütün vaatlere, asla ulaşmaya-

cağı bütün beklentilere tanıklık ediyordu.

“Biliyorsun değil mi, Marit seninle gurur duyardı.” Kerstin tekrar yerine oturup fincanlardan birini Sofie’ye uzattı. “Seni övmesini duysaydın keşke. İkiniz çok sert kavga ettiğinizde bile, ‘Bu çocukta sağlam inat var’ derdi.”

“Öyle mi diyordu? Şaka mı yapıyorsun? Benimle gurur mu duyuyordu? Ben de hep tam tersi sanıyordum.”

“Ah, Marit sadece görevlerinizi yaptığınızı söylerdi. Senin görevin ondan uzaklaşmaktı. Ve...” Bir an duraksadıktan sonra, “Onunla Ola arasında yaşananlar düşünülecek olursa, senin kendi ayaklarının üstünde durabilmenin çok önemli olduğunu düşünüyordu” diye ekledi. Çaydan bir yudum daha aldı ama dilini yaktı. Önce biraz soğutsa iyi olurdu. “Bunun için çok kaygılanıyordu, biliyorsun. Boşanmanın ve sonra yaşanan bütün o saçmalıkların... seni öyle ya da böyle yaraladığını düşünüyordu. En çok da neden boşanmak zorunda olduğunu senin anlamayacağından korkuyordu. Bu sadece onun değil, senin de iyiliğin içindi.”

“Tabii, önceleri anlamıyordum, ama büyüdükçe anladım.”

“On beşine basınca yani” diye şakalaştı Kerstin. “On beş yaşında içinde bütün yanıtların olduğu bir kılavuz alıyorsun eline, adı da ‘Yaşam, Ölüm ve Sonsuzluk Hakkında Her Şey’ değil mi kılavuzun? Bir ara bana da ödünç verir misin?”

“Yapma” diye güldü Sofie. “Onu kastetmedim. Sadece anemle babamı ebeveyn gibi değil de, insan gibi görmeye başlamış olmalıyım. Ayrıca herhalde babamın küçük kızı olmaktan da çıktım artık” diye ekledi kederle.

Bir an için Kerstin, Sofie’ye başka şeyleri, ondan uzak tutmaya çalıştıkları her şeyi anlatıp anlatmamayı düşündü. Ama o an hemen geçip gitti ve o da vazgeçti.

Onun yerine çay içip Marit’i konuştular.

Hem güldüler hem ağladılar. Ama her şeyin ötesinde, her ikisinin de kendince sevdiği bir kadın hakkında konuştular.

“Selam kızlar, nasıl gidiyor bugün? Uffe bagetinden bir parça ister misiniz?”

Fırında kalabalık bir grup halinde toplanmış kızlardan yükselen kıkırdamalar, yaptığı esprinin istediği etkiyi yaratıldığını gösterdi. Bu da Uffe’yi devam etmesi için cesaretlendirdi, fırının baget ekmeklerinden birini alıp belinin altında sallaya sallaya ne kastettiğini göstermeye çalıştı. Kıkırdamalar, neşeli arsız çığlıklara dönüşünce, Uffe daha da hızlı sallamaya başladı kalçalarını.

Mehmet içini çekti. Uffe çok yorucuydu. Bu fırın işine Uffe’yle birlikte gönderilmesi kesinlikle haksızlıktı. Yoksa işin kendisinde bir sorun yoktu. Yemek yapmayı severdi ve fırıncılık hakkında bir şeyler öğrenmeye can atıyordu, ama beş hafta boyunca Uffe’ye nasıl katlanacağını bilemiyordu.

“Hey, Mehmet, sen niye göstermiyorsun bagetini onlara? Bence bu kızlar kıllı bir baget görmeye can atıyorlar.”

“Öff, siktir git” dedi Mehmet, kekleri tepsideki makaronların yanına dizerken.

“Ben de seni kibar bir adam sanmıştım. Eminim bunlar hiç kıllı bir şey görmemişlerdir. Gördünüz mü kızlar? Daha önce bir orman adamı görmüş müydünüz hiç?” Uffe Mehmet’i sahneye çağırıyormuş gibi yaparak ellerini dramatik bir tavırla uzattı. Mehmet gerçekten sinirlenmeye başlıyordu. Tavana sabitlenmiş kameraların ona odaklandığını görmese de hissedebiliyordu. Onun tepkisini görmeyi bekliyorlardı, yanıt vermeye kışkırtıyorlardı. Her ayrıntı, kablolarla doğrudan başkalarının oturma odalarına gidecekti. Tepki ve duygu olmazsa seyirci de olmazdı. Bunu biliyordu, *Çiftlik*’te finale kadar gidince oyunun nasıl oynandığını da öğrenmişti. Yoksa kalkıp bu şova gelmezdi. Beş hafta boyunca kapalı denebilecek bir ortamda yaşayacaktı. Sorumluluk yoktu, yani kendisi olmak ve tepki vermek dışında ondan beklenen hiçbir şey yoktu. Pis bir işte köle gibi çalışmak, ölümü-

ne sıkılmak, pis bir dairenin kirasını denkleştirebilmek için çalışmak yoktu burada. Hayatına hiçbir şey katmayan, tam tersine yok eden o günlük sorumluluklar yoktu. Asıl kaçtığı şey buydu: Anne babasının bakışlarından silinmeyen o hayal kırıklığı. Ona çok fazla umut bağlamışlardı. Eğitim, eğitim, eğitim. Çocukluğu boyunca duyduğu tek laf bu olmuştu. “Mehmet, eğitimini tamamlaman lazım. Bu ülkenin fırsatlarını kaçırmaman lazım. İsveç’te herkes üniversiteye gidebilir. Çalışman lazım.” Babası küçükten beri aynı şeyi söyleyip durmuştu. Tanrı şahitti, Mehmet de denemişti. Ama çalışkan bir tip değildi o. Harflerle sayılardan anlamıyordu işte. Öğretmen olması lazımdı. Ya da mühendis. Ya da en kötü ihtimalle iş idaresinde yükselmeliydi. Anne babası kesinlikle bunu hedeflemişti. Dört ablası bu meslekleri seçmişti. İki doktor, biri mühendisti, biri de ticaretteydi. Ama Mehmet en küçük çocuktan ve nasıl olduysa ailenin yüzkarası oluvermişti. Üstelik ne *Çiftlik* ne de *Tanum Eğleniyor* ailedeki değerini artırmıştı. Sandığı kadar etki yapmamıştı. Televizyonda sarhoş olmak, doktor olmanın alternatifi sayılmıyordu tabii.

“Göstersene kıllı bagetini, göstersene kıllı bagetini” diye maymunluk yapmaya devam ediyordu Uffe. Kıkırdayan yeniyetme seyircileri de kendisine katılmaya teşvik ediyordu. Mehmet öfkeden deliye dönmek üzere olduğunu hissetti. Elindeki işi bırakıp Uffe’nin üzerine yürüdü.

“Sana yeter artık dedim Uffe!”

Fırının iç kısımlarından çıkıp gelen Simon’un elinde bir tepsi dolusu taze çörek vardı. Uffe ona inatçı bir bakış attı ve ne yapması gerektiğini düşündü. Simon tepsiyi uzattı. “Al, kızlara taze çörek dağıt sen.”

Uffe bir an tereddüt etti ama sonunda aldı tepsiyi. Dudaklarındaki hafif kasılmadan, ellerinin sıcak tepsi taşımaya Simon’unkiler gibi alışık olmadığı anlaşılıyordu, ama dişini sıkıp tepsiyi kızlara uzatmaktan başka şansı yoktu.

“Hadi bakalım, adamı duydunuz. Uffe’den bedava çörek. Belki ödemeyi birer öpücükle yaparsınız.”

Simon gözlerini Mehmet’e çevirdi, o da teşekkür niyeti-ne gülümsedi. Simon’u sevmiştii. Fırının sahibiydi Simon ve ilk günden, bir şekilde anlaşımlardı. Özel bir şey vardı Simon’da. Bakışarak birbirlerini anlamalarını mümkün kılan bir şey. Çok etkileyici bir şeydi bu.

Simon pasta ve kek pişirme işine geri dönerken Mehmet arkasından baktı.

Camdan görünen ağaç dalındaki yeşillik Gösta’da acı verici bir özlem uyandırdı. Her tomurcuk on sekiz delikle golf sopasını vaat ediyordu ona. Yakında bir erkek ile golf kulüpleri arasında hiçbir engel kalmayacaktı.

“Beşinci deliği geçemedin mi daha?” Kapıdan bir kadın sesi gelince Gösta suçlu suçlu kapattı bilgisayar oyununu. Kahretsin, normalde birinin geldiğini işitirdi. Oyun oynarken kulağı hep kapıda olurdu, bu da konsantrasyonunu zayıflatırdı.

“Ben... Ben sadece biraz ara vermiştim” diye kekeleydi Gösta utançla. Meslektaşlarının artık onun çalışma kapasitesine pek güvenmediğini biliyordu, ama Hanna’yı sevinmişti ve kısa bir süre için olsa da ona güvenmesini istiyordu.

“Hey, korkma yahu” diye gülen Hanna gelip yanına oturdu. “Ben de seviyorum golf oyununu. Kocam Lars da sever, hatta bazen bilgisayar için kavga ederiz. Ama o beşinci delik tam bir beladır. Daha geçemedin mi? Geçemediysen, sana hisini gösterebilirim. Saatlerce uğraştım çözmek için.”

Yanıtı beklemeden sandalyesini onunkine yaklaştırdı.

Gösta kulaklarına inanamıyordu. “Geçen haftadan beri beşinci delikle boğuşuyorum. Ne yaparsam yapayım, top ya solu-na gidiyor ya sağına. Nerede hata yaptığımı anlayamıyorum.”

“Bak, sana göstereyim” dedi Hanna fareyi elinden alarak. Bir uzman tavrıyla doğru yere tıkladı, bilgisayarda birkaç

manevra yaptı ve top gidip bir sonraki vuruşla deliğe girecek kadar mükemmel bir konuma yerleşti çimin üzerinde.

“Vay canına, demek böyle yapılıyor! Sağ ol!” Gösta çok etkilenmişti.

“Ne demek, çocuk işi bu oyun” diye güldü Hanna, sandalyesini geri itip ondan biraz uzaklaştı.

“Kocanla sen gerçek golf oynuyor musunuz?” diye sordu Gösta heyecanla. “Belki bir tur oynayabiliriz birlikte.”

“Hayır, ne yazık ki oynamıyoruz” dedi Hanna üzüntülü bir ifadeyle. “Başlasak mı diye düşündük, ama vakit bulamadık.”

Gösta geçen her dakika onu daha çok seviyordu. Yeni mesleğinin kadın olduğunu duyunca, Mellberg gibi o da kuşku-cu yaklaşmıştı. Meme ve polis üniforması denkleminde tuhaf bir yan vardı. Ama Hanna Kruse bütün önyargılarını silip atmıştı. Ayakları yere basan bir kadın gibiydi ve Mellberg’in de bunu fark edip kadına hayatı zorlaştırmamasını diledi Gösta.

“Kocan ne iş yapıyor?” diye sordu Gösta. “İş bulabildi mi bu bölgede?”

“Hem evet hem hayır” dedi Hanna üniformasının üstünden görünmez bir ipliği alarak. “En azından burada geçici bir iş bulacak kadar şanslı çıktık, o yüzden bakacağız duruma.”

Gösta soru sorarcasına kaldırdı kaşlarını. Hanna güldü. “Kendisi psikolog. Ve evet, doğru tahmin ettin. Çekim sürecince katılımcılarla çalışacak. *Tanım Eğleniyor*’da yani.”

Gösta başını salladı. “Bazılarımız, herkesin birbiriyle yat-tığı, sarhoş sarhoş dolandığı ve bütün ülkenin önünde bile isteye kendini gülünç duruma düşürdüğü şovların cazibesini göremeyecek kadar yaşıyoruz. Ben bir mana bulamıyorum böyle bir şeyde. Benim zamanımda *Hyland’s Corner* ve Nils Poppe’nin tiyatro prodüksiyonları gibi iyi şovlar seyredilirdi.”

“Nils kim?”

Gösta içini çekti. “Nils Poppe” dedi. “Tiyatro oyunları sahnelerdi...” Hanna’nın güldüğünü görünce sustu.

“Gösta, Nils Poppe’nin kim olduğunu biliyorum. Lennart Hyland’i de. O kadar kederlenmene gerek yok.”

“Sağ ol” dedi Gösta. “Bir an yüz yaşında hissettim kendimi. Antika gibi.”

“Gösta, senin antikayla yakından uzaktan alakan yok” diye güldü Hanna ayağa kalkarken. “Madem beşinci deliği geçmeyi öğrendin, oyuna devam et şimdi. Biraz rahatlamayı hak ediyorsun.”

Ona sıcak ve şükran dolu bir gülümsemeyle baktı Gösta. Amma kadındı.

Sonra dönüp altıncı deliği geçmeye çalıştı. Bir par 3 çukurdu bu. Çantada keklik.

“Erica, otelle mönü konusunda görüştün mü? Ne zaman örnek tadacağız?” Anna Maja’yı dizlerine oturtmuş, hoplatırken dönüp Erica’ya baktı telaşla.

“Kahretsin, unuttum” diye alınına vurdu Erica.

“Peki ya gelinlik? Koşu giysilerininle evlenmeyi düşünmüyorsun, değil mi? O zaman Patrik de mezuniyet kıyafetini giyer düğünde. Ama öyle yapacaksa, yanlara ekstra ağırlık koysa iyi olur, takım elbisesinin düğmelerini de lastikle kapaması lazım.” Anna içten bir kakhaha attı.

“Ha ha, çok komik” dedi Erica, ama kız kardeşine bakarken mutlu hissediyordu kendini. Anna yeni bir kadın olmuştu. Konuşuyor, gülüyordu, iştahı yerine gelmişti ve evet, hatta ablasıyla dalga bile geçiyordu. “Her şeyle uğraşmaya vaktim mi var?”

“Merhaba, Fjällbacka’nın *número uno* bebek bakıcısıyla tanışmak ister misin? Yani, Emma ile Adrian bütün gün kreşte, o yüzden benim için bu küçük hanımefendiye bakmak sorun olmaz.”

“Hımm, haklısın” dedi Erica durumu biraz yadırgayarak. “Sadece aklıma gelmemiştii...”

“Dert etme. Anlıyorum. Bir süredir bana güvenemiyordun, ama tekrar döndüm oyuna. Maç başladı. Ceza sahasından girdim oyuna.”

“Vaktinin büyük kısmını Dan’la geçiren biri konuşuyor sanki.” Erica ferahlayarak güldü ve Anna’nın yapmak istediği şeyin de bu olduğunu anladı. Hiç kuşkusuz son birkaç ayki olaylar Erica’yı da etkilemişti. Stres yüzünden içine kapanmış, ancak şimdi rahatlamaya başlamıştı. Tek sorun, üzerindeki gerginliğin gitgide artmasıydı, çünkü düğüne altı haftadan az zaman kalmıştı. Patrik’le planlarının çok gerisinde kalmışlardı.

“Tamam, şöyle yapacağız” dedi Anna kararlı bir tavırla, Maja’yı yere bırakarak. “Yapılması gerekenlerin bir listesini çıkartacağız. Sonra görevleri sen, ben, Patrik arasında paylaştıracacağız. Belki Kristina da bir şeylere yardım edebilir.” Anna sorarcasına Erica’ya baktı, ama onun bir anda dehşete kapıldığını görünce, “Belki de iyi bir fikir değil bu” dedi.

“Hayır, Tanrı aşkına, kayınvalidemi işe karıştırma. Ona kalsa, bu düğünü kendi özel partisi yapar. Her seferinde ‘en iyisi’ diyerek neler öne sürdüğünü bir bilsen. Ona düğünden ilk bahsettiğimizde ne dedi biliyor musun?”

“Hayır, ne dedi?” diye sordu Anna.

“İlk tepkisi ‘Harika, tebrikler’ falan olmadı. Bu düğünde yanlış olduğunu düşündüğü beş şeyi sıraladı bir çırpıda.”

Anna güldü. “Tipik Kristina. Peki, şikâyetleri neymiş?”

Erica, kararlı hareketlerle merdivenleri tırmanmaya başlamış olan Maja’nın peşinden gidip onu yakaladı. Hâlâ bir merdiven kapısı alamamışlardı. “Birincisi” dedi Erica, “düğün için çok erkenmiş; planlamak için en az bir yıla ihtiyacımız varmış. Ayrıca çok küçük bir düğün istememizden de hoşlanmadı, çünkü Agda Teyze, Berta Teyze, Ruth Teyze gelemezlermiş o zaman. Bu arada bunların Patrik’in değil, Kristina’nın teyzeleri olduğunu hatırlatırım! Patrik onlarla herhalde beş yaşında falan bir kez karşılaşmıştır. Sonra bir

de onun gelinliğini giymiyorum diye üzüldü. Bu da nereden çıktıysa! Lars ile Kristina'nın düğün fotoğraflarını görmüş-tüm: Altmışların modası, sırta kadar fermuarlı bir şey. Ben onu giymeyi hayal bile edemem, Patrik de o fotoğraftaki ba-bası gibi favori sakal ve bıyık bırakmaz asla."

"Kesinlikle delirmiş" dedi Anna kakhaha atarak.

"Dahası var" dedi Erica. "Bütün organizasyonu yeğenine bırakmamızı istedi."

"Eeee? Ne zarar var bunda?"

Erica etki yaratmak için biraz bekledi. "Adam gaydacı."

"Haaaayır, şaka yapıyorsun. Ah, gözümün önüne geli-yor. Görkemli bir düğünde Kristina'nın bütün teyzeleri yer-lere kadar etekle gelmiş, sen kabarık bir mini etek giymiş-sin, Patrik favori sakal bırakıp mezuniyet kıyafetini giymiş ve bütün bunlar yetmezmiş gibi, bir de fonda gayda çalıyor. Tanrım, ne fantastik. Bunu görmek için her şeyi yaparım."

"Gül bakalım" dedi Erica. "Ama gidişata bakılırsa düğün diye bir şey olmayacak. Programın çok gerisindeyiz."

"Tamam, liste!" dedi Anna kararlı bir tavırla. Mutfak ma-sasının başına geçip kalem kâğıt aldı eline. "Bir liste yapıp sonra harekete geçeceğiz. Patrik'in de üzerine düşeni yap-maktan kaçınmasına izin verme sakın. Bu düğün sadece se-nin mi, ikinizin mi?"

"Yani, ikimizin olmalı" dedi Erica. Patrik onu düğün hazır-lıklarının hem proje yöneticisi hem de ayak işçisi olarak gö-rüyordu; Erica onu bu yanılsamadan çıkarıp çıkarmamakta kararsızdı. Patrik evlenme teklif ettiğinden beri görevini ta-mamlamış gibi davranıyordu; sanki yapması gereken tek şey kiliseye vaktinde gelmekti.

"Karşılama için birileri lazım, hımm, bir bakalım... Patrik yapsın" diye karar verdi Anna neşeyle. Adını büyük bir ka-rarlılıkla yazdı. Erica bir kez olsun şoför koltuğunda olma-manın tadını çıkarıyordu.

“Düğün mönüsünü tatmak için randevu al... Patrik.”

“Bak, bu pek de...” diye başladı Erica, ama Anna onu duymazdan geldi.

“Gelinlik... Eh, bu tabii ki senin işin Erica. Senin de biraz çaba harcaman lazım. Ne dersin, biz üç kız yarın Uddevalla’ya arabayla girip neler var neler yok bakalım mı?”

“Bilmem ki” dedi Erica tereddütle. Gelinlik denemek onun en istemediği şeydi o anda. Maja’ya hamileyken aldığı kilo-ları verememiş, üstelik o zamandan beri birkaç kilo daha almıştı. Son aylardaki gerilim yüzünden de yediklerine hiç dikkat etmiyordu. Tam bir çöreği ağzına atmaya hazırlanırken tekrar tepsiye bıraktı. Anna listeyi bıraktı.

“Bana bak, eğer düğüne kadar karbonhidrat yemezsen, bütün o kilolar eriyip gider.”

“Anna, ben hızlı kilo veremem ki” dedi Erica suratını asarak. Bunu kendisinin düşünmesi başkaydı, bir başkasının ona “kilo vermelisin” demesi başka. Ama düğün günü güzel görünmek için bir şeyler yapmalıydı. “Tamam, deneyeceğim. Çörek ve kek yok, tatlı yok, ekmek yok, beyaz unla yapılmış makarna yok, hiçbir yok.”

“Yine de öncelikle bir gelinlik bulman lazım. Gerekirse düğünden hemen önce diktiririz.”

“Görürsem inanırım ancak” dedi Erica sıkıntıyla. “Ama yarın sabah Emma’yla Adrian’ı bırakır bırakmaz Uddevalla’ya gidip bir bakalım. Yoksa gerçekten koşu giysilerimle evlenmek zorunda kalacağım” diye ekledi kasvetli bir yüz ifadesiyle, kendini koşu giysileriyle hayal ederek. “Başka bir şey var mı?” Anna’nın listesini gösterdi başıyla. Kız kardeşi görevleri yazıp paylaştırmaya devam ediyordu.

Erica ansızın çok ama çok yorgun hissetti kendini. Bu iş asla yürümecekti.

Caddeyi acele etmeden geçtiler. Patrik ile Martin daha dört

gün önce aynı yolu gitmişlerdi ve neyle karşılaşacaklarından pek emin değildiler. Kerstin dört gündür kız arkadaşının öldüğü gerçeğiyle yaşıyordu. Dört gün bitmek bilmemiş olmalıydı.

Patrik, Martin'e bakıp kapının zilini çaldı. Sanki anlaşılmış gibi, aynı anda derin bir iç çekip içlerindeki sıkıntının birazını dışarı attılar. Derin keder yaşayan insanların yanında ufacak bir sıkıntı hissi bile bencillik sayılırdı. Ama bu sıkıntı yanlış bir şey söyleme korkusundan geliyordu, yanlış bir şey söyleyip işleri daha da kötüleştirme korkusundan. Ama bir yandan da hiçbir şeyin zaten katlanılmaz olan acıyı artırmayacağını biliyorlardı.

Kapıya yaklaşan ayak seslerini duydular, sonra kapı açıldı. Onları Kerstin değil, Sofie karşıladı.

"Merhaba" dedi Sofie yavaşça. Birkaç gündür ağladığı beliydi. Kız hareket etmeyince Patrik boğazını temizledi.

"Merhaba Sofie. Bizi hatırlıyorsun, değil mi? Patrik Hedström ile Martin Molin." Martin'e baktı, sonra tekrar Sofie'ye döndü. "Acaba... Kerstin evde mi? Onunla biraz konuşmak istiyorduk."

Sofie, Kerstin'i çağırmak üzere içeri girdi. "Kerstin, polis geldi. Seninle konuşmak istiyorlar."

Kerstin geldi, yüzü ağlamaktan kıpkırmızıydı. Onlardan biraz uzak durarak bekledi. Patrik ile Martin konuya nasıl gireceklerini bilmiyorlardı. Sonunda, "İçeri gelmez misiniz?" dedi kadın.

Başlarıyla onayladılar, ayakkabılarını çıkarıp onun arkasından mutfığa girdiler. Sofie de peşlerinden gitmek istedi, ama Kerstin konuşacakları konunun ona uygun olmayacağını hissetmiş gibi hafifçe başını salladı. Sofie bir an ona karşı çıkacakmış gibi oldu, ama sonra omzunu silkip odasına giderek kapıyı kapattı. Daha sonra istediği kadar söylenebilirdi, ama şimdi Patrik ile Martin sadece Kerstin'le konuşmak istiyorlardı.

Üçü de oturunca Patrik konuya girdi.

“Marit’in kazasında... tuhaf bazı şeylerle karşılaştık.”

“Tuhaf şeyler mi?” dedi Kerstin, sırayla ikisine de bakarak.

“Evet” diye karşılık verdi Martin. “Kazayla ilgisi olamayacak bazı yaralar var.”

“Kazayla ilgisi olamayacak mı?” dedi Kerstin. “Emin değil misiniz?”

“Henüz emin değiliz” diye kabullendi Patrik. “Adli tıptan son rapor da gelince daha çok şey bileceğiz. Ama sizinle tekrar konuşmamızı gerektirecek kadar soru var ortada. Birinin Marit’e zarar vermesi için bir sebep var mıydı, öğrenmek istedik.”

Patrik, Kerstin’in irkildiğini gördü. Kadının aklından bir şey geçtiğini hissetti, hemen reddettiği bir fikir. Bunun ne olduğunu anlaması gerekiyordu, kesinlikle göz ardı edemezdi bunu.

“Marit’e zarar verebilecek biri varsa, bize söylemelisiniz. Eğer bir şey çıkmazsa, o kişiyi şüpheli listesinden çıkarabiliriz.” Patrik ile Martin onu tedirgin bakışlarla seyrediyordu. Bir şeyle mücadele ediyordu sanki kadın, o yüzden ikisi de sessiz kalıp söylemek istediğini dile getirecek kadar vakit verdiler ona.

“Bazı mektuplar aldık.” Sözcükler ağır ağır ve gönülsüzce çıktı kadının ağzından.

“Mektuplar mı?” diye sordu Martin, onu daha fazla konuşturmak için.

“E-eyet.” Kerstin sol elinin yüzükparmağındaki altın yüzükle oynadı. “Dört yıldır birtakım mektuplar geliyor.”

“Ne hakkında mektuplar?”

“Tehditler, çirkin şeyler, benim Marit’le ilişkim hakkında şeyler.”

“Birisi size...” Patrik duraksadı, nasıl söyleyeceğini bilemedi. “... İlişkiniz hakkında mektuplar mı yazdı yani?”

“Evet” dedi Kerstin. “Bizim arkadaştan öte olduğumuzu

anlayan ya da bundan şüphelenen biri...” Şimdi nasıl söyleyeceğini bilememe sırası ona gelmişti. “Gücenen biri” demeye karar verdi.

“Ne tür tehditlerdi bunlar? Ne kadar ileri gitti?” Martin artık söylenen her şeyi yazıyordu.

“Çok. Bizim gibilerin iğrenç olduğunu, doğaya karşı geldiğimizi söylüyordu. Bizim gibi insanların ölmesi gerektiğini...”

“Bu mektupları ne sıklıkta alıyordunuz?”

Kerstin biraz düşündü. Asabi bir tavırla yüzüğüyle oynayıp duruyordu. “Yılda üç ya da dört belki. Bazen daha çok, bazen daha az. Belli bir düzeni yoktu sanki. Biri, aklına geldiğinde gönderiyor gibiydi, bilmem anlatabildim mi?”

“Neden polise bildirmediniz?” Martin başını not defterinden kaldırdı.

Kerstin hafifçe güldü. “Marit istemedi. Bunun işleri daha da kötüleştirmesinden korkuyordu. Büyük bir olaya dönüşüp... ilişkimizin herkes tarafından bilinmesinden.”

“Bunu istemiyor muydu?” diye sordu Patrik. Ama hemen ardından, Kerstin ile Marit’in o gece bunu tartıştıklarını hatırladı. Geri dönmediği gece.

“Hayır, istemiyordu” dedi Kerstin donuk bir ifadeyle. “Ama mektupları sakladık. Gerek olursa diye.” Ayağa kalktı.

Patrik ile Martin şaşkınlıkla bakiştılar. Mektupları saklayıp saklamadıklarını sormak akıllarına gelmemiştir bile. Bu, beklentilerini aşıyordu. Belki de mektupları yazan kişiye ilişkin birtakım kanıtlar bulabilirlerdi.

Kerstin içinde bir yığın mektubun olduğu bir poşetle geri geldi. Masanın üstüne boşalttı hepsini. Patrik kanıtlara daha fazla zarar vermek istemiyordu. Gerek posta işlemleri esnasında, gerekse Kerstin ile Marit bakarken yeterince ipucu yok edilmiş olmalıydı zaten. O yüzden mektupları kalemikle dikkatle karıştırdı. Hâlâ zarflarındaydılar. Pulların altında bulunabilecek tükürük kalıntılarını düşünerek içi hop etti.

“Bunları alabilir miyiz?” diye sordu mektup yığınının merakla bakan Martin.

“Evet, alın hepsini” dedi Kerstin yorgun bir sesle. “Alın, işiniz bitince de yakın.”

“Peki, mektup dışında herhangi bir tehdit almadınız mı?”

Kerstin tekrar oturarak bir süre düşündü. “Emin değilim” dedi. “Bazen telefon çalardı, ama karşı taraftan ses gelmezdi, biz de kapatırdık. Aslında bir kere arayanı buldurmaya çalıştık, ama anlaşılan kontrollü bir cep telefonundan arıyormuş. Yani arayanın kim olduğunu bulmak imkânsızdı.”

“Peki, en son ne zaman böyle arandınız?” Martin yazmaya hazır, gergin bir şekilde bekledi.

“Bir düşüneyim” dedi Kerstin. “İki hafta olmuştur belki.” Yine yüzüğüyle oynuyordu.

“Bunun dışında bir şey olmadı mı? Marit’e zarar vermek isteyen biri yok muydu? Eski kocasıyla ilişkisi nasıldı mesela?”

Kerstin yanıt vermeden önce düşündü. Sofie’nin kapısının kapalı olduğundan emin olmak için hole baktıktan sonra, “Eskiden bizi rahatsız ederdi” dedi. “Hatta uzun bir süre devam etti bu. Ama geçen yıl sakinleşti.”

“Rahatsız etmekten kastınız ne?” diye sordu Martin not alırken Patrik.

“Marit’in onu terk etmesini kabul edemiyordu. Çok genç yaşlarından beri birlikteydiler. Ama Marit, ilişkilerinin yıllardır kötü olduğunu söylüyordu. İşin aslı, taşınacağını söyleyince Ola’nın çok sert tepki vermesine şaşırmıştı. Ama Ola...” Bir an duraksadı, “... Ola tam bir kontrol manyağıdır. Her şeyin düzenli ve tertemiz olmasını ister, Marit onu terk edince düzen bozulmuş oldu. En çok bu rahatsız etmiş olmalı onu, Marit’i kaybetmek değil.”

“Fiziksel bir şey yaşandı mı hiç?”

“Pek sayılmaz” dedi Kerstin tereddüt ederek. Yine tedirgin bir bakış attı Sofie’nin kapısına. “Ama fiziksel derken ne kas-

tettiğimize bağlı. Ona vurduğunu sanmıyorum, ama kolundan tutup silkelediğini, itip kaktığını biliyorum.”

“Peki, Sofie’yle ilgili nasıl bir anlaşmaları vardı?”

“Tabii, bu da başta epey sorun yaratmıştı. Marit hemen benim yanıma taşındı ve nasıl bir ilişki yaşadığımız çok açık olmasa da, Ola şüphelendi. Sofie’nin buraya gelmesine kesinlikle karşı çıktı. O bizde kalırken huzursuzluk çıkardı, Sofie’yi vaktinden önce aldı, bunun gibi şeyler işte.”

“Sonra her şey yoluna girdi mi?” diye sordu Martin.

“Evet, neyse ki. Marit bu konuda çok ısrarcıydı, o da bunun işe yaramayacağını anladı. Marit polise şikâyet edeceğini söyleyerek onu korkuttu, sonunda Ola pes etti. Ama hiç memnun değildi Sofie’nin buraya gelmesinden.”

“Peki, Marit ona nasıl bir ilişkiniz olduğunu anlattı mı?”

“Hayır.” Kerstin sertçe salladı başını. “Çok inatçıydı o konuda. Kimseyi ilgilendirmediğini söylüyordu. Sofie’ye bile söylemedi.” Kerstin gülümseyip başını bu kez yavaşça salladı. “Fakat Sofie, Marit’in sandığından daha zekiymiş. Bizim bir şeyleri saklama çabamıza güldüğünü söyledi bugün. Tanrım, biz de kalkmış eşyaları oradan oraya taşıyıp duruyor, yeniyetmeler gibi mutfakta gizlice öpüşmeye çalışıyorduk.” Güldü. Gülünce yüzünün bu kadar yumuşamasına şaşırdı Patrik. Kerstin aniden ciddileşti. “Ama ben Ola’nın Marit’in ölümünde parmağı olduğuna inanmam. En sert tartışmalarından bu yana epey zaman geçti ve... bilmiyorum. Sadece inanılmaz geliyor kulağa.”

“Peki, mektupları yazan ve size telefon eden kişi? Kim olabileceği konusunda hiç fikriniz yok mu? Marit, dükkânda tuhaf davranan bir müşteriden bahsetmedi mi hiç?”

Kerstin bunu uzun bir süre düşündü, ama sonra başını salladı. “Hayır, aklıma kimse gelmiyor. Ama belki siz daha şanslı çıkarsınız.” Mektup yığınının gösterdi başıyla.

“Evet, umarım öyle olur” dedi Patrik mektupları tekrar

torbaya doldurarak. Martin'le birlikte ayağa kalktılar. "Mektupları almamızda sorun olmadığından emin misiniz?"

"Evet, elbette, o mektupları bir daha görmek istemiyorum." Kerstin onların peşinden kapıya kadar gitti, ellerini sıkarak vedalaştı. "Bu konuda kesin bir şey bulursanız bana..." Cümlesini tamamlayamadı.

Patrik başını salladı. "Tabii, bir şey öğrenir öğrenmez size haber veririm. Bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz... böyle zor bir zamanda."

Kadın başını sallayıp kapıyı kapattı. Patrik elindeki poşete baktı.

"Ne dersin, bunları bugün Ulusal Suç Laboratuvarı'na gönderelim mi?"

"Çok iyi olur" dedi Martin karakola doğru giderken. Şimdi en azından bir başlangıç noktaları vardı.

"Evet, bu projeden çok umutluyuz. Yayına pazartesi mi başlıyorsunuz?"

"Evet, her şey hazır" dedi Fredrik, Erling'e gülümseyerek.

Belediye meclisinin geniş odasında, bir masanın etrafına dizilmiş rahat koltuklarda oturuyorlardı. Erling'in yaptığı ilk şey, belediyenin sıkıcı mobilyasını daha güzelleriyle değiştirmek olmuştu. Havalı ve kaliteli olanlarla. Faturayı muhasebeye kabul ettirmek zor olmamıştı; ofis mobilyasına her zaman ihtiyaç vardı.

Fredrik koltukta kıpırdanınca deri gıcırdadı. "Şimdiye kadar çektiğimiz bölümlerden çok memnunuz. Fazla aksiyon yok belki, ama katılımcıları tanıtmak, havaya sokmak için iyi malzeme topladık. Hikâyenin gelişmesini sağlayıp iyi şeyler çıkarmaya bakacağız artık. Yarın gece burada bir parti olacakmış, o da iyi bir başlangıç olabilir. Bizim ekibi tanıyor-sanız, partiyi kesinlikle canlandıracaklarını da bilirsiniz."

"Tabii, Tanum'un da en az Âmâl ve Töreboda kadar med-

yanın ilgisi çekmesini istiyoruz.” Erling purosunun dumanını üfleyip dumanın ardından prodüktöre baktı. “Puro istemediğinizize emin misiniz?” Masada duran kutuyu işaret etti başıyla. “Tütünlük” derdi kutuya, “t” harfinin üzerine basa basa. Bu önemliydi. Sadece amatörler purolarını uyduruk bir kutuda saklardı. Gerçek uzmanların bir tütünlüğü olurdu.

Fredrik Rehn başını salladı. “Hayır, sağ olun, ben klasik zehirden şaşmayacağım.” Cebinden bir paket Marlboro çıkartıp bir sigara yaktı. Masanın üzerindeki duman tabakası yoğunlaşıyordu. “Önümüzdeki haftalarda büyük bir çıkış yapmak bizim için çok mühim” dedi purodan bir nefes daha çeken Erling. “Çekim sırasında Åmål her hafta manşet oluyordu, Töreboda da ondan geri kalmadı. Bizim için de en azından aynı reklamı bekliyorum.” Purosunu işaret çubuğu gibi kullanıyordu.

Prodüktör ona aldırmadı; kendini beğenmiş televizyon patronlarını idare etmeye alışıktı ve Lilliput’un cüce papası olmaya kalkan bu emekliden de ürkmüyordu.

“Kısa zamanda manşetlere taşınır, inanın bana. Ama önce ortalığı biraz ısıtmak lazım. Emin olun, bu insanlar söz konusu olduğunda hangi düğmelere basacağımızı bizler çok iyi biliriz. O kadar karmaşık değiller.” Güldü. Erling de ona katıldı. Fredrik devam etti: “Denklem çok basit. Biraz havalı, medya manyağı gençleri toplayacağız, bolca alkol olacak ve kesin-tisiz çekim yapan kameralarla kuşatılacaklar. Çok az uyuyacaklar, kötü beslenecekler ve sürekli bir şeyler yapıp televizyon seyircilerine kendilerini göstermeye çalışacaklar. Eğer bunda başarılı olamazlarsa, barlara giderler, gece kulüplerinde kuyrukların önüne geçerler, bol bol manita yaparlar ya da dergilere poz vererek para toplarlar. İnanın bana, onlar haber olup seyirci sayısını artırmaya odaklanmış durumdalar, biz de bu enerjiyi doğru yere kanalize etmeyi çok iyi biliyoruz.”

“İyi, ne yaptığınızı bildiğiniz belli.” Erling uzanıp kül tab-

lasına külünü silkti. “Ama bu programlara pek de bayıldığımı söyleyemem. Özel bir çıkarımız olmasa bunu da asla seyretmezdim. Hayır, ben eski programları tercih ediyorum. O zamanlar kalite diye bir şey vardı televizyonda. İşte *Hayatınız*, şu sessiz sinema oyunu, Hagge Geigert’in *talk show*’u. Lasse Holmqvist ve Hagge Geigert gibi sunucular yok artık.”

Fredrik öflememek için kendini zor tuttu. Bu moruklar eski televizyon programlarını öve öve bitiremezlerdi. Ama onlarla o Hagge bilmem kimin bir şovunu seyretmeye kalksanız, on saniye dayanamazlardı. Yine de Fredrik ona hak veriyormuş gibi gülümsemekle yetindi. Erling’in işbirliğini sağlamak önemliydi.

“Ama doğal olarak kimsenin incinmesini de istemeyiz” diye devam etti Erling kaşlarını kaygıyla çatarak.

“Tabii ki” dedi prodüktör, onun gibi kaygılı ve tedirgin görünmeye çalışarak. “Katılımcıların kendilerini nasıl hissettiğine çok dikkat edeceğiz. Üstelik şov boyunca onlara profesyonel danışmanlık da sağladık.”

“Kimi aldınız işe?” diye sordu Erling purosunun dibini ezerken.

“Tanum’a yeni taşınmış bir psikolog bulduk. Karısı da karakolda işe girmiş. Çok iyi bir mesleki geçmişi var, o yüzden onu bulduğumuza çok memnun olduk. Ekiptekilerle tek tek görüşecek ve haftada birkaç kez grup seansı yapacak.”

“İyi, iyi” dedi Erling başını sallayarak. “Herkesin sağlıklı olması bizim için çok mühim.” Fredrik’e babacan bir tavırla gülümsedi.

“Bu konuda aynı fikirdeyiz.” Prodüktör de gülümsedi, ama babacan bir ifadeyle değil.

Calle Stjernfelt tabaklardaki yemek artıklarına sıkıntıyla baktı. Kendini kaybedip bir elinde mikrofon, bir elinde tabakla ayağa kalktı. Tanınmayacak bir bulamaç olmuş pata-

tes, sos ve et parçalarına bakarak, “İğrenç bir şey bu” dedi. Ardından, mutfaktan mükemmel görünümlü iki tabakla çıkmak üzere olan kıza, “Tina, ne zaman yer değiştireceğiz?” diye sordu sert bir ifadeyle.

“Bana kalırsa, hiçbir zaman” diye karşılık verdi kız, kapıyı kalçasıyla açarken.

“Kahretsin, nefret ediyorum bundan” diye bağırdı tabağını lavaboya atan Calle. Arkasından gelen sesle irkildi.

“Hey, kırdığın her şey maaşından kesilir.” Gestgifveri’nin başaşağısı Günther öfkeyle bakıyordu ona.

“Para için burada olduğumu sanıyorsan yanıliyorsun” diye patladı Calle. “Sırf bil diye söylüyorum, senin bir ayda kazandığını ben Stockholm’de bir gecede kazanıyorum.” Göstere göstere bir tabak daha alıp lavaboya attı. Tabak çatladı. Calle’nin küstah bakışları Günther’i harekete geçirdi. Başaşağı bir an ağzını açıp ona bağırarmış gibi durdu, sonra kameralara baktı ve ocakta pişen yemeği karıştırmak üzere homurdana homurdana yürüyüp gitti.

Calle sırtıttı. Her şey her yerde aynıydı.

Tanumshede olsun, Stockholm olsun, Stureplan olsun... Hiç fark yoktu. Paranın hükmü geçiyordu. Herkes paranın peşindeydi. Bu düzende büyümüş, bununla yaşamayı ve hatta bu düzeni sevmeyi öğrenmişti. Bu onun çıkarınaydı sonuçta. Üstelik paranın hükmettiği bir dünyaya doğmak da onun seçimi değildi. Sadece adada bu kural işlememişti. Ada aklına gelince yüzü gölgelendi.

Calle yüksek beklentilerle girmişti *Survivor*’a.

Kazanmaya alışkındı. Doğal olarak onun bir avuç aptal saftirikten kurtulması zor olmayacaktı. Şovda ne tip insanların olduğunu biliyordu. İşsizler, atölye işçileri, kuaförler... Tereyağından kıl çeker gibi olacaktı. Ama gerçek hiç de öyle olmamıştı. Daha kendini göstermeye ya da hava atmaya fırsat bulamadan, başka sorunlar çıkmıştı ortaya. Yemek

bitip de toz ve pirelerden başka bir şey kalmayınca, bir anda sıfır olmuş, hiç kimse haline gelmişti. Aniden kimsenin kendisini sevmediğini anlamamıştı. Stockholm'deki en sevilen kişi değildi belki, ama en azından orada ona saygı ve ilgi gösterenler vardı. Üstelik onu pohpohlamayı da severlerdi, böylece onunla takılıp şampanyadan ve gruplar halinde gelen kızlardan faydalanırlardı. Adada o dünya uçup gitmiş, Sınâland'dan gelen beş para etmez biri kazanmıştı yarışmayı. Herkesin dâhi, dürüst ve tam bir halk adamı diyerek göklere çıkardığı aptal bir marangoz kazanmıştı. Dangalak sürüsü. Hayır, ada tamamen unutmak istediği bir deneyimdi.

Ama bu kez farklı olacaktı. Burada kendi ortamındaydı. Tabii bulaşıkçı olarak değil, ama kendini gösterme fırsatı vardı. Östermalm şivesinin, geriye taranmış klasik saçlarının, pahalı giysilerinin bir anlamı vardı burada. Bir vahşi gibi ortalıkta yarı çıplak koşturup pis bir "kişiliğe" yaslanması gerekmiyordu. Buraya hâkim olabilirdi. İsteksizce kirli bir tabak aldı ve yıkamaya başladı. Prodüksiyonla Tina'yla yer değiştirme konusunu görüşecekti. Bu iş onun imajına uymuyordu. Tam da bu sorulara yanıt verir gibi mutfağa girdi Tina. Duvara yaslandı, ayakkabılarını çıkardı ve bir sigara yaktı.

"Sen de ister misin?" diyerek paketi uzattı.

"Tabii" diye karşılık veren Calle de duvara yaslandı.

"Burada sigara içmek yasak, değil mi?" diye sordu kız, bir duman halkası yaparak.

"Yoo" dedi Calle onun gibi bir halka üfleyerek.

Tina, "Bu gece nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Disko mu ne karın ağrısıysa oraya. Sen de mi gidiyorsun?"

"Evet. Kulağa hoş geliyor." Kız güldü. "Çocukluğumdan beri diskoya gitmemişimdir herhalde." Saatlerdir yüksek topuklu ayakkabılarıyla dolaştığı için acıyan ayaklarını oynattı.

“Çok iyi olacak. Bu kent bizim. İnsanlar sırf bizi görmeye geliyor. Bundan daha iyi ne olabilir?”

“Fredrik’e şarkı söylemem için bir şey ayarlayabilir mi diye soracağım.”

Calle güldü. “Ciddi misin sen?”

Tina incinmiş gibi baktı ona. “Bu şova neden katıldım sanıyorsun? Buradan ne koparırsam kâr. Aylardır şan dersleri alıyorum, üstelik *The Bar* sonrasında plak şirketleri çok ilgilendiler benimle.”

“Yani şimdiden plak anlaşması hazır demek?” diye alay etti Calle onunla, sigarasından derin bir nefes çekerken.

“Hayır... anlaşma bozuldu. Sorun zamanlamadaymış, menajerim öyle diyor. Üstelik benim imajıma uyan bir şarkı bulmamız lazım. Bir şeyler ayarlamaya çalışacak, belki Bingo Rimér tanıtımını yapacak.”

“Senin mi?” Calle açıkça güldü. “Barbie’nin bile daha çok şansı var. Sende bunun için gereken sermaye yok” diyerek kızı baştan aşağı süzdü.

“Ne demek istiyorsun? Ben de en az o sürtük kadar seksiyim. Memelerim biraz küçük, hepsi o.” Tina sigarasını yere atıp topuğuyla ezdi. “Üstelik yenileri için para biriktiriyorum” dedi Calle’ye küstah bir bakış atarak. “On bin kron daha biriktirirsem fıstık gibi 90’lık memelerim olacak.”

“Hadi ya. Bol şans” dedi Calle de sigarasını yerde ezerken.

Tam o sırada Günther geri geldi. Kızartma tezgâhlarından çıkan buhar yüzünden koyu kırmızıya bürünmüştü suratı. “Siz burada sigara mı içiyorsunuz? Yasak, kesinlikle yasak, tamamen yasak!” Kollarını öfkeyle salladı. Tina ile Calle birbirlerine bakıp kahkaha attılar. Adam şaka gibiydi. Ayaklarını sürüye sürüye işlerine döndüler. Kameralar her şeyi kaydetmişti.

En güzel zamanlar yan yana, dip dibe oturdukları zamanlardı. Kitabı çıkardığı zamanlar. Kitabın sayfalarını özenle çevirirken çıkan hışırtı, parfümünün kokusu, bluzunun yanağına değen yumuşak kumaşı. Tam da o zaman gölgeler uzaklaşırdı.

Dışarıdaki her şey, korkutucu veya çekici olan her şey önemsizleşirdi. Sesi tatlı dalgalar halinde yükselip alçalırdı. Bazen, eğer yorgun olurlarsa, içlerinden biri ya da bazen ikisi birden, onun kucağına başlarını yaslayıp uyuyakalırlardı. Uykuya dalmadan önce son hatırladıkları hikâye, ses, kâğıt hışırtısı ve onların saçlarını okşayan parmaklar olurdu.

Hikâyeyi defalarca dinlemişlerdi. Ezbere biliyorlardı. Fakat her seferinde yeni geliyordu onlara. Bazen oğlan kız kardeşini hikâyeyi dinlerken seyrederdi. Kız dudakları yarı aralık, gözleri kitap sayfalarına sabitlenmiş, saçları geceliğine dökülmüş halde dinlerdi. Oğlan her akşam onun saçlarını fırçalardı. İşi buydu.

Onlara kitap okuduğu zaman, kilitli kapıdan çıkıp gitme arzusu tümünden kaybolurdu. Sadece renkli bir macera dünyası kalırdı, ejderhalar, prensler ve prenseslerle dolu bir dünya. Kilitli kapının olmadığı bir dünya. Çift kilitli kapıların olmadığı.

Başlangıçta korktuğunu belli belirsiz hatırlıyordu. Ama

sonra hiç korkmazdı. Kadın çok güzel koktuğu, çok nazik davrandığı ve sesi ahenkle yükselip alçaldığı zaman korkmazdı. Onu koruduğunu bildiği zaman. Kendisinin bir uğursuz olduğunu bildiği zaman.

Patrik ile Martin birkaç saat karakoldaki işleriyle uğraşmış, Ola'nın işten eve gelmesini beklemişlerdi. Arabayla gidip onunla işyerinde konuşmayı düşünmüş, sonra Inventing'deki mesai saat beşte bitinceye kadar beklemeye karar vermişlerdi. Onu iş arkadaşlarının gözünde şüpheli duruma düşürmeye gerek yoktu. En azından, şimdilik yoktu. Kerstin, Ola'nın mektuplar ve telefonlarla bir ilgisi olduğunu sanmıyordu. Patrik o kadar emin değildi. Mektuplar Ulusal Suç Laboratuvarı'na öğleden sonra gönderilmişti ve Kerstin ile Marit'e gelen sessiz telefonlarla ilgili kayıtlara erişmek için talepte bulunmuşlardı.

Kapıyı açan Ola duştan yeni çıkmış gibiydi. Üzerine bir şeyler giymişti, ama saçları ıslaktı hâlâ. "Buyurun?" dedi sabırsızca. Eski karısının ölümünü öğrendiği gün yüzünde gördükleri kederden eser kalmamıştı. En azından Kerstin'deki kadar belirgin değildi.

"Size birkaç soru daha sormamız gerekiyor."

"Öyle mi?" dedi Ola sabırsızca.

"Marit'in ölümünde dikkatimizi çeken bazı hususlar oldu" dedi Patrik ona ısrarla bakarak.

Ola sinyalleri okumuş olmalıydı, çünkü **kenara çekilip** onları içeri davet etti.

"Geldiğiniz iyi oldu aslında, ben de sizi **aramayı** düşünüyordum."

“Sahiden mi?” dedi Patrik koltuğa otururken. Ola bu kez onları mutfağa değil, oturma odasındaki koltuklara götürmüştü.

“Evet, bir yasaklama kararı çıkarmam ne zaman mümkün olur diye soracaktım.” Ola büyük deri koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı.

“Kime karşı olacak bu yasaklama kararı?” dedi Martin, Patrik’e merakla bakarak.

Ola’nın gözlerinde bir ateş çaktı. “Kerstin’e karşı. Sofie için.”

İkisi de buna şaşırmadı. “Peki, neden diye sorabilir miyim?” Patrik’in sesi sakindi.

“Sofie’nin artık o... o... O kişiyi ziyaret etmesi için hiçbir sebep yok!” derken tükürükler saçtı ağzından adam. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak devam etti. “Bugün oraya gitmiş. Öğle yemeği için eve geldiğimde sırt çantası yoktu, bütün arkadaşlarına telefon ettim. Demek ki o... lezbiyeni görmeye gitmiş. Bunu durdurmak için bir şey yapamaz mısınız? Yani, eve geldiği zaman Sofie’yle ciddi bir şekilde konuşacağım elbette, ama bu tür şeyleri yasal olarak önlemenin bir yolu olmalı, değil mi?”

“Yani, bu zor olabilir” dedi Patrik, kuşkuuları artık doğrulanmıştı. Ola’yla konuşmak istedikleri şey artık fazlasıyla gerekli görünüyordu.

“Yasaklama kararı çok ağır bir önlem, üstelik bu durumda uygulanabileceğinden emin değilim.” Heyecanlandığı belli olan Ola’ya baktı.

“Ama, ama...” diye kekeleydi adam. “Peki, ben ne yapacağım? Sofie on beş yaşında, söz dinlemezse onu eve kilitleyemem ki ve olanetolası...” Sözcükleri güçlkle yuttu. “... Kadın belli ki işbirliği yapmayacak. Marit hayattayken bütün bunları kabullenmek zorundaydım... ama bu saçmalığı artık kabul edemem, hayır, lanet olsun!” Yumruğunu camdan sehpaye öy-

le bir vurdu ki, Patrik ile Martin yerlerinden sıçradılar.

“Yani eski karınızın tercihini, yaşam tarzını onaylamıyormusunuz?”

“Tercih mi? Yaşam tarzı mı?” diye yüzünü buruşturdu Ola. “O kahrolası sürtük Marit’in aklına o fikirleri sokmuş olmasaydı, bunların hiçbiri olmazdı. Marit, Sofie ve ben gül gibi geçinip giderdik. Ama Marit ailesini yok saymakla, hem bana hem de Sofie’ye ihanet etmekle kalmadı, hepimizi gülünç duruma da düşürdü!” Hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı.

“Bunu onaylamadığınızı herhangi bir şekilde gösterdiniz mi?” diye sordu Patrik kurnazca.

Ola ona şüpheyle baktı. “Nereye varmak istiyorsunuz? Tabii, Marit’in bizi terk etmesi hakkında ne düşündüğümü hiç saklamadım, ama onun gerekçelerini tartışmayacağımı da söyledim. Bu çekişme konusu yapabilecek bir şey değil, yani karınızın taraf değiştirmesi. Bir kadın yüzünden terk edildiğini hangi erkek söyleyebilir!” Gülmeye çalıştı, ama sesindeki kekrelilik o gülüşe daha da uğursuz bir hava verdi.

“Yani eski karınız ile Kerstin’i üzecek bir şey yapmadınız mı?”

“Nereye varmaya çalıştığınızı anlamıyorum” dedi Ola gözlerini kısarak.

“Mektup ve telefonlar gibi” dedi Martin. “Tehdit amaçlı.”

“Benim böyle bir şey yaptığımı mı düşünüyorsunuz?” Ola’nın gözleri irileşti. Şaşkınlığının gerçek mi, yoksa rol mü olduğunu söylemek zordu. “Bunun ne alakası var şimdi? Yani, Marit’in ölümü kazaydı.” Patrik bu yorumu duymazdan geldi. Bildikleri her şeyi bir anda ortaya çıkarmak istemiyordu, bunu yavaş yavaş yapmayı tercih ediyordu.

“Birisi Kerstin ile Marit’e imzasız mektuplar gönderip sessiz telefonlar etmiş.”

“Pek şaşırtıcı değil bence” dedi Ola gülümseyerek. “Böyle kadınlar ilgi çeker. Bu tür şeyler büyük şehirlerde hoşgörüy-

le karşılanabilir, ama burada, taşrada olmaz böyle şeyler.”

Patrik koltukta oturan adamın önyargısından boğulacak gibi olmuştu.

Adamı yakasından tutup sarsına isteğini güçlkle bastırdı. Tek tesellisi, Ola'nın söylediği her sözle kendini çamura batırmasıydı.

“Demek o mektupları yazan, sessiz telefonları eden siz değildiniz?” dedi Martin de zar zor saklayabildiği hoşnutsuzlukla.

“Hayır, ben asla böyle bir şeye tenezzül etmem.” Ola kibirli bir şekilde gülümsedi onlara. Kendisinden o kadar emindi ve evi o kadar temiz ve düzenliydi ki, Patrik onun düzenli dünyasını biraz altüst etme isteğine kapıldı.

“Öyleyse parmak izinizi almamıza itirazınız yok? O parmak izlerini zarflardaki izlerle karşılaştırmamıza?”

“Parmak izi mi?” Adamın gülümsemesi aniden kayboluverdi. “Anlamıyorum. Neden ortalığı karıştırıyorsunuz şimdi?” Yüzündeki kaygı apaçıktı. Patrik hafifçe güldü; Martin’e bakınca meslektaşının da güldüğünü gördü.

“Önce soruya yanıt verin. Parmak izinizi kendi isteğinizle vereceğinizi, böylece sizi soruşturma kapsamı dışında bırakabileceğimizi varsayabilir miyim?”

Ola artık deri koltukta kıvranıyordu. Nereye bakacağını bilemiyor, cam sehpanın üzerindeki eşyaları yerlerinden oynatıp duruyordu. Patrik ile Martin’e göre sehpanın üzeri son derece düzenliydi, ama anlaşılan Ola böyle düşünmüyordu; sakinleşinceye kadar her şeyi sağa sola milim milim itti.

“Peki” dedi sonunda. “Tamam, sanırım itiraf etmem gerekecek.” Tekrar gülümsemeye başlamıştı. Arkasına yaslandı ve kendini toparlamış gibi yaptı. “Doğruyu söylesem de olurdu. Bazı mektuplar gönderdim, hatta birkaç kere aradım da. Aptalca bir şeydi tabii, ama Marit’in bu ilişkinin uzun sürmeyeceğini anlamasını umuyordum. Aklının başına gelme-

sini bekliyordum. Beraber iyi bir hayatımız olmuştu. Tekrar olabilirdi. Yeter ki o aptalca fikirlerden, kendini ve tabii beni aptal yerine koymaktan vazgeçsin. Sofie için durum daha da kötüydü. O yaşta bunlara katlanmak zorundaydı, düşünsenize. Okulda herkes onu dışlayacaktı. Marit'in bunu fark etmesi lazımdı. Bu iş böyle yürümezdi."

"Ama dört yıldır yürüyordu, demek ki size dönmeye pek niyeti yokmuş" dedi Patrik özellikle.

"Sadece an meselesiydi." Ola sehpadaki eşyalarla oynuyordu yine. Aniden Patrik ile Martin'e döndü. "Ama bütün bunların şimdi ne önemi var anlamıyorum! Marit öldü ve Sofie'yle ben o kadından kurtulabilirsek, hayatımıza devam edeceğiz. Bütün bunları neden karıştırıyorsunuz şimdi?"

"Çünkü Marit'in ölümünün kaza olmadığını gösteren bazı işaretler var."

Küçük oturma odasına sarsıcı bir sessizlik çöktü. Ola onlara bakakalmıştı. "Kaza değil miymiş?" Bakışları Patrik ile Martin arasında mekik dokuyordu. "Ne demek istiyorsunuz? Birisi..." Cümlesini tamamlayamadı. Şaşkınlığı gerçek değilse, adam çok iyi aktördü. Patrik o sırada Ola'nın kafasından geçenleri bilmek için neler vermezdi.

"Evet, Marit'in ölümüne birinin karışmış olabileceğini düşünüyoruz. Yakında daha fazla bilgiye sahip oluruz. Ama şimdilik siz... bizim baş şüphelimizsiniz."

"Ben mi?" dedi Ola duyduklarına inanamayarak. "Ama ben kesinlikle Marit'i incitecek bir şey yapmam! Onu seviyordum! Ben sadece tekrar aile olalım istedim!"

"Yani onu ve kız arkadaşını tehdit etmenize yol açan şey bu büyük sevgi miydi?" Patrik'in sesinden alay akıyordu.

"Kız arkadaş" sözünü duyunca Ola'nın yüzü kasıldı.

"Ama bir türlü anlamadı! Kırk yaş bunalımı yaşamış olmalı, hormonları beynini de etkiledi sanırım. Bu yüzden her şeyi bırakıp gitti. Yirmi yıldır beraberdik, bunu anlayabiliyor

musunuz? On altı yaşında Norveç'te tanışmıştık, ömür boyu beraber olacağımızı sandım. Çok şey yaşadık..." Bir an duraksadı. "Çok sıkıntılar yaşadık gençken, ama sonunda istediğimiz her şeye sahip olduk. Ve sonra..." Ola sesini yükseltmişti. Dört yıl önce başlarına neler geldiğini hâlâ anlayamamış gibi sallıyordu ellerini.

"Geçtiğimiz pazar akşamı neredeydiniz?" Patrik ona sert bir bakış atıp yanıt bekledi.

Ola onun bakışlarına tereddütle karşılık verdi. "Benden şahit mi istiyorsunuz? Bu mu? Pazar akşamı için benden boktan bir şahit mi istiyorsunuz? Kastettiğiniz bu mu?"

"Evet, doğru" dedi Patrik sakince.

Ola sinir krizinin eşiğindeymiş gibiydi ama kendine hâkim olmayı başardı. "Bütün gece evdeydim. Tek başıma. Sofie bir arkadaşının evinde kalmıştı, o yüzden burada olduğumu doğrulayacak kimse yok. Ama gerçek bu." Küstah bir ifadeyle bakıyordu.

"Kimse sizi aramadı mı? Bir komşunuz eve uğramadı mı?" diye sordu Martin.

"Hayır" dedi Ola.

"Hımm, bu pek iyi değil" dedi Patrik alaycı bir ifadeyle. "Yani Marit'in ölümünün kaza olmadığı ortaya çıkacak olursa, baş şüpheli olacaksınız."

Ola buruk bir şekilde güldü. "Yani tam emin değilsiniz. Ama buraya gelip benden şahit istiyorsunuz." Başını salladı. "İkiniz de kafayı yemişsiniz." Ayağa kalktı. "Bence artık gitmeniz lazım."

Patrik ile Martin de kalktı. "İşimiz bitti zaten. Ama geri gelebiliriz."

Ola tekrar güldü. "Evet, geleceğinize şüphem yok." Onları geçirmeye tenezzül etmeden mutfığa gitti.

Patrik ile Martin dışarı çıktılar. Kapıyı arkalarından kapattıktan sonra, bir an durdular.

“Ee, ne düşünüyorsun?” dedi Martin montunun fermuarını çekerken. Bahar tam olarak gelmemiştir daha ve rüzgâr hâlâ soğuk esiyordu.

“Bilmem” diye içini çekti Patrik. “Bunun bir cinayet olduğunu bilseydik, daha kolay olurdu, ama şimdi...” Tekrar içini çekti. “Keşke bu senaryonun neden bu kadar tanıdık geldiğini çıkarabilsem. Bir şey var...” Sustu ve sıkıntılı bir ifadeyle başını salladı. “Hayır, ne olduğunu bulamıyorum. Belki de teknisyenler kadının arabasında bir şey bulabilmiştir.”

“Öyle olduğunu umalım” dedi Martin.

“Baksana, sanırım ben eve yürüyeceğim” dedi Patrik arabaya doğru yöneldikleri sırada.

“Peki, yarın işe nasıl geleceksin?”

“Bir yolunu bulurum. Belki de Erica’dan beni Anna’nın arabasıyla bırakmasını isterim.”

“Tamam öyleyse” dedi Martin. “Ben arabaya binip eve giderim. Pia pek iyi değildi, eve gidip onu biraz şımartsam iyi olacak.”

“Ciddi bir şey yoktur umarım” dedi Patrik.

“Hayır, biraz yorgun hissediyor kendini.”

“Acaba...” diyecek oldu Patrik, ama Martin’in bakışını görünce vazgeçti. Tamam, bu özel soruyu sormanın vakti değildi şimdi. Gülüp el salladı arabaya binen Martin’e. Eve gitmek hoş olacaktı.

Lars, Hanna’nın omzuna masaj yapıyordu. Kadın mutfak masasında gözleri kapalı, kollarını gevşekçe sarkıtmış otuyordu. Ama omuzları kaskatıydı ve Lars oraya yerleşen düğümü açabilmek için olabildiğince yumuşak bir şekilde uğraşıyordu.

“Kahretsin, senin profesyonel bir masaj terapisi görmem lazım, kasların düğüm olmuş hep.”

“Hımm, biliyorum” dedi Hanna ve Lars’ın eli belli bir noktaya değince irkildi. “Ay!” diye bağırdı.

Lars hemen durdu. “Acıyor mu? Durayım mı?”

“Hayır, devam et” dedi kadın acıyla gülerek. Bu hoş bir acıydı. Sert bir kasın gevşemesinin verdiği his harikaydı.

“İşler nasıl gidiyor?” diyen Lars, bir yandan da masaja devam ediyordu.

“Çok iyi” diye karşılık verdi Hanna. “Ama biraz uyuşuk bir karakol. Hiçbiri pek sert değil. Bir tek Patrik Hedström belki. Bir de genç olan, Martin, bir gün işe yarayabilir. Ama Gösta ile Mellberg...” Hanna güldü. “Gösta oturup oyun oynuyor bilgisayarda. Mellberg’i de pek göremiyorum. Bütün gün odasında takılıyor. Bu sahiden zorlu bir iş olacak.”

Bu yumuşak hava bir süre daha devam etti. Ama çok geçmeden eski gölgeler sinsice geldi ve her zamanki gerginlik çöktü üzerlerine. Söylemleri gereken çok şey vardı. Yapmaları gereken çok şey. Ama bir türlü olmuyordu. Geçmiş bir türlü aşamadıkları dev bir engel gibi girmişti aralarına. Buna boyun eğmişlerdi. Artık sorun, bunu aşmak isteyip istemedikleriydi.

Lars’ın elleri masajı bırakmış, genç kadını okşamaya başlamıştı. Hanna hafifçe inledi, gözlerini açmadı.

“Hiç bitmeyecek mi Lars?” diye fısıldadı kadın. Adamın onu okşayan elleri omuzlarından köprücük kemiğine inmiş, kazağının içine doğru uzanıyordu. Hanna ağzını açtı, adamın nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu.

“Bilmem. Sahiden bilmiyorum Hanna.”

“Ama bunu konuşmamız lazım. Bir gün konuşmak zorunda kalacağız.” Bu konu her açıldığında sesine yansıyan o çaresizliği işitebiliyordu.

“Hayır, kalmayacağız.” Lars’ın dili kulakmemesine değdi. Kadın karşı koymaya çalıştı, ama her zamanki gibi arzu yükseliyordu içinde.

“Peki ne yapacağız?” Artık çaresizlik tutkuyla karışmıştı. Aniden Lars’a döndü. Yüzleri birbirine iyice yaklaşmıştı..

“Kendi hayatımızı yaşayacağız” dedi Lars. “Gün gün, saat saat. İşimizi yapacağız, güleceğiz, bizden beklenen her şeyi yapacağız. Birbirimizi seviyoruz.”

“Ama...” Hanna’nın itirazları Lars’ın dudaklarının kendi sininkilere yapışmasıyla kesildi. Ardından gelen teslimiyet çok tanıdıktı. Adamın ellerini bedeninin her yerinde hissetti. Yakıcı izler bırakıyorlardı geriye. Kadın bir anda gözyaşlarının boşandığını hissetti. Hayal kırıklığı, utanç, tutkuyla geçen uzun yıllar vardı o gözyaşlarında. Lars açgözlü bir tavırla yaladı onları ve dili, kadının yanaklarında ıslak izler bıraktı. Hanna başını çevirmeye çalıştı, ama adamın sevgisi, açlığı her yerdeydi ve onu serbest bırakmayacaktı. Sonunda teslim oldu. Aklını bütün düşüncelerden, geçmişten arındırdı. Lars’ın öpücüklerine karşılık verdi, ona sıkıca sarıldı. Hızla birbirlerini soydular, giysiler mutfak zeminine düştü. Çok uzaktan kendi inlemelerini işitti Hanna.

Sonra her zamanki gibi bomboş ve kaybolmuş hissetti kendini.

“Patrik dün eve döndüğünde durgun görünüyordu.” Anna dikkatle araba kullanan Erica’ya baktı.

Erica içini çekti. “Evet, biraz tuhaf. Bu sabah işe götürürken onunla konuşmaya çalıştım, ama pek istekli değildi. O yüz ifadesini daha önce de görmüştüm. Kaygılandığı bir şey var, işyerinde bir şey canını sıkıyor. Tek yapabileceğim ona zaman tanımak; er ya da geç konuşmaya başlar.”

“Erkekler” dedi Anna ve yüzünden bir gölge geçti. Erica kız kardeşindeki değişimi hissetti ve aniden midesine bir şey oturdu. Anna’nın tekrar hissizliğe sürüklenmesinden, içinde uyanan o hayat kıvılcımını yitirmesinden korkuyordu. Ama bu kez Anna korkunç anılarını, düşüncelerine sızmaya çalış-

şan hatıraları bir kenara itmeyi başarmıştı.

“O kazayla bir alakası olabilir mi?” diye sordu.

“Olabilir” dedi Erica, Torp civarındaki bir dönemece girmeden önce dikkatle sağa sola bakarken. “Bazı tuhaflıkları soruşturduklarını söyledi, kaza ona bir şey hatırlatıyormuş.”

“Ne hatırlatıyormuş?” diye sordu Anna. “Bir araba kazası ona ne hatırlatabilir ki?”

“Bilmem. Sadece böyle dedi. Ama bugün işyerinde biraz daha araştırarak, bir şeyler bulmaya çalışacak.”

“Herhalde ona listeyi gösterme fırsatı bulamamışsındır.”

Erica güldü. “Hayır, bu kadar bıkkın bir haldeyken ona gösterme cesareti bulamadım. Bu hafta sonu uygun bir anını bulur bulmaz araya sokacağım.”

“İyi” dedi Anna. Kimseye sormadan düğünün baş planlayıcısı ve patronu rolüne bürünmüştü. “En zoru, onun ne giyeceği seçmek. Bugün seninle ben bakabiliriz, sen de denemesi için bir şeyler seçebilirsin, ama o yokken kolay olmayacak.”

“Patrik’in ne giyeceği sorun değil. Ben daha çok kendim için kaygılanıyorum” dedi Erica sıkıntıyla. “Ne dersin, gelinlik mağazasında XL bölümü de var mıdır?” Kampenhoftaki araba parkına saptı ve emniyet kemerini çıkardı. Anna da kemerini çıkardıktan sonra Erica’ya döndü.

“Kaygılanma, çok güzel görüneceksin.”

“Gözümle görmeden inanmam” dedi Erica. “Kendini hazırla, bu hiç eğlenceli olmayacak.” Arabayı park etti ve mağazalar caddesinden aşağı, çocuk arabasındaki Maja’yı iterek ilerledi. Mağaza küçük yan sokaklardan birindeydi; gelmeden önce açık olduklarından emin olmak için aramıştı.

Anna mağazaya varıncaya kadar konuşmadı. İçeri girerken Erica’nın kolunu sıktı, ona biraz coşku aşılammaya çalıştı. Ne de olsa gelinlik alacaklardı.

Erica kapı arkalarından kapanırken derin bir nefes aldı. Beyaz, beyaz, beyaz. Tüller, danteller, inciler ve pullar. Alt-

mışlarında, kısa boylu, çok makyajlı bir kadın onlara doğru geldi.

“Hoş geldiniz, hoş geldiniz!” diye cıvıladı, coşkuyla ellerini çırparak. Erica küçümseyerek, kendilerini böyle karşılayan bir mağaza sahibinin fazla müşterisi olamayacağını düşündü.

Anna öne çıkıp ipleri eline aldı. “Kız kardeşim için gelinlik bakıyoruz.” Erica’yı gösterince kadın tekrar ellerini çırptı.

“Ah, ne güzel, evleniyor musunuz?”

Hayır, sadece gelinliğim olsun istiyorum. Eğlence olsun diye diye düşündü Erica sıkıntıyla, ama düşüncesini kendine sakladı.

Anna, Erica’nın düşüncelerini okuyormuş gibi ona baktı ve hemen araya girdi: “Düğün Hamsin haftasında.”

“Aman Tanrım!” dedi kadın hayretle. “O zaman acele etmek lazım. Bir ay kalmış. Fazla vakit yok.”

Anna’nın elini kolunda hisseden Erica bir alaycı bir düşüncesini daha yuttu. Kadın içeri girmelerini işaret etti, Erica da tereddütle onu izledi.

Bu durum çok garipti. Daha önce bir gelinlik mağazasına hiç gitmemişti, bu yabancı hissin nedeni bu olabilirdi. Etrafına bakındı, başı dönmeye başladı. Burada, bu tüy denizinin ortasında nasıl giysi bulacaktı?

Anna yine onun ne hissettiğini anladı. Bir koltuk gösterip Erica’ya oturmasını söyledi.

Erica, Maja’yı yere bıraktıktan sonra Anna otoriter bir sesle, “Belki de kız kardeşimin bakması için birkaç farklı tasarımlar çıkarabilirsiniz” dedi. “Pek fazla fırfır olmasın. Basit ve klasik olsun. Tabii biraz küçük ayrıntılar olması da zarif bir hava katar. Ne dersiniz?” Erica’ya bir bakış attı, o da kendini tutamayıp güldü. Anna onu kendisinden daha iyi tanıyordu. Peş peşe geldi gelinlikler. Erica bazen başını iki yana sallıyor, bazen de onaylıyordu. Sonunda denemek için beş ge-

linlik ayırdılar. Erica bezgin bir tavırla girdi deneme kabini- ne. Bu onun en sevdiği işlerden biri değildi. Kendini üç açı- dan birden görmek, bu arada kışlık giysiler altında saklı du- ran bedeninin acımasızca aydınlatılması, sinir bozucu bir de- neyimdi. Özellikle de tüylerinin alınması gerektiğini fark et- mesi çok tatsızdı. Eh neyse, yapacak bir şey yoktu artık, çok geçti. Dikkatle ilk gelinliği giydi. Askısız bir tasarımıdı bu ve fermuarı çektiği anda sonunu getiremeyeceğini anladı.

“Nasıl gidiyor?” diye seslendi kadın perdenin önünden en coşkulu sesiyle. “Fermuar için yardım gerekli mi?”

“Evet, sanırım gerekli” dedi Erica ve isteksizce çıktı kabin- den. Sonra da sırtını döndü onlara, böylece kadın fermuarı- nı çekti; Erica da derin bir nefes alıp boy aynasında kendine baktı. Umutsuz, kesinlikle umutsuzdu. Gözlerine dolan göz- yaşlarını hissedebiliyordu. Kendini gelin olarak böyle hayal etmemişti. Hayallerinde kendini hep aşırı ince, sıkı kalçalı ve ışıltılı bir tenle görüyordu. Aynadaki figür Lastik Adam’ın kadın hali gibi görünüyordu. Belinin çevresine yağ kıvrımları toplanmıştı, cildi kış yorgunu ve donuktu. Koltukaltlarında da sosis şeklinde deri ve yağ kıvrımları vardı. Korkunç görü- nüyordu. Gözyaşlarını tuttu ve deneme kabineine döndü. Bir şekilde yardım almadan açtı fermuarı ve sonra gelinliği üze- rinden çıkardı. Bir sonrakine geçti.

Buna kendi başına girebildi, sonra da Anna’yla mağaza sa- hibine göstermek için dışarı çıktı. Bu kez hislerini saklaya- mıyordu; aynada altdudağının titrediğini açıkça görmüştü. Süzülen gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Orada durup ağla- mak ve utanmak istemiyordu, ama hislerine engel olamıyor- du. Bu gelinlik de çok kötü durmuştu üzerinde.

Yine sade bir tasarımıdı, ama boyundan askılıydı, en azın- dan kollarının altındaki sarkıntıları kaldırıyordu. Karnı en çok kaygılandığı şeydi. Düğün gününde kendini mutlu hisse- deceği şekle nasıl gireceğini hiç bilmiyordu. Bunun eğlenceli

bir şey olması lazımdı. Hayatı boyunca beklediği bir şeydi bu. Burada peş peşe fantastik gelinlikleri denemek. Gelinliğiyle kilisede yürürken herkesin hayranlık dolu bakışlarının kendisine döndüğünü hayal etmek. Hayallerinde hep prenses gibi görünürdü düşün gününde. Yanaklarından gözyaşları süzüldü. Anna ayağa kalkıp onun çıplak kolunu tuttu.

“Neyin var canım?”

Erica hıçkırıyordu. “Ben, ben... çok şişmanım. Hepsi korkunç duruyor üzerimde.”

“Hiç de şişman görünmüyorsun. Hamilelikten kalma ufak tefek şeyler var, hepsi o, bunu da düğünden önce halledeceğiz. Harika bir endamın var. Şu dekolteye baksana mesela. Evlenirken buna sahip olmak için canımı verirdim.” Anna aynayı gösterince Erica tereddütle o yana baktı. Önce yanaklarından aşağı süzülen yaşlarla acıklı suratını, kırmızı, şişmiş burnunu gördü. Sonra gözlerini aşağı indirdi ve evet, belki de Anna haklıydı. Sahiden de orada çok hoş bir manzara vardı.

Bu kez mağaza sahibi cıvıldadı. “Bu gelinlik oturmuş üzerinize, sadece doğru iç çamaşırları yok yanınızda. Eğer bunun altına bir külotlu çorap ya da korse giyerseniz, o zaman o küçük göbek bir anda kaybolur gider. Hiç önemi yok. Daha kötülerini gördüm ben zamanında. Kız kardeşinizin dediği gibi, enfes bir endamınız var. Hatlarınızı ortaya çıkaracak bir gelinlik bulmamız an meselesi. Buyurun, bunu deneyin. Eminim her şey daha hoş görünecek gözünüze. Bu size daha da iyi olacak.”

Deneme kabininde askıda duran gelinliklerden birini alıp Erica’ya uzattı, o da isteksizce alıp kabine geçti. Yüzünde kuşkucu bir bakışla gelinliği üzerine geçirdi ve tekrar dışarı çıktı. Derin bir nefes alıp verdi ve sonra boy aynasının karşısında, ön saflara ilerleyen bir asker gibi çilekeş bir tavırla durdu. Şaşkın bir gülümseme yayıldı yüzüne. Bu tümü-

le farklı bir şeydi. Üzerine olmuştu... mükemmelen! Daha önce korkunç görünen her şey bir anda bu gelinlikte ona üstünlük sağlamıştı. Karnı hâlâ biraz göze çarpıyordu, ama iyi bir korse bunu hallederdi. Anna'yla kadına şaşkın bir bakış attı. Büyülenen Anna başını sallamakla yetindi ve mağaza sahibi coşkuyla ellerini çırpı.

"Ne güzel gelin! Ne demiştiniz size! Bu tam size göre!"

Erica aynaya bir kez daha baktı, hâlâ tereddütleri vardı. Ama kabul etmek zorunda kaldı. Bir prenses gibi hissediyordu kendini. Düğünden önceki haftalarda o fazla kiloların birazından olsun kurtulabilirse, mükemmel olacaktı. Anna'ya döndü.

"Başkasını denemeye gerek yok. Bunu alacağım!"

"Ne hoş" diye cıvıldadı kadın. "Bence çok memnun kalacaksınız. İsterseniz düğüne kadar burada bırakın, bir hafta öncesinde son bir deneme daha yaparız. Eğer kısaltmak, uzatmak ya da daraltmak gerekirse, bol bol vaktimiz olur."

"Teşekkürler Anna" diye fısıldadı Erica kız kardeşinin elini sıkarak. Anna da onun elini sıktı. "O gelinliğin içinde nefes kesiyorsun" dedi. Erica kız kardeşinin de gözlerinin yaşardığını gördü. Güzel bir andı. Bütün yaşadıklarının ardından hak ettikleri bir andı.

"Peki, nasıl gidiyor?" Lars etrafına baktı. Kimse bir şey söylemedi. Çoğu yere bakıyordu. Sadece Barbie dikkatle ona bakıyordu.

"Kim konuşmak ister?" Onlara cesaret vermek istercesine baktı ve sonunda en azından birkaçı yerden kaldırdı bakışlarını. Sonunda Mehmet konuştu.

"Yani, fena gitmiyor." Sonra sustu.

"Bunu biraz açmak ister misin?" Lars'ın sesi kibardı, ses tonunda hafif bir ikna çabası vardı.

"Yani, şimdilik iyi gidiyor gibi. Yani, idare eder..." Mehmet sessizleşti tekrar.

“Geri kalanlar nasıl buluyor verilen işleri?”

“İşleri mi?” Calle yüzünü buruşturdu. “Bütün gün orada durup bulaşık yıkıyorum. Ama bugün öğleden sonra Fredrik’le konuşacağım. Bu konuda bazı değişiklikler yapması lazım.” Tina’ya manalı bir bakış attı. Kız ona bakmakla yetindi.

“Peki sen Jonna, bu hafta senin açısından nasıl geçti?”

Ayakkabılarını hâlâ çok ilginç buluyormuş gibi duran tek kişi Jonna’ydı. Yanıt olarak bir şeyler mırıldandı ama başını kaldırmadı. Şehir kulübünün büyük salonunun ortasındaki çemberde oturan herkes onun ne dediğini anlamak için öne eğildi.

“Affedersin Jonna, duymadık. Tekrar edebilir misin? Bir de bizimle konuşurken bize bakma nezaketini gösterirsen çok sevinirim. Yoksa bize saygı duymuyormuşsun gibi hissedebiliriz. Öyle mi hissetmemizi istiyorsun Jonna?”

“Evet, öyle mi?” diye araya girdi Uffe, kızın ayaklarına vurarak. “Bizden daha iyi falan mı sanıyorsun kendini?”

“Bu hiç yapıcı olmadı Uffe” diye uyardı Lars onu. “Burada yapmak istediğimiz şey, sizin deneyimlerinizi ve hislerinizi açabileceğiniz sıcak ve güvenli bir ortam sağlamak.”

“Bu kullandığınız sözcükler Uffe’ye çok ağır gelir” diye güldü Tina. “Uffe anlasın istiyorsanız daha basit cümleler kurmanız lazım.”

“Siktir sürtük” diye zarif bir yanıt verdi Uffe ve kıza öfkeyle dikti gözlerini.

“İşte tam da bundan bahsediyordum.” Lars’ın sesi yeni bir keskinlik kazandı. “Böyle birbirinizi iğnelemenin manası yok. Duygusal açıdan çok yorulabileceğiniz bir dönemdesiniz hepiniz. Baskıyı sağlıklı bir şekilde kaldırmanız için bir şans bu.” Odada gezdirdi gözlerini, hoşnutsuzluğunu tek tek her birine gösterdi. Bazısı başıyla onayladı. Barbie elini kaldırdı.

“Söyle Lillemor?” Kız elini indirdi.

“Öncelikle, benim adım Lillemor değil, artık Barbie” dedi

küskün bir şekilde surat asarak. Sonra gülümsedi. “Ama bence bu harika bir şey! Hepimiz aklımızdan geçeni söyleyebiliyoruz. *Biri Bizi Gözetliyor*’da böyle bir fırsatımız hiç olmamıştı.”

“Öf, bırak ya” diye Uffe sandalyesinde kaykılıp Barbie’ye dikti gözlerini. Kızın gülümsemesi kayboldu ve bakışlarını yere indirdi.

“Bence Barbie çok güzel bir şey söyledi” dedi Lars onu cesaretlendirmeye çalışarak. “Üstelik grup terapisi dışında bireysel terapi fırsatınız da var. Bence grup oturumunu bitirelim şimdi, böylece belki sizinle... Barbie, bireysel terapi yapabiliriz. Tamam mı?”

Kız başını kaldırıp gülümsedi tekrar. “Evet, çok isterim. Konuşmak istediğim bir sürü şey var.”

“Harika” dedi Lars ona gülümseyerek. “O zaman sahnenin arkasındaki odaya gidip rahatsız edilmeden konuşalım. Sonra hepinizle tek tek konuşacağım, Barbie’den sonra Tina, sonra Uffe, böyle devam ederiz. Tamam mı?” Kimse karşılık vermedi, Lars da önerisinin kabul edildiğini düşündü.

Kapı Barbie ile Lars’ın arkasından kapanır kapanmaz, bir ağızdan konuşmaya başladılar. Her zamanki gibi sessizliği yeğleyen Jonna dışında hepsi.

“Ne boktan iş” diye alay etti Uffe dizine vurarak.

Mehmet sıkıntıyla baktı ona. “Ne demek istiyorsun? Bence bu iyi. Bu şovlarda birkaç hafta geçirince ne hale geldiğimizi biliyorsun. Bence bir kez olsun bizleri düşünmüş olmaları harika. Bizim kendimizi iyi hissetmemizi istiyorlar.”

“Bizim kendimizi iyi hissetmemizi istiyorlar” diye taklit etti onu Uffe incecik bir sesle. “Mehmet, sen korkağın tekisin, tamam mı? Senin yerin televizyondaki o sağlık programlarından biri. Orada daracak giysiler giyip yoga mıdır ne karın ağrısıdır, onu yaparsın.”

“Aldırma ona, boş boş konuşuyor” dedi Tina, bu kez de onunla uğraşmaya hazırlanan Uffe’ye dik dik bakarak.

“Ne diyorsun sen sürtük? Pek zeki olduğunu sanıyorsun değil mi? İyi dereceler almakla övünüyor, büyük laflar ediyorsun. Bizden daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Üstelik de pop star olacağını falan sanıyorsun.” Küçümseyici bir kahkaha attı ve destek almak için grupta gezdirdi bakışlarını. Kimse sesini çıkarmadı, ama itiraz eden de olmadı, o yüzden devam etti. “Gerçekten inanıyor musunuz bu zırvalığa? Herkesi utandırıyorsunuz, kendinizi de. Bu gece o zavallı beş para etmez şarkını söylemek için ikna etmişsin onları, dört gözle bekliyorum seyircilerin seni yuhalamasını. Hatta ilk sıradan ben yuhalayacağım seni.”

“Kes artık Uffe!” dedi Mehmet delici bir bakışla. “Tina’nın bir yeteneği var diye kıskanıyorsun, senin bütün becerinse kısa bir süre *reality show* moronluğu yapmaktan ibaret. Sonuçta yapacağın şey belli, yine depoya dönüp bütün gün kutuları oradan oraya taşıyacaksın.”

Uffe tekrar güldü, ama bu kez gergin bir gülüştü bu. Mehmet’in sözlerinde haklılık payı vardı ve bu Uffe’nin içinde bir huzursuzluk dalgasına yol açtı. Ama hemen bastırdı bu hissini.

“İster inan ister inanma. Ama bu gece kendiniz de duyacaksınız. Kasabanın köylüleri çatlayıncaya kadar gülecekler.”

“Nefret ediyorum senden Uffe, bunu unutma.” Tina göz yaşlarıyla kalkıp uzaklaştı gruptan. Bir kamera peşinden gitti. Kız kaçıp uzaklaşmaya çalıştı, ama kameralardan kaçmak imkânsızdı. Aç gözleri her yerdeydi.

Patrik başka bir şeye odaklanamıyordu. Araba kazasını düşünüyordu sürekli. Keşke bu ölümde ona tanıdık gelen şeyi bulabilseydi. Soruşturma evrakının durduğu dosyayı aldı ve hepsinin üzerinden tekrar geçti. Bunu kaç kez yaptığını hatırlamıyordu bile. Her zamanki gibi düşünürken kendi kendine mırıldanıyordu.

“Ağzın çevresinde morluklar, yakınlarının ifadesine göre hiç içmeyen birinin kanında akıl almaz derecede alkol.” Otopsi raporunda parmağını gezdirdi, gözden kaçırdığı bir şey aradı. Ama hiçbir şey sıra dışı görünmüyordu. Patrik telefonu alıp ezbere bildiği bir numarayı çevirdi.

“Alo, Pedersen, ben Tanumshede Karakolu’ndan Patrik Hedström. Baksana, şu otopsi raporu elimde. Beş dakikan varsa, sana birkaç soru sorabilir miyim?”

Pedersen vakti olduğunu söyleyince Patrik devam etti: “Ağzın çevresindeki şu morluklar ne zaman olmuş söyleyebilir misin? Tamam.” Konuşurken sayfa kenarına notlar alıyordu.

“Peki alkolü ne kadar sürede tüketmiş olabileceğini de söyleyebilir misin? Hayır, günün belli bir vaktini kastetmiyorum; tabii, o da olur. Ama uzun süre oturup içmiş mi, yoksa bir dikişte mi yuvarlanmış, yoksa... tamam, demek istediğim tam da bu.” Dikkatle dinledi ve hızlı hızlı notlar aldı.

“İlginç, çok ilginç. Otopside tuhaf gelen bir şey oldu mu?”

Patrik dinledi ve bir süre bir şey yazmadı. Ahizeyi kulağına canını yakacak kadar sertçe bastırdığını fark edince, elini gevşetti.

“Ağzın çevresinde koli bandı kalıntıları mı? Evet, bu elbette önemli. Ama başka bir şey yok mu?” Gelen önemsiz yanıtlara içini çekti ve hayal kırıklığıyla burnunu sıvazladı.

“Tamam, sanırım bu işe yarar.” İsteksizce kapattı telefonu. Aslında daha çok şey bulmayı umuyordu. Kaza mahallinin fotoğraflarını çıkardı ve incelemeye başladı, hafızasını tetikleyecek bir şey, herhangi bir şey aradı. En rahatsız edici olanı da, hatırlayacak bir şey olup olmadığından da emin olmamasıydı. Belki de hayal ediyordu. Belki de bu tuhaf bir *déjà vu*’ydü. Belki televizyonda ya da bir filmde gördüğü, duyduğu bir şeydi, beynini var olmayan bir şey aramaya zorluyordu. Hayal kırıklığıyla evrakı bir kenara atmaya hazırlanırken, birden beyninde bir kıvılcım çaktı. Elinde tuttuğu fo-

toğrafa yakından bakmak için öne eğildi ve bir zafer duygusuna kapıldı. Belki de yanlış yolda değildi. Belki de hafızasının en karanlık noktalarında gezinen belli bir şey vardı.

Bir hamlede kapıya gitti. Arşive inmenin vakti gelmişti.

Barbie durgun bir tavırla taşıma bandından geçen ürünlerin barkodlarını okuyordu. Gözleri dolu dolu olmuştu, ama inatla tutuyordu gözyaşlarını. Orada oturup ağlayarak aptal durumuna düşmek istemiyordu.

O sabahki sohbet bir sürü duyguyu açığa çıkarmıştı içinde. Uzun zamandır dipte duran bir sürü pislik yüzeye geliyordu şimdi. Önündeki kasada oturan Jonna'ya baktı. Onu kıskanıyordu bir açıdan. Sadece onun depresyonunu ve kendisini kesmesini kıskanmıyordu.

Barbie kendi etine bıçağı o şekilde daldıramazdı asla. Kıskandığı şey, Jonna'nın kimsenin düşüncesine aldırılmamasıydı. Barbie için, başkalarının nasıl baktığı ve onlara nasıl göründüğünden önemli bir şey yoktu. Hep böyle değildi, o lanet olası tabloid akşam gazetesinin bulup yayınladığı okul resimlerindeki gibiydi eskiden. Küçük ve sıska olduğu, devasa diş telleri taktığı, göğüslerinin varla yok arası olduğu ve saçlarının koyu renk olduğu günlerden kalma fotoğraflar gazetede çıkınca üzülmüştü. Ama herkesin sandığı nedenden değil. Birileri onun saç renginin ve göğüslerinin sahte olduğunu anlayacak diye kaygılanmamıştı. O kadar aptal değildi. Ama artık sahip olmadığı şeyleri görmek canını yakıyordu. Mutlu gülümsemesi. Özgüvenli hali. Halinden memnundu, kendinden emindi ve hoşnuttu o zaman. Fakat babası öldüğü gün her şey değişmişti.

Babasıyla çok iyi anlaşmışlardı. Annesi Barbie küçükken, kanserden ölmüştü. Ama annesinin ölümüne rağmen kendini eksik hissetmemesini sağlamıştı babası; asla yoksunluk hissetmemişti. Bir şeylerin bir süre inişli çıkışlı gittiğini biliyor-

du, bebekken, annesi öldükten hemen sonra, bütün o kötülükler yaşandığı zaman. Bütün bunları duymuştu, ama babası bedelini ödemişti, hayattan bir şeyler öğrenmişti, kendisi ve kızı için bir hayat inşa etmişti. Ekim ayının o gününe dek.

Böyle olması inanılmazdı. Bir anda hayatı ellerinin arasından kaymıştı. Bir ailesi yoktu, gidecek başka akrabası yoktu, böylece koruyucu aileler dünyasına dalmıştı. Hiç istemediği dersleri almıştı. Özgüveni silinip gitmişti. Arkadaşları, olanlar yüzünden kökten değiştiğini anlayamıyordu. O gün bir şeyler alıp götürmüştü ondan ve asla aynı olmayacaktı. Arkadaşları onu bir süre desteklemeye çabalamış, ama sonunda onu kaderiyle baş başa bırakmışlardı.

Tam da yaşça daha büyük erkekler ile sert kızlar tarafından onaylanma arayışında olduğu dönemdi bu. Erkek gibi kız olmak yetmiyordu artık. Üstelik Lillemor adı da uymuyordu. O yüzden kendi başına ne yapabiliyorsa ve gücü neye yetiyorsa onunla başladı. Hayatından geçip giden erkek arkadaşlarından birinin banyosunda saçlarını sarıya boyadı. Eski giysilerinin yerine yenilerini aldı: daha dar, daha kısa, daha seksi. Çünkü sefaletten çıkış biletinin ne olacağını anlamıştı. Seks. Bu ona ilgi ve para getirecekti. Kalabalıktan bir adım öne çıkma şansı verecekti ona. Bir erkek arkadaşının bolca parası vardı, göğüs ameliyatının parasını o karşıladı. Biraz daha küçük olmalarını yeğlerdi, ama kararı, parayı ödeyen vermişti. Doksanlık göğüs istiyordu, almıştı da. Fiziksel dönüşüm tamamlanınca, geriye sadece paketlenme kalmıştı. Göğüs finansörü erkek arkadaşı ona “Küçük Barbie” demeye başlamıştı, bu da isim sorununu çözdü. Sonra tek yapması gereken, kendi yeni kimliğini ortaya çıkarmak için en iyi ortamın hangisi olacağıydı. Ama asıl çıkışı *Biri Bizi Gözetliyor*’la oldu. Dizinin başyıldızı oluverdi. Bütün İsveç halkının onun seks hayatını seyretmesi hiç rahatsız etmiyordu onu. Kime neydi? Herkesin gözü önünde kendilerini

küçük düşürdü diye onu ayıplayacak bir ailesi yoktu. Yeryüzünde tek başınaydı.

Barbie'nin duygularını pek düşünmemeyi başarırdı genellikle. Lillemor'u bilincinde o kadar gerilere atmıştı ki, o kız artık yok olmuş gibiydi. Babasının hatırası için de aynı şeyi yapmıştı. Onu hatırlama izni veremezdi kendisine. Eğer hayatta kalacaksa, gülüşü, yanaklarına dokunan eli, yaşamakta olduğu hayatta bir yere sahip olamazdı. Bu çok yakardı canını. Ama bu sabah psikologla yaptığı sohbet içinde inatla titreşen tellere dokunmuştu. Ve böyle tepki veren tek kişi de o değildi sanki. Sahnenin arkasındaki o odaya girip adamın karşısındaki sandalyeye oturduktan sonra herkesin ruh hali değişmişti. Bazen gruptakilerin bütün negatif duyguları ona yönelikmiş gibi geliyordu ve sık sık bazılarının ona uğursuz bakışlar attığını hissediyordu. Ama dönüp o irkiltici hissin nereden geldiğini anlamaya çalışınca, o his geçiveriyordu. Aynı zamanda içinde kıpır kıpır eden bir şeyler vardı. Lillemor'un, onun dikkatini çekmeye çalıştığı bir şeyler. Ama Barbie o hissi uzaklaştırıyordu. Bazı şeylerin ortaya çıkmasına izin veremezdi.

Kasa tezgâhında önündeki taşıma bandından geçip duruyordu market malzemeleri. Hiç bitmiyordu.

Arşivdeki araştırma, her zamanki gibi, hem yorucu hem de sıkıcı bir işti. Hiçbir şey olması gereken yerde değildi sanki. Patrik yerde, kutuların ortasında bağdaş kurmuştu. Ne tür bir belge aradığını biliyordu ve bir an bunun "Eğitim Malzemesi" yazan bir kutuda bulunacağını sanmıştı. Ama şansı yoktu. Merdivenlerde ayak sesleri işitince başını kaldırdı. Gelen Martin'di.

"Hey, Annika seni buraya gelirken görmüş. Ne yapıyorsun?" Martin, Patrik'in etrafını saran kutulara hayretle baktı.

"Birkaç yıl önce Halmstad'da katıldığım bir konferansın

notlarına bakıyorum. Belli bir düzene göre arşivlendiklerini umuyordum, ama hayır. Budalanın teki her şeyin yerini değiştirmiş, hiçbir şey düzenli değil.” Bir kâğıt yığınına daha yanlış arşivlenmiş bir kutunun içine tıktı.

“Evet, Annika da uzun zamandır buradaki belgelerin düzensizliğinden yakınıyordu. O, belli bir düzene göre yerleştiriyormuş, ama sonra belgeler ayaklanıp gidiyormuş bir yere.”

“Neden insanlar aldıklarını yerlerine bırakmazlar hiç anlamıyorum. Dosyayı, arşive kaldırdığım bu kutuya koyduğuma eminim.” “Eğitim Malzemesi” yazan kutuyu gösterek devam etti: “Ama artık burada değil. Yani soru şu: Hangi kahrolası kutunun içinde? ‘Kayıp Kişiler,’ ‘Çözölmüş Davalar,’ ‘Çözölmemiş Davalar’ diye gidiyor.” Yerden tavana kadar kutu dolu olan odayı gösterdi eliyle.

“Beni en çok etkileyen şey, senin konferans notlarını dosyalamış olman. Benimkiler hâlâ ofisteki yığınlardan birinde.”

“Demek ki ben de aynı şeyi yapmalıymışım. Ama birinin işine yarar diye düşünmüşüm salak gibi.” Patrik içini çekti ve başka bir belge yığınına eline alıp gözden geçirmeye başladı. Martin yerde, onun yanına oturdu, o da kutulardan birini karıştırmaya başladı.

“Sana yardım edeyim. Daha hızlı olur. Ne arıyorum? Nasıl bir konferanstı? Hem niye arıyorsun ki o dosyayı?”

Patrik başını kaldırmadan, “Dediğim gibi, Halmstad’daki bir konferanstı, 2002 yılıydı yanılmıyorsam” dedi. “Hâlâ sorular barındıran ve çözölemeyen o tuhaf davalarla ilgiliydi.”

“Ve...” dedi Martin devamını bekleyerek.

“Dosyayı bulunca anlatırım sana. Şimdilik belli belirsiz bir fikir, o yüzden daha fazla şey söylemeden önce hafızamı tazelemek istiyorum.”

“Tamam” dedi Martin. Hâlâ merak ediyordu, ama ısrar etmenin işe yaramayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu Patrik’i.

Aniden Patrik başını kaldırıp kurnazca gülümsedi. “Söyle-

rim ama sen de bana söylersen...”

“Neyi söylersem?” dedi Martin şaşırarak, ama Patrik’in gülüşünü görünce meslektaşının lafı nereye getireceğini anladı. Gülüp “Makul aslında” dedi. “Sen anlatırsan, ben de anlatırım.”

Bir saatlik boşuna arayıştan sonra, Patrik aniden haykırdı.

“İşte burada!” Plastik bir dosyanın içinden birtakım kâğıtlar çıkardı.

Martin, Patrik’in el yazısını tanıdı ve ters taraftan ne yazdığını okumaya çalıştı. Ama işe yaramadı, Patrik notları hızlı hızlı okurken o da hayal kırıklığıyla beklemek zorunda kaldı. Üç sayfa okuduktan sonra, Patrik’in işaretparmağı sayfanın ortasında durdu aniden. Kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. Martin daha hızlı okuması için ona düşünce gücüyle destek olmaya çalıştı. Bitmek bilmeyen bir süre sonra, Patrik zaferle kaldırdı başını.

“Tamam, önce senin sırrın” dedi.

“Ya, yapma böyle, meraktan öleceğim.” Martin gülerek Patrik’in elindeki kâğıtları almaya çalıştı. Ama meslektaşısı bu manevrayı bekliyordu ve kâğıtları havaya kaldırarak, “Unut bunu. Önce sen, sonra ben” dedi.

Martin içini çekti. “Pis bir oyunbozansın, tamam mı? Peki, aklından geçen şey doğru. Pia’yla benim bir çocuğumuz olacak. Kasım sonunda.” Parmağıyla uyardı. “Ama daha kimseye söyleyemezsin! Daha bebek sekiz haftalık, on iki haftalık oluncaya dek bir şey söylemeyeceğiz.”

Patrik iki elini açtı. Sağ elindeki kâğıtlar hışırdadı. “Söz veriyorum, dudaklarım mühürlü. Tebrikler!”

Martin’in ağzı kulaklarına vardı. Birkaç kez az kalsın Patrik’e söyleyecek gibi olmuştu. İyi haberi yaymak için can atıyordu, ama Pia ilk üç ay geçinceye dek beklemek istemişti. Sonra herkese anlatabilirdi. Sonunda birine söyleyebilmiş olmak büyük mutluluktur.

“Tamam, şimdi öğrendin. Sıra sende. Neden bir saattir burada toz içinde oturduğumuzu söyle bakalım.”

Patrik hemen ciddileşti. Belgeyi Martin’e uzattı, okuyacağı yeri gösterdi ve bekledi. Bir süre sonra Martin şaşkınlıkla başını kaldırdı.

“Artık Marit’in cinayete kurban gittiği konusunda en ufak şüphe olamaz” dedi Patrik.

“Hayır, sanırım olamaz.”

Bir soru yanıtlanmıştı. Ama bu sadece yeni soruları doğuruyordu. Yapmaları gereken bir sürü iş vardı.

Tavaları o kadar sert çarpıyordu ki, gürültü dükkânın ön tarafından bile duyuluyordu. Mehmet fırının arka tarafına uzattı kafasını.

“Ne yapıyorsun? Ortalığı yıkıyorsun, ne oluyor?”

“Siktir git!” Uffe kasten bir daha çarptı tavaları.

“Kusura bakma” dedi Mehmet ellerini kaldırarak. “Sabah ters tarafından kalktın, değil mi?”

Uffe yanıt vermedi. Tavaları üst üste yığdı, sonra da oturdu. Çok yorulmuştu. *Tanum Egleniyor* onun beklediği gibi çıkmamıştı, en azından şimdilik. Cidden çalışmak zorunda kalacağını tahmin edememişti. Ciddi bir sıkıntıydı bu. İlk kez ciddi bir şekilde çalışmak zorunda kalıyordu. Birkaç mülke tecavüz, ufak tefek hırsızlıklar daha önce çalışmadan yaşamasını sağlamıştı. Lüks bir hayat değildi tabii; küçük hırsızlıklardan öteye geçmeye asla cesaret edememişti, ama bunlar onu sürünmekten kurtarmıştı. Sonra da burada bulmuştu kendini. Adadaki hayat bile bundan kolaydı. Orada yalan söyleyip bütün gün güneş banyosu yapabiliyordu, diğer katılımcılarla ağız dalışına girebiliyordu. Rekabet olmasaydı, çok eğlenebilirdi. Cidden aç kalmıştı, ama bu da onu sandığı kadar rahatsız etmemişti. *Tanum Egleniyor*’daki diğer katılımcılar da umut ettiği gibi değildi. Hepsi aptaldı. Ezik Meh-

met fırında köle gibi çalışıyordu, hep gönüllü olarak. Şova sırf Stureplan'da kulüpler kralı olabilmek için katılan Calle. Kibirli ve burnu büyük tavırlarıyla onda yumruk atma isteği doğuran Tina. Ve tam bir ezik olan Jonna. Kendini kesmesini, kafası alınmıyordu. Ve bir de Barbie vardı. Uffe'nin yüzü bulutlandı. O ucuz sürtük için söyleyecek birkaç sözü vardı. Barbie istediğini yapabileceğini sanıyorsa, bir daha düşünse iyi olurdu. O sabah duyduğu şeyler, o silikon kraliçesiyle kesinlikle konuşma isteği doğurmuştu onda.

"Uffe, bugün çalışmayı düşünüyor musun?" Simon ona sert bir bakış attı. Uffe söylenerek sandalyeden kalktı. Duvardaki kameraya sırtıp ön kısma geçti. Biraz çalışıyormuş gibi yapması lazımdı.

Ama bu gece... bu gece o ve Barbie ciddi bir şekilde konuşacaklardı.

Mellberg karakoldan çıkarken, Hedström'ün odasına uğradı. Patrik de, Martin de oradaydı. Meşgul gibiydiler. Masanın üstüne kâğıtlar yayılmıştı; Martin de defterine bir şeyler yazıyordu.

Patrik telefondaydı; ahizeyi kulağıyla omzu arasına sıkıştırmış, önündeki evrakı karıştırıyordu. Bir an için Mellberg, bu kadar acil olan şeyi anlamak için içeri girmeyi düşündü. Ama sonra vazgeçti. Daha önemli işleri vardı. Eve gitmek ve Rose-Marie'yle randevusuna hazırlanmak gibi. Gestgifveri'de saat yedide buluşacaklardı, kendisini olabildiğince çekici hale getirmek için iki saati vardı.

Eve kadar yaptığı kısa yürüyüşten sonra nefes nefeseydi. Formda olmadığını kabul etmeliydi. Eve girince etrafa bir yabancıнын gözleriyle baktı. Hiç hoş görünmüyordu. Eğer talihi yaver gider de, Rose-Marie'yi küçük bir gece kaçamağı için evine davet etmeyi başarabilirse, bir şey yapması gerekiyordu. Temizlik yapma fikrine bütün bedeni itiraz ediyordu.

Bir yandan da bu fırsatı kullanması gerektiğini biliyordu. Bu gece çıkacağı kadın üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istemesine kendi bile şaşırmıştı.

Bir saat sonra koltuğa oturduğu zaman soluk soluğa kalmıştı. Koltuğun yastıkları bu eve taşıdığından beri ilk kez kabartılmıştı. Çok sıkıntılı bir iş olduğu için evi çok az temizliyordu. Ama şimdi etrafa bakarken temizliğin ne mucizeler yarattığını görmüştü. Artık ortalık o kadar iç karartıcı görünmüyordu. Ailesinden miras kalan çok şık mobilyalar vardı. Toz katmanından kurtulan mobilya da fena görünmüyordu. Ayrıca evi havalandırarak yemek artıklarının yaydığı o küflü kokuyu da yok etmeyi başarmıştı. Genellikle kirli tabakların yığılı olduğu çalışma masası bahar güneşinde ısıldı. Artık buraya bir kadın getirmeyi düşünebilirdi.

Mellberg saate bakıp aniden ayağa kalktı. Rose-Marie'yle buluşmaya sadece bir saat kalmıştı ve hâlâ ter içindeydi, toza bulanmıştı. Hemen yıkanması gerekiyordu. Giyecek bir şey bulmak için giysilerini gözden geçirdi. Seçenekler istediği kadar çok değildi. Yakından bakınca, gömleklerinin ve pantolonlarının büyük kısmı lekeliydi, uzun süredir de ütülenmemişlerdi. Sonunda ayıklama usulüyle mavi ve beyaz çizgili bir gömlek, siyah pantolon ve üzerinde Donald Duck resmi olan kırmızı bir kravat buldu. Kravatın cidden şık durduğunu düşünüyordu. Kırmızı yakışıyordu ona, en azından kendisine öyle geliyordu. Pantolonsa ütülenmemişti; bu sorunu nasıl çözeceğini düşündü. Her yere baktı, ama ütüyü bulamadı. Bakışları koltuğa takıldı ve birdenbire nefis bir fikir geldi aklına. Koltuk yastıklarını kaldırdı ve pantolonu olabildiğince düz bir şekilde yaydı. Elbette yastıkların altı pek temiz değildi, ama bunu daha sonra halledebilirdi. Kırıntılar ve iplikler vardı. Yastıkları geri koyup beş dakika oturdu. Duştan çıktıktan sonra koltukta beş dakika daha geçirirse, pantolon yeni ütülenmiş gibi olurdu. *Neyse ki o eli ayağına*

dolanan bekârlardan biri değilim, diye düşündü hoşnutlukla. Hâlâ sorunlara güzel çözümler bulabiliyordu.

İnsanlar şehir kulübüne doğru akın akın gidiyordu, parti orada olacaktı. Ekibin yatakları dışarı çıkarılmış, kişisel eşyalarını da kilitlemek zorunda kalmışlardı. Salona kimse alınmamıştı daha, o yüzden kuyruk otoparkın içine kadar uzanıyordu. Üşüyen kızlar durdukları yerde zıplıyorlardı. Serin bahar rüzgârı, kısa etek ve göbeklerini açıkta bırakan tişört giydiklerine pişman etmişti onları. Sıradaki herkesin yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı. Bu, Tanumshede’de uzun süredir yaşanan en heyecanlı olaydı. Bütün gençler gelmişti, hatta kasaba dışından, Strömstad ve Uddevalla’dan da gelenler vardı. Hevesle kısa süre sonra açılacak olan kapıya bakıyorlardı. İçeride kahramanları, idolleri vardı. Herkesin hayal etmekle yetindiği şeyi elde etmişlerdi: Ünlü olmak. Diğer ünlülerle birlikte partilere davet edilmek. Televizyona çıkmak. Belki bu gece kasabadan biri de biraz yıldız tozu yakalayabilirdi. Kameraların üstüne çevrilmesini sağlayacak bir şey yapabiliirdi. *Töreboda Eğleniyor*’daki o kız gibi. *Bar*’dan Andreas’la takılmayı başarmış ve sonra da şovun birkaç bölümüne çıkmıştı. Hepsi böyle bir fırsatı yakalayabilmeyi hayal ediyordu. Kızlar gergin bir tavırla giysilerini çekiştiriyor, çantalarından rujlarını çıkarıp bir kat daha sürüyorlardı. Saçlarını kabartıp küçük cep aynalarında sonucu görmeye çalışarak sprey sıkıyorlardı. Gerginlik elle tutulur haldeydi. Fredrik Rehn pencereden bakıp da kuyruğu görünce güldü. “Baksanıza çocuklar. İşte ekstralar da gelmiş. Bu geceden ne toplarsak kâr, tamam mı? Hiç çekinmeyin. İçin, eğlenin ve ne yapmak istiyorsanız onu yapın.” Gözlerini kıstı. “Sadece kameraların önünde yapmaya dikkat edin. Birinin kendi başına eğlenmek için kaçıp gittiğini duymak istemiyorum. Sözleşme ihlali nedeniyle dava açılmasına yol açar bu. Sizin göreviniz ortamı canlandırmak.”

“O zaman Jonna’nın ne işi var burada?” Uffe güldü ve onay beklercesine gruba baktı. “Bu kız bir huzurevini bile canlandıramaz.” Kaba gülüşü diğerleri için tanıdık bir şeydi, ama Jonna başını kaldırıp ona bakmaya zahmet bile etmedi. Gözlerini kucağından ayırmıyordu.

“Jonna on dört ila on dokuz yaş kızlar arasında inanılmaz popüler. Büyük kısmı onunla özdeşlik kuruyor. Bu yüzden aldık onu buraya.” Fredrik, Uffe’ye hak veriyordu aslında. Kız sosyal açıdan tam bir karadelikti. Depresyonun dibindeydi. Onu şova katma kararı o karşı çıktığı halde alınmıştı, durumu kabul etmek zorundaydı.

“Tamam mı, bu gece neyin önemli olduğunu herkes kafasına soktu mu? Parti, parti, parti!” Kapalı olan barı gösterdi. “Ve hepimiz bu gece şarkı söyleyen Tina’yı destekleyeceğiz. Tamam mı?” Sırıtan Uffe’ye baktı.

“Tamam tamam, öyle olsun. Peki, artık içmeye başlayabilir miyiz?”

“Durduğunuz kabahat” dedi Fredrik gülerek. Göz kamaştırıcı beyazlıktaki dişleri göründü. “Hadi bugün harika bir şov yapalım!” Başparmaklarını havaya kaldırdı.

Bu sözleri dağınık mırıltılarla onaylandı.

Sonra içki masasına üşüştiler.

Dışarıdaki insanlar yavaş yavaş salona girmeye başlamıştı.

Patrik eve geldiğinde Anna yemek yapıyordu. Erica oturma odasında çocuklarla oturmuş, Kanal 1’deki *Bolibompa*’yı seyrediyordu. Björne ekranda görüldüğü zaman Maja heyecanla kollarını salladı, Emma ile Adrian ise hipnotize olmuş gibiydiler. Erica’nın karnı gurulduyor, mutfaktan gelen Tayland yemeğinin kokusunu özlemle içine çekiyordu. Anna hem lezzetli hem de düşük kalorili bir şey yapmaya söz vermişti ve kokuya bakılırsa sözünü tutuyordu.

“Merhaba canım” dedi Erica, Patrik odaya girince gülüm-

seyerek. Patrik yorgun görünüyordu. Üstü başı da biraz kirlenmiş gibiydi. “Ne yaptın bugün böyle? Biraz... dağılmış görünüyorsun” dedi Erica gömleğini göstererek.

Patrik kirli giysilerine bakıp iç çekti. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. “Bir şey aramak için arşive indim. Hemen duş alıp temiz bir şeyler giyeyim. Daha sonra anlatırım.”

Erica onun merdivenleri tırmanıp yatak odasına gitmesini seyretti. Ardından mutfaktaki Anna’nın yanına gitti.

“Patrik geldi mi? Kapının sesini duydum sanki” dedi Anna tencerelerden başını kaldırmadan.

“Evet, geldi. Ama yıkanıp üstünü değiştirmek için yukarı çıktı. Anlaşılan yorucu bir gün geçirmiş.”

Anna başını kaldırdı. “Masayı hazırlamama yardım edebilir misin? O indiğinde her şey hazır olur böylece.”

Zamanlama mükemmeldi. Patrik merdivenlerden ıslak saçları ve ev kıyafetleriyle inerken Anna da masaya büyük tencereyi koyuyordu. “Hımm, çok hoş kokuyor” dedi Patrik, Anna’ya gülümseyerek. Anna sığınağından çıktığından beri evdeki atmosfer değişmişti.

“Körili Tayland yemeği, hindistancevizi sütüyle pişirildi. Pirinç ve wok tavada sotelenmiş sebzelerle birlikte.”

“Bu sağlıklı yemek hevesi nereden çıktı?” diye sordu Patrik kuşkuyla, artık yemeğin tadının da kokusu kadar iyi olduğundan şüpheliydi.

“Müstakbel gelininiz kilisede yürürken ikinizin de göz kamaştırıcı görünmenizi istiyormuş. O yüzden de ‘göz kamaştırma planı’ devreye girdi.”

“Bu konuda haklı olabilirsiniz” dedi Patrik, son birkaç yılda büyüyen göbeğini kapatmak için tişörtünü biraz daha aşağıya çekştirerek. “Peki ya çocuklar? Onlar bizimle yemiyor mu?”

“Hayır, oturma odasında oynuyorlar” dedi Anna. “Biraz huzur ve sessizlik bize iyi gelebilir.”

“Peki Maja? Bir terslik olmasın?”

Erica güldü. “Sen de ne kadar anaç tavukmuşsun. Bir süre idare eder. Emin ol, Maja yanlış bir şey yaparsa Emma halleder.”

Sanki bunu bekliyormuş gibi korkunç bir çığlık geldi oturma odasından. “Ericaaaa! Maja filmi bozuyor!”

Patrik gülerek ayağa kalktı. “Ben bakarım. Siz oturun.”

Maja’yı azarladığını, sonra da öptüğünü duydular. Büyük çocukları da öptükten sonra dönüp oturduğu zaman biraz daha rahatlamış görünüyordu.

“Pekâlâ, günün nasıl geçti?”

Patrik onlara olup bitenleri anlattı kısaca. Anna ile Erica çatalları bırakıp onu dinlediler, anlattıklarından etkilenmişlerdi. Erica konuştu önce.

“Ama ne gibi bağlantı var sence? Nasıl devam edeceksin?”

Patrik yanıt vermeden önce ağzındaki lokmayı çiğneyip yuttu. “Martin’le öğleden sonra bilgi toplamak için oraya buraya telefon ettik. Pazartesi günü işi bitirmeye kararlıyız.”

“Bu hafta sonu boş musun?” diye sordu Erica mutlu bir şaşkınlıkla.

Patrik hafta sonlarını genellikle çalışarak geçiriyordu.

“Evet, bu kez öyle. Zaten konuşmam gereken kişiler pazartesiye kadar müsait değil. Yani bu hafta sonu emriniz-deyim kızlar.” Mutlulukla gülümsedi, Erica da kendini tutamayıp güldü. Zaman ne hızlı geçiyordu. Daha dün tanışmışlardı sanki, ama buna rağmen hep birlikte olmuş gibiydiler. Patrik’ten önce bir hayatı var mıydı, hatırlayamıyordu bazen. Birkaç hafta içinde de evleneceklerdi.

Oturma odasından kızının çat pat konuşmalarını işitti. Anna tekrar ayaklandığına göre, Erica da yeniden hayatının tadını çıkarmaya başlayabilirdi.

Mellberg on dakika geç geldiğinde Rose-Marie masaya oturmuştu bile. Koltuk minderlerinin altında düzleştirmeye

çalıştığı pantolonları temizlemek planladığı kadar kolay olmamıştı. Koltuğa iri bir sakız artığı yapışmıştı; onu çıkarmak için bütün dehasını ve keskin bir bıçak kullanmıştı. Bıçak kumaşı biraz yıpratmıştı, ama ceketini yeterince aşağıya çekerse Rose-Marie fark etmezdi herhalde. Düzgün görünüp görünmediğinden emin olmak için çerçeveli bir resmin camına son kez baktı. Bu gece saçını başına yapıştırmak için çok uğraşmıştı. Parlak kafa derisinin küçük bir parçası bile görünmeyecekti. Yaşını ağırbaşlı bir şekilde taşıdığını düşündü hoşnutlukla.

Onu görür görmez nefesinin kesilmesine de şaşırdı. Uzun zamandır böyle heyecanlanmamıştı. Bu orta yaşlı ve hafifçe şişman kadında onu bu kadar etkileyen şey neydi? Tek düşünebildiği gözleriydi. Gördüğü en mavi gözlerdi bunlar ve kızılımsı saçı yüzünden daha da belirgin hale gelmişti. Büyülenmiş gibi baktı ona, kadının elini uzattığını fark etmedi önce. Sonra aklını başına topladı ve kendisini eski usul eğilip onun elini öperken buldu. Bunu neden yaptığını anlayamayarak, bir an için kendini aptal gibi hissetti. Ama sonra akşam yemeği için randevulaştıkları kadının bundan hoşlandığını görünce, tatlı sıcak bir duygu yayıldı içine. Hâlâ birkaç numara biliyor ve şık hareketler yapabiliyordu.

“Ne kadar hoş burası. Daha önce hiç gelmemiştim” dedi kadın mönüye bakarken.

“Burası birinci sınıf bir yer, emin ol” dedi Mellberg, sanki Gestgifveri’nin sahibiymiş gibi şişinerek.

“Evet, ambiyansı da müthiş.” Kadının gözleri mönüdeki bütün yemekleri tarıyordu. Mellberg de mönüyü inceledi ve fiyatları görünce bir an için telaşa kapıldı. Ama sonra bakışları, mönünün üstünden Rose-Marie’ninkilerle karşılaştı ve huzursuzluğu geçti. Böyle bir akşamda paranın lafı olmazdı.

Kadın pencereden dışarı, şehir kulübüne doğru baktı. “Bu akşam orada kutlama varmış.”

“Evet, *reality show*’cular. Buralarda olaylara meydan veremeyiz. Bu işlerle Strömstad’daki meslektaşlarımız uğraşır genellikle, üstelik olası sarhoşluk ve taşkınlıklarla da baş etmeleri gerekir.”

“Sorun çıkabilir mi? İşten izin alabiliyor musun?” Rose-Marie kaygılı görünüyordu.

Mellberg’in gurur ve kendini beğenmişlik duygusu daha da kabardı. Güzel bir kadının yanında kendini önemli biri gibi hissetmek hoştu. Tanumshede’ye geldiğinden beri, böyle bir duyguyu nadiren yaşamıştı. Nedense burada insanlar onun gerçek niteliklerini takdir etmekte zorlanmıştı.

“Bu akşam olaylara göz kulak olması için iki memur görevlendirdim” dedi. “Böylece güzel bir yemek yiyip huzur içinde vakit geçirebileceğiz. İyi bir amir kimi yetkilendireceğini bilir ve itirafedeyim ki bu konuda yetenekliyim.”

Rose-Marie’nin gülümsemesi onun mükemmel bir amir olduğundan şüphesi olmadığını gösterdi. Akşam çok hoş olmaya başlamıştı. Mellberg tekrar şehir kulübüne çevirdi bakışlarını. Sonra bütün işlerden temizledi kafasını. Martin ile Hanna o işi halledebilirdi. Onun ilgilenmesi gereken çok daha keyifli işler vardı.

Sahneye çıkmadan önce Tina ses alıştırması yaptı. Elbette sadece *playback* yapacaktı; eline mikrofonu alıp şarkının sözlerine göre ağzını açıp kapasa yeterdi. Ama belli mi olurdu? Bir keresinde, Örebro’da CD aniden bozulmuştu ve adam gibi prova yapmadığı için, şarkıyı canlı olarak söylemek zorunda kalmıştı. Bir daha asla o duruma düşmek istemiyordu.

Öbürlerinin arkasından güldüğünü biliyordu. Bu durum onu rahatsız ediyordu. Diğer yandan sahneye çıkıp herkese neler yapabileceğini göstermekten başka çaresi yoktu. Bu onun şarkıcılık kariyeri için büyük fırsattı. Çocukluğundan beri şarkıcı olmak istemişti. Aynanın karşısına geçip saatlerce pop

şarkıcılarını taklit ederdi, mikrofon yerine eline ne geçerse onu kullanırdı. *Bar*'a çıktıktan sonra nihayet numarasını gösterme fırsatı bulmuştu. *Bar*'dan önce *İdol*'ün seçmelerine katılmıştı, ama o deneyim hâlâ canını yakıyordu. Jürideki budalalar onu yerden yere vurmuş, bu da televizyonda tekrar tekrar gösterilmişti. Orada suratında aptalca bir sırıtmayla durmuştu. Sonra o yaşlı budala Clabbe, defolup gitmesini söylemişti. Alayların ardı arkası kesilmemişti. Gözleri dolu dolu olmuş, kendini savunmaya çalışmıştı, Başkalarının ona iyi bir sesin var dediğini söylemişti. Annesiyle babası onu dinlerken ağlamaklı olurdu. Onunla gurur duyduklarını söylerlerdi. Bu kadar acımasızca bir kenara atılmaya hazır değildi. O sabah sırasını beklerken çok mutluydu, zafer kazanacağından emindi. Seçilenlerden biri olacaktı. Tina onları etkileyeceğinden emin olduğu bir şarkı seçmişti: İdolü olan Mariah Carey'den "Without You." Bütün varlığını ortaya koyacak ve jüri üyelerinin aklını başından alacaktı. Sonra da tümüyle yeni bir hayata başlayacaktı. Her şeyi düşünmüştü. Ünlülerle partiler ve *İdol* histerisi. Yaz turları ve MTV videoları... Ama her şey ters gitmişti.

Bar prodüktörleri onu çağırınca, ilahi bir hediye almış gibi hissetmişti kendini. Tepmek istemediği bir fırsattı. Bir süre sonra *İdol*'de neden başarısız olduğunu anlamıştı. Sebep göğüsleriydi elbette. Jüri onun şarkısını beğenmişti, ama göğüsleri küçük olduğu için onu istememişlerdi. Bir kızın iri memeleri olması gerekirdi. *Bar*'daki çekimler başlar başlamaz, para biriktirmeye başlamıştı o da. Göğüs büyütme ameliyatı için gerekli parayı sağlayana dek her kuruşu biriktirmişti. 90'lık göğüsler de gelince, hiçbir engel kalmayacaktı. Ama saçlarını sarıya boyama konusunda çizgiyi çekti. Her şeye rağmen zeki bir kızdı.

Leif çöp kamyonundan çıkarken duraksadı. Genellikle Fjällbacka sahasındaki yolu kullanırdı, ama bir sürü işçi mi-

de sorunu yaşadığı için, saatlerce direksiyon sallayıp normalden daha geniş bir alana bakmak zorundaydı. Aslında aldır-mıyordu buna. İşini seviyordu, nereden toplarsa toplansın çöp çöptü. Yıllar geçtikçe kokuya da alışmıştı. Onun burun kıvı-rabileceği bir koku kalmamıştı artık. Ne yazık ki körelen ko-ku duyusu, onun fırından yeni çıkmış tarçınlı çöreklerin gü-zel kokusunu ya da çekici bir kadının parfümünü ayırt etme-sine engel oluyordu, ama bunlar da mesleğinin olmazsa ol-mazlarıydı. Çalışmayı seviyordu ve bunu söyleyebilecek in-san sayısı da çok değildi.

Büyük iş eldivenlerini taktı ve gösterge panelindeki düğ-melerden birine bastı. Vinç kolu aşağı inerken yeşil çöp kam-yonu ses çıkararak hava üflemeye başladı. Genellikle kol çöp konteynırını kaldırıp içindekileri doğruca prese boşaltırken arabada beklerdi, ama bu çöp konteynırı düzgün yerleştiril-memişti, o yüzden eliyle çekmesi gerekiyordu.

Durup kamyonun konteynırı kaldırmasını seyretti. Saba-hın erken vaktiydi, esnedi. Genellikle erken yatardı, ama dün gece çocuklara, sevgili torunlarına bakmıştı. Geç vakte dek uyanık kalıp biraz daha fazla yaramazlık etmelerine izin vermişti, ama buna değmişti. Soluğunu dışarı verdi ve ağzın-dan beyaz dumanın yükselmesini seyretti. Çok soğuktu, oysa nisan ayının sonlarına gelmişlerdi artık.

Leif etraftaki yazlık evlere baktı, yakında buralar cıvıl cı-vıl olacaktı. Bütün çöp konteynırılarının boşaltılması lazımdı. Konteynırılar karides kabuklarıyla ve tembellikten geri dönü-şüm merkezlerine götürülmemiş beyaz şarap şişeleriyle do-luydu. Her yıl aynı şey oluyordu. Her yaz. Tekrar esnedi ve havada ters dönerek içindekileri kamyonu boşaltan kontey-nıra baktı. Gördüğü şey soluksuz bıraktı onu. Ne oluyordu?

Leif, presi durduran düğmeye bastı. Sonra da cep telefonu- nu çıkardı.

Patrik derin bir iç çekti. Cumartesi umduğu gibi gitmemişti. Çaresizce etrafına baktı. Giysiler, giysiler, giysiler. Tüller, güller, payetler, şeytan ve teyzesi. Terliyordu. Giydiği işken- ce giysisinin yakasını çekti. Bazı yerleri canını yakıyor- du; sertti ve portatif bir sauna kadar sıcaktı.

“Evet?” dedi Erica onu bakışlarıyla sorgulayarak. “İyi mi? Üzerine oturdu mu?” Mağaza sahibine döndü. Erica’nın müs- takbel kocasıyla birlikte gelmesine heyecanlanmış görünü- yordu kadın. “Herhalde biraz değişiklik lazım; pantolon biraz uzun görünüyor” dedi Erica, tekrar Patrik’e dönerek.

“Hallederiz, hiç sorun değil.” Kadın eğilip paçalarına iğne yerleştirmeye koyuldu.

Patrik hafifçe yüzünü buruşturdu. “Bunun bu kadar dar olması şart mı?” Tekrar yakasını çekti. Boğuluyordu sanki.

“Ceket çok iyi oturdu” diye cıvıladı kadın. Dudaklarında iki iğne olduğu düşünülürse bu büyük bir başarıydı.

“Bence biraz dar” dedi Patrik, destek almak istercesine Erica’ya bakarak.

Destek gelmedi. Erica gülümsedi, ama bu daha çok şeytani bir sırıtma gibiydi. “Muhteşem görünüyorsun!” dedi. “Evle- nirken mümkün olduğunca şık görünmek istersin, değil mi?”

Patrik müstakbel karısına düşünceli bir tavırla baktı. Kay- gı verici bazı davranışlar sergiliyordu, ama belki de düğün bütün kadınları böyle etkiliyordu. Patrik’in tek istediği bura- dan olabildiğince çabuk çıkmaktı. Çaresizce, bunu yapmanın tek bir yolu olduğunu anladı. Büyük bir çaba harcayarak gü- lümsedi.

“Haklısın” dedi. “Sanırım bu çok iyi, çok güzel. Bunu ala- lım!”

Erica heyecanla ellerini çırpı. Patrik bir kez daha düğün- lerin neden kadınların gözlerini ıslı ıslı yaptığını merak et- ti. O da evlenmeye can atıyordu tabii, ama daha sade bir tö-

ren olmasını tercih ederdi. Ama bir yandan da Erica'nın gözlerindeki mutlu bakış kalbini ısıtıyordu. Her şeye rağmen, bu dünyada en önemli şey onun mutlu olmasıydı. Onun mutlu olması için bir günlüğüne sıcak, kaşındıran bir penguen kostümü giymesi gerekiyorsa, bunu da yapardı. Öne uzanıp Erica'nın dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Maja'nın keyfi yerinde mi?"

Erica güldü. "Anna'nın iki çocuğu var, herhalde Maja'yla da baş edebilir."

"Ama artık üç çocuğa bakması gerekiyor. Ya Adrian'ın ya da Emma'nın peşinden koşması gerekirse ve Maja kaybolursa ve..."

Erica onu gülümseyerek susturdu. "Kes artık. Ben kış boyunca üçüne de baktım, sorun olmuyor. Üstelik Anna'nın söylediğine göre Dan da uğrayacakmış. Yani korkman gereken bir şey yok."

Patrik rahatladı. Erica haklıydı. Ama kızına bir şey olmasından hep korkardı. Belki de meslek hayatında çok şey görmesindendi bu. Sıradan insanların başına çok korkunç şeyler gelebileceğini biliyordu. Çocukların başına da felaket şeyler geliyordu. Çocuk sahibi olanların, şakaklarına silah dayanmış gibi yaşadığını okumuştı bir yerde. Bunda haklılık payı vardı. Korku hep vardı, insana musallat oluyordu. Her yerde tehlike vardı. Ama şimdi düşünmemeye çalışacaktı. Maja iyiydi. Erica'yla baş başa kaldıkları nadir günlerden birini yaşıyorlardı.

"Bir yere gidip bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu parayı ödeyip kadına teşekkür ettikten sonra. Sokağa çıktıklarında bahar güneşi onları aydınlatıp yüzlerini ısıttı.

"Harika bir fikir" dedi Erica mutlulukla Patrik'in koluna girerek. Uddevalla'daki mağazalar caddesinden aşağı yavaş yavaş indiler, restoranlara baktılar. Sonunda yan sokaklardan birindeki bir Tayland restoranını beğendiler. Körinin ko-

kusuyla baştan çıkarak içeri gireceklerken, Patrik'in telefonu çaldı. Ekrana baktı Patrik. Karakoldan arıyorlardı.

"Sakın..." dedi Erica başını bezgin bir tavırla sallayarak. Patrik'in yüz ifadesinden arayanın kim olduğunu tahmin etmişti.

"Buna bakmam lazım" dedi Patrik. "Ama sen içeri gir, eminim önemli bir şey değildir."

Erica kuşkuyla homurdandı ama söyleneni yaptı. Patrik dışarda kaldı, telefona cevap verirken sesine kasten soğuk bir hava verdi. "Alo, ben Hedström." Yüzündeki ifade kısa sürede sıkıntıdan şaşkınlığa dönüştü.

"Çöp konteynırında mı?"

"Oraya giden oldu mu? Martin'e haber verin. Tamam."

"Hemen geleceğim. Ama şimdi Uddevalla'dayım, o yüzden biraz vakit alır. Bana tam adresi ver." Cebinden bir kalem buldu ama kâğıdı yoktu, o yüzden adresi avucuna yazdı. Sonra telefonu kapatıp derin bir iç çekti. Öğle yemeğinden vazgeçip doğruca eve gitmeleri gerektiğini Erica'ya söylemekten çekiniyordu.

Bazen diğeriini hatırladığını sanıyordu, onun kadar kibar ya da güzel olmayanı. Sesi çok soğuk ve acımasız olan diğeriini. Sert, keskin cam gibi. Tuhaf bir şekilde bazen özlüyordu onu. Kız kardeşine onu hatırlayıp hatırlamadığını sormuştu, ama o başını sallamakla yetinmişti. Sonra üzerinde küçük pembe ayıcıklar olan yumuşak battaniyeyi almış ve sertçe sık-mıştı. Bunun üzerine kız kardeşinin onu hatırladığını anla-mıştı. Hatıra derinlerde bir yerde, kalbinde saklı duruyordu, kafasında değil. Bir keresinde o sesin sahibini sormaya çalış-mıştı. Artık nerede olduğunu. Kime ait olduğunu. Ama hayır, demişti kadın. Başka kimse yoktu, demişti. Sert, keskin sesi olan kimse yoktu. Sadece o vardı. Bir tek o. Sonra da onun-la kız kardeşine sarılmıştı. Bluzunun ipek kumaşı yanakları-na sürtünmüş, parfümünün kokusu burun deliklerini doldur-muştu. Kız kardeşinin uzun sarı saçları gıdıkladı kulağını, ama kımıldamaya cesaret edemedi. Büyüyü bozmaya cesaret edemedi. Bir daha asla sormamıştı bunu. Onun sesinin hiç bu kadar üzgün çıktığını duymamıştı, bu çok rahatsız ediciy-di, bir daha o riski almaya cesaret edememişti.

Onu bir kez de orada saklı olan şeyi görmek istediğı za-man üzmüştü. Onu üzme istemiyordu, bunun bir işe yara-mayacağını biliyordu, ama kendini tutamıyordu. Bunu sor-duğı zaman kız kardeşi ona büyümüş, korkulu gözlerle bakı-

yordu. Kız kardeşinin korkusu onu sindiriyordu, ama soruyu aklından atamıyordu. Soru doğanın bir emri gibi çıkıveriyordu; sanki içinde şişiyormuş ve dışarı çıkmak istiyormuş gibi.

Yanıt hep aynıydı. Önce gözlerdeki hayal kırıklığı. Ona her şeyi verdiği halde, daha da fazlasını istemesinden duyduğu hayal kırıklığı. Başka bir şey daha istemesi. Sonra isteksiz bir yanıt geliyordu. Bazen yanıt verirken gözlerinde yaşlar oluyordu. O anlar en kötüsüydü. Genellikle yere diz çöküyor, onun yüzünü ellerinin arasına alıyordu. Sonra ikna çabaları geliyordu. Bunun kendi iyilikleri için olduğuna. Onlar gibi olanların dışarı çıkamayacağına. Onun dışarı çıkmasına izin verirse, kız kardeşinin de, onun da başına kötü şeyler geleceğine.

Sonra giderken kapıyı dikkatle kilitliyordu. O da orada sularıyla baş başa kalıyor, kız kardeşi ise sürünüp yanına geliyordu.

Mehmet yatağın kenarına uzandı ve kustu. Kusmuşun kabın içine değil yere döküldüğünün farkındaydı, ama buna aldıracak halde değildi.

“Hay lanet olsun, Mehmet, iğrenç bir şey bu.” Jonna’nın sesi uzaklardan geldi ve yarı kapalı gözleriyle kızın odadan hızla çıktığını gördü. Buna da aldıracak hali yoktu. Şakaklarındaki o zonklayan, acı verici his dışında bir şey duymuyordu. Alkolden ve kusmaktan dolayı kötü bir tatla dolan ağzı kupkuruydu. Önceki gece neler olduğunu şöyle böyle hatırlıyordu. Müziği, dans ettiğini, açık saçık giysileriyle üstüne atılan kızları hatırladı, aç, umutsuz, asi kızları. Görüntüleri uzaklaştırmak için gözlerini kapadı, ama hepsi daha da şiddetlendi. Mide bulantısı yeniden bastırdı ve tekrar uzandı yatağın kıyısına. Midesinde safradan başka bir şey kalmamıştı. Yakınlarda bir yerden kameranın sesi geliyordu, yabanarısı gibi vızıldıyordu. Ailesinin görüntüleri dönüp duruyordu kafasında. Onu bu halde görececeklerini bilmek baş ağrısını daha da katlanılmaz yapıyordu, ama buna karşı kafasını örtülerin altına gömmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Bölük pörçük sözcükler çıktı ağzından. Belleğinden hızla gelip geçiyor, ama onları anlamlı bir şekle sokmaya çalıştığı anda dağılıyorlardı. Hatırlaması gereken bir şey vardı. Birilerine ok gibi yöneltilen kızgın, tatsız sözler? Bir sürü ki-

şiyeye? Kendine? Kahretsin, hatırlayamıyordu. Cenin konumunu aldı, sıkıldığı yumruklarını ağzına götürdü. Sözcükler tekrar gelmeye başladı. Lanetler. Suçlamalar. Can yakıcı, çirkin sözler. Eğer doğru hatırlıyorsa, amaca da ulaşmışlardı. Birisi ağlamıştı. Yalvarmıştı. Ama işe yaramamıştı. Sesler gitgide yükselmişti. Sonra bir tokat sesi. Acı verici bir ses. Uluyan, kalp kıran bir hıçkırık girdi sislerinin arasına.

Yatakta, örtülerin altında yatarak kafasının içinde zıplayıp duran, birbiriyle bağlantısız parçaları kovmaya çalıştı. İşe yaramadı. Parçalar öyle rahatsız edici, öyle güçlüydü ki, hiçbir şey onları uzak tutamıyordu. Ondan bir şey istiyorlardı. Hatırlaması gereken bir şey vardı. Hatırlamak istemediği bir şey de vardı. En azından inandığı buydu. Her şey karman çormandı. Sonra yine mide bulantısı. Örtüleri üzerinden atıp yatağın kıyısına uzandı.

Mellberg yatakta yatmış, tavanı seyrediyordu. İçindeki bu his, uzun zamandır hissetmediği bir şeydi. Belki de bunu hoşnutsuzluk diye tarifetmek mümkündü. Ve bu sahip olması gereken bir his de değildi, yatağa yalnız girmiş ve yalnız uyanmıştı. Onun dünyasında başarılı randevu diye bir şey hiç olmamıştı. Ama Rose-Marie'yle tanıştığından beri her şey değişmişti. Bir şeyler kesinlikle değişmişti. O değişmişti.

Önceki akşam çok hoş vakit geçirmişti. Çok rahat sohbet etmişlerdi. Her şey hakkında konuşmuşlardı. Kadının söylediği her şey ilgisini çekmişti. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Nerede, nasıl büyümüşü; hayatı boyunca neler yapmış, neler hayal etmişti; hangi yiyecekleri sever, hangi televizyon şovlarını seyrederdi, her şeyi, her şeyi, her şeyi. Bir ara durup camdaki yansımalarına bakmıştı, gülüyor, şerefe kadeh kaldırıyor, konuşuyorlardı. Kendini tanımakta güçlük çekmişti. Yüzünde hiç böyle bir gülümseme görmemişti ve bunun kendisine yakıştığını düşünmüştü. Kadının gülüşü de ona yakışıyordu.

Ellerini kafasının arkasında kavuşturup gerindi. Bahar güneşi giriyordu pencereden; perdeleri uzun zaman önce yıkamış olması gerektiğini fark etti.

Gestgifveri'nin önünde vedalaşıp öpüşmüşlerdi. Biraz tereddütle, biraz dikkatle. Mellberg kadının omuzlarından hafifçe tutmuştu; parmak uçlarına değen kumaşın düzgün, serin yüzeyi Rose-Marie'yi öpünce parfümünün kokusuyla birleşmiş ve bu, hayatta karşılaştığı en erotik şey olmuştu. Nasıl üzerinde bu kadar güçlü bir etki bırakmıştı? Hem de bu kadar kısa süre içinde.

Rose-Marie... Rose-Marie... İsminin tadını çıkardı. Gözlerini kapadı ve yüzünü gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. En kısa zamanda tekrar görüşmeye karar vermişlerdi. Onu bugün en erken ne zaman arayabileceğini düşündü. Çok mu belli etmiş, acele etmiş olurdu? Ne fark ederdi, ya batardın ya çıkardın. Rose-Marie'yle karmaşık bir oyun oynaması gerekmeyecekti. Saatine baktı. Sabah olmak üzereydi. Kadın artık kalkmış olmalıydı. Telefona uzandı. Ama tam ahizeyi kaldıracağı sırada telefon çaldı. Ekranda Hedström'ün adını gördü. İyi bir şey olması imkânsızdı.

Patrik cesedin bulunduğu yere olay yeri inceleme ekibinden kısa süre sonra ulaştı. Kendisi Erica'yı eve götürmek üzere arabaya binerken, onlar da Uddevalla'dan yola çıkmış olmalıydılar. Fjällbacka'ya dönüş yolculuğu biraz sıkıntılı olmuştu. Yolun büyük kısmında Erica oturup pencereden dışarı bakmıştı. Kızgın değildi, sadece üzgündü ve hayal kırıklığı yaşıyordu. Patrik onu anlıyordu. O da üzgündü ve hayal kırıklığı yaşıyordu. Son aylarda kendilerine çok az vakit ayıramışlardı. Patrik en son ne zaman baş başa oturup konuştuklarını hatırlayamıyordu.

Bazen işinden nefret ediyordu. Böyle zamanlarda hiç boş vakit bırakmayan bir mesleği neden seçtiğini soruyordu ken-

dine. Her an karakoldan çağırabilirlerdi. İş hep bir telefon uzaktaydı. Ama aynı zamanda bu iş ona çok şey katıyordu. En azından, ara sıra bile olsa, gerçekten bir fark yarattığını hissediyor, mutlu oluyordu. Bütün gün oturup evrak karıştırdığı ve toplama çıkarma yaptığı bir mesleği kesinlikle istemezdi. Yaptığı iş ona bir amaç veriyor, işe yaradığını hissettiriyordu. Sorun, ya da daha doğrusu güçlük, evde de ona ihtiyaç duymalarıydı.

Kahretsin, neden bir şeyleri yoluna sokmak bu kadar zordu? Patrik arabayı kenara çekip yeşil çöp kamyonundan biraz uzağa park ederken bunu düşünüyordu. Kalabalık toplanmıştı, ama olay yeri inceleme ekibi, kimse içeri girip muhtemel izleri yok etmesin diye cinayet mahallini şeritle çevrelemişti. Ekibin başı, Torbjörn Ruud, Patrik'in yanına geldi, elini uzattı.

"Merhaba, Hedström. Durum pek iç açıcı değil."

"Değil sahiden, Leif beklediğinden farklı bir yükü karşılaştım, öyle mi?" Patrik biraz ötede huzursuzca kıpırdanıp duran çöpçüyü işaret etti başıyla.

"Evet, gerçek bir şok yaşamış. Hoş bir manzara değil. Kadın hâlâ orada yatıyor; şimdilik kaldırmadık. Benimle gel de bir bak, ama bastığın yere dikkat et. Al, bunları kullan."

Torbjörn iki galoş uzattı Patrik'e, o da eğilip onları ayak kabıların üzerine geçirdi. Böylece kendi ayak izleri, katilin ya da katillerin bıraktığı izlerden kolayca ayırt edilebilecekti. Mavili-beyazlı polis şeridinin üzerinden dikkatle geçtiler. Yaklaştıkça Patrik'in mide bulantısı artıyordu, dönüp kaçmamak için zor tutuyordu kendini. İşin bu kısmından nefret ediyordu, gerçekten nefret ediyordu. Ayak uçlarında yükselip çöp kamyonunun arka tarafına bakarken her zaman olduğu gibi kusmanın eşiğine kadar geldi. Orada iğrenç, kokuşmuş yiyecek artıklarıyla diğer çöplerin arasında, cıvılcıplak bir kız yatıyordu. İki büklüm olmuştu, bacakları kafasına do-

lanmıştı, akrobasi yapıyormuş gibiydi. Patrik şaşkın şaşkın baktı Torbjörn Ruud'a.

"*Rigor mortis*" diye açıkladı adam ciddi bir tavırla. "Katil çöp kutusuna sığdırabilmek için kadını ikiye katlayınca kaslar o şekilde katılaşmış."

Patrik yüzünü buruşturdu. Birini öldürmek bir yana, bir de onu çöp gibi atmak, insanlardan nefret etmeyi ve kalpsiz olmayı gerektiriyordu. Başını çevirdi.

"Suç mahalli incelemesi ne kadar sürer?"

"Birkaç saat" dedi Torbjörn. "Herhalde sen de bu arada tanımak arayacaksın. Ne yazık ki pek kimse yok burada." Yazlık ziyaretçileri bekleyen boş evleri gösterdi başıyla. Ama birkaçı devre mülk değil, sürekli oturulan evlerdi, belki bir şey çıkabilirdi onlardan.

"Ne olmuş burada?" Mellberg'in sesi her zamanki gibi huysuz çıkmıştı. Patrik ile Torbjörn dönüp, sinirle gelen Mellberg'e baktılar.

"Bu çöp konteynırına bir kadın atılmış" dedi Patrik, yolun kenarındaki konteynırı inceleyen teknisyenleri göstererek. İki teknisyen işlerini yapmak üzere eldivenlerini takıyordu.

"Leif burada konteynırı boşaltınca bulunmuş kız" diyen Patrik, Leifi işaret etti. "O yüzden ceset çöp kamyonunun içinde."

Mellberg bunu şeridin üzerinden geçip kamyonun içine bakmak için davet olarak kabul etti. Torbjörn onun ayakkabısının üzerine galoş geçirmesi için ısrar etmedi. Zaten manası da yoktu. Daha önce de Mellberg'in izlerini suç mahallindeki izlerden ayıklamak zorunda kalmışlardı, onun ayakkabı izleri zaten dosyalarında vardı.

"Tanrı aşkına" dedi Mellberg burnunu kapayarak. "Kokuyor bu." Kamyondan uzaklaştı, cesedin görüntüsünden çok, kokusu rahatsız etmişti onu. Patrik içini çekti. Tuhaf ve duyarsız davranmak konusunda Mellberg hiç şaşırtmıyordu.

"Kim olduğu belli mi?" diye sordu Mellberg.

Patrik başını salladı. “Hayır, şimdilik hiçbir şey bilmiyoruz. Hanna’yı arayıp kayıp bir kız hakkında rapor gelip gelmediğini kontrol etmesini isteyeceğim. Martin de geliyor; onunla birkaç evin kapısını çalabiliriz diye düşündüm.”

Mellberg sıkıntıyla başını salladı. “İyi fikir. Ben de bunu önerecektim.”

Patrik ile Torbjörn bakıştılar. Her zamanki gibi Mellberg başkalarının fikrini sahipleniyor, ama kendisi bir fikir getir-miyordu.

“Peki, Martin nerede?” dedi Mellberg asık suratla etrafına bakarak.

“Her an gelebilir” dedi Patrik.

Sanki bunu duymuş gibi Martin’in arabası tam da o anda geldi. Dar çakıllı yolda park yeri bulmak zordu, bir yer buluncaya kadar dolandı. Onlara doğru yürürken kızıl saçları dikelmışti ve yorgun görünüyordu. Yataktan yeni kalkmış gibi, yüzünde yastık izleri vardı.

“Şu konteynırda ölü bir kız bulundu, şimdi de çöp kamyonunda” dedi Patrik özet olarak.

Martin başını sallamakla yetindi. Gidip görmek için bir hamle yapmadı. Midesinin ceset görünce altüst olmak gibi bir huyu vardı.

“Hanna’yla sen dün gece çalışmıyor muydunuz?” diye sordu Patrik.

Martin başını salladı. “Evet, şehir kulübündeki partiye göz kulak oluyorduk. İyi ki yapmışız. İşler çağırından çıktı, eve döndüğümde sabaha karşı dörttü.”

“Ne oldu?” diye sordu Patrik kaşlarını çatarak.

“Genel olarak her zamanki şeyler. Birkaç herif sinir krizi geçirdi, kıskanç bir erkek kavga çıkardı, iki sarhoş kavga etti. Ama şov katılımcıları arasında patlak veren kavganın yanında bunlar devede kulaktı. Hanna’yla benim birkaç kez araya girmemiz gerekti.”

“Anlıyorum” dedi Patrik ilgiyle. “Neden oldu? Konu neymiş?”

“Anlaşılan gruptaki kızlardan birine sinirlenmişler. İri sili-
kon göğüsleri olana. Sonunda müdahale etmek zorunda
kaldık.” Martin yorgun bir tavırla gözlerini ovuşturdu.

Patrik’in aklına bir şey geldi. “Martin, gidip kamyondaki
kıza bir bakar mısın?”

Martin suratını astı. “Şart mı bu? Biliyorsun benim...” Lafi
yarım bırakıp isteksizce başını salladı. “Tamam, ama niye?”

“Sen dediğimi yap lütfen” dedi Patrik, ne düşündüğünü
söylemek istemiyordu. “Daha sonra açıklarım.”

“Peki” dedi Martin küskün bir ifadeyle. Patrik’in uzattığı
galoşları aldı ve ayakkabılarının üstüne geçirdi. Şeridin üze-
rinden geçti, omuzlarını sarkıttı ve çöp kamyonunun arkası-
na doğru birkaç adım attı tereddütle. Son bir kez derin ne-
fes aldıktan sonra içeri baktı ve şaşkınlıkla Patrik’e döndü.
“Ama bu...”

Patrik başını salladı. “*Tanum Eğleniyor*’daki kız. Evet, sen
ondan bahseder bahsetmez anladım. Üstelik fena dayak ye-
miş gibi görünüyor.”

Martin dikkatle uzaklaştı çöp kamyonundan. Suratı kireç
gibiydi. Patrik onun, kahvaltısını kusmamak için kendini zor
tuttuğunu gördü. Biraz sonra pes edip bir çalılığa koşmak zo-
runda kaldı.

Patrik, Torbjörn Ruud’la heyecanla, kollarını sallaya sallaya
konuşan Mellberg’in yanına gitti, araya girdi. “Kurbanın
kim olduğunu bulduk. *Reality show*’daki kızlardan biri. Şehir
kulübünde dün gece bir parti vardı ve Martin’in söylediğine
göre bu kızla kavga edilmiş.”

“Kavga mı?” dedi Mellberg kaşlarını çatarak. “Ölene kadar
dövülmüş mü demek istiyorsun?”

“Bilmiyorum” dedi Patrik belirgin bir rahatsızlıkla. Ba-
zen Mellberg’in aptalca sorularına katlanamıyordu. “Otopsi-
den sonra ölüm sebebi kesinlik kazanır.” *Ki bunu sana açık-*

lamamam gerekirdi, diye düşündü Patrik. “Ama ekiptekilerle konuşmamız şart. Dün gecenin bütün kamera kayıtlarını da bulmamız lazım. Bu kez güvenilir bir tanığımız olabilir.”

“Evet, kameralar işe yarar bir şey yakalamış olabilir diyecektim ben de.” Mellberg fikrin başından beri kendisine ait olduğunu sanıyordu artık. Patrik ona kadar saydı; bu iş sahidenden yorucu olmaya başlamıştı. Birkaç yıldır oynuyordu bu oyunu ve sabrı tükenmek üzereydi artık.

“O zaman öyle yapalım” dedi yapay bir sakinlikle. “Hanna’yı da çağıracağım, dün geceki gözlemlerini aktarsın diye. *Tanum Egleniyor*’un prodüktörleriyle konuşmamız lazım, sonra belediye meclisini de bilgilendirmek gerekir. Eminim ki herkes bu şov çekiminin hemen iptal edilmesi gerektiğini kabul edecektir.”

“Neden?” diye sordu Mellberg, Patrik’e şaşkın şaşkın bakarak.

Patrik ne diyeceğini bilemedi. “Nasıl neden!? Ekipten biri öldürüldü! Çekim yapmaya devam edemezler artık!”

“Ben o kadar emin değilim” dedi Mellberg. “Üstelik Erling’i tanıyorsam, çekime devam etmeleri için elinden geleni yapacaktır. Bu projeden çok beklentisi var.”

Bir an için Patrik, Mellberg’in haklı olabileceği gibi soğuk bir hisle ürperdi. Ama yine de buna inanmakta zorlanıyordu. İnsanlar o kadar da utanmaz olamazlardı, değil mi?

Hanna ile Lars yemek masasında sessizce, yorgun argın oturuyorlardı. Aralarında söylenmeden duran her şey bezginliklerini artırıyordu. Söylenmesi gereken çok şey vardı. Ama her zamanki gibi ikisi de konuşmuyordu. Hanna midesinde büyüyen o tanıdık huzursuzluğu hissetti ve yediği yumurtanın tadı kaçtı. Çiğneyip yutmaya zorladı kendini.

“Lars” diye söze başladı, ama hemen pişman oldu. Sessizlik bozulunca adamın adı çok anlamsız ve yabancı geliyordu

kulağa. Yutkunup bir kez daha çabaladı. “Lars, konuşmamız lazım. Bu iş böyle devam edemez.”

Lars ona bakmıyor gibiydi. Bütün dikkatini ekmeye yağı sürmeye vermişti. Kadın da büyülenmiş gibi, onun bıçağını ileri geri hareket ettirerek tereyağını ekmeğin üzerine eşit bir şekilde dağıtmasını seyretti. Bu harekette hipnotize edici bir şey vardı ve Lars bıçağı tereyağı kabına geri koyunca ırkıldı. Tekrar denedi.

“Lars, lütfen konuş benimle. Sadece konuş benimle. Böyle devam edemeyiz.” Sesindeki çaresizliği hissediyordu. Ama saatte iki yüz kilometre hızla giden bir trende gibiydi, hızla yaklaşan uçuruma yuvarlanmadan önce atlamanın bir yolu yoktu.

Öne uzanıp Lars’ı omzundan tutmak ve sarsmak istiyordu. Onu kendisiyle konuşmaya zorlamak. Ama bunun işe yaramayacağını da biliyordu. Adam onun kabul edilmediği bir yerdeydi, bir daha asla alınmayacağı bir yerde.

Göğsünde büyük bir baskı hissederek bakıyordu ona. Susup teslim olmuştu yine. Her zamanki gibi. Ama Lars’ı çok seviyordu. Onun olan her şeyi. Uyurken karman çorman olan kahverengi saçlarını. Yüzünde vaktinden evvel belirip ona bir karakter katan kırışıklıkları. Teninde hoş bir zımpara hissi veren sakalını.

Bir yolu olmalıydı. Olduğunu biliyordu. İkisinin karanlık bir uçuruma, beraber ama ayrı ayrı düşmelerini istemiyordu. Gayriihtiyari öne uzanıp bileğinden tuttu onu. Titrediğini hissediyordu. Yaprak gibi hafıftı. Lars’ın kolunu masaya bastırarak durdurdu titremeyi; onu kendisine bakmaya zorladı. Hayatta sadece doğruların konuşulabildiği nadir anlardan biriydi. Hayatla ilgili doğruların. Geçmişle ilgili doğruların. Ağzını açtığı anda telefon çaldı. Lars ırkıldı ve kolunu kurtardı. Sonra tekrar uzandı tereyağı bıçağına. O an geçmişti.

“Sence ne olacak şimdi?” dedi Tina, Uffe’ye. Şehir kulübü-

nün dışında durmuş, sigara içiyorlardı.

“Biliyorsam ne olayım” dedi Uffe gülerek. “Hiçbir bok olmayacak bence.”

“Ama dününden sonra...” Kız aniden susup ayakkabılarına baktı.

“Dünün bir manası yok” dedi Uffe, sakın bahar havasına bembeyaz bir duman halkası üfleyerek. “Sahiden bir manası yok, inan bana. Bu tür prodüksiyonlar tonla paraya mal oluyor, bir anda kapatıp yatırdıkları parayı çöpe atmayacakları kesin. İmkânı yok.”

“Ben o kadar emin değilim” dedi Tina sıkıntıyla. Bakışları yerdeydi hâlâ. Sigarası artık uzun bir kül sütunu haline gelmişti ve doğruca süet çizmelerinin üstüne düştü.

“Kahretsin” dedi hızla külü süpürmeye eğilerek. “Şimdi bu botlar da mahvoldu. Bunlar da çok pahalıydı. Kahretsin!”

“Çalış biraz” dedi Uffe sırtarak. “Felaket şımarıksın sen.”

“Ne demek istiyorsun?” Tina öfkeyle ona döndü. “Senin annenle baban hayatları boyunca köpek gibi çalıştığı için bana şımarık diyemezsin!”

“Benim annemle babam hakkında konuşmaya hakkın yok! Hiçbir şey bilmiyorsun onlar hakkında!” Uffe tehditkâr bir tavırla onun suratının önünde salladı sigarasını. Tina korkmadı. Tam tersine ona doğru bir adım attı.

“Senin nasıl biri olduğunu görüyorum. Ailenin de ne tür insanlar olduğunu anlamak çok zor değil.”

Uffe yumruklarını sıktı, alnında bir damar belirdi. Tina aniden hata yaptığını anladı. Dün gece olanları hatırlayıp bir adım geri çekildi. Söylediği şeyi yapmış olamazdı. Ortamı yumuşatmak üzere tam ağzını açmıştı ki, Calle yanlarına gelip bir ona, bir diğerine şaşkın bir yüz ifadesiyle baktı.

“Siz ikiniz ne halt yiyorsunuz? Kavgı mı edeceksiniz?” Güldü. “Uffe, kadın dövmenin ustası sayılırsın, haydi bakalım. Bir daha yap da seyredelim.”

Uffe yüzünü buruşturup kollarını indirdi. Suratını asmış, gözlerini Tina'dan ayırmıyordu. Tina bir adım daha geri çekildi. Uffe'de yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Bir kez daha dün gecedен dağınık görüntüler ve sesler üşüştü kafasına. Gergin bir şekilde dönüp içeri girdi. Kapı kapanmadan önce duyduğu son şey, Uffe'nin alçak bir sesle Calle'ye, "Sen de bu işte o kadar fena sayılmazsın, değil mi?" demesiydi.

Calle'nin ne yanıt verdiğini duymadı.

Holdeki aynaya bakan Erica hissettiği kadar mutsuz göründüğünü anladı. Ağır ağır ceketini ve fularını astı yerine, sonra da durup etrafı dinledi. Çocukların sağır edici olsa da mutluluk saçan bağırışları arasında, Anna'ninkinden farklı bir yetişkin sesi duydu. Oturma odasına gitti. Odanın ortasında üç çocuk ve iki yetişkin vardı; güreşiyor, çığlık atıyor, kollarıyla bacaklarını biçimsiz bir canavar gibi sallıyorlardı.

"Neler oluyor burada?" dedi Erica en otoriter sesiyle.

Anna şaşkınlıkla baktı, saçları karman çorman olmuştu.

"Selam!" dedi Dan neşeyle. Başını kaldırdı, ama Emma'yla Adrian onu hemen tekrar yere devirdi. Maja da hem gülüyor, hem de çığlık çığlığa Dan'ın ayaklarından çekştirerek yardım etmeye çalışıyordu.

Anna ayağa kalkıp dizlerini temizledi. Pencereleden gelen bahar ışığı sarı saçlarının çevresinde bir hale oluşturunuyordu. Erica sersemlemişti kız kardeşinin güzelliği karşısında. Aynı zamanda ilk kez, Anna'nın annelerine çok benzediğini fark etti. Bu düşünce kalbine bir acı saplanmasına neden oldu. Sonra da o soru geldi: Neden? Neden anneleri onları sevmemişti? Neden tatlı bir söz, bir yakınlık, bir okşama gelmemişti Elsy'den? Tek gösterdiği ilgisizlik ve soğukluk olmuştu. Babalarıysa Elsy'nin tam tersiydi. Elsy ne kadar katıysa, babaları o kadar yumuşaktı. Elsy ne kadar soğuksa, babaları o kadar sıcaktı. Babaları Elsy için hep bir bahane bulmaya,

onun ihmalkârlığını telâfi etmeye çalışmıştı. Belli ölçüde başarılı da olmuştu. Ama onun yerini tutamamıştı. Anneleri ile babaları dört yıldır, o araba kazasından beri hayatta değillerdi ama Erica'nın ruhundaki boşluk hâlâ büyüyordu.

Anna ona şaşkın şaşkın bakınca Erica dalıp gitmiş olduğunu anladı. Duygularını saklamak için elinden geleni yaparak kız kardeşine gülümsedi.

Mutfağa gitmeden önce yerdeki kol ve bacak yığınının son kez hoşnutlukla bakan Anna, "Patrik nerede?" diye sordu. Erica yanıt vermeden onun peşinden gitti. "Taze kahve yaptım" diyen Anna üç fincan doldurdu. "Çocuklarla kurabiye de yaptık." Erica havadaki davetkâr tarçın kokusunu ancak o zaman fark edebildi. "Bir de bunları" dedi Anna, Erica'nın önüne küçük bisküvilerle dolu bir tepsi bırakırken.

Erica birini eline alıp "Bunlar da ne?" diye sordu keyfi kaçmış bir halde.

"Tam buğday unundan yapılmış bisküviler" dedi Anna ve bir tepsiden taze pişirilmiş kurabiyeleri alıp tabağa doldurmak üzere tezgâha döndü.

"Ama..." diye itiraz etti Erica çaresizce, çünkü üzerine şeker serpilmiş iri kurabiyelerin görüntüsü ağzını sulandırmıştı.

"Bu kadar çabuk döneceğini düşünmemiştim. Bunları senin için ayırıp dondurucuya koymaya niyetliydim. Yani kabahat senin. Ama biraz motivasyon lazımsa eğer, hemen o gelinliği düşün." Erica bisküvilerden birini alıp düşünceli bir tavırla bir ısırık aldı. Tam düşündüğü gibi. Tebeşir gibiydi tadı.

"Peki, Patrik nerede? Sen neden eve erken geldin? Bugünü kendinize ayırmıştınız, kasabaya alışverişe gidecektiniz, sonra da öğle yemeği yersiniz sanmıştım." Anna mutfak masasının başına oturdu ve oturma odasına seslendi: "Kahve hazır!"

"Patrik'i işe çağırdılar" dedi Erica. Sonra da bisküviyi tabağa geri bıraktı. İlk ve tek ısırığı hâlâ ağzındaydı.

“İş mi?” dedi Anna şaşkınlıkla. “Bu hafta sonu izinli olduğumu sanıyordum.”

“Evet, öyle demişlerdi” dedi Erica sesindeki burukluğu hissederek. “Ama gitmesi gerekti.” Duraksadı, daha ne kadarını açıklayabileceğini düşündü. Sonra sıradan bir şey söylemiş gibi, “Çöpçü Leif bu sabah çöpte bir ceset bulmuş” dedi.

Anna’nın ağzı açık kaldı. “Çöpte mi? Oraya nasıl girmiş?”

“Anlaşılan ceset bir çöp konteynırına atılmış, o da kamyonla boşaltırken...”

“Tanrım, ne korkunç!” dedi Anna, Erica’ya bakarak. “Kimmiş ölen? Cinayet mi?” Sonra da kendi sorusunu yanıtlayarak, “Herhalde öyledir” dedi. “Yoksa bir insanın çöp kutusunda ne işi var? Tanrım, bu çok korkunç!”

Dan mutfağa gelip onlara merakla baktı. “Neymiş korkunç olan?” diye sordu Erica’nın yanına otururken.

“Patrik’in işe gitmesi gerekmiş. Çöpçü Leif bir ceset bulmuş” dedi Anna, Erica’nın yerine.

“Şaka mı yapıyorsunuz?” dedi Dan akıllı karışmış bir halde.

“Hayır, ne yazık ki” dedi Erica sıkıntıyla. “Ama kimseye söylemezsen sevinirim. Yakında açıklanır, ama dedikodu değirmenlerine fazladan malzeme taşımanın bir manası yok.”

“Hayır, tabii ki bir şey söylemeyiz” dedi Anna.

“Patrik bu işe nasıl katlanabiliyor, anlamıyorum” dedi Dan, bir tarçınlı kurabiye alırken. “Ben asla kalkamazdım altından. On dört yaşındaki gençlere dilbilgisi öğretmek zaten yeterince zor bir iş.”

“Ben de yapamazdım” dedi Anna boşluğa bakarak. Dan da, Erica da pişman olmuşlardı. Anna’nın önünde cesetlerden ve cinayetlerden bahsetmek doğru bir şey değildi.

Anna akıllarından geçeni okumuş gibi gülerek, “Benim için kaygılanmayın” dedi. “Bu konuda konuşmakta bir sorun yok.” Erica onun kafasında dolaşan görüntüleri hayal bile edemiyordu.

“Çocuklar, tarçınlı kurabiye var!” diye seslendi Anna kasvetli havayı dağıtarak. Yeri döven iki çift ayak ile bir çift el ve diz sesi duyduklar. Birkaç saniye sonra ilk kurabiye düşkünü köşede görünmüştü bile.

“Kurabiye, bir kurabiye istiyorum” diye bağırdı Adrian sandalyesine zar zor tırmanırken. Emma hemen arkasındaydı, Maja da emekleyerek en son geldi. “Kurabiye” sözcüğünün anlamını öğrenmesi çok sürmemiştir. Erica harekete geçecek gibi oldu, ama Dan daha hızlıydı. Maja’yı kaldırdı, kendini tutamayıp yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra da dikkatle mama sandalyesine yerleştirdiği Maja’ya vermek için bir kurabiyeyi küçük parçalara ayırdı. Önüne bu kadar şekerli kurabiye konunca Maja ağzını açarak sıırttı, altçenesindeki iki küçük bebek dişi göründü. Yetişkinler kendilerini tutamayıp güldüler. Çok sevimliydi. Artık cinayetten ve cesetlerden bahsetmek yoktu. Ama Patrik’in ne yaptığını merak ediyorlardı yine de.

Karakolun dinlenme odasında kimsede çıt yoktu. Martin’in yüzü hâlâ doğal olmayan bir şekilde solgundu ve Hanna kadar yorgun görünüyordu. Patrik kollarını kavuşturup tezgâha yaslanmıştı, herkesin kahvesini almasını bekliyordu. Mellberg başıyla işaret verince konuşmaya başladı.

“Bu sabah bir atık toplama şirketi sahibi olan Leif Christensson bir ceset buldu. Ceset bir çöp konteynırına tıkılmıştı, ama konteynırı boşaltırken kamyonun içine düşmüş. Onun için büyük bir şok olmuş diyebilirim.” Patrik duraksadı ve kahvesinden bir yudum aldı, sonra fincanı yanındaki tezgâha bıraktı. “Hemen olay yerine gittik ve kurbanın bir kadın cesedi olduğunu tespit ettik. İlk tahminimiz, bunun bir cinayet olduğu yönündeydi. Çünkü cesette yara izleri vardı. Ama otopsi sonuçlarını almadan bunu kesin olarak söyleyemeyiz. Bu arada onun öldürüldüğü varsayımından yola çıkacağız.”

“Kim olduğunu biliyor muyuz?” diye sordu Gösta.

“Evet, kadının kimliğini saptadık.” Patrik dönüp Martin’e baktı, cesedin fotoğraflarını görünce kusmamak için kendini zor tutmuştu Martin. Hâlâ konuşabilecek durumda değildi, o yüzden Patrik devam etti.

“*Tanum Egleniyor* ekibinden biri gibi görünüyor. Barbie denen kız. Gerçek adını bulmaya çalışıyoruz. Bu koşullarda ona Barbie demek nezaketsizlik olur.”

“Biz... biz dün görmüştük onu. Martin’le ben” dedi Hanna.

Bakışlarını Patrik’ten Martin’e çevirirken gergin görünüyordu yüzü.

“Evet, duydum” dedi Patrik başıyla Martin’i işaret ederek. “Onu Martin tanıdı. Bir sorun olmuş sanırım?” dedi kaşlarını kaldırarak, bu da Hanna’yı konuşmaya teşvik etti.

“Evet” dedi tereddütlü bir ifadeyle. “Bir süre çok gergindi ortam. Diğer ekip üyeleri onunla alay ediyordu, ama genelde laf atmalar ve bir iki itiş kakış oldu, o kadar. Martin’le ben araya girip ayırdık onları, en son gördüğümüzde Barbie ağlayarak şehre doğru koşuyordu.”

Martin de başını sallayarak Hanna’yı onayladı. “Evet, doğru. Bağırış çağırış, çığlıklar falan vardı, ama cesedin üzerinde gördüğümüz yaralara sebep olacak bir şey olmadı.”

“Bu ekiple konuşmamız gerekecek” dedi Patrik. “Bakalım, neymiş konu. Ve...” Kurbanın ismini söylemeden önce duraksadı. “... Barbie’nin gittiği yeri gören olmuş mu, bir soralım. Televizyoncularla da konuşmamız lazım, dün yaptıkları kayıtları alıp izleyelim.”

O yapılacak işleri sıralarken Annika her şeyi not almıştı. Patrik birkaç saniye düşündü, sonra Annika’ya dönerek, “Ailesine de haber vermemiz lazım” dedi. “O akşam herhangi bir şey gören biri olmuş mu diye de araştırmak gerekiyor.” Durdu, sonra ağır ağır devam etti: “Bütün bunlar duyulunca, ki birkaç saat içinde duyulur, tam bir yaygara kopacak. Ana haber-

lik bir olay bu, medya saldırısına hazır olmamız lazım. Soruşturma boyunca devam edecek taarruz. O yüzden kiminle konuştuğunuza, ne söylediğinize dikkat edin. Medyaya benim ve Mellberg'in onaylamadığı bilgilerin gitmesini istemiyorum.”

Doğrusu, Mellberg'in çenesini tutamayacağından korkuyordu. Amirleri spot altında olmayı seviyordu, usta bir muhabir Mellberg'e her şeyi söyletebilirdi. Ama bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu. Mellberg karakolun amiriydi, en azından kâğıt üzerinde öyleydi ve Patrik'in onu susturması mümkün değildi. İş şansla bırakıp Mellberg'in bir parça sağduyusu kaldığını umut etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Ama hiç umudu yoktu bu konuda.

“Şöyle yapacağız. Ben arabayla gidip prodüksiyonun başındaki adamla görüşeceğim...” dedi ismi hatırlamaya çalışırken parmaklarını şaklatarak.

“Rehn, Fredrik Rehn” diye ona yardım etti Mellberg. Patrik başını sallayarak teşekkür etti ama şaşırılmıştı. Mellberg destek vermezdi pek.

“Tamam, Fredrik Rehn. Martin ve Hanna, siz dün gece görüp işittikleriniz hakkında bir rapor hazırlayın. Ve Gösta...” dedi, bir yandan da Gösta'ya verilebilecek bir iş düşünmeye çalışarak. Sonunda, “Sen de çöp konteynırında ceset bulunan evin sahipleri hakkında bir araştırma yap. Bir bağlantı olduğunu sanmıyorum, ama belli olmaz” dedi.

Gösta bezgin bir şekilde başıyla onayladı. Özel bir iş. Sorumluluğun ağırlığını şimdiden hissediyordu.

“Peki, hepsi bu kadar.” Patrik el çırparak toplantının sona erdiğini belli etti. “Çok işimiz var.”

Herkes bir şeyler mırıldanarak ayağa kalktı. Patrik onların odadan çıkmasını seyretti. Nasıl bir felaketle karşılaştıklarını tam olarak anlayıp anlamadıklarını merak etti. Yakında İsveç'in bütün spotları Tanumshede'ye çevrilecekti. Manşetlerde kasabanın ismini görmeye alışmaları lazımdı.

“Bu müthiş olacak! Başarının kokusu bir kilometre öteden geliyor!” Fredrik Rehn stüdyo otobüsünün daracık yerinde otururken teknisyenin sırtına pat pat vurdu. Bir gün öncesinin kayıtlarını elden geçirmiş ve kurgu aşamasına geçmişlerdi. Fredrik bayılmıştı gördüklerine. Ama çok daha iyisi yapılabilirdi.

“Tina’nın şarkı söylediği bölümlere biraz daha yuhalama ekleyebilir miyiz? Banttaki ses biraz cılız çıkıyor ve bençe performansı o kadar kötüydü ki, seyircilerden gelen yuhalamayı biraz daha artırsak bir zararı olmaz.” Güldü; kurgucu genç de coşkuyla salladı başını. Biraz daha yuhalama eklemek hiç sorun değildi. Birkaç kanaldan biraz daha ses eklendi mi seyircilerin hepsi ayaklanıp bağırmaya başlamış gibi olurdu.

“Bu ekip muhteşem” dedi Fredrik gülerek. Sandalyesine yaslanıp bacak bacak üstüne attı. “Çok aptallar, ama farkına bile varmıyorlar bunun. Tina mesela, bir pop star olacağına inanıyor. Ama tek bir notayı bile doğru söyleyemiyor. Onun single prodüksiyonunu yapan adamla konuştum, adam sesini biraz olsun adam edebilmek için canının çıktığını söyledi. O kadar detoneymiş ki hoparlör çatlayacakmış neredeyse.” Fredrik yine güldü ve önlerindeki ses mikserine uzandı. Sesi açtı. “Şunu bir dinlesene. Bildiğin çılgılık!” Gözlerinden yaş gelene dek güldü. Kurgucu genç bile “I Want to Be Your Little Bunny”yi onun sesinden dinlerken sırtıtmaktan alıkoyamadı kendini. Ulusal Kulaksızlar Cemiyeti’nin başkanı yapabilirdi bu şarkı onu. *Idol* jürisinin onu yerden yere vurmasına şaşmamak lazımdı.

Otobüs kapısının sert bir şekilde çalınmasıyla kesildi gülüşleri.

“Buyurun” dedi Fredrik geleni görmek için dönerek. Kapıyı açan adamı tanıyamadı.

“Buyurun? Yardımcı olabilir miyim?” Polis rozetini görün-

ce yüreği sıkıştı. İyi bir şey olamazdı bu. Ya da belki öyleydi, ne olduğuna bağlıydı.

“Evet, sizin için ne yapabiliriz?” Fredrik memuru karşılamak üzere ayağa kalkarken kıkırdadı.

Polis içeri girip kablo ve teller arasında oturacak bir yer buldu kendine. Merakla etrafına bakındı.

“Evet, her şey burada yapılıyor” dedi Fredrik gururla. “Bu kadar küçük bir yerde reyting rekorları kıran bir program yapabilmek muhteşem, değil mi? Tabii, Stockholm’de de bir şeyler yapmak gerekti” diye itiraf etti gönülsüzce. “Ama kreatif kısım burada oldu bitti.”

Kendisini Patrik Hedström diye tanıtan memur kibarca başını salladı. Sonra boğazını temizledi. “Korkarım kötü haberlerim var” dedi. “Sizin katılımcılardan biri söz konusu.”

Fredrik gözlerini devirdi. “Peki, bu kez ne oldu?” diye sordu içini çekerek. “Durun tahmin edeyim... Yine Uffe’nin eski numaraları.” Kurgucuya döndü. “Küçük bir olay yaratan ilk kişi Uffe olacak, demiştim değil mi?” Fredrik memura döndü, iyice meraklanmıştı. Söz konusu olayı nasıl kayda alacağını düşünüyordu.

Patrik tekrar temizledi boğazını ve sonra da usulca, “Ne yazık ki ekip üyelerinizden biri ölü olarak bulundu” dedi. Daracak yerde bir bomba patlamıştı sanki. Duyulan tek ses aletlerin vızıltısıydı.

“Ne dediniz?” dedi Fredrik sonunda. Kendine gelmeye çalışıyordu. “Biri ölü mü bulundu? Kim? Nerede? Nasıl?” Düşünceler dönüyordu kafasında. Ne olmuştu? Ve beyninin bir kısmı daha şimdiden bir medya stratejisi hazırlıyordu. Bir *reality show* çekerken böyle bir şey olmamıştı daha önce. Seks – evet, hep bilinen sonuçlarıyla, gebelikle birlikte. Norveç’teki *Biri Bizi Gözetliyor*’da böyle bir olay yaşanmıştı. Evlilik teklifleri – evet, İsveç’teki *Biri Bizi Gözetliyor*’da Olivier ile Carolina büyük olay yaratmıştı. *Bar*’daki demir bo-

ru saldırısı da birkaç hafta inmemiştii manşetlerden. Ama bir ölüm! Bu tümüyle yeni bir şeydi. Kesinlikle eşsiz. Memurun, yanıt vermesini gergin bir tavırla bekledi. Sadece birkaç saniye sürdü bekleyişi.

“Barbie dedikleri kız. Bu sabah onu...” Patrik devam etmeden önce biraz durdu. “... Bir çöp konteynırında bulmuşlar. Öldürüldüğünü tahmin ediyoruz.”

“Öldürülmüş mü?” diye tekrarladı Fredrik. “Cinayet mi işlenmiş? Cinayet kurbanı mı olmuş? Bunu mu söylüyorsunuz? Kim yapmış?” Herhalde hissettiği kadar şaşkın görünüyordu. Aklına gelen olasılıklar listesinde bu yoktu.

“Henüz bir şüphelimiz yok. Ama hemen soruşturmaya başlayacağız. Ekiptekilerle görüşeceğiz öncelikle. Dün gece partide görev alan memurlar, öldürülen genç kız ile diğer ekip üyeleri arasında sert tartışmalar olduğunu bildirdi.”

“Evet, sert tartışmalar ve biraz itiş kakış oldu” dedi Fredrik az önce seyrettikleri sahneleri hatırlayarak. “Ama bu kadar ciddi...” Cümlesini bitirmedi. Gerek de yoktu.

“Ayrıca dünkü kayıtlara da ihtiyacımız var.” Fredrik’in doğruca gözünün içine bakan Patrik’in sesi kabaydı.

Fredrik de ona baktı. “Size herhangi bir kayıt verme yetkim yok” dedi sakince. “Resmi bir talep olmadığı sürece, hepsi burada kalır. Başka türlü olmaz.”

“Bunun bir cinayet soruşturması olduğunun farkında mısınız?” Patrik bunu sıkıntıyla söyledi, ama şaşırmamıştı. Farklı bir yanıt gelmesini ummuyordu zaten.

“Evet, farkındayım, ama kayıtları öylece veremeyiz. Bazı ilkelerimiz var.” Üzgünmüş gibi gülümsedi. Patrik sadece yüzünü buruşturdu. İkisi de biliyordu kayıtları vermeme nedeninin ilkesel olmadığını.

“Ama sanırım, bu olanlar yüzünden yayını hemen kesersiniz.”

Fredrik başını salladı. “Bunu kesinlikle yapamayız. Gelecek dört hafta boyunca bütün programlarımız dolu, prodük-

siyonu şimdi kapatmaya kalksak... hayır, yani imkânsız. Zaten Barbie'nin de bunu isteyeceğini sanmam; o da devam etmemizi isterdi."

Patrik'e bakınca çizgiyi aşmış olduğunu anladı. Polisin yüzü kıpkırmızı olmuştu ve birkaç sıfatı peş peşe sıralamamak için kendini zor tuttuğu belliydi.

"Bana sakın..." Sözüünü yarım bırakıp başka konuya geçti. "Gerçek adı neydi onun? Barbie demeye devam edemeyeceğim. Çok saygısızca. Ayrıca, onun ve yakın akrabalarının bütün kişisel bilgilerine ihtiyacım olacak. O bilgiyi bize vermeye gönüllü olacak mısınız, yoksa o da mı ilkelerinize uymuyor?"

Ses tonu çok alaycıydı, ama öfkesinin Fredrik üzerinde bir etkisi olmadı. Adam *reality show* formatının sıkça yol açtığı saldırgan duygularla baş etmeye alışık. Sakin sakin yanıt verdi: "Adı Lillemor Persson. Koruyucu ailelerin yanında büyümüş, o yüzden yakın akrabalarına dair bir kayıt yok. Ama elimizdeki bütün bilgiyi vereceğiz size. Hiç sorun değil." Tatlı tatlı gülümsedi. "Görüşmelere ne zaman başlarsınız? Onları da filme alabilir miyiz?" Bu biraz fazla kaçmıştı; Patrik'in öldürecek gibi bakması yeterince açık bir yanıtı.

"Görüşmelere hemen başlayacağız" dedi Patrik kabaca, sonra otobüsten çıkmak üzere ayağa kalktı. Kapıyı arkasından çarpmadan önce veda bile etmedi.

"Vay canına ne şans bu" dedi Fredrik. Kurgucu genç de ister istemez başını salladı. Fredrik bu kadar şanslı olmalarına inanamıyordu. Artık İsveç'in bütün evlerine gerçek bir dramı taşıma fırsatları olacaktı. Bütün ülke seyredecekti. Bir saniye için Barbie'yi düşündü. Sonra telefonu aldı eline. İdareye bildirmek lazımdı bunu hemen. *Tanum Eğleniyor* bir anda *CSI* olacaktı. "Tanrım, reytingler tavan yapacak!"

"Bu işi nasıl yapacağız?" diye sordu Martin. Hanna'yla toplantı odasında kalıp çalışmaya karar vermişlerdi. Fincanla-

rını doldurmak için kahve makinesine uzandı. “Kendi görüşlerimizi ayrı ayrı mı yazmalıyız, yoksa beraber mi yazalım?”

Hanna bir an düşündü. “Bence beraber yazdığımız raporun üzerinde çalışırken hatırladıklarımızla ilgili notları kıyaslasak daha iyi olacak.”

“Tamam” dedi Martin dizüstü bilgisayarını açarak. “Ben mi yazayım, yoksa sen mi yazmak istersin?”

“Sen yaz” dedi Hanna. “Ben hâlâ iki parmakla yazıyorum, hiç hızlanamadım.”

“Tamam, ben yazarım” diye güldü Martin şifreyi girerken. Yeni bir Word belgesi açtı ve ekranı sözcüklerle doldurmaya hazırlandı.

“Dün geceki kargaşada ilk fark ettiğim şey binanın arkasından gelen yüksek sesler oldu. Ya sen?” Hanna başını salladı. “Evet, ondan önce bir şey fark etmemiştim. Daha önce, ayağa kalkamayacak kadar sarhoş olan o kızla uğraştık. Saat kaçtaydı o? Gece yarısı mı?” Hanna konuşurken Martin yazdı. “Sonra sanırım saat bire gelirken iki kişinin birbirine bağırıldığını duydum. Sana seslendim, binanın arkasına gittik ve Barbie’yle Uffe’yi gördük.”

“Hımm” dedi Martin yazmaya devam ederek. “Saati mi kontrol ettim, bire on vardı. Önce ben döndüm köşeyi ve Uffe’yi, Barbie’nin omuzlarından tutmuş şiddetle sarsarken gördüm. İkimiz birden yanlarına koştuk. Ben Uffe’yi tutup uzaklaştırdım, sen de Barbie’yle ilgilendin.”

“Evet, doğru” dedi Hanna kahveden bir yudum alarak. “Uffe’nin çok saldırgan olduğunu, sen onu tutarken kıza tekme atmaya çalıştığını da yaz.”

“Evet, doğru, onu da hatırlıyorum” dedi Martin. Ekran yazıyla kaplanmıştı.

“Ortamı sakınleştirdik” diye okudu yüksek sesle. “Ve şahısları birbirinden ayırdık. Ben Uffe’yle konuştum ve kendine gelmezse onu karakola götüreceğimizi söyledim.”

“Umarım ‘kendine gelmezse’ diye yazmazsın” diye güldü Hanna.

“Şimdilik yazayım. Sonra metni elden geçirip daha bürokratik hale getirmem lazım, o yüzden kaygılanma. Şimdi sözcükleri olduğu gibi bırakıp her şeyi kayda geçirelim.”

“Tamam” dedi Hanna gülümseyerek. Sonra tekrar ciddileşti. “Barbie’yle konuştum ve tartışmaya sebep olan şeyi öğrenmeye çalıştım. Çok üzgündü, Uffe kendisi hakkında sürekli kötü şeyler söylediği için deliye döndüğünü, ama onun neyin peşinde olduğunu anlamadığını söylüyordu. Bir süre sonra sakinleşti, iyi gibiydi.”

“Biz de onları serbest bıraktık” diye araya girdi Martin bilgisayardan kafasını kaldırarak. Yeni bir paragraf için iki kez “enter” tuşuna bastı, bir yudum kahve içti ve devam etti. “Sonraki olay saat... ah, yaklaşık iki buçukta oldu, sanırım.”

“Evet, doğru” dedi Hanna. “İki buçukla üçe çeyrek kala arası.”

“Bu kez partideki biri dikkatimizi çekti, çünkü okula inen yokuşta bir tartışma yaşanıyordu. Olay mahalline yaklaştık ve birkaç kişinin birine saldırdığını gördük. Kıza bağıyor ve onu itip kakıyorlardı. Ekip üyeleri Mehmet, Tina ve Uffe, Barbie’ye saldırıyordu. Araya girip kavgayı engelledik. Herkes çok gergindi ve tehditler uçuşuyordu havada. Barbie ağlıyordu, saçları karman çormandı; makyajı bozulmuştu ve çok sarsılmış görünüyordu. Diğerleriyle konuştum, ne olduğunu anlamaya çalıştım. Uffe’nin daha önce söylediklerini söylediler: ‘Barbie boş boş konuşuyordu.’ Alabildiğim en iyi açıklama buydu.”

“Bu arada ben de biraz ötede Barbie’yle konuşuyordum” diye araya girdi duygusal bir sesle Hanna. “Üzgündü ve korkmuştu. Onlar hakkında şikâyetle bulunmak isteyip istemediğini sordum, ama kesinlikle istemediğini söyledi. Bir süre sakinleştirmek için onunla konuştum, ne olduğunu sordum, ama hiçbir fikri olmadığını söyledi. Bir süre sonra senin ne yaptığını me-

rak ettim. Başımı çevirdiğimde Barbie'nin şehre doğru koştuğunu gördüm, sonra dönüp şehir merkezine yöneldi. Onun peşinden koşmayı düşündüm, ama sonra kendi başına kalıp sakinleşmesinin daha iyi olacağına karar verdim." Hanna'nın sesi hafifçe titriyordu. "Sonra da onu bir daha görmedik."

Martin başını bilgisayardan kaldırdı ve onu teselli etmek için gülümsedi. "Başka türlü davranamazdık. Tek bildiğimiz, onların ciddi bir fikir ayrılığı yaşadığıydı. Hiçbir belirti yoktu bu işin..." diye duraksadı, "böyle biteceğini gösteren."

"Onu ekip üyelerinden biri mi öldürdü sence?" Hanna'nın sesi hâlâ titriyordu.

"Bilmiyorum" dedi Martin, yazdıklarını ekranda tekrar okurken. "Ama şimdilik hepsi şüpheli. Görüşmelerden ne çıkacağına bakmamız lazım."

Belgeyi kaydetti ve bilgisayarı kapatıp ayağa kalktı. "Şimdi resmi versiyonu yazmak için odama geçiyorum. Eğer aklına bir şey gelirse, uğramaktan çekinme." Hanna başını sallamakla yetindi. Martin gittikten sonra da orada öylece oturdu. Kahve fincanını tutan elleri hâlâ titriyordu.

Calle kasabanın çevresinde yürüyüşe çıktı. Stockholm'deyken genellikle haftada beş kez spor salonuna giderdi, ama burada kalorileri yakmak için yürüyüşe çıkmakla yetinmek zorundaydı. Yağları yakmak için temposunu artırdı. Formda görünmek onun için önemliydi. Bedenlerine aldırmayan insanlara tepeden bakardı. Kendisine aynada bakmak ve güçlü mide kaslarını, kollarını gerdiği zaman pazılarının şiştiğini ve göğsünün kaslı yapısını görmek gerçek bir zevkti. Stureplan'da kente çıkınca gömleğinin düğmelerini açardı kulüplere yaklaşırken. Fıstıklar bayılırdı buna. Göğsüne dokunmak için gömleğinin içine ellerini sokmadan duramazlardı, teninde tırnaklarını gezdirirlerdi.

Bazen para olmasa hayatının nasıl olacağını merak ederdi.

Uffe ya da Mehmet gibi yaşamak, banliyödeki dandik bir dairede oturmak, yaşamını güçbela sürdürmek. Uffe yaptığı soygunlar ve diğer şeyler hakkında gevezelik etmişti biraz, ama Calle o küçük suçlarla elde ettiği paranın ne kadar az olduğunu duyunca kendini tutamayıp gülmüştü. Kahretsin, her hafta babasından aldığı cep harçlığı bile daha fazlaydı.

Yine de kalbinde dolduramadığı bir boşluk vardı. Son yıllarda sürekli olarak o boşluğu dolduracak bir şey arıyordu. Daha çok şampanya, daha çok parti, daha çok kadın, daha çok kokain, daha çok her şey. Hep her şeyin daha fazlası. Sınırsız para harcıyordu. Kendisi kazanmıyordu. Bütün parası babasından geliyordu. Ve sürekli artık buna bir son vermek gerektiğini düşünüyordu. Ama para durmadan geliyordu. Babası bütün faturaları ödüyordu. Östermalm'daki daireyi hiç ikiletmeden satın almıştı, tecavüz edildiğini ileri süren kızın parasını da ödemişti – tümüyle uydurmaydı bu tabii, çünkü kız onunla ve Ludde'yle birlikte eve kadar gelmişti, niyeti belliydi. Cebi sürekli doluyordu, paradan hiç yoksun kalmayan büyülmüş bir cüzdan gibi. Hiçbir koşul da yok gibiydi. Calle nedenini biliyordu. Babasının neden asla hayır diyemediğini biliyordu. Suçlu vicdanını sürekli para harcayarak sakinleştirdiğini biliyordu. Calle'nin kalbindeki o boşluğa döküp duruyordu paraları, ama boşluk hemen yutuyordu hepsini.

İkisi de kaybolan şeyin yerine parayı koymaya çalışıyordu. Babası vererek, Calle de harcayarak. Hatıralar üzerlerine çullandıkça, kalplerindeki acı daha da ağırlaşıyordu. Calle daha hızlı yürüdü, görüntüleri geride bırakmaya çalıştı. Ama hatıralardan kaçmak imkânsızdı. Onları durdurabilecek tek şey şampanyayla kokain karışımıydı. Bunlardan yoksun olduğu için geçmişiyile yaşamak zorundaydı. Koşmaya başladı.

Gösta içini çekti. Motivasyonu her yıl daha da azalıyordu. Sabahleyin işe gitmek bütün enerjisini tüketiyordu; herhan-

gi bir şeyi yapması neredeyse imkânsızdı. Ne zaman çalışmak için kendini zorlasa uzuvları ağırlaşıyordu. Bir türlü harekete geçemiyordu ve en basit iş için bile günlerce kaygılanıyordu. Bir şeylerin ona nasıl engel olduğunu anlayamıyordu. Bir şekilde yıllar içinde olmuştu bu. Majbritt öldüğünden beri, yalnızlık onu içten içe yiyordu, işten aldığı bütün küçük hazları alıp götürüyordu. Meslekte asla büyük bir yıldız olmamıştı, bunu kabul ederdi, ama yapılması gerekeni yapmıştı ve bazen küçük bir tatmin duygusu bile yaşamıştı. Ama artık o soru sürekli bastırıyordu: Bütün bunların manası neydi? Bir şey bırakacak çocuğu yoktu; tek çocukları (bir oğlandı) birkaç gün-lükken ölmüştü. Akşamları eve gitmesini gerektirecek kimse yoktu, hafta sonlarını birlikte geçireceği kimse yoktu. Tek zevki golf oynamaktı. Oyunun hobiden çok, bir saplantı halini aldığını fark ediyordu. Günde yirmi dört saat oynamayı yeğlerdi. Ama bu, kirayı ödemiyordu, o yüzden en azından emekli maaşı bağlanana kadar çalışması lazımdı. Gün sayıyordu.

Gösta oturup bilgisayarına baktı. Güvenlik sebepleriyle internet bağlantısı yoktu. Onun yerine o adreste oturduğu bildirilen ismi, santralı arayarak kontrol etmesi gerekiyordu. Kısa bir konuşmadan sonra çöp konteynırının ait olduğu yazlık evin sahibinin izini buldu. Tekrar içini çekti. Daha en baştan manasız bir işti. Ev sahibinin Göteborg'daki ev adresini ve telefonunu aldığı zaman şüpheleri doğrulandı. Cinayetle hiçbir alakaları olmadığı belliydi. Katilin kızıdan kurtulmak için onların çöp konteynırını seçmiş olması sadece tesadüftü.

Yine öldürülen kızı düşünmeye başladı. Kurbanlar ve yakın akrabaları için gerçekten üzüldü, en azından kızı görmek zorunda kalmadığına memnundu. Koridorda karşılaştıklarında Martin hâlâ solgundu biraz. Gösta yıllarca kendi payına yeterince ölü gördüğünü düşünüyordu. Bu işte geçen kırk yıldan sonra hâlâ tek tek hepsini hatırlayabiliyordu. Çoğu kaza kurbanları ve intiharlardı; cinayet istisnaydı.

Ama her ölüm belleğinde bir iz bırakmıştı ve fotoğraf kadar berrak görüntüler geliyordu aklına. Çok sayıda insana sevdiklerinin ölümünü haber vermek zorunda kalmış, bu haberler bolca gözyaşına, çaresizliğe, şoka ve dehşete yol açmıştı. Belki de umutsuzluğunun nedeni, artık bardağındaki acının taşacak kadar dolmuş olmasıydı. Belki de her ölüm, her acı bardağa birkaç damla katmıştı, artık yer kalmamıştı. Baha ne sayılmazdı bu, ama makul bir açıklamaydı. Tekrar içini çekerek evin sahiplerini aramak ve çöp kutularında bir ceset bulunduğunu bildirmek için telefonu aldı eline. Numarası tuşladı. Bir an evvel halledip kurtulması gerekiyordu.

“Bütün bunlar da ne?” Uffe yorgun ve sinirli görünüyordu görüşme odasında yerine yerleşirken.

Patrik yanıt vermeden önce bekledi. O ve Martin belgeleri düzenleyip sıraya soktular. Uffe’nin karşısında, eski püskü bir masada oturuyorlardı. Dört sandalyeden başka, odadaki tek mobilya buydu. Patrik, Uffe’nin çok sinirli görünmediğini fark etti, ama yıllar içinde, sorgulanacak kişinin içinden geçenleri pek belli etmediğini öğrenmişti. Boğazını temizledi, evrak yığınının üstünde ellerini kavuşturup öne doğru eğildi.

“Duyduğum kadarıyla dün gece bazı sorunlar yaşanmış.” Patrik, Uffe’nin vereceği tepkiyi dikkatle bekledi. Uffe sadece sırıttı; sandalyesinde umursamaz bir tavırla arkasına yaslanıyordu.

“Ah tabii, ya. Hatırlıyorum da çok kabaydı.” Başıyla Martin’i gösterdi. “Belki de birinin polis şiddetini şikâyet etmesi lazım.” Tekrar güldü.

Patrik öfkesinin kabardığını hissetti. “Peki” dedi sakince, “bu meslektaşımın ve orada bulunan diğer memurdan rapor aldık. Şimdi senin hikâyeni dinlemek istiyorum.”

“Benim hikâyem.” Uffe bacaklarını yaydı, neredeyse uzanıyordu sandalyede. Çok rahat görünmüyordu. “Benim

hikâyeme göre küçük bir tartışma oldu. Sarhoş tartışması. Hepsi o. Ne olmuş yani?" Gözleri kısıldı, Patrik onun alkolle sulanmış beyninin deli gibi çalıştığını görüyordu.

"Soruları biz sorarız, sen değil" dedi sertçe. "Dün gece saat onda iki memurumuz, senin Lillemor Persson'a saldırdığını görmüş."

"Barbie, yani" diye araya girdi Uffe gülerek. "Lillemor... Tanrım, komikmiş."

Patrik karşısındaki gence sert bir tokat atmamak için kendini zor tutuyordu. Martin bunu hissetti, o yüzden işi devralıp Patrik'e sakinleşme fırsatı verdi. "Senin Lillemor'u ittiğini gördük. Kavganın sebebi neydi?"

"Bu konuda neden benimle uğraşıyorsunuz anlamıyorum. Önemsiz bir şeydi. Biraz anlaşmazlık yaşadık, hepsi bu. Ona dokunmadım bile!" Artık Uffe'nin rahatlığı silinmeye başlamıştı, huzursuz görünüyordu.

"Ne konuda anlaşmazlık?" diye devam etti Martin.

"Hiç! Yani, tamam, benim hakkımda tatsız bir şeyler söylüyordu, ben de işittim. Kabul etmesini istedim. Sözlerini geri almasını istedim! Öyle laflar yayararak dolanamaz etrafta. Bunu anlamasını istedim."

"Peki o gece daha sonra sen ve diğerleri onu neye zorladınız?" diye sordu Patrik önündeki rapora bakarak.

"Öff" dedi Uffe. Sandalyede daha dik oturuyordu artık. Sırtması da kaybolmaya başlamıştı. "Tek yapmanız gereken bunu gidip Barbie'yle konuşmak, kahretsin. Benim söylediklerimi destekleyecektir, yemin ederim. Tartıştık o kadar. Polisler ne diye bu işe karıştı anlamıyorum."

Bir an için Patrik dönüp Martin'e baktı, sonra sakince Uffe'ye çevirdi bakışlarını ve "Korkarım ki Lillemor pek bir şey söyleyemeyecek" dedi. "Bu sabah ölü olarak bulundu. Öldürülmüş."

Görüşme odasına sessizlik çöktü. Uffe bembeyaz olmuştu.

Martin'le Patrik onun kendine gelmesini beklediler.

"Siz... şaka yapıyorsunuz, değil mi?" dedi sonunda. İki me-
murdan da tepki gelmedi. Patrik'in söylediği şey ağır ağır
beynine işliyordu. Şimdi gülümsemeden eser yoktu.

"Ne oluyor? Sizce... Ama ben... sadece küçük bir tartışmay-
dı! Ben asla... Ben yapmadım..." Kekeliyordu ve bakışları et-
rafı tarıyordu.

"Senden DNA örneği almamız gerekiyor" dedi Patrik ge-
rekli aletleri çıkartarak. "Bir itirazın yok, değil mi?"

Uffe duraksadı. "Hayır, kahretsin! Ne bok isterseniz alın.
Ben bir şey yapmadım."

Patrik öne uzandı ve bir pamuklu çubukla Uffe'nin yanağı-
nın içinden örnek aldı. Uffe buna izin verdiği için bir an piş-
man olur gibi göründü, ama sonra pamuklu çubuk bir zarfa
kondu ve kapatıldı, artık çok geçti. Uffe zarfa baktı. Yutkun-
du ve gözlerini iri iri açarak Patrik'e baktı.

"Şovu sonlandırmayacaksınız değil mi? Bunu yapmazsınız,
değil mi? Yani, yapamazsınız bunu!" Sesinden çaresizlik akı-
yordu. Patrik tiksindiğini hissetti. Lanet olası bir televizyon
programı bir insanın hayatından nasıl daha önemli olabilir-
di ki?

"Buna karar verecek olan biz değiliz" dedi kuru bir sesle.
"Ona prodüksiyon şirketi karar verecek. Bana kalsa beş sa-
niyede sonlandıırırdım bu saçmalığı, ama..." Ellerini iki yana
açtı ve Uffe'nin yüzünde beliren rahatlama ifadesini gördü.

"Gidebilirsin artık" dedi Patrik kabaca. Barbie'nin çıplak
cesedinin görüntüsü hâlâ gözlerinin önündeydi ve onun ölü-
münün bir gösteriye dönüşecek olması, ağzında buruk bir tat
bırakıyordu. Nesi vardı bu insanların böyle?

Gün çok iyi başlamıştı Erling için. Önce serin bahar ha-
vasında uzun bir koşu yapmıştı. Doğa düşkünlerinden bi-
ri değildi genel olarak, ama bu sabah güneşin ağaçların te-

pesinden hafifçe süzöldüğünü görünce mutlu olmuş ve buna çok şaşırmıştı. İcini kaplayan bu duygu eve kadar sürmüştü. Viveca'yı bir değışikliğe ikna edip onunla sevişmeyi planlamıştı. Erling'in hayatındaki birkaç kara buluttan biriydi bu. Evlendikten sonra kadın sekse karşı ilgisizleşmişti. Fakat bedeninden haz alamayacaksa neden kendisine genç, taze bir eş almıştı ki? Hayır, bunun değışmesi lazımdı. Bu sabahki koşu, bu konuda küçük Viveca'yla ciddi bir şekilde konuşmasının şart olduğuna inandırmıştı onu. Genç kadına, evlilik denen şeyin karşılıklı ödöl alıp verme olduğunu açıklayacaktı. Viveca giysi, mücevher, eğlence ve güzel eşyalar almak istiyorsa, ona da bir erkek olarak ihtiyaç duyduğu ödülleri vermesi lazımdı. Evlenmeden önce bu konuda bir sorun hiç olmamıştı. Viveca, parasını Erling'in ödediğı rahat bir dairede yaşıyordu. O sıralar otuz yıllık karısından da ayrılmamıştı daha ve Viveca'yla farklı farklı yerlerde durmadan sevişirlerdi. Erling bunu düşünürken bile erekte olduğunu hissetti. Belki de ona hatırlatmanın vakti gelmişti. Sonuçta çok şey biriktirmişti bu konuda.

Erling tam Viveca'yla konuşmak için merdivenleri tırmanmaya başlamıştı ki telefon çaldı. Bir an için açmamayı düşündü, ama sonra sehpadaki kablosuz telefona doğru yöneldi. Önemli bir şey olabilirdi.

Beş dakika sonra elinde ahizeyle sessizce oturuyordu orada. Duyduklarının sonuçları kafasında dönüp duruyordu ve beyni olası çözümler bulmaya çalışıyordu. Ayağı kalkıp üst kata seslendi: "Viveca, ofise gitmem lazım. Bir şey oldu, halletmem gerekiyor."

Yukarıdan gelen belli belirsiz yanıtın kadının kendisini duyduğunu anladı ve ceketini giyip askıda duran araba anahtarlarını aldı. Bu hiç düşünmediğı bir şeydi. Ne yapacaktı şimdi?

Böyle bir günde amir olmak kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Mellberg mutluluğunu saklamak için yüz ifadesini dikkatle seçerken neden orada durduğunu hatırlattı kendine. Bunun yerine anlayış ve kararlılık bileşimi bir şey göstermesi lazımdı. Ama orada spot ışığında durmanın onu çeken bir yanı vardı. Ona uyuyordu bu. Onu akşam haberlerinde gören Rose-Marie'nin nasıl tepki vereceğini de merak ediyordu. Göğsünü kabarttı, omuzlarını dikleştirdi, gücünü gösteren bir poz takındı. Kameraların ışıkları neredeyse kör ediyordu onu, ama ciddi halini korudu. Ellerinden kayıp gitmesine izin veremeyeceği bir fırsattı bu.

"Size çekim yapmak için bir dakika daha vereceğim, sonra yerlerinize geçmeniz lazım." Kibarca yanıt veren sesleri duydu ve bir haz dalgasını bastırdı. Bunun için doğmuştu o. Kameraların flaşları, Mellberg ellerini kaldırıp da bakışlarını orada toplanan basın ordusuna çevirinceye kadar bir süre daha devam etti.

"Bildiğiniz gibi, bu sabah Lillemor Persson'un cesedini bulduk." Bir sürü el havaya kalktı, o da yüce gönüllü bir tavırla *Expressen*'den gelen muhabiri işaret etti.

"Öldürüldüğü kesinleşti mi?" Herkes not defterlerinin üzerinde duran kalemleriyle yanıtı bekledi. Mellberg boğazını temizledi.

"Otopsi raporu tamamlanmadan, bunu kesin olarak söyleyemeyiz. Ama bütün belirtiler onun bir cinayete kurban gittiği yönünde." Yanıtını mırıltılar ve not defterleri üzerinde gezinen kalem sesleri takip etti. Üstlerinde kanallarının logoları yazan kameralar da vızıldıyordu ve parlak ışıklar yönelmişti üzerine. Mellberg hangisine öncelik vereceğini düşündü. Dikkatle tarttıktan sonra TV4 kamerasına iyi bir poz verdi. Sorular geliyordu, o da bir akşam gazetesinden gelen başka bir muhabiri işaret etti başıyla.

"Bir şüpheli var mı?" Mellberg'in yanıtını beklerken gergin

bir sessizlik daha oldu. Spot ışıklarının altında gözlerini kısıtı.

“Sorgulamak üzere birkaç kişiyi getirdik, ama şu anda kesin bir şüphelimiz yok.”

“*Tanım Eğleniyor* çekimlerine ara verilecek mi bu yüzden?” Bu kez soruyu soran Aktuell TV haber muhabiriydi.

“Duruma bakılırsa, bu kararı biz veremeyiz. Buna programın prodüktörleri ve yayın şirketinin yönetimi karar verecek.”

“Ama eğlence amaçlı bir program, ekip üyelerinden biri öldürüldükten sonra çekim yapmaya devam edebilir mi?” diye sordu aynı televizyon muhabiri.

“Söylediğim gibi, bu konuda söz hakkı bizde değil” dedi Mellberg asabi bir tavırla. “Bunu televizyon kanalıyla görüşmeniz lazım.”

“Tecavüz edilmiş mi?” Kimse Mellberg’in baş işaretini beklemiyordu artık; sorular küçük füzeler gibi uçuyordu üzerine.

“Bu, otopside sonra belli olacak.”

“Ama cinsel saldırı belirtisi var mı?”

“Bulduğumuz zaman çıplaktı, bundan siz bir sonuç çıkarın artık.” Bunu söyler söylemez Mellberg böyle bir bilgi vermenin iyi bir fikir olmadığını fark etti. Ama baskı atında iyice bunalmıştı ve basın toplantısıyla ilgili heyecanı sönmeye başlamıştı. Yerel basından gelen soruları yanıtlamaktan çok farklı bir şeydi bu.

“Bulunduğu yer cinayetle bağlantılı mıydı?” Bu kez yerel gazetecilerden biri araya soru sıkıştırmayı başarmıştı. Büyük şehir gazeteleri ve televizyonları kesinlikle daha fevri hareket ediyordu.

Mellberg yanıt vermeden önce dikkatle düşündü. Ağzından yine bir şeyler kaçırmak istemiyordu. “Şu anda bunu gösterecek herhangi bir şey yok” dedi sonunda.

“Peki, nerede bulundu?” diye araya girdi akşam basını. “Bir çöp kamyonunda bulunduğunu söylüyorlar. Doğru mu?” Bir kez daha herkesin gözleri Mellberg’in yüzüne çevrildi. Asabi

bir tavırla dudaklarını yaladı Mellberg. “Yorum yok.” Lanet olsun, böyle bir yanıt, soruyu onaylamak demekti, bunu anlayacak kadar zekiydi hepsi de. Hedström’ü dinlese daha iyi olurdu belki. Basın toplantısından hemen önce Patrik soruları alıp sonra yanıt vermeyi teklif etmişti. Ama Mellberg kameraların karşısına çıkmadan rahat etmeyecekti. Bunu düşünmek bile onu o kadar rahatsız etti ki tekrar doğruldu ve yeniden cesaret kazandığını hissetti. “Buyurun?” Uzun süredir söz almak için el sallayan bir kadın muhabire söz verdi.

“*Tanum Eğleniyor*’a katılanlardan herhangi biri sorgulandı mı?”

Mellberg başını salladı. Ekip üyeleri medyada dans edip kendilerini gülünç duruma düşürmeye bayılıyordu, o yüzden bu bilgiyi paylaşmak hiç rahatsız etmedi onu. “Evet, onlarla da görüştük.”

“Aralarında şüphelendiğiniz biri var mı?” *Rapport* kayıt yapıyordu ve muhabir Mellberg’in yanıtını almak için büyük mikrofonunu uzatmıştı.

“Birincisi, bunun bir cinayet olduğu daha kesinleşmedi ve hayır, herhangi bir şüpheli yok şimdilik elimizde.” Masum bir yalan. Molin ile Kruse’nin raporunu okumuştı ve kimin suçlu olduğu konusunda net bir fikir vardı kafasında. Ama her şey paketlenip hazır oluncaya dek bu küçük kurabiyeyi paylaşacak kadar aptal değildi.

Sorular ateşini kaybetmişti artık ve Mellberg kendini aynı yanıtları tekrarlarlarken buldu. Sonunda bıktı ve basın toplantısının sona erdiğini bildirdi. Arkasında flaşları çakan kameralarla, odadan olabildiğince otoriter bir tavırla çıktı. Akşam, haberleri açan Rose-Marie’nin güçlü bir erkek görmesini istiyordu.

Barbie’nin ölümünden sonraki günlerde Jonna birkaç kez aralarında fısır fısır konuşup onu işaret edenlerle karşılaş-

mıştı. *Biri Bizi Gözetliyor*'a katıldığından beri damgalanmaya alışmıştı. Ama bu tümüyle farklı bir şeydi. Televizyona çıktığı için merak ya da hayranlıktan değildi bu. Buradaki sansasyon şehveti ve kana susamış medya onun için ürpertiyordu.

Barbie'nin başına gelenleri duyar duymaz eşyalarını toplayıp eve dönmek istemişti. İlk düşüncesi kaçmak olmuştu, bildiği tek yere dönmek. Ama böyle bir seçenek olmadığını fark etmişti. Evde de aynı boşlukla, aynı yalnızlıkla karşılaşacaktı. Orada da ona sarılıp saçını okşayacak kimse yoktu. Bedeni teselli edilmeye susamıştı. Ama o ihtiyacı karşılayacak kimse yoktu. Ne evde ne de burada. O yüzden kalmaya karar verdi.

Arkasındaki kasa boştu sanki. Başka bir kız oturuyordu orada şimdi, sıradan işçilerden biri. Ama sanki kimse yoktu. Jonna, Barbie'nin arkasında bıraktığı boşluğa şaşırılmıştı. Kızı terslemiş, itmişti. Onu insandan saymıyordu. Ama sonra, ölünce, Barbie'nin bütün o belirsizliğine, sarışın tekdüzeliğine, ilgiye susamışlığına rağmen neşe saçtığını anlamıştı. Herkesin neşesini yerine getiren hep Barbie olmuştu. Hep gülüyor, program için heyecanlanıyor ve diğerlerini de neşelendirmeye çalışıyordu. Teşekkür etmek yerine onu küçümsemiş ve saygıyı hak etmeyen aptal bir bebek olarak görmüşlerdi. Ancak şimdi anlıyorlardı onun gerçekten neler kattığını.

Jonna kazağının kollarını çekiştirdi. Bugün gülünç bakışlarla, hem anlayış hem de tiksinti dolu bakışlarla karşılaşmak istemiyordu. Kollarındaki yaralar her zamankinden daha derindi. Barbie öldüğünden beri kesiyordu kendini. Her zamankinden daha sert ve acımasızca. Kendini daha derinden kesmiş, sonunda derisinin yarılp kan fışkırdığını görmüştü. Ama nabız gibi atan kızıl sıvının manzarası bile kaygısını dindiremiyordu artık. Kaygı o kadar ağırlaşmıştı ki hiçbir şey dizginlemiyordu onu.

Bazen kafasının içinde heyecanlı sesler duyuyordu. Bant

kaydı gibi. Dışarıdan, tepeden söylenen şeyler duyuyordu. Çok korkunçtu. Her şey ters gitmişti. Çok ters. İçinde bir karanlık birikmişti ve ona engel olamıyordu. Kanla, yaralarla uzaklaştırmaya çalıştığı o karanlık, dizginsiz bir öfke gibi kabarmıştı içinde. Artık arka kasadaki boşluğun utançla karıştığını hissediyordu. Ve dehşetle. Damarları şişmişti. Daha çok kan çıkmak istiyordu dışarı.

“Kahretsin, eğer sözümün bir anlamı varsa, ben diyorum ki bu kahrolası sirki kapatacağız!” Uno Brorsson şehir kulübündeki büyük toplantı masasına yumruğunu vurup Erling’e dikti bakışlarını. Fredrik Rehn’e bakmadı bile, o da olup bitenleri tartışıp prodüksiyon şirketine görüşünü bildirmeye gelmişti.

“Bence sakinleşmen lazım” dedi Erling ona. Aslında içinden geçen şey, Uno’yu kulağından tutup yaramaz bir çocuk gibi onu toplantı odasından sürükleyerek dışarı atmaktı, ama bu isteği bastırdı. “Olanlar çok acı, ama bu demek değil ki duygularımıza dayanarak birtakım aceleci kararlar alabiliriz. Buraya projeyi anlamlı bir şekilde tartışmaya geldik. Projenin devam edip etmeyeceği konusunda görüşlerini tartışmak üzere Fredrik’i de çağırdım bugün. Sana tavsiyem, söylediklerine kulak vermen. Her şeye rağmen, bu tür prodüksiyonlarda tecrübesi olan o. Bu durum tümüyle farklı ve evet, dediğim gibi, çok acı, ben eminim ki bu olayın nasıl halledileceği konusunda onun da birkaç fikri vardır.”

“İşe yaramaz budala” diye mırıldandı Uno kendi kendine, ama Fredrik’in duyacağı kadar yüksekti sesi. Prodüktör yorumu duymazdan gelmeyi yeğledi ve ellerini arkasında kavuşturarak durdu.

“Evet, bu olayın duyguları harekete geçirdiğini anlıyorum. Elbette Barbie’ye –Lillemor’a– çok üzülüyoruz. Bütün prodüksiyon ekibi ve Stockholm’deki yönetim olanlardan büyük

üzüntü duyuyor. Kişisel olarak ben de öyle.” Boğazını temizleyip kederle bakışlarını yere çevirdi. Kısa süren sıkıntılı bir sessizlikten sonra başını kaldırdı. “Ama Amerika’da dedikleri gibi, ‘gösteri devam ediyor.’ Eminim ki hiçbiriniz, Tanrı korusun, ailesinin başına bir şey gelse bile işi bırakmazsınız. Biz de yapamayız bunu. Ayrıca eminim ki Barbie, yani Lille-mor da bizim devam etmemizi isterdi.” Yine sessizlik, kederli bakışlar.

Büyük parlak masanın diğer ucunda biri burnunu çekti. “Zavallı çocuk.” Gunilla Kjellin kâğıt mendiliyle gözyaşını sildi. Bir anda Fredrik biraz kendini toparladı. Sonra devam etti: “Bazı şeyleri göz ardı edemeyiz. *Tanum Eğleniyor*’a çok büyük miktarda para yatırdık, hem size hem de bize iyi bir kazanç sağlayacağını umduğumuz bir yatırım bu. Biz seyirci ve reklam geliri elde ederken, siz de turizm geliri elde edeceksiniz. Basit bir denklem.”

Belediyenin finans sorumlusu Erik Bohlin bir soru sormak için elini kaldırmaya çalıştı. Ama Erling bunun tartışmayı istenen yönde götürmeyeceğini kolayca anladı, o yüzden elini indirmesi için sertçe baktı genç ekonomiste.

“Ama bu durumda turistler nasıl gelecekler? Cinayet genellikle turizme... olumsuz bir etki yapar.” Eski meclis üyesi Jörn Schuster kaşlarını çatarak Fredrik Rehn’e baktı; sorusuna bir yanıt bekliyordu. Erling sinir katsayısının arttığını hissetti ve içinden ona kadar saydı. Neden herkes bu kadar olumsuz olmak zorundaydı ki? Orada oturup da o insanlar için üzülmüyormuş gibi yapmak saçmalıktı, gerçek dünyada bir gün bile dayanamayacak olan o insanlar için. CEO olarak geçirdiği yıllarda alıştığı dünyada. Buz gibi sükûnetle Jörn’e döndü.

“Senin bu yaklaşımından büyük hayal kırıklığına uğradığımı söylemem lazım Jörn. Büyük tabloyu görebilecek biri varsa, o da sensin. Senin gibi deneyimli biri burada oturup

ayrıntılarda boğulmamalı. Biz halkımızın çıkarlarını en iyi şekilde savunmak için buradayız; bizi ileri götürebilecek olan her şeye, bir avuç üzgün bürokrat gibi engel koyamayız.” Övgüye bulanmış yergisinin eski meclis üyesinin gözünde belli belirsiz bir kıvılcıma yol açtığını görebiliyordu. En önemlisi, Jörn hâlâ güç sahibi biri gibi görünmek istiyordu, yeni gelenin öğretmeni olmak üzere mevkiini gönüllü olarak terk etmiş biri gibi. Hem Jörn hem de Erling bunun doğru olmadığını biliyordu. Ama Erling hâlâ bu oyunu oynamak istiyordu. Sorun, Jörn’ün de istekli olup olmadığıydı. Erling sabırla bekledi. Odada yoğun bir sessizlik vardı ve herkes Jörn’ün nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Uzun bir sessizlikten sonra Jörn, Erling’e beyaz sakalının altından görünen baba-can bir gülümsemeyle döndü.

“Tabii ki haklısın Erling. Bu topluluğun lideri olarak geçirdiğim yıllar boyunca ben de küçük ayrıntılara aldırmandan büyük fikirlerle ilerledim.” Hoşnutlukla başını salladı ve masada gezdirdi bakışlarını. Diğerleri şaşkın görünüyordu. Jörn’ün hangi büyük fikirlerden bahsettiğini anlamaya çalıştılar boş yere. Erling başıyla onayladı Jörn’ü. Yaşlı tilki zekice bir hamle yapmıştı. Uzun vadede hangi ata oynayacağını iyi biliyordu. Jörn’ün de desteğini alan Erling, sonunda konuya girdi.

“Turizm dendiği zaman benzersiz bir durumla karşı karşıyayız. Ülkenin bütün gazete bayilerinde kasabamızın adı büyük harflerle yazıyor. Elbette, bu bir açıdan trajedi, ama şu da bir gerçek ki kasabanın adı bütün İsveçlilerin beynine kazınıyor. Bu da hiç kuşkusuz yararlanabileceğimiz bir şey. Ben bir PR şirketinden yardım isteyip bu medya ilgisinden en iyi şekilde nasıl yararlanabileceğimizi öğrenelim diyorum.”

Erik Bohlin “Bütçe” diye mırıldanacak oldu, ama Erling onun yorumunu sıkıcı bir sinek gibi kovaladı. “Şimdi konumuz bu değil Erik. Biraz önce tam da bundan bahsetmiştim, bunlar sadece ayrıntı. Artık büyük düşünüyoruz; geri-

si de kendi kendine hallolacak." Masada yaşanan tartışmayı eğlenerek seyreden Fredrik Rehn'e döndü. "*Tanum Eğleniyor* tam desteğimizle devam edecek. Doğru mu?" Erling ötekilere döndü, her birine tek tek manalı manalı baktı.

"Doğal olarak" diye atıldı Gunilla Kjellin, ona hayranlıkla bakarak.

"Evet, ne yapalım, bu saçmalık devam etsin bakalım" dedi Uno Brorsson kederle. "Zaten daha kötü ne olabilir ki?"

"Kabul" dedi Bohlin, ama sesinde milyonlarca soru dolanıyordu.

"İyi, iyi" dedi Jörn Schuster sakalını çekiştirerek. "Hepinizin 'büyük tabloyu' tıpkı benimle Erling gibi gördüğünüzü duymaktan memnun oldum." Erling'e kocaman gülümsedi.

Yaşlı hindi neden bahsettiğini bilmiyor, diye düşündü Erling de ona gülümseyerek. Her şey hayal ettiğinden de kolay olmuştu. Bu sahiden iyiydi işte!

"Balık mı, kuş mu?"

"İkisinin arası" dedi Anna gülerek.

"Ah, kes artık" dedi Erica kız kardeşine dil çıkararak. Verandada oturmuş, battaniyelere sarınmış kahve içiyorlardı. Erica'nın dizinin üstünde Stora Hotellet'in mönüsü vardı ve ağzı sulanıyordu. Son iki haftalık katı diyet tat duyusunu canlandırmış ve açlığını tetiklemişti. Salyaları akacaktı neredeyse.

"Buna ne diyorsun mesela?" Anna'ya yüksek sesle okudu. "Aperatif olarak marul yatağında misket limonlu, salata soslu kerevit kuyruğu, ana yemek olarak fesleğenli *risotto* ve fırınlanmış ballı havuç eşliğinde pisi balığı, tatlı olarak da ahududulu *cheesecake*?"

"Tanrım, bu rüya gibi" dedi Anna. "Özellikle de fesleğen!" Bir yudum kahve alıp battaniyeye biraz daha sarındı ve önlerinde uzanan denize baktı.

Erica kız kardeşinin yaşadığı değişim karşısında hayretler içindeydi. Anna'ya baktı ve onun yüzünde daha önce tanık olmadığı bir dinginlik gördü. Hep kaygılanırdı Anna için. Bu yeni durum heyecan vericiydi.

“Babam bizim burada oturup çene çaldığımızı görse çok sevinirdi” dedi. “Hep birbirimize yakınlaşmamız, kardeş olmamız gerektiğini anlatmaya çalışırdı. Benim sana annelik yaptığımı düşünüyordu.”

“Biliyorum” dedi Anna gülümseyerek. “Benimle de konuşurdu, beni biraz daha fazla sorumluluk almaya, yetişkin gibi davranmaya, sana yük olmamaya zorlardı. Çünkü öyle davranıyordum. Bana annelik etmene ne kadar itiraz etsem de, gerçekten hoşuma gidiyordu biraz. Senin olgun olmanı, işleri yoluna sokmanı bekliyordum.”

“Asıl, annem sorumluluk alsaydı nasıl olurdu acaba? Yetişkin olmak onun işiydi sonuçta, benim değil.” Ne zaman annesini düşünse Erica'nın göğsü sıkışıyordu. Çocukluğu boyunca bedeni yakında, ama akli hep başka yerlerde olmuş olan annesini.

“Bu konuda hayal kurmanın yararı yok” dedi Anna sıkıntıyla ve battaniyeyi çenesine kadar çekti. Güneş tepelerinde ışıldıyordu ama rüzgâr soğuktu. “Ne tür bir yük taşıdığını kim bilir. Onun çocukluğundan, babamdan önceki hayatından bahsettiğini hiç hatırlamıyorum. Tuhaf değil mi bu?” dedi Anna şaşkınlıkla. Bunu hiç düşünmemişti daha önce. Öyle gelmiş, öyle gitmişti her şey.

“Her şey biraz tuhaftı bana kalırsa” dedi Erica gülerek. Ama gülüşündeki burukluğu hissedebiliyordu.

“Bir an için ciddi olalım” dedi Anna. “Elsy'nin çocukluğundan, anne babasından, babamla nasıl tanıştığından bahsettiğini hatırlıyor musun? Bu konularda tek bir kelime bile ettiğini hatırlayamıyorum. Üstelik o günlere ait bir fotoğrafı da yoktu. Bir keresinde anneannemle dedemin fotoğraflarını

görmek istediğimi hatırlıyorum, çok sıkılmış ve o eski şeyleri nereye koyduğunu hatırlamadığını söylemişti. Bu biraz tuhaf değil mi? Yani, kimin eski fotoğrafları olmaz ki? Ya da en azından nerede olduklarını kim bilmez?”

Birdenbire Erica, Anna'nın haklı olduğunu fark etti. Elsy'nin geçmişi hakkında o da hiçbir şey bilmiyordu. Sanki anneleri, ancak kendisi ile Tore'nin düğün fotoğrafı çekildiği zaman var olmaya başlamıştı. Ondan önce hiçbir şey yoktu.

“Demek ki bir gün bunu araştırman gerekecek” dedi Anna. Erica onun konuyu değiştirmeye çalıştığını anladı. “Bu işler nasıl yapılır bilirsin. Ama şimdi mönü konusuna dönelim. Bana okuduğun son seçeneğe karar verdin mi?”

“Önce Patrik'le konuşup onun da hoşuna gidecek mi öğrenmem lazım” dedi Erica. “İtiraf etmeliyim ki tam da bir cinayet soruşturmasının ortasındaiken onu böyle ayrıntılarla rahatsız etmek biraz tuhaf... yapay geliyor.”

Mönüyü kucığına bıraktı ve dalgın bir şekilde ufka doğru çevirdi bakışlarını. Patrik'i son birkaç gündür pek görmemişti ve özlemişti. Ama anlıyordu. O kızın öldürülmesi korkunçtu ve Patrik'in katili yakalamayı çok istediğini biliyordu. Diğer yandan Patrik'in böyle aşırı çalışması, Erica'nın işsizliğini iyice belirginleştiriyordu. Tabii ki anne olmak her şeyden daha önemliydi; doğal olarak bunu biliyor ve inanıyordu. Ama yine de, yetişkinlere has bir şeyler yapmaya özlem duymadan edemiyordu. Erica olmayı, sadece Maja'nın annesi olmamayı özlüyordu. Şimdi Anna da onu esir eden alacakaranlıktan çıktığına göre, Erica günde birkaç saat yazmaya başlayabilirdi. Bu fikri Anna'ya açmış, o da Erica yazarken Maja'ya bakmaya gönüllü olmuştu.

Böylece Erica yeni projeler aramaya başlamıştı, heyecan verici, insani yanları olan gerçek bir cinayet davası. Daha önce yazdığı iki kitap medyada ses bulmuştu. Bazı eleştirmenler onun gerçek cinayet vakaları hakkında yazarken bir tür

çakal zihniyeti sergilediğini ileri sürmüştü. Ama Erica öyle düşünmüyordu. Olayla ilgili herkese söz hakkı vermeye özen gösteriyordu ve olayları en adil şekilde ve çok yönlü sunabilmek için elinden geleni yapıyordu. İçten yazılmış olmasalar kitapların bu kadar iyi satmayacağını düşünüyordu. Ama arkadaşları Alex Wijkner'in öldürülmesinde olduğu gibi, vakayla kişisel bir bağı olmadığı zaman yazmanın daha kolay olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yazdığı her şey kendi deneyimlerinin izini taşıırken nesnel kalmak çok daha zordu.

Kitapları düşünmek çalışma arzusunu kabarttı.

"Sanırım bir süre internette gezinebilirim" dedi ayağa kalkarak. "Belki yazmak için yeni bir olay bulabilirim. Uyanınca bir süre bakabilir misin Maja'ya?"

Anna gülümsedi. "Bakarım tabii, sen git çalış. İyi avlar!"

Erica güldü ve çalışma odasına yöneldi. Evde yaşamak son zamanlarda çok kolaylaşmıştı. Patrik'in üzerinde çalıştığı vakayı en kısa sürede sonuçlandırmasını diliyordu.

*Tuzlu suyun kokusu. Gökte ılık atan kuşlar ve göz alabil-
diğine uzanan mavi... Sallanan bir kayıkta olma hissi. Bir
şeylerin farklı olduğu hissi. Birinin kaybolmuş olduğu hissi.
Bir şeyin sert ve keskin değil, sıcak ve yumuşak olduğu hissi.
Onu tutan, giysilere ve tene sinmiş nahoş kokulu, sert kollar.
Ama en kötü koku hep kadının ağızından çıkardı. Kim olduğu-
nu hatırlayamıyordu. Neden hatırlamaya çalıştığını da bilmi-
yordu. Gece gördüğü bir rüya gibiydi, tatsız ama yine de tanı-
dık bir rüya. Hakkında daha çok şey bilmek istediği bir rüya.*

*Sorularını durduramıyordu. Nedenini bilmiyordu. Neden
kız kardeşi gibi her şeyi kabullenemiyordu? Kendisi soru so-
rarken, kız çok korkardı. Onu rahat bırakabilmek isterdi.
Ama yapamazdı. Saçlarında tuzlu suyu koklayıp rüzgârı ha-
tırlarken olmazdı. Onu ve kız kardeşini havada sallayan bir
adam. Bu arada öbürü, sesi önce yumuşak olup sonra sertle-
şen kadın da yanında durup onu seyrederdi. Bazen, hafıza-
sında, onu gülerken gördüğünü düşünüyordu.*

*Ama belki de kadının dediği gibiydi. Gerçek, güzel ve onla-
rı seven kadının. Doğruydu sadece rüya olduğu. Yerine sevgi
dolmuş, güzel rüyalar koyacağı kötü bir rüya. Kadına karşı çık-
mıyordu. Ama bazen o tuzlu kokuyu özlerken buluyordu ken-
dini. Ve de ılık ılığa uçan kuşları. Sert sesi bile. Ama bu-
nu söylemeye asla cesareti yoktu.*

“Martin, ne yapıyoruz böyle?” Patrik hayal kırıklığıyla fırlattı kalemını. Kalem masadan sekıp yere düştü. Martin kalemı sakın sakın yerden alarak Patrik’in kalemliğine koydu.

“Sadece bir hafta oldu Patrik. Vakit alır bu iş, biliyorsun.”

“Tek bildiğim şu: İstatistiklere göre bir davayı çözmek ne kadar uzun sürerse, çözüme olasılığı da o kadar azalır.”

“Ama elimizden geleni yapıyoruz. Bir gün sadece yirmi dört saat.” Martin bir an Patrik’i süzdü. “Sabahları dinlensen, uzun güzel bir duş alıp rahatlasan iyi olmaz mı? Kötü görünüyorsun.”

“Rahatlamak mı? Bu sirkin ortasında mı? Sanmıyorum.” Patrik elini karman çorman olmuş saçlarında gezdirdi.

Telefon tiz bir sesle çalınca ikisi birden fırladı yerinden. Huzursuz olan Patrik ahizeyi alıp tekrar yerine koydu. Telefon bir dakika sustu, sonra yine çaldı. Patrik öfkeyle halle çıktı ve “Kahretsin Annika, benim telefonumun fişini çek, tamam mı?” diye bağırdı. Odasına dönüp kapıyı arkasından çarptı. Karakolda birkaç telefon daha hiç durmadan çalıyordu, ama kapıyı kapatınca o kadar duyulmuyordu sesleri.

“Yapma Patrik, böyle olmaz. Neredeyse duvarlara tırmanacak haldesin. Dinlenmen lazım. Yemek yemen lazım. Gidip Annika’dan özür dilesen iyi olur, yoksa sana beddua eder.

Ya da bir daha cuma günleri Annika'nın ev yapımı çöreklerini yiyemeyeceksin."

Tekrar koltuğuna çöken Patrik kendini tutamayıp gülümsedi.

"Çörek diyorsun yani. Bana çörek vermeyecek kadar çıkarıcı olabilir mi sence?"

"Belki yılbaşında ev yapımı şekerlemelerle dolu özel sepeti de vermez." Martin kaygılanmış gibi yapıp başını salladı.

Patrik de ona uyup gözlerini iri iri açtı. "Hayır, şekerleme olmaz, o kadar şeytanca davranamaz."

"Bence davranabilir" dedi Martin. "Yani gidip özür dilesen iyi edersin."

Patrik güldü. "Tamam, özür dileyeceğim." Elini kahverengi saçlarında tekrar gezdirdi. "Ben böyle bir kuşatmayı tahmin edemiyordum. Muhabirler deli gibi. Hiç vicdanları yok sanki. Peşimize takıldıkları zaman soruşturmayı sabote ettiklerini anlamıyorlar mı? Çalışmamıza imkân vermiyorlar!"

"Bence bir haftada epey bir iş çıkardık" dedi Martin sakince.

"Lillemor'un ekipteki bütün arkadaşlarıyla görüştük, kaybolduğu gece verilen partinin çekimlerini inceledik, her ipucunu kontrol ediyoruz. Bence çok iyi iş çıkarıyoruz. İşlerin *Tanum Eğleniyor* yüzünden karışmasına gelince, yani o konuda yapabileceğimiz çok şey yok."

"O saçmalığın yayına devam etmesine ne diyorsun?" Patrik ellerini havaya kaldırdı. "Bir kız öldürüldü ve onlar bunu ana yayın saatinde eğlence olarak kullanıyorlar. İsveç'in geri kalanı da oturmuş bunu seyrediyor. Bence bu akıl almaz bir saygısızlık."

"Doğru" dedi Martin. "Ama ne yapabiliriz ki bu konuda? Mellberg ve o lanet olası Erling W. Larson medyanın ilgisinden o kadar hoşnutlar ki yayını kesmeyi düşünmediler bile. Ama bizim onlardan daha iyisini yapmamız lazım. Durum değişmeyecek. Ben diyorum ki, kısa bir ara versek, hem sen

hem de soruşturma yarar sağlar bundan.”

“Eğer eve gitmem gerektiğini ima ediyorsan, cevabım hayır.. Vaktim yok. Ama Gestgifveri’de bir öğle yemeği yiyebiliriz. Bu, ara vermek sayılır mı?” Martin’e öfkeyle baktı, ama onun haklı olduğunu biliyordu.

“Bu da işe yarar sanırım” dedi Martin ayağa kalkarken. “Çıkarken Annika’dan özür dilemeyi unutma.”

“Peki anneciğim” dedi Patrik. Ceketini çıkartıp Martin’in peşinden çıktı hole. Ancak şimdi fark etmişti ne kadar aç olduğunu.

Karakoldaki bütün telefonlar çalışıyordu.

Kerstin işe gidemiyordu. Zaten gitmesi de gerekmiyordu, çünkü hâlâ hastalık iznindeydi ve doktor ona kendini zorlamamasını söylemişti. Ama güçlü bir sorumluluk duygusuyla yetiştirilmişti, bu da onu ne olursa olsun işine özen göstermeye zorluyordu. Babasına göre, işe gitmemek için geçerli tek neden, ölüm döşeğinde olmaktı. Kerstin de, kendini gerçekten ölüm döşeğindeymiş gibi hissediyordu. Bedeni çalışıyordu; hareket ediyor, yemek yiyor, yıkanıyor, yapması gereken her şeyi mekanik bir şekilde yapıyordu. Ruhu ölmüş bile olabilirdi. Artık hiçbir şey önemli gelmiyordu ona. Hiçbir şey neşe vermiyor, hatta ilgi bile uyandırmıyordu. Her şey soğuk ve ölü görünüyordu. İçinde kalan tek duygu, bazen onu iki büklüm yapacak kadar güçlü bir acıydı.

Polisin gelip Marit’in öldüğünü haber vermesinin üzerinden iki hafta geçmişti. Ne zaman yatıp uyumaya çalışsa, Marit’le yaptıkları tartışma canlanıyordu kafasında. Son konuşmalarının öfke dolu olduğunu asla unutamayacaktı. Kerstin Marit’e söylediği ağır sözlerin en azından bir kısmını geri alabilmeyi gerçekten çok isterdi. Ama ne önemi vardı ki artık? Neden onu olduğu gibi kabul etmemişti? Neden Marit’in harekete geçip, ilişkilerini herkese ilan etmesini o

kadar çok istemişti? Neden bu kadar önemli olmuştu bu? Oysa en önemli şey birlikte olmalarıydı. Diğer insanların ne düşünüp söylediği artık çok önemsiz hale gelmişti. Uzak geçmişte, yani daha sadece iki hafta önce, bunu neden bu kadar önemli bulduğunu anlayamıyordu.

Kerstin ne yapacağını bilemediğinden, divana uzandı ve uzaktan kumandayla televizyonu açtı. Bir battaniye çekti üzerine. Bu battaniyeyi Marit ara sıra gittiği Norveç'ten getirmişti. Marit'in kokusu vardı battaniyede. Kerstin yüzünü battaniyeye gömüp derin derin içine çekti; kokunun, içindeki boşluğu doldurmasını umut ediyordu. Birkaç yün parçası girdi burnuna ve onu hapsiştirdi. Aniden Sofie'yi özledi. Ona daha çok Marit'i ve biraz da Ola'yı hatırlatan kızı. Sofie iki kez görmeye gelmişti Kerstin'i ve onu teselli etmek için elinden geleni yapmıştı, oysa kendisi de her an kırılıp dağılacak gibiydi. Kız birdenbire yetişkin gibi davranmaya başlamıştı. Acı verici, yeni bir olgunluk haliydi bu. Kerstin onu yanına alabilmeyi, zamanı geri çevirebilmeyi ve Sofie'nin, yaşatlarına özgü o saflığı tekrar kazanmasını isterdi. Ama dönmek üzere gitmişti o saflık. Kerstin biliyordu Sofie'yi de kaybedeceğini. Kız daha anlamamıştı bunu; annesinin kız arkadaşından ayrılmamaya kararlıydı hiç şüphesiz. Ama hayat buna izin vermeyecekti. Onu alıp götürecek bir sürü şey vardı, acı azaldıkça devreye girecek olan şeyler: arkadaşlar, sevgililer, partiler, okul, bir ergenin hayatında olması gereken her şey... Ayrıca, Ola onunla temas kurmasını zorlaştıracaktı. Zamanla Sofie de mücadeleden vazgeçecekti. Ziyaretler gitgide seyrelecek ve sonunda tümünden kesilecekti. Bir iki yıl sonra Kerstin ile Sofie yolda karşılaşınca birbirlerine selam verebilir, birkaç kelime konuşabilir, ama sonra dönüp kendi yollarına giderlerdi. Geriye kalan tek şey, başka bir hayatın hatıraları, tutmaya çalıştıkları anda sis gibi dağılacak olan hatıralardı. Sofie'yi kaybedecekti. Böyle olacaktı.

Kerstin kanal değiştirdi. Bir sürü yarışma programı vardı. Çok sıkıcıydı. Düşünceleri son iki hafta boyunca onu en çok meşgul eden konuya takıldı. Marit'e kim zarar vermek istemiş olabilirdi? Tartıştıkları için üzgün ve öfkeliyken, kimle karşılaşmıştı? Korkmuş muydu? Ölümü ani mi olmuştu, yavaş mı? Acı çekmiş miydi? Öleceğini biliyor muydu? Bütün bu sorular Kerstin'in kafasında yanıtsız bir şekilde dolanıyordu. *Reality show*'daki kızın öldürölmesiyle ilgili haberleri takip etmişti, hem gazeteden hem televizyondan, ama tuhaf bir şekilde kendini bütün bunlardan uzak hissediyordu; zaten kendi acısı kendine yetiyordu. En çok da bu yeni cinayetin, Marit'in ölümünü aydınlatmak için yapılacak araştırmaları durdurmasından korkmuştu. Medyanın ilgisi yüzünden polis bütün vaktini kızın katilini aramaya ayıracaktı ve Marit'e pek aldırmayacaklardı. Kerstin doğruldu ve sehpa-daki telefona uzandı. Hiçbir şey yapamasa bile, en azından Marit'in çıkarlarını savunacaktı. Ona çok şey borçlıydu.

Barbie öldükten sonra günde bir kere şehir kulübünün salonunda toplanmaya başlamışlardı. Önce buna itiraz etmişlerdi. Surat asmış, konuşmayı reddetmiş, kırıcı sözler etmişler, ama Fredrik çekime devam etmek için bunu yapmak zorunda olduklarını açıklayınca isteksizce de olsa işbirliği yapmayı kabul etmişlerdi. Bir hafta sonraysa, Lars'la yaptıkları bu grup toplantılarını tuhaf bir şekilde iple çeker hale gelmişlerdi. Onlarla üst perdeden konuşmuyordu, dinliyordu, yerinde yorumlar yapıyordu ve onların dillerinden konuşuyordu. Uffe bile ister istemez Lars'tan hoşlanmaya başlamıştı, ama bunu açıkça itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi. Grup oturumları ayrıca bireysel konuşmalarla destekleniyordu ve artık kimse buna itiraz etmiyordu. Hiçbiri terapi sürecinden fazla hoşlanmasa da mesafeli bir kabullenmişlik vardı artık.

"Son birkaç gündür neler hissettiniz? Olanlardan sonra?"

Lars tek tek hepsine baktı, birinin konuşmaya başlamasını bekledi. Bakışları Mehmet'e takıldı.

"Bence iyi gidiyor" dedi Mehmet bir süre sonra. "Öyle bir kaos oldu ki, düşünmeye zamanımız bile kalmadı aslında."

"Neyi düşünmeye?" dedi Lars.

"Olanları. Barbie'yi." Mehmet ellerine çevirdi bakışlarını. Lars gözlerini ondan ayırıp diğerlerine baktı.

"Sizce bu iyi bir şey mi? Olayı düşünmemeniz yani? Herkes böyle mi hissediyor? Kaos olumlu mu oldu?"

Bir an sessizlik oldu.

"Bence olmadı" dedi Jonna sıkıntıyla. "Bence sert oldu. Çok sert."

"Ne şekilde? Hangi açıdan sert oldu?" Lars başını ona çevirdi.

"Onun başına gelenleri düşünüyorum. Aklımdan görüntüler geçiyor. Nasıl öldü falan gibi şeyler. Orada... o çöp konteynırının içinde yatması. Çok korkunç."

"Senin de gözünün önüne görüntüler geliyor mu?" Lars'ın bakışları Calle'nin üzerinde durdu.

"Elbette. Ama düşünmek bir işe yaramıyor. Barbie canlanmayacak."

"Yani bu görüntülerle mücadele etmek daha mı iyi olurdu? Onlarla yüzleşmek?"

"Kahretsin, bir bira içmek daha iyi. Ne dersin Calle?" Uffe, Calle'nin dizine vurup güldü, ama kimsenin kendisine katılmadığını görünce yine astı suratını. Bu kez Uffe'ye döndü Lars; bu da onun sandalyesinde huzursuzca kıpırdanmasına yol açtı. Lars'a göre, terapi sürecine inatla karşı koyan tek kişi oydu.

"Uffe, sen hep dışta kalıyorsun. Ama senin aklına ne geliyor Barbie'yi düşününce? Zihninde ne tür imgeler uyanıyor?" Uffe kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı etrafına. Barbie hakkında ne düşünecekti? Gülüp Lars'a baktı. "Hey, onu dü-

şünürken aklına önce memelerinin gelmediğini söyleyen biri varsa yalan söylüyordur. O silikon bombalardan bahsedelim!” Kavuşturduğu ellerini havaya kaldırıp gruptan destek arar gibi etrafına bakındı. Ama bu kez kimse eğlenmiş görünmüyordu.

“Tanrım, kes artık Uffe!” dedi Mehmet sıkıntıyla. “Göründüğün kadar aptal mısın, yoksa sadece öyle mi görünüyorsun?”

“Beni eleştirmekle ne geçiyor elinize?” Uffe düşmanca bir ifadeyle Mehmet’e doğru eğildi, ama hemen ardından suratını asıp sessizleşti. Kimse sevmemişti Barbie’yi hayattayken, ama şimdi en yakın dostları ölmüş de ondan bahsediyorlardı sanki.

“Tina, sen pek konuşmadın. Lillemor’un ölümü seni nasıl etkiledi?”

“Bence çok trajikti.” Gözleri dolu dolu, başını salladı kız. “Yani, önünde koca bir hayat vardı. Bir bakıma dünya çapında şöhret de vardı. Bu iş bitince *Slitz* dergisi için fotoğraf çekimlerine gidecekti, Amerika’ya gidip *Playboy*’a kapak olmayı da konuşuyordu. Yani yeni Victoria Silvestedt olabilirdi. Victoria iyice yaşlandı artık, Barbie onun yerine geçebilirdi. Çok konuştuk bunu, o da bu konuda çok istekli ve kararlıydı. Bektan bir olay bu, çok acı.” Artık gözyaşlarına boğulmuştu, makyajını bozmamaya dikkat ederek yaşları eliyle sildi.

“Evet, çooooook acı” dedi Uffe. “Dünya yepyeni Victoria Silvestedt’ini kaybetti. Aman Tanrım, ne yapacak şimdi dünya?” Güldü ama ona yönelen karanlık bakışları görünce ellerini havaya kaldırdı.

“Tamam, tamam, susuyorum. Oturup laga luga yapın bakalım sizi ikiyeüzü aptallar!”

“Çok büyük hayal kırıklığına uğramış gibisin Uffe” dedi Lars kibarca.

“Hayal kırıklığı değil. Sadece son derece yapmacık olduklarına inanıyorum. Oturmuş Barbie için ağlıyorlar, oysa ha-

yattayken suratına bile bakmazlardı. En azından ben dürüstüm.” Ellerini yine havaya kaldırdı.

“Dürüst değilsin” dedi Jonna. “Sadece itlik ediyorsun.”

“Şu işe bak, psikopat konuşuyor. Kolunu kazağından çıkar da son sanat eserini görelim. Lanet olası psikopat.” Yine gü-lünce, bu kez Lars ayağa kalktı.

“Bence bugün çok fazla ilerleme sağlayamayacağız. Uffe, bence seninle özel bir seans yapmalıyız şimdi.”

“Tamam tamam. Ama sanma ki orada oturup ağlayacağım. Diğer budalalar bunu çok iyi yapıyor.” Ayağa kalkıp Tina’nın ensesine vurdu, o da dönüp ona bir yumruk salladı. Gülerek Lars’ın peşinden gitti Uffe. Diğerleri de onun peşinden baktılar.

Rose-Marie öğle yemeği için Tanumshede’ye geliyordu. Bu onların Gestgifveri’deki akşam yemeğinden sonraki ilk buluşmalarıydı ve Mellberg büyük bir heyecanla saatin on iki-yi vurmasını bekliyordu. Giriş kapısının yanında durup sa-a-te baktı, daha on dakika vardı. Ellerini öne uzatarak ba-kışlarını saat ile otoparka giren arabalar arasında gezdirdi. Gestgifveri’yi önermişti yine. Romantik bir atmosfer için da-ha iyi bir yer yoktu. Beş dakika sonra kadının kırmızı Fiat’ı-nın otoparka girdiğini gördü. Kalbi tuhaf bir şekilde çarpma-ya başladı, ağzının kuruduğunu hissetti. Gayriihtiyari saçla-rının yerinde olup olmadığını kontrol etti. Ellerini pantolo-nuna sildi ve kadını karşılamaya çıktı. Bakışları karşılaştın-ca yüzü aydınlandı; onu tutup geriye doğru yatırarak otopar-kın ortasında uzun uzun öpme arzusuna kapıldı. Duyguları-nın şiddeti onu da şaşırtmıştı. Yeniden ergen gibi hissediyor-du kendini. Sarılıp el sıkıştılar ve kadının restorana girmesi için yol verdi. Eli bir an için kadının sırtına değdiğinde hafif-çe titredi.

İçeri girdiklerinde büyük bir sürprizle karşılaştı. Pencere kenarındaki masalardan birinde Hedström ile Molin oturmuş, şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Rose-Marie merakla Mellberg'e, sonra da iki meslektaşına bakınca, Mellberg ister istemez onları tanıştırmayı gerektiğini anladı. Martin ile Patrik, Rose-Marie'yle el sıkıştılar, ağızları kulaklarındaydı. Mellberg içini çekti. Karakolda dedikodu hızla yayılacaktı. Diğer yandan... Rose-Marie kesinlikle birlikte görülmekten utanacağı bir kadın değildi.

"Bize katılmak ister miydiniz?" diyerek masalarındaki iki boş sandalyeyi gösterdi Patrik.

Mellberg tam reddedeceksen Rose-Marie'nin mutlulukla, "Tamam" dediğini duydu. İçinden küfretti. Onunla yalnız kalmak için bu vakti beklemişti. Hedström ve Molin'le yenen öğle yemeği, hayal ettiği romantik yakınlığı sağlamayacaktı. Ama katlanmak zorundaydı. Rose-Marie'nin arkasından Patrik'e sıkıntıyla baktı. Sonra teslim olup kadının sandalyesini tuttu. Hedström ile Molin gözlerine inanamıyormuş gibi baktılar. Onların yaşındakiler "centilmen" diye bir söz duymamış olmalıydılar.

"Çok memnun oldum tanıştığımıza... Rose-Marie" dedi Patrik masanın öte yanından. Kadın gülümseyince gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar belirginleşti.

Mellberg ona bakmaktan kendini alamıyordu. Gözlerinin ışıdayıp dudaklarının kıvrılmasında bir şey vardı. .. hayır, bunu dile getiremiyordu.

"Nerede tanıştınız siz?" Molin'in sesinde hafif alaycı bir ton vardı. Mellberg kaşlarını çatarak baktı ona. Onu eğlence konusu yapmayacaklarını umuyordu. Ya da Rose-Marie'yi.

"Ambar partisinde. Mundekal'da." Rose-Marie'nin gözleri parladı. "Bertil de, ben de hiç istemediğimiz halde oraya arkadaşlarımız tarafından sürüklenmiştik. Ama bazen kader insanı alıp doğru yola götürür." Mellberg'e gülümsedi ve

adam kendini mutluluktan alev alev yanarken buldu. Rose-Marie'de o akşam özel bir şeyler olduğunu hissetmişti.

Garson kız siparişlerini almak için masalarına geldi. "Bugün bendensiniz!" Mellberg böyle derken buldu kendini şaşkınlıkla. Bir an pişman oldu, ama Rose-Marie'nin hayranlık dolu bakışları karşısında doğru bir şey yaptığını anladı. Hayatında belki de ilk kez paranın gerçek değerini anladı. Güzel bir kadının gözlerinde gördüğü hayranlıkla kıyaslanınca birkaç kronun ne anlamı olabilirdi ki? Hedström ile Molin ona şaşkın şaşkın bakınca suratını astı. "Bana bakın, fikrimi değiştirmeden, verin siparişinizi."

Hâlâ şok halinde olan Patrik kekeledi: "Ben dilbalığı alacağım." Aynı şekilde afallamış olan Molin de başını sallayarak aynı şeyi istediğini belirtti.

"Ben kıymalı patates alacağım" dedi Mellberg, sonra Rose-Marie'ye baktı. "Peki ya sen canım? Hanımefendi bugün ne yemek ister acaba?" Mellberg, Hedström'ün suyu yutarken nefessiz kalıp öksürdüğünü duydu. Ona ayıplayarak baktı ve nasıl davranmaları gerektiğini bilmeyen iki yetişkinle birlikte olmanın utanç verici olduğunu düşündü. Günümüzün gençlerinin yetişme tarzlarında kesinlikle eksik bir şeyler vardı.

"Ben de domuz fileto istiyorum, lütfen" dedi Rose-Marie peçetesini açıp kucığına koyarken.

"Munkedal'da mı yaşıyorsunuz?" diye sordu Martin kibarca, kadının bardağına su koyarken.

"Şu anda Dingle'da yaşıyorum" diyen Rose-Marie suyundan bir yudum aldıktan sonra devam etti: "Erken emekli olma teklifi aldım, hayır diyemedim, sonra da aileme daha yakın bir yere taşınmaya karar verdim. Uzun süre doğu kıyısında yaşadım, yani nereye kök salacağıma karar vermeden önce bölgeyi tam olarak hissetmek istiyorum. Bir kez yerleşirsem ölünceye dek ayrılmam."

Rose-Marie kahkaha atınca Mellberg'in kalbi duracak gi-

bi oldu. Kadın bunu hissetmiş gibi gözlerini yavaşça indirerek devam etti: “Bakalım neler olacak. Her şey tanıştığımız insanlara bağlıdır.” Gözlerini yukarı kaldırdınca Mellberg’in bakışlarıyla karşılaştı. Mellberg hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtı, ama o sırada garson kız yiyeceklerle geldi. Rose-Marie de Patrik’e dönerek, “Bu korkunç cinayet sizi nasıl etkiledi?” diye sordu. “Bertil’in anlattıklarına bakılırsa korkunç bir şey olmalı.”

Patrik balık, patates, sos ve sebzeleri dengeli bir şekilde çatala yerleştirdikten sonra, ağzına götürdü. “Evet, ‘korkunç’ çok doğru bir sözcük” dedi çiğnemeyi bitirince. “Bu medya sirkisi varken bizim için hiç kolay olmuyor.” Pencereden şehir kulübüne doğru baktı.

“Evet, insanların oturup böyle çöplerle eğlenmesini anlamıyorum.” Rose-Marie başını salladı. “Özellikle de böyle trajik bir olaydan sonra. İnsanlar akbaba gibi!”

“Çok doğru” dedi Martin ciddiyetle. “Bence sorun, insanların televizyondakileri gerçek saymaması. Başka bir açıklama bulamıyorum. Yoksa nasıl olup da böyle bir trajediden haz alabilirler?”

“Cinayeti katılımcılardan biri işlemiş olabilir mi sizce?” Rose-Marie gizli bir şey söylüyormuş sesini gibi alçalttı. Patrik patronuna bir bakış attı. Soruşturmanın ayrıntılarını sivilere anlatırken pek rahat hissetmiyordu kendini. Ama Mellberg sessiz kaldı.

“Her ihtimali değerlendiriyoruz” dedi Patrik dikkatle. “Henüz kesin bir şey yok.” Konuyu değiştirmeye karar verdi.

Bir süre sessizce yemek yediler. Yemek iyiydi, ama tuhaf dörtlü ortak bir konu bulmakta zorlanıyordu. Aniden sessizliği bir telefon zili bozdu. Patrik cep telefonunu çıkardı, ardından ayağa kalkıp hole doğru ilerledi hızla. Patronunu rahatsız etmek istemiyordu. Birkaç dakika sonra geri geldi. Oturmadan önce Mellberg’e döndü.

“Pedersen aradı. Lillemor Persson’un otopsi raporu hazır-
mış. Yeni ipuçları bulmuş olabiliriz.” Sıkıntılı bir yüz ifadesi
vardı.

Hanna evdeki sessizliğin tadını çıkarıyordu. Arabayla eve
gidip öğle yemeği yemeye karar vermişti; yol birkaç dakika
sürmüştü. Karakoldaki birkaç zorlu günün ardından, çalan
telefonlardan uzak kalıp dinlenebilmek hoştu. Evinde sadece
uzaktan gelen trafik uğultusu duyuluyordu.

Mutfak masasının başına oturdu ve mikrodalgada birkaç
dakika ısıttığı yemeği üfleyerek soğutmaya çalıştı. Dün ak-
şamdan kalan soslu biftekti, tadının ertesi gün daha iyi oldu-
ğuna inandığı bir yemek. Evde yalnız olmak güzeldi. Lars’ı
çok seviyordu, ama o evdeyken hep bir gerilim oluyordu, ha-
vada o dile getirilmeyen kaygı oluyordu. Bunun kendisini çok
yordüğunu fark etmişti.

İlişkilerinin asla değiştiremeyecekleri bir şeyin etkisinde
olduğunu biliyordu. Geçmiş, hayatlarındaki her şeyi emen ısı-
lak, ağır bir battaniye gibiydi. Bazen Lars’a, o battaniyeyi be-
raber kaldırmaya çalışmaları gerektiğini söylerdi, içeri biraz
hava, biraz ışık almak için. Ama Lars karanlık ve rutubetli
yerlerden başka bir yerde yaşamayı bilmiyordu. En azından
tanıdık bir verdi orası.

Hanna sık sık başka bir şeye özlem duyardı. İçine düştükleri
bu sefil kısırdöngüden başka bir şeye. Son yıllarda, bir çocukla-
rı olsa geçmişin silinebileceğini düşünmeye başlamıştı. Karan-
lığı aydınlatıp ağırlığı kaldırarak tekrar nefes almalarını sağ-
layacak bir çocuk. Ama Lars reddetmişti. Konuyu tartışmıyor-
du bile. “İşim var” diyordu, Hanna’nın da işi vardı; bu yeterdi.
Ama Hanna yetmediğini biliyordu. Bir şey hep eksikti. Asla
bitmeyecekti. Bir çocuk bütün bunları durdurabilirdi. Cesareti
kırlmış bir halde çatalını tabağa bıraktı. İştahı kaçmıştı.

“Nasıl gidiyor?” Simon fırının köşesindeki masada, karşısında oturan Mehmet’e kaygıyla baktı. Çok çalışıyorlardı ve kısa bir ara vermişlerdi. Ama bu da Uffe’nin dükkândaki siparişlere bakması demekti, o yüzden Simon huzursuzca o tarafa bakıyordu.

“Beş dakika içinde etrafı yıkacağını sanmam” dedi Mehmet gülerek.

Simon da rahatlayarak güldü. “Ne yazık ki işime yapılan ‘katkı’ konusunda bütün hayallerim yıkıldı” dedi. “Ekibin görevlendirilmesi yapılırken kesinlikle kısa çöpü çekmiş olmayıym.” Bir yudum kahve içti.

“Olabilir. Ama beni de aldın!” dedi Mehmet kocaman sırıtarak. “Yani Uffe’yle ben ortalama bir işçi ederiz.”

“Evet, o da doğru. Seni de aldım!” dedi Simon gülerek. Sonra ciddileşti ve Mehmet’e uzun uzun baktı, ama Mehmet bakışlarını kaçırmayı yeğledi. O bakışta o kadar çok soru ve dile getirilmemiş söz vardı ki o anda bunlarla uğraşamazdı. Belki başka bir gün...

“Soruma yanıt vermedin. Nasıl gidiyor?” diye ısrar etti Simon.

Mehmet’in elleri kasıldı. Soruyu geçiştirmeye çabaladı. “Bende bir sorun yok. Kızı çok iyi tanı mıyordum. Ama her şey altüst olmuş durumda. En azından televizyoncular mutlu. Reyting rekorları kırıyorlar.”

“Evet, ikinizi her gün dükkânda yeterince görüyorum, o yüzden oturup da bir bölüm bile izlemedim.” Simon’un bakışlarındaki yoğunluk hafifletmişti. Mehmet rahatladı. Taze pişirilmiş kurabiyeden bir ısırık aldı, ılık tarçının ve aromasının tadını çıkardı.

“Polis sorgusu nasıldı?” diye soran Simon da bir kurabiye almak için uzandı ve üçte birini ısırdı.

“Çok kötü değildi.” Mehmet bu konuyu Simon’la rahatça konuşamıyordu. Orada oturmanın kendisi için ne kadar al-

çaltıcı olduğunu, soruların nasıl üzerine yağdığını, verdiği yanıtların hiç de tatmin edici olmadığını anlatmak istemiyordu. “Kibar davrandılar. Bizden gerçekten şüphelendiklerini sanmıyorum.” Simon’dan kaçırdı gözlerini. Gözünün önünden görüntüler geçiyordu, ama hemen bir kenara bıraktı onları. Hatırlamak istemiyordu.

“Hepinizin konuştuğu o psikolog, bir işe yarıyor mu?” Simon uzanıp bir kurabiye daha aldı Mehmet’in yanıtı beklerken.

“Lars iyi biri. Onunla konuşmak iyi oluyor.”

“Uffe durumu nasıl karşılıyor?” Simon, eline bir baget almış, gitar gibi çalan Uffe’yi işaret etti başıyla.

Mehmet kendini tutamayıp güldü. “Sence? Uffe her zamanki gibi. Çok daha kötü de olabilirdi. Lars’la her konuyu konuşamasa da, fena gitmiyor bence.”

Fırına yaşlı bir kadın girdi. Mehmet onun Uffe’nin çılgın dansından ürktüğünü gördü. “Müşterileri kurtarma vakti.”

Simon bakışlarını Mehmet’in baktığı yere çevirdi ve hemen ayağa kalktı.

“Haklısın, eğer kurtarmazsak Bayan Hjertén kalp krizi geçirecek.”

İçeri girerken, Simon’un eli Mehmet’in eline çarptı. Mehmet yanmış gibi hemen çekti elini.

“Erica, bu öğleden sonra Göteborg’a gitmem lazım, akşam biraz gecikeceğim. Sekiz gibi gelirim.”

Patrik Erica’nın yanıtını dinlerken, arkadan Maja’nın mırıldandığını duydu. Bir anda büyük bir ev özlemi duydu. Her şeye canın cehenneme diyerek eve gitmek, kendini yere atıp kızıyla oynamak için her şeyini verirdi. Son aylarda Emma ve Adrian’la çok yakınlaşmışlardı, onlarla da vakit geçirmeyi özlemişti. Erica’nın düğünden önce ciddi bir bakıma girmek zorunda kalması yüzünden de suçlu hissediyordu kendini, ama başka bir seçeneği yoktu. Soruşturma en yoğun aşı-

masındaydı ve başka hiçbir şeye vakti yoktu.

Erica'nın bu kadar anlayışlı olması ne büyük bir talih, diye düşündü arabaya binerken. Önce Martin'den onunla birlikte gelmesini istemeyi düşündü, ama Pedersen'i görmek için iki kişiye gerek yoktu. Martin de eve, Pia'nın yanına erken dönmeyi hak ediyordu. O da çok çalışıyordu son zamanlarda. Tam Patrik vites değiştirip gaza basmak üzereyken, telefon tekrar çaldı. "Hedström" diyerek açtı, bir muhabirin soru yağmuruyla karşılaşmayı beklediği için biraz sinirliydi. Karşıdakinin kim olduğunu duyunca sabırsız ses tonundan pişman oldu.

"Merhaba Kerstin" dedi motoru kapatarak. Bir hafta boyunca belli belirsiz hissettiği suçluluk duygusu, tam şiddetiyle çullanmıştı üzerine. Marit'in ölüm soruşturmasını Lillemor'un davasıyla ilgilendiği için ihmal etmişti. Bunu bilinçli bir şekilde yapmamıştı, ama Lillemor'un ölümünden sonra medya baskısı çok büyük olmuştu. Kerstin'in söylediklerini yüzünü ekşiterek dinledi ve sonra "Biz..." dedi, "pek bir ilerleme sağlayamadık ne yazık ki."

"Son zamanlarda biraz meşguldünüz, anlıyorum."

"Emin olun ki Marit'in ölümünü soruşturmaktan vazgeçmedik." Tekrar yüzünü ekşitti, yalan söylemek zorunda kalmaktan rahatsız olmuştu. Ama tek yapabileceği, kaybolan zamanı telafi etmeye çalışmaktı. Telefonu kapadıktan sonra bir an için düşünceli düşünceli oturdu. Sonra başka bir numarayı aradı ve biriyle beş dakika konuştu. Rahatladıktan sonra, Göteborg'a doğru yola çıktı.

İki saat sonra adli tıp merkezine varmıştı. Çok geçmeden Pedersen'in çalışma odasına giden yolu buldu ve kapıyı çaldı. Genellikle faksla ya da telefonla iletişim kurarlardı, ama bu kez Pedersen otopsiyi yüz yüze tartışmak için ısrar etmişti. Patrik medyadan gelen baskı yüzünden yüksek mevkidekilerin denetimi sıkıya aldıklarını düşündü.

“Merhaba, uzun zaman oldu” dedi Pedersen. Ayağa kalkıp Patrik’in elini sıktı.

Pedersen gülümsedi. İriyarı ve uzun boyluydu, ama mesleki sertliğiyle tezat oluşturan kibar bir yapısı vardı. Gözlük çerçevesi sürekli burnunun ucundan kayıyor, hafifçe kırılmış saçları da hep dağınık duruyordu. Görünümü dalgın ve pasaklı olduğunu düşündürebilirdi. Ama gerçek hiç de öyle değildi. Masasındaki belgeler düzgün yığınlar halinde duruyordu; dosya ve evrak kutuları özenle raflara kaldırılmıştı. Pedersen ayrıntılar konusunda çok titizdi. Şimdi de eline bir evrak almış, konuşmadan önce onları inceliyordu.

“Kız boğulmuş, buna şüphe yok. Dil kemiğinde ve tiroit kırıkdağının üst boynuzunda kırıklar var. Ama ip izi yok boynunda, sadece boynunun iki yanında ezikler var, bunlar da elle boğulmanın sonucu olabilir.” Patrik’in önüne büyük bir fotoğraf bırakarak bahsettiği ezikleri gösterdi.

“Yani birinin onu elleriyle boğduğunu söylüyorsun.”

“Evet” dedi Pedersen. Sonu otopsi masası olan kurbanlara büyük yakınlık duyardı, ama bunu pek belli etmezdi. “Boğulmanın bir belirtisi de, kurbanın göz damarlarında kanamaların görülmesidir.”

“Birini bu şekilde boğmak için çok büyük güç harcamak gerekir mi?” Patrik gözlerini Lillemor’un fotoğrafından, onun solgun ve hafifçe mavimsi yüzünden ayıramıyordu.

“Hem de tahmin edilemeyecek kadar çok. Birini boğmak epey uzun sürer ve boğan kişinin gırtlığa güçlü, sürekli bir basınç uygulaması gerekir. Ama bu kez...” derken öksürdü ve devam etmeden önce bir an için başını çevirdi. “... Bu olayda saldırgan kendisi için işi kolaylaştırmış.”

“Ne demek istiyorsun?” Patrik merakla öne doğru eğildi. Pedersen aradığı yeri buluncaya dek sayfaları karıştırdı.

“İşte... Kanında uyuşturucu izi bulduk. Anlaşılan önce uyuyakalmış, sonra da boğulmuş.”

“Kahretsin” dedi Patrik, Lillemor’un fotoğraflarına tekrar bakarken. “Uyuşturucunun nasıl kullanıldığı belli mi? Yani bir şeyle karıştırılmış mı, karıştırılmamış mı?”

Pedersen başını salladı. “Midesindekiler tam bir şeytan kokteyliydi. Ne içtiği konusunda en ufak fikrim yok, ama alkol kokusu yoğundu. Ölüm sırasında kız aşırı alkollüymüş.”

“Evet, o gece partide sarhoş olduğunu duyduk. İçkilerinden birine uyuşturucu katılmış olabilir mi?”

Pedersen, “Kesin bir şey söylemek imkânsız” diye ellerini iki yana açtı.

“Tamam, yani uyuyakaldı, sonra da boğuldu. Bu kadarını biliyoruz. Başka bir şey var mı?”

Pedersen evraka bir daha baktı. “Evet, başka yaralar da var. Bedenine darbe yemiş, bir yanağının kas dokusunda da yırtılmaya bağlı kanama var, sanki çok sert bir tokat yemiş gibi.”

“Bu da o akşam olanlarla örtüşüyor” dedi Patrik sıkıntıyla.

“Ayrıca bileklerinde derin kesikler var. Çok ağır bir kanamaya yol açmış olmalı.”

“Kesikler mi?” dedi Patrik. Çöp kamyonunda gördüğü zaman bunu fark etmemişti. Ama fazla da incelememişti zaten. Cesede bir bakmış, sonra da hemen başını çevirmişti. Bu bilgi muhakkak önemliydi.

“Kesikler hakkında ne söyleyebilirsin?”

“Fazla bir şey söyleyemem.” Pedersen saçını düzeltti ve Patrik bir an, aynada kendini görmüş gibi oldu. “Yaralar kendi kendine açılmayacağına inandığım yerlerde. Bugünlerde kendini kesmek, özellikle de genç kızlar arasında çok popüler aslında.”

Patrik’in gözünün önüne görüşme odasındaki Jonna geldi, kolları bileklerinden dirseklerine kadar kesik kesikti. Bir fikir şekillenmeye başladı kafasında. Ama bu fikrin biraz daha beklemesi lazımdı.

“Peki, ölüm vaktini söyleyebilir misin?” diye sordu Patrik

“Cesedin bulunduğu sıradaki sıcaklığı, gece yarısından sonra öldüğünü gösteriyor. Profesyonel görüşüme göre, yaklaşık üç ila dörtte.”

“Tamam” dedi Patrik düşünceli bir tavırla. Not almaya zahmet etmedi. Çıkmadan önce otopsinin bir kopyasını alacağını biliyordu.

“Başka bir şey var mı?” Sesinin umut dolu çıktığını işitti. Bir haftadır soruşturmayı ilerletecek bir çıkış bulamadan, karanlıkta el yordamıyla geziniyorlardı. En küçük ipucunu bile kaçırmak istemiyordu.

“Elinde bazı ilginç tüyler bulduk. Sanırım saldırgan her kanıtı yok etmek için soyunmuş, ama kurbanın ölürken bir şeylere tutunacağını tahmin edememiş herhalde.”

“Yani onlar çöp kutusundan gelmiş olamaz mı?”

“Hayır, öyle görünmüyor.”

“Yani?” Patrik sabırsızlığın bedeninden taşıdığını hissetti. Pedersen’e bakınca işe yarar bir şey bulmuş olduklarını anladı. “Ne tür tüyler bunlar?”

“Aslında ‘tüy’ benim açımdan biraz yetersiz bir sözcük. Bu bir köpek tüyü. Tam olarak İspanyol tazısı. Bütün bu bilgiler Ulusal Suç Laboratuvarı’ndan geliyor.” Raporu Patrik’in önüne bıraktı.

Evrak neyse ki Lillemor’un fotoğrafını örttü.

“Bu tüyü belli bir köpeklerle eşleştirmek mümkün mü?”

“Hem evet hem hayır” dedi Pedersen başını üzüntüyle sallayarak. “Köpek DNA’sı, tıpkı insan DNA’sı gibi özel ve sap-
tanabilir. Ama insanlarda olduğu gibi, DNA’yı ayrıştırabil-
mek için folikül olmalı. Köpekler tüy dökünce folikül olmuyor
genellikle. Bu örnekte de folikül yoktu. Diğer yandan, İspan-
yol tazısı çok nadir görülen bir türdür. Büyük olasılıkla bü-
tün İsveç’te sadece iki yüz tane ya vardır ya yoktur.”

Patrik ona şaşkınlıkla baktı. “Bütün bunları nereden biliyorsun?”

Pedersen güldü. “Televizyonda *CSI* başladığından beri, şöhretimiz aniden arttı. Herkes her şeyi bildiğini sanıyor! Ama ne yazık ki hayal kırıklığına uğratacağım seni. Kayın-pederim bir İspanyol tazısına sahip olan o iki yüz kişiden biri. Ne zaman görüşsek o kahrolası köpek hakkında bir şeyler öğrenirim.”

“Şimdi anladım. Eski karımın babası da öyleydi, ama onun ilgi alanı arabalardı.”

“Evet, kayınpederler bir şeyleri saplantı haline getirebiliyorlar, ama sanırım herkes öyle.” Pedersen güldü ama hemen ciddileşti. “Bulunan köpek tüyleri hakkında bir sorun olursa doğruca Ulusal Suç Laboratuvarı’na sorman lazım. Benim de tek bildiğim raporda yazan şeyler, sana bir kopyasını vereyim.”

“Harika” dedi Patrik. “Bir sorum daha olacak. Yani Lille-mor vakasında cinsel saldırı işareti yok muydu?”

Pedersen başını salladı. “Böyle bir belirti yoktu. Cinayetin cinsel arka planı yok demek değil bu, ama tecavüzü gösteren bir kanıt da yok.”

“Yardımanın için teşekkürler” dedi Patrik, sandalyesinden kalkarken.

“Diğer vaka nasıl gidiyor?” diye sordu Pedersen aniden. Patrik hemen sandalyesine çöktü. Yüzünde suçluluk duygusu belirmişti.

“Ne yazık ki oldukça ihmal edildi” dedi üzüntüyle. “Televizyon, gazeteler ve ikide bir arayıp Lille-mor cinayetini soran amirler yüzünden o dava biraz geri plana atıldı. Ama bu durum değişecek.”

“Neyse, onu kim öldürdüyse polisin hemen yakalaması lazım. Hiç öyle bir şey görmemiştim. Çok soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayet.”

“Evet, haklısın” dedi Patrik. Birkaç saat önce konuştuğu Kerstin geldi aklına. Ne kadar cansız ve umutsuz geliyordu sesi. Marit’in ölümüyle ilgili soruşturmayı ihmal ettiği için

kendini affetmeyecekti. “Bugün birkaç yanıt bulmayı umut ediyorum.” Ayağa kalktı, Pedersen’in uzattığı evrak yığınına aldı, elini sıkarak teşekkür etti.

Arabasına dönünce, birkaç yanıt daha almayı umut ettiği yere yöneldi. Ya da en azından soracak yeni sorular bulacaktı.

“Pedersen’den işe yarar bir şey çıkarabildin mi?” diye sordu Martin telefonda. Patrik, Pedersen’in söylediklerini hızla sıralarken Martin notlar alıyordu.

“Köpek tüyüyle ilgili kısım ilginçmiş gerçekten. Buradan bir şeyler çıkarabiliriz.” Dinlemeye devam etti.

“Kesikler mi? Evet, kimi kastettiğini anlıyorum.”

“Bir görüşme daha mı? Tamam, elbette. Hanna’yı da alırım. Sorun değil.”

Birbirlerine “Hoşça kal” dedikten sonra Martin telefonu kapatıp bir süre sessizce durdu. Sonra ayağa kalkıp Hanna’yı bulmaya gitti.

Tam yarım saat sonra görüşme odasındaydılar, Jonna da karşılarındaydı. Onu bulmak için çok uzağa gitmeleri gerekmemişti. Hedemyr’deki işindeydi, karakolun hemen karşısındaki sokakta.

“Peki, Jonna. Son görüştüğümüzde cuma akşamından bahsetmiştin. Ekleme istediğin bir şey var mı?” Martin gözüyle Hanna’nın Jonna’yı şahin gibi izlediğini görebiliyordu. O kadar dikkatli bakıyordu ki Martin bile bütün günahlarını bir çırpıda ortaya dökebilirdi. Jonna’da da da aynı etkiyi yaratmasını umut etti. Ama Jonna bakışlarını kaçırdı, ayaklarına bakarak bir şeyler mırıldanmakla yetindi.

“Ne dedin Jonna? Sesini yükseltmen lazım, yoksa ne söylediğini duyamayız!” dedi Hanna ısrarla. Martin onun sesindeki keskinliğin, Jonna’yı başını kaldırmaya zorladığını gördü. Hanna’nın taleplerine karşı gelmek imkânsızdı.

Jonna, “Bildğim her şeyi anlatmıştım” dedi yavaşça.

“Anlattığına inanmıyorum.” Hanna’nın sesi, Jonna’nın kollarında kullandığı jiletler gibi kesti havayı. “Bence sen bildiklerinin sadece bir kısmını anlattın!”

“Neden bahsettiğinizi anlamıyorum.” Gerginleşen Jonna gergin bir tavırla kazağının kollarını çekiştiriyordu. Martin kazağın altındaki yaraları görüp ürperdi. Hiçbir şey anlamıyordu bundan. İnsan kendini bile isteye nasıl böyle yaralardı?

“Bize yalan söylemeyi bırak!” diye Hanna öyle sert bir sesle konuştu ki, Martin bile irkildi. Kahretsin, sağlam kadındı.

Hanna bu kez alçak, ama buyurgan bir sesle devam etti: “Yalan söylediğini biliyoruz, Jonna. Yalan söylediğinin kanıtı var elimizde. Şimdi bize tam olarak ne olduğunu anlat.”

Jonna’nın yüzünden bir kararsızlık bulutu geçti. İri, örgülü kazağını durmaksızın çekiştiriyordu artık. Bir süre durakladıktan sonra, “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum” dedi.

Hanna masaya vurdu. “Boş boş konuşmayı bırak! Onu kestiğini biliyoruz.”

Jonna’nın gözleri kaygıyla Martin’inkilerle buluştu. Martin daha sakın bir sesle, “Jonna” dedi, “eğer daha fazla bir şey biliyorsan, duymak istiyoruz. Er ya da geç gerçek ortaya çıkacak, bize bir açıklama yapabilirsen senin için çok daha iyi olur.”

“Ama ben...” Jonna gergin bir tavırla Martin’e baktı, ama sonra omuzları çöktü. “Evet, onu jiletle kestim” dedi hafif bir sesle. “Tartıştığımız sırada, kaçıp gitmeden önce.”

“Neden yaptın bunu?” diye sordu Martin sakın sakın.

“Ben... Ben... gerçekten bilmiyorum. Delirmiş gibiydim. Benim hakkımda saçma sapan bir sürü şey söylüyordu, kendimi kesmem hakkında... Ben de bunun nasıl bir his olduğunu öğrensin istedim.”

Bakışlarını Martin’den Hanna’ya çevirdi.

“Anlamıyorum... Yani genellikle böyle delirmem, ama biraz içmiştim ve...” Konuşmayı kesip masaya baktı. İyice içine

kapanmıştı. Martin ona sarılmamak için kendini zor tutuyordu. Ama bunun bir cinayet soruşturması olduğunu kendine hatırlattı. Dönüp Hanna'ya baktı. Kadının yüzü katıydı, kıza hiç yakınlık duymuyor gibiydi.

“Sonra ne oldu?” diye sordu sertçe.

Jonna yanıt verirken gözlerini masadan ayırmadı. “O sırada siz geldiniz. Barbie'yle ve diğerleriyle konuştunuz.” Bakışlarını yukarı çevirerek Hanna'ya baktı.

Martin meslektaşına döndü. “Sen kanamayı gördün mü?”

Hanna bir an düşündü, ama sonra yavaşça başını salladı. “Hayır, görmedim. Etraf karanlıktı, kız da kollarını kavuşturmuştu, o yüzden görmek zordu. Sonra da kaçıp gitti.”

“Bize anlatmadığın başka bir şey var mı?” Martin'in ses tonu kibardı. Jonna buna şükran dolu bir bakışla karşılık verdi. “Hayır, yok. Yemin ederim.” Başını sertçe sallayınca uzun saçları yüzüne döküldü. Saçını düzeltmek için elini kaldırınca kolundaki bütün kesikler görüldü. Martin'in nefesi kesildi. Yüce Tanrım, canı ne çok yanmış olmalıydı. Martin bir yara bandını çıkarırken zorlanıyordu, kendini kesmeyi düşünemezdi bile.

Hanna'ya soran gözlerle baktı, kadın başını sallayınca belgeleri topladı.

“Seninle tekrar konuşmak isteyebiliriz Jonna. Bir cinayet soruşturmasında bilgi saklamak hiç de iyi bir şey değildir. Bir şey hatırlar ya da öğrenirsen bize bildireceğine inanıyorum.”

Kız hafifçe başını salladı. “Gidebilir miyim artık?”

“Evet, gidebilirsin” dedi Martin. “Yolu göstereyim.”

Martin görüşme odasından çıkarken dönüp Hanna'ya baktı, masada oturmuş teybi geri sarıyordu. Suratı asıktı.

Borås'ta yönünü bulmak için Patrik biraz dolanmak zorunda kaldı. Karakola nasıl gideceğini anlatmışlardı, ama Borås'a gelince her şey birbirine karışmıştı. Sonunda bölge

sakinlerinden biraz yardım alarak karakolu bulup arabayı park etmeyi başardı. Birkaç dakika geçmeden Müfettiş Jan Gradenius geldi ve onu çalışma odasına götürdü. Patrik bir fincan kahveyi memnuniyetle kabul ettikten sonra, misafir koltuklarından birine oturdu. Müfettiş de masasının başına geçerek merakla baktı ona.

“Evet” dedi Patrik kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, “Tanumshede’de çok tuhaf bir vakayla karşılaştık.”

“O *reality show* kızının öldürülmesinden mi bahsediyorsunuz?”

“Hayır” dedi Patrik. “Lillemor Persson cinayetinden bir hafta önce bir araba kazası haberi almıştık. Bir kadının arabası yoldan çıkmış, dik bir bayırdan inerek bir ağaca çarpmıştı. Önce ölümle sonuçlanan bir araba kazası zannettik, kadının aşırı alkollü olması da bunu destekliyordu.”

“Ama aslında öyle değil miymiş?” Müfettiş Gradenius merakla öne eğildi. *Altmış yaşlarında olmalı*, diye tahmin etti Patrik. Uzun boylu, atletik yapılydı ve kıvrılmış gür saçları vardı, ama herhalde sarışındı. Patrik kendisinin seyrelen saçlarını Gradenius’un gür saçlarıyla kıyaslayınca ister istemez kıskandı. Gidişata bakılırsa, o yaşa vardığında Gradenius’tan çok Mellberg’e benzeyeceğini fark etti. İçini çekti, kahvesinden bir yudum daha aldı ve sonra müfettişin sorusunu yanıtladı.

“Hayır. Bir terslik olduğu şuradan belliydi: Kurbanı tanıyan herkes onun ağzına bir damla bile içki koymadığına yemin ediyordu.” Gradenius’un kaşlarının kalktığını gördü, ama anlatmaya devam etti. Bu arada müfettiş bir sonuca varabilirdi.

“Kesinlikle bir uyarıydı bu. Otopside de bazı tuhafıklar göze çarptı... Sonuçta kurbanın cinayete kurban gittiği kanatine vardık.” Patrik gerçek bir trajediyi anlatırken polis dilinin ne kadar kuru ve kişiliksiz hale geldiğini fark ediyordu.

Ama ikisinin de hem bildiği hem de ayrıntılarını anladıkları bir dildi bu.

“Peki otopside ne çıktı?” diye sordu Gradenius gözlerini Patrik’ten ayırmadan. Yanıtı zaten biliyormuş gibiydi.

“Kurbanın kanında 250 promil alkol olduğu ortaya çıktı, ama alkolün büyük kısmı ciğerlerindeydi. Ayrıca ağzının çevresinde ve gırtlığında yaralar vardı, ayrıca ağzında koli bandı izlerine rastlandı. El ve ayak bileklerinde de izler vardı, yani kurban bir şekilde bağlanmış olmalı.”

“Anlattığınız her şey bana tanıdık geliyor” dedi Gradenius masasında duran bir dosyayı alarak. “Peki, beni nasıl buldunuz?”

Patrik güldü. “Meslektaşlarımdan birine göre, iflah olmaz bir belgeci olmam sayesinde. Birkaç yıl önce Halmstad’daki bir konferansta beraberdik. Orada verilen görevlerden biri de her gruba çözülmemiş bir vaka sunumu yapmaktı. Sizin sunumunuz bana bu vakayı hatırlattı. Notlarımı saklamıştım, o yüzden sizi aramadan önce yanılıp yanılmadığımı kontrol edebildim.”

“Hiç fena değilmiş doğrusu. Hatırlamanız etkiledi beni. İkimiz için de büyük talih. Bu dosya beni yıllarca uğraştırdı, ama soruşturma bir türlü sonuçlanamadı. Elimizdeki bilgiyi size vermekten mutluluk duyarım, belki karşılık olarak ben de sizden bir şeyler öğrenirim.”

Patrik başıyla onaylayarak Gradenius’un ona uzattığı evrakı aldı.

“Bunları götürebilir miyim?”

“Elbette, bunlar kopya. Bilgileri beraber gözden geçirelim mi, ne dersiniz?”

“Önce kendi başıma incelemeyi yeğlerim. Sonra telefon ederim size; eminim bir sürü sorum olacaktır. Size de hemen yarın, bizdeki malzemenin ulaştırılmasını sağlayacağım.”

“Çok iyi olur” dedi Gradenius ayağa kalkarak. “Bu davayı

çözmek harika olurdu. Kurbanın annesi altüst oldu, hâlâ da kendine gelememişti. Sık sık telefon ediyor bana. Ona bir şeyler söyleyebilirsem çok sevineceğim.”

“Elimizden geleni yapacağız” dedi Patrik meslektaşıyla el sıkışırken. Dosyayı göğsüne bastırarak çıkışa doğru yöneldi. Ofisine dönüp dosyayı okumak için sabırsızlanıyordu. Bunun bir dönüm noktası olacağını hissediyordu. Öyle olmalıydı.

Lars kendini divana atarak ayaklarını sehpa dayadı. Son zamanlarda çok yoruluyordu. Parmağını kıpırdatamayacak kadar yorgundu ve yorgunluğu geçecek gibi görünmüyordu. Baş ağrıları da sıklaşmıştı; biri diğerini tetikliyordu sanki. Dikkatle ovdu şakaklarını, ağrı biraz hafifledi. Hanna'nın parmaklarını kendi parmaklarının üstünde hissedince, ellerini kucağına koydu, arkaya yaslandı ve gözlerini kapattı. Kadının parmakları şakaklarına masaj yapmaya devam etti. Ovulacak doğru yeri biliyordu. Çok pratik yapmıştı son zamanlarda.

“Nasılsın?” diye sordu parmaklarını hafifçe ileri geri hareket ettirirken.

“İyiym” diyen Lars, kadının sesindeki kaygının içine sızıp davetsiz bir uyaran gibi yerleştiğini fark etti. Onun kaygılanmasını istemiyordu. Onun kaygılanmasından nefret ediyordu. “İyiymiş gibi görünmüyorsun” dedi kadın alnını ovmaya devam ederken. Masaj çok iyi geliyordu, ama Hanna'nın dile getirmediği soruları yüzünden bir türlü rahatlayamıyordu Lars. Rahatsız olup Hanna'nın ellerini itti ve doğruldu.

“İyiym dedim. Sadece biraz yorgunum. Herhalde bahar yorgunluğu.”

“Bahar yorgunluğu” dedi Hanna hem buruk hem de alaycı bir gülüşle. “Şimdi de baharı mı suçluyorsun?” Divanın arkasında duruyordu.

“Evet, daha ne olsun? Belki de son zamanlarda hem kitap için hem de şehir kulübündeki aptalların aklını başına getir-

mek için deli gibi çalışmam da bunda etkili oluyordur.”

“Müşterilerinden ya da daha doğrusu hastalarından ne kadar güzel bahsediyorsun. Onlara da söylüyor musun aptal olduklarını? Terapiyi kolaylaştırmak için iyi bir yol olmalı.”

Sesi sertti ve kesinlikle Lars'ın canını acıtınaya kararlıydı. Onun neden böyle davrandığını anlayamıyordu Lars. Neden kendisini rahat bırakmıyordu? Uzaktan kumandaya uzanıp divanda arkasına yaslandı, sırtı Hanna'ya dönüktü. Bir süre kannelar arasında gezindikten sonra, *Riziko*'da karar kıldı ve yarışmacılarla bilgisini sınadı. Bütün doğru yanıtları biliyordu.

“Gerçekten bu kadar çok çalışmak zorunda mısın? Hele o şovda?” dedi kadın. Dile getirmediği her şey, aralarındaki havaya elektrik yüklüyordu.

“Biraz çalışmam lazım” dedi Lars onun susmasını dileyerek. Bazen kendisini anlamadığını düşünüyordu. Onun için yaptıklarını anlamadığını. Dönüp Hanna'ya baktı.

“Yapmam gerekeni yapıyorum Hanna. Her zamanki gibi. Biliyorsun bunu.”

Bir an için gözleri buluştu. Sonra Hanna dönüp gitti. Lars onun gidişini seyretti. Bir süre sonra ön kapının kapandığını işitti.

Riziko'da peş peşe sorular soruluyordu.

Hepsi de çok kolaydı.

“Peki ne düşünüyorsunuz şov hakkında?” Uffe kızlara birer bira açtı, kızlar biraları alırken kıkırdediler.

“Harika” dedi sarışın olanı.

“Evet, harika” diye tekrarladı esmer olanı.

Calle bu akşam hiç havasında değildi.

Uffe şehir kulübünün dışında takılan fıstıklardan ikisini içeri almıştı ve şimdi bütün cazibesini kullanıyordu. En azından becerebildiği kadarıyla. Fazla cazibeli değildi.

“En çok kimi beğeniyorsunuz yani?” Uffe kolunu sarışın

kıza dolayarak ona biraz daha sokuldu. “Beni değil mi?” Kızı çimdikleyip güldü, yanıt olarak heyecanlı bir gülücük aldı. Yüreklenerek devam etti: “Yani, aslında yarışma falan da yok ortada. Burada tek gerçek erkek benim.” Biradan bir yudum içtikten sonra şişeyle Calle’yi gösterdi.

“Mesela bu adam. Tipik Stureplan hergelelerinden biri, sizin gibi iki enfes fıstığa göre değil. Bunların tek bildiği babalarının kredi kartını tırtıklamak.” Kızlar yine kikirdedi, o da devam etti. “Ama bir de Mehmet var.” Yatağa uzanmış kitap okuyan Mehmet’i gösterdi. “Adam olmanın yanından yöresinden geçmiyor. Tam bir işçi iti. İşini bilen bir herif. Ama o da İsveç etinin en iyi et olduğu gerçeğinden kaçamıyor.” Kollarını iki yana açtı ve sonra elini sarışının kazağından içeri sokmaya çalıştı. Kız yapmaya çalıştığı şeyi anında fark etti ve onlara yönelmiş olan kameraya bir süre kaygıyla baktıktan sonra usulca itti elini. Uffe bir an suratını ekşitti, ama bu yenilgiyi kısa sürede atlattı. Kızların kameranın varlığını unutmaları biraz vakit alacaktı. Ama sonra uzak denizlere açılacaklardı. Şovda kalan bu birkaç hafta için hedefi çarşaf altında biraz –ya da mümkünse bol bol– oynamaktı. Kahretsin, bunu yaparak bir efsane olabilirdi. Adada çok yaklaşılmıştı buna, Jokkmokk’tan gelen o sakat fıstık biraz ayık olsaydı olacaktı.

“Kahretsin Uffe, biraz rahat bırak, olur mu?” Calle sinirinin arttığını hissediyordu.

“Ne demek rahat bırak?” Uffe tekrar sokmaya çalıştı elini, ama yine ilerleme sağlayamadı. “Buraya rahatlamaya gelmedik. Ben de senin gelmiş geçmiş en büyük parti aygırı olduğunu sanıyordum! Yoksa her yerde parti yaparsın da Stureplan’da mı olmuyor?”

Calle destek almak için Mehmet’e baktı, ama o da fantezi kitabına dalmış gibiydi. Calle bir kez daha bu pislikten ne kadar bunaldığını hissetti. Zaten neden seçmelere katıldığını bile bilmiyordu. *Survivor* haydi neyse, ama bu! Bu budalalar-

la aynı yere kapatılmak. Göstere göstere kulaklıklarını takıp yatağa uzandı, iPod'undan müzik dinlemeye başladı. Yüksek sesli müzik neyse ki Uffe'nin gevezeliklerini boğdu ve böylece düşüncelere daldı. Zamanda geriye gitmişti hızla. Önce en eski hatıralar. Çocukluğuna ait, silik ve titrek görüntüler, sanki *Super 8* filmi oynuyormuş gibi. Doğruca annesinin kollarına koşuyordu. Annesinin saçının kokusu, çimen ve yaz kokusuyla karışmış. Kendisini kucaklayan kolların arasındaki o emniyet hissi. Babasının gülüp onlara sevgi dolu gözlerle baktığını da görüyordu, ama hep bir yere gidiyordu, başka bir yere. Onların sarılmalarına katılacak vakti hiç yoktu. Ya da annesinin saçlarını koklamaya. Hâlâ çok güçlü bir şekilde hatırladığı o Timotej şampuanının kokusunu.

Sonra film ileri sardı, çok daha belirgin bir görüntüde durdu. Tam olarak odağa giren bir görüntü. Annesinin yatak odasının kapısını açınca karşısına çıkan ayaklarının görüntüsü. On dört yaşındaydı. Kollarına koştüğundan beri çok yıllar geçmişti. Çok şey olmuştu. Çok şey değişmişti.

Girmeden önce seslendiğini hatırlıyordu. Huzursuz olduğunu. Neden yanıt vermediğini sormuştu. Ama kapıyı açınca, ezici sessizliği ve bir şeylerin yolunda olmadığı hissini midesinde buz gibi hissetmişti. Uyuyormuş gibi görünüyordu kadın. Sırtüstü yatıyordu, küçükken upuzun gördüğü saçları şimdi kısacıktı. Yüzüne kazınmış yorgunluk ve keder izleri vardı. Bir an için uyuduğunu düşündü. Derin uykuda olduğunu. Sonra yatağın yanında, yerde duran boş hap kutusunu gördü. Haplar etkisini gösterince elinden düşmüştü; sonunda daha fazla dayanamadığı hayattan kaçıp gitmişti işte.

O günden beri babasıyla yan yana, sessiz bir düşmanlık içinde yaşamışlardı. Olup bitenler hakkında kimse bir şey söylememişti. Annesinin cenazesinden bir hafta sonra, babasının yeni kız arkadaşının eve taşınması hakkında bir şey konuşulmamıştı. Kimse annesinin intiharına yol açan ger-

çekle yüzleşmemiştir. Onun yerine, para konuşmuştu. Yıllar geçtikçe büyük bir borç haline gelmişti bu, hiç sonu gelmeyen bir vicdan borcu gibi. Calle parayı sessizce kabul etmişti, hatta talep etmişti. İkisi de bu ödemelerin sebebini biliyordu. O gün. Evde sessizliğin yankılandığı o gün. Seslenip de hiç yanıt alamadığı o gün.

Film geri sarıyordu tekrar. Gitgide hızlanarak Calle'yi çektii içine. Akıl gözüyle puslu, titrek görüntüleri gördü yine. Görüntülerde annesinin, kendisine açılmış kollarına koşuyordu.

“Saat dokuzda bir toplantı yapmamızı istiyorum. Mellberg’in odasında. Diğerlerine de söyler misin?”

“Yorgun görünüyorsun; dün gece parti mi yaptınız?” Annika gözlüğünün tepesinden baktı ona. Patrik gülümsedi, ama gülümsemesi yorgun gözlerine kadar varmadı.

“Keşke. Hayır, bütün gece oturup raporları ve belgeleri okudum. Bu yüzden toplantı yapmamız lazım.”

Odasına yürüyüp saatine baktı. Sekizi on geçiyordu. Ölesiye yorgundu; gözleri aşırı okumaktan ve yetersiz uykudan ağrıyordu. Ama düşüncelerini toplamak için elli dakikası vardı; sonra bulduklarını anlatması gerekiyordu.

Elli dakika çok hızlı geçti. Mellberg’in odasına girdiği zaman, bütün ekip oradaydı. Bu sabah karakola gelirken Mellberg’e telefonla kısa bir rapor vermişti, o yüzden amiri, Patrik’in neler söyleyeceğini az çok biliyordu. Diğerleri konunun ne olduğunu merak ediyor gibiydi.

“Son günlerde Lillemor Persson’un cinayet soruşturmasına çok yüklendik, bu arada Marit Kaspersen’in ölümüyle ilgili soruşturmayı unuttuk.” Patrik sunum tahtasının yanında duruyor, meslektaşlarına ciddi bir yüz ifadesiyle bakıyordu. Arkasında Mellberg’in masası vardı. Herkes oradaydı. Annika kalem kâğıt getirmiş, her zamanki gibi not alıyordu. Martin onun yanında oturmuştu, kızıl saçları dimdikti. Çilleri so-

luk cildinde parlıyordu ve Patrik'in neler söyleyeceğini merak ediyordu. Martin'in yanında Hanna oturuyordu; birlikte çalıştıkları son iki haftadır olduğu gibi sakin, dingin ve zinde görünüyordu. Patrik bir an için onun ekiple ne kadar kolay kaynaştığını düşündü. Sanki uzun zamandır buradaydı. Gösta her zamanki gibi sandalyesinde yayılmıştı. Pek büyük bir merak ışıltısı yoktu gözlerinde; sanki tümünden başka bir yerde olmak istiyormuş gibiydi. *Ama Gösta golf sahası dışında hep böyle görünür*, diye düşündü Patrik huzursuzca. Mellberg'se, iri gövdesiyle öne eğilmişti, Patrik'in sunumuna yakın ilgi gösterdiğini belli ediyordu. Patrik'in sözü nereye götüreceğini biliyordu; o bile Patrik'in ortaya çıkardığı bağlantıları göz ardı edememişti. Geriye sadece olguları dağıtmadan ortaya koymak kalmıştı, böylece soruşturmayı ilerletebilirlerdi.

"Bildığınız gibi, Marit'in ölümünü önce kaza sandık. Ama adli inceleme ve otopsi, durumun böyle olmadığını gösterdi. Kadın bağlanmıştı, ağzına ve gırtlığına bir şey tıkılmıştı. Sonra birisi içine bol miktarda alkol dökmüştü, ölümün sebebi de buydu. Sonra saldırgan ya da saldırganlar, cesedini arabasına koymuşlar ve çarpışmayı bir kaza gibi göstermeye çalışmışlardı. Bundan fazlasını bilmiyoruz. Daha fazla araştırmak için de çok çaba harcamamıştık, çünkü..." Patrik doğru sözcüğü aradı. "... Medya bağlantılı soruşturmamız bütün enerjimizi aldı. Bu yüzden de, bütün kaynaklarımızı çok talihsiz bir şekilde kullandık. Ama dökülen süt için ağlamanın yararı yok. Daha çok çabalayıp kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye çalışacağız."

"İpucu gibi bir şey vardı..." diyecek oldu Martin.

Patrik onun sözünü kesti. "Evet, olası bir bağlantı buldum ve dün soruşturdum." Dönüp Mellberg'in masasına bıraktığı evrak yığınına aldı.

"Dün Borås'a gidip Jan Gradenius adlı bir meslektaşımızla görüştüm. İki yıl önce Halmstad'daki bir konferansa katıl-

mıştık beraber. Orada kendisinin ilgilendiği bir vakanın ayrıntılarını anlatmıştı, kurbanın öldürüldüğünden şüpheleniyordu ama bunu kanıtlayacak yeterli kanıt yoktu. Vakayla ilgili bütün bilgiyi verdi ve...” Patrik etki yaratmak için duraksayarak küçük toplulukta gezdirdi gözlerini. “... Ve bu vaka Marit Kaspersen’in ölümüyle çarpıcı benzerlikler gösteriyor. O kurbanın bedeninde de, ciğerleri de dahil olmak üzere, bol miktarda alkol bulunmuştu. Üstelik kurban, akrabasının ifadesine göre, hiç alkol kullanmıyordu.”

“Aynı türden fiziksel kanıt var mıydı?” diye sordu kaşlarını çatan Hanna. “Ağzın çevresinde ezikler, koli bandı kalıntısı?”

Patrik, biraz hayal kırıklığıyla başını kaşıdı.

“Ne yazık ki o bilgidен yoksunuz. Bu kurbanın, yani otuz bir yaşındaki, Rasmus Olsson adlı adamın, bir şişe içki içip sonra da bir köprüden atladığı düşünöldü o sırada. Yani soruşturma o varsayıma dayalıydı. Deliller konusunda da yeterince hassas davranmamışlar. Ama otopsideñ fotoğraflar var, onları da görme fırsatım oldu. Bileklerin ve ağzın çevresinde ezik izleri göze çarpıyor, ama değeriendirmesi için Pedersen’e gönderdim fotoğrafları. Sonra da bütün gece oturup bana verilen malzemeyi inceledim, bir bağlantı olduğı konusunda en ufak şüphem yok.”

“Yani demek istiyorsun ki” dedi Gösta kuşkucu bir tavırla, “birisi birkaç yıl önce Borås’ta bu adamı öldürdü, sonra da Tanumshede’de Marit Kaspersen’i öldürmeye karar verdi. Bence biraz zorlama görünüyor. Kurbanlar arasında nasıl bir bağlantı var?”

Patrik, Gösta’nın şüphecililiğine hak veriyordu, ama yine de öfkelen-di. Bir bağlantı olduğunu yüreğinin derinliklerinde hissediyordu. İki vaka arasında bir bağlantı bulmak zorundaydılar.

“Bulmamız gereken şey de bu” dedi Patrik. “Bence bildiğimiz az miktardaki şeyi alt alta yazarak başlayabiliriz, sonra

ilerlemenin bir yolunu buluruz.” Bir kalemin kapağını çıkardı ve sunum tahtasındaki kâğıdın ortasına diklemesine bir çizgi çekti. Bir sütunun başına “Marit”, diğerinin başına da “Rasmus” yazdı.

“Peki, kurbanlar hakkında ne biliyoruz? Daha doğrusu, Marit hakkında ne biliyoruz? Rasmus Olsson’un ölümüyle ilgili bilgileri tamamlayacağım, çünkü o soruşturmanın ayrıntılarına ulaşan bir tek ben varım. Sonra kopyaları da vereceğim size.”

“Kırk üç yaşında” dedi Martin. “Kız arkadaşı Kerstin’le birlikte yaşıyor, on beş yaşında bir kızı ve kendi dükkânı var.”

Martin’in söylediği her şeyi yazdı Patrik, sonra elinde kalemle döndü, devamını bekledi.

“İçki karşıtı” dedi Gösta bir an için gerçekten ilgili görünerek.

Patrik başını sallayarak tahtaya “İÇKİ KARŞITI” yazdı. Sonra hemen Rasmus’un sütununda buna karşılık gelen bilgiyi yazdı: Otuz bir yaşında, bekâr, çocuk yok, bir evcil hayvan dükkânında çalışıyor. Ağzına içki koymuyor.

“İlginç” dedi Mellberg.

“Başka bir şey var mı?”

“Norveç’te doğmuş, eski kocasıyla anlaşmazlık yaşamış, boşanmış, işine düşkün...” Hanna daha fazla bulamayınca ellerini iki yana açtı. Patrik bütün bunları yazdı. Marit’in sütununu Rasmus’ununkinden daha uzun olmuştı. Patrik onun sütununa da “işine düşkün” diye yazdı; bunu da adamın akrabasıyla yapılan görüşmelerden öğrenmişti. Bir süre düşündükten sonra Marit’in sütununa “kaza?” yazdı, Rasmus’unkinde de “intihar?” yazdı.

Diğerlerinin sessizliği o sırada yazacak çok şey olmadığını gösteriyordu.

“Anlaşılan aynı biçimde öldürülmüş çok farklı iki kişiyle karşı karşıyayız. Farklı yaşlar, farklı cinsiyetler, farklı işler,

farklı yaşam tarzları; ikisinin de içki karşıtı olması dışında en ufak ortak yön yok gibi görünüyor.”

“İçki karşıtları” dedi Annika. “Bence bunun neredeyse dini bir havası var. Anladığım kadarıyla, Marit herhangi bir tarikat mensup değildi; sadece alkol kullanmıyordu.”

“Evet, bu da Rasmus hakkında öğrenmemiz gereken bir şey. Bulabildiğimiz tek ortak nokta bu olduğuna göre, buradan başlayacağız. Martin’le ben Borås’a gidip Rasmus’un annesiyle konuşabiliriz diye düşündüm. Sen de Gösta, Hanna’yı alıp hem Marit’in kız arkadaşıyla hem de eski kocasıyla konuşabilirsin. Onun içki karşıtlığıyla ilgili ne varsa öğrenmeye çalışın. Bunun belli bir sebebi var mıydı? Bir örgüte üye miydi? Borås’taki bekâr bir adamla aralarındaki olası bağlantıya ilişkin herhangi bir ipucu. Daha önce Borås bölgesi civarında yaşamış mı mesela?”

Gösta, Hanna’ya bezgin bezgin baktı. “Elbette, sanırım bunu bu sabah yapabiliriz.”

“Hiç sorun değil” dedi Hanna, ama görevden pek memnun olmamış gibiydi.

“Bir terslik mi var?” diye sordu Hanna’ya Patrik.

“Hiçbir şey yok” dedi Hanna sıkıntılı bir tavırla. “Sadece bana biraz belirsiz görünüyor. Keşke elimizde biraz daha fazla bilgi olsaydı. Yani, gerçekten bir bağlantı olduğu sonucuna varabilir miyiz? Belki de aynı şekilde ölmeleri sadece bir tesadüftür. Kurbanlar arasında apaçık bir bağ olmadığına göre, büyük bir belirsizlik var ortada. Ama bu sadece benim fikrim.” Herkesin kendisi gibi düşündüğünden eminmiş gibi ellerini iki yana açtı.

Patrik kendisine bile yabancı gelen buz gibi bir sesle, “O zaman bence şimdilik bu fikri kendine saklayıp sana verilen işi yapmalısın” dedi. Mellberg’in odasından çıkarken, diğerlerinin kendisine şaşkınlıkla baktığını hissediyordu. Şaşırmakta haklı olduklarını da biliyordu. Normalde kendine hâkim

olurdu. Ama Hanna hassas bir noktaya parmak basmıştı. Ya hisleri onu yanlış bir yere sürüklüyorsa? Fakat bir şey ona iki vaka arasında bir bağlantı olması gerektiğini söylüyordu. Artık tek ihtiyacı, onun ne olduğunu bulmaktı.

“Evet” dedi Kristina çayını sırtarak yudumlarken. “Hassas midesi” yüzünden artık kahve içmediğini söyleyerek Erica’yı şaşırtmıştı. Erica onun kahveye çok düşkün olduğunu biliyordu; bu kararına ne kadar sadık kalacağını görmek ilginç olacaktı.

“Anneannesinin minik tatlısı mı bu? Evet, anneannesinin minik tatlısı, onun minik şekerli kurabiyesi” diye cıvıladı Kristina. Maja hayretle bakıyordu Kristina’ya. Erica bazen kızının kayınvalidesinden daha zeki olduğunu düşünüyordu, ama şu ana dek bu fikrini Patrik’e açmamıştı. Kristina sanki Erica’nın aklından geçenleri okumuş gibi gelinine döndü ve bakışıyla onu olduğu yere çiviledi.

“Peki, nasıl gidiyor düğün işleri?” dedi bebekçe konuşmayı anında bırakarak. “Düğün” sözcüğünü “köpek pisliği” der gibi söylüyordu.

“Harika gidiyor. Sağ ol sorduğun için” dedi Erica en sevecen gülümsemesiyle. İçinden aklına gelen en kötü, en iğrenç küfürleri sıralıyordu. Bir denizci duysa, onun zengin sözcük dağarcığından memnun olurdu.

“Anlıyorum” dedi Kristina ifadesiz bir ses tonuyla. Erica onun bu soruyu, yaklaşan felaketin ufak da olsa haberini almak için sorduğunu hissetti.

Kız kardeşinin kayınvalidesiyle ilişkisini eğlenerek seyreden Anna, Erica’ya bir can simidi atmaya karar verdi. “Her şey yolunda gidiyor. Hatta takvimin ilerisine bile geçtik, değil mi Erica?”

Erica gururla başını salladı. Ama şimdi bütün o küfürlerin yerini büyük bir soru işareti almıştı. Anna “Takvimin ileri-

sindeyiz” derken ne kastediyordu? Bu biraz zorlamaydı. Ama Erica şaşkınlığını belli etmedi. Kayınvalidesini bir köpekbalığı olarak görmeyi öğrenmişti. Kristina kan kokusu alacak olursa, birisi er ya da geç bir kol kaybederdi. Ya da bacak.

“Peki ya müzik?” diye sordu Kristina çayından bir yudum daha almaya çalışarak. Erica gösterişli bir tavırla koyu kahvesinden bir yudum aldı ve koku havada yayılıp Kristina’nın tarafına gitsin diye fincanı salladı hafifçe.

“Fjällbacka’dan bir topluluk tuttuk. Garage diye bir grup, gerçekten iyiler.”

“Anlıyorum” dedi Kristina hiç gizlemediği bir işnelemeyle. “Yani sizin gibi gençlerin dinleyeceği pop müzik olacak. Bizim gibi biraz yaşlılar erken ayrılmak zorunda kalacak.”

Erica, Anna’nın ayağına vurduğunu hissediyordu. Gülmekten korktuğu için kız kardeşine bakmamaya çalışıyordu, ama aslında durumu çok da komik bulmuyordu.

“Peki, umarım konuk listesini de düşünüyorsunuzdur. Göta Teyze ile Ruth Teyze gelmezlerse, ben de gelemem.”

“Öyle mi?” diye sordu Anna masumca. “Patrik onlarla çok yakın olmalı. Büyürken çok vakit geçirdi mi teyzeleriyle?”

Kristina böyle sert bir saldırıyı beklemiyordu. Birkaç saniye sessizce durup gardını almaya çalıştı. “Yani, hayır, aslında...”

Anna aynı masum ses tonuyla sözünü kesti. “En son ne zaman görmüştü Patrik onları? Teyzelerinden bahsettiğini hiç hatırlayamıyorum.”

Kristina dümeni tam yol geri kırarak dönmek zorunda kaldı. “Herhalde uzun zaman oldu. Patrik yaklaşık... on yaşındaydı sanırım.”

“O zaman konuk listesindeki o yerleri Patrik’in son yirmi yılda gördüğü birilerine ayırsak daha iyi olur” dedi Erica, kız kardeşine zafer işareti yapmamak için kendini zor tutuyordu.

“Zaten nasıl isterseniz öyle yapacaksınız sanırım” dedi Kris-

tina rahatsız olup. Gündemindeki bu konunun artık önemini kaybettiğini anlıyordu. İğrenç çaydan bir yudum daha aldıktan sonra gözlerini Erica'dan ayırmadan asıl vuruşunu yaptı. "Umarım hiç değilse Lotta başnedime olur!"

Erica çaresizce baktı Anna'ya. Patrik'in kız kardeşinin başnedime olmasını hiç düşünmemişti; doğal olarak bunu Anna'nın yapmasını istiyordu. Erica bir an sessizce oturdu, Kristina'nın son hamlesini nasıl karşılayacağını düşündü. Sonra kartlarını masaya açmaya karar verdi.

"Başnedime Anna olacak" dedi sakince. "Düğünün diğer ayrıntılarına gelince, ben sürpriz olmasını istiyorum. Düğün gününe kadar beklemen gerekecek."

Kristina itiraz etmek üzere ağzını açtı, ama Erica'nın gözlerindeki çelik ışıltısını görüp durdu. Onun yerine "Peki, ben sadece yardım etmeye çalışıyordum" diye mırıldanmakla yetindi. "Hepsi bu. Ama yardımımı istemiyorsan..."

Erica bir şey söylemedi. Sadece gülümseyip kahvesinden bir yudum daha aldı.

Patrik, Borås'a giderken yol boyunca uyudu. Son birkaç hafta boyunca olup bitenler ve geceleri sabahlara kadar Gradenius'un belgelerini okumak onu çok yormuştu. Borås'ın eteklerinde uyandığında, başını pencereye yaslayıp uyuduğu için boynu tutulmuştu. Işık gözlerini kamaştırdı, suratını ekşiterek ağrıyan yeri ovaladı.

"Beş dakika içinde orada olacağız" dedi Martin. "Eva Olsson'la konuştum ve eve nasıl gideceğimizi öğrendim. Seninim yakınlardayız."

"İyi" dedi Patrik görüşmeden önce düşüncelerini toplama-ya çalışarak.

Rasmus Olsson'un annesi, telefon ettikleri zaman çok heyecanlanmıştı. Eve davet etmişti onları. "Sonunda" demişti, "sonunda biri beni dinleyecek." Patrik bütün kalbiyle onu ha-

yal kırıklığına uğratmamayı istiyordu.

Kadının Martin'e verdiği tarif mükemmeldi, oturduğu bloğu kısa sürede buldular. Dairesinin ziline bastıklarında dış kapı açıldı. İki kat yukarıda, sahanlığa ayak bastıklarında ise ufak tefek, koyu saçlı bir kadın kapının ağzında onları bekliyordu. El sıkıştıktan sonra kadın onları oturma odasına aldı. Dantel örtülü bir masaya kahve koymuştu. Küçük zarif bir sürahide süt ve gümüş maşayla bir kâse şeker vardı. Her şey son derece zarif ve seçkindi; masa bir bebek evinin parçası gibi duruyordu. Beş çeşit kurabiye büyük bir tepsinin üzerine fincanlarla aynı şekilde yerleştirilmişti.

"Buyurun lütfen" dedi kadın, çiçek desenli örtüsü olan divanı göstererek. Daire aydınlıktı. Üç kanatlı pencere, cadde-den gelen trafik gürültüsünü kesiyordu; duyulan tek ses duvardaki eski saatin tik taklarıydı. Saatin zarif, sarı çerçevesi ve şekli Patrik'e çok tanıdık geldi. Büyükannesinin de böyle bir saati vardı.

"Kahve içer misiniz? Yoksa çayım da var." Hevesli bir bakış attı onlara. Onları böylesine hoşnut etmek istemesi Patrik'in içini sızlattı. Kadının çok fazla ziyaretçisi olmadığını hissetti.

"Biraz kahve çok iyi olurdu" dedi gülümseyerek. Kadın özenle doldurduğu fincanlar kadar ufak tefek görünüyordu. Büyük olasılıkla elli-altmış yaşlarındaydı, ama bir şey söylemek zordu, çünkü ebedi bir hüznün havası vardı. Sanki zaman durmuş gibi. Kadın tuhaf bir şekilde Patrik'in ne düşündüğünü anlamış gibi, "Rasmus öldüğünden bu yana üç buçuk yıl geçti" dedi. Odanın diğer ucundaki büyük bir sehpanın üzerinde duran fotoğraflara baktı. Patrik de başını çevirip oraya baktı ve Gradenius'un kendisine verdiği dosyadaki fotoğraflardan Rasmus'u tanıdı. Ama o fotoğraflardaki görüntüler, odadakilerle büyük tezat teşkil ediyordu.

"Bir kurabiye alabilir miyim?" diye sordu Martin.

Eva Olsson bakışlarını oğlunun fotoğraflarından ayırıp başını salladı.

“Evet, lütfen, buyurun.”

Martin uzanarak aldığı kurabiyeyi önündeki tabağa koydu. Patrik’e baktı. Patrik konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

“Telefonda da dediğim gibi, Rasmus’un ölümünü yeniden ele alıyoruz.”

“Evet, anlıyorum” dedi Eva ve bakışlarındaki kederin içinde bir merak kıvılcımı parladı. “Beni şaşırtan şey, neden –Tanumshede’ydi değil mi?– oradaki polislerin bu işi ele aldığı. Bunu Borås’taki polislerin yapması gerekmiyor mu?”

“Evet, teknik olarak öyle olmalıydı. Ama buradaki soruşturma kapandı ve biz de bizim bölgemizdeki bir davayla bağlantısı olabileceğini düşünüyoruz.”

“Farklı bir dava mı?” dedi Eva şaşkınlıkla. Fincanı dudaklarına götürürken durdu.

“Evet. Şu anda ayrıntılara giremem” dedi Patrik. “Ama eğer siz bize Rasmus’un ölümünde neler olduğunu ayrıntılarıyla anlatabilirseniz, çok iyi olur.” “Evet” diye başladı kadın, ama sonra durdu. Patrik onun, oğlunun ölümünün soruşturulmasına sevinse de, eski anıları karıştırmaktan korktuğunu fark etti. Düşüncelerini toplaması için zaman verdi kadına. Biraz sonra Eva, sesi hafifçe titreyerek devam etti:

“Üç yıl önce Ekim ayının 2’siydi, üç buçuk yıl oldu artık. Rasmus benimle birlikte yaşıyordu. Kendi evini idare edebilecek duruma gelmemişti. Her gün sabah sekizde çıkıp işe gidiyordu. Sekiz yıldır aynı işteydi ve herkesle iyi geçiniyordu. Ona karşı kibarlardı.” Gülümsedi. “Hep saat üçte gelirdi eve. On dakikadan fazla gecikmezdi. Asla. Sonra...” Bir an tıkanır gibi oldu, ama devam etti: “Sonra saat üçü çeyrek geçti, buçuk oldu, dört oldu. O zaman bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettim. Bir şey olduğunu anladım. Polisi aradım hemen, ama onlar beni dinlemedi. ‘Yakında herhalde eve ge-

lir' dediler, 'yetişkin bir adam bu' dediler, daha onun için kayıp raporu hazırlamak için erkenmiş, yeterli zemin yokmuş. Tam olarak böyle dediler: 'Yeterli zemin yok.' Bence, bir anının sezgisinden daha güçlü bir zemin olamaz, ama ben kimim ki bileyim?" Çaresizce gülümsedi.

"Ne kadar..." Martin doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "... Ne kadar yardıma ihtiyacı oluyordu Rasmus'un?"

"Yani zekâsı ne kadar geriymi mi demek istiyorsunuz?" diye sordu Eva duraksamadan. Martin isteksizce onayladı başıyla.

"Başlangıçta hiç gerekmiyordu. Rasmus birçok derste en yüksek dereceleri aldı; evde de bana çok yardımcı olurdu. En başından beri sadece ikimiz vardık." Tekrar gülümsedi, o kadar sevgi ve keder doluydu ki gülüşü, Patrik başını çevirmek zorunda kaldı. "On sekiz yaşında geçirdiği bir trafik kazasından sonra... değişti. Beyin travması geçirdi ve bir daha asla eskisi gibi olmadı. Kendine bakamıyor, hayat planı yapamıyor, yaşıtları gibi evden ayrılamıyordu. Burada, benimle kaldı. Biz de beraber bir yaşam kurduk. İyi bir yaşamdı; bence Rasmus da öyle görüyordu. Ne olursa olsun bu koşullarda bulabileceğimizin en iyisiydi. Elbette onun kötü anları da oldu, ama beraber atlattık."

"O 'kötü anlar', ölümünün cinayet soruşturması olarak ele alınmamasının sebebiydi değil mi?"

"Evet. Rasmus bir kere canına kıymaya çalışmıştı. Kazadan iki yıl sonra. Sonunda değiştiğini kabullendi, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anladı. Ama ben tam vaktinde buldum onu. O da bana bir daha yapmamaya söz verdi. Sözünü tuttuğunu biliyorum." Önce Patrik'e, sonra da Martin'e baktı.

"Peki sonra ne oldu? Öldüğü gün ne olmuştu?" Patrik dikkatle sordu. Fındıklı-bademli bir kurabiyeye uzandı. Midesi gurulduyor, öğle yemeği vaktinin geçtiğini söylüyordu, ama açlığı şeker yardımıyla bir süre bastırabilirdi herhalde.

“Kapıyı çaldılar. Sekiz olmak üzereydi. Onları görür görmez anladım.”

Bayan Olsson servis peçetesini aldı ve yanağından inmeye hazırlanan gözyaşını dikkatle sildi. “Bana Rasmus’u bulduklarını söylediler. Bir köprüden atladığını. Çok.. çok... saçmaydı. Asla yapmazdı böyle bir şey. Bir de atlamadan önce bolca içki içtiğini söylediler. Ama bu da manasızdı. Rasmus alkol kullanmazdı. Kazadan sonra içemiyordu. Hayır, olmazdı, bunu söyledim onlara. Ama kimse inanmadı bana.” Başını yere çevirdi ve gözyaşlarını bir kez daha sildi. “Bir süre sonra davayı kapattılar, intihar diye kayda geçirdiler. Ama düzenli olarak aradım Müfettiş Gradenius’u, unutmamasına imkân vermedim. Bana inandığını sanıyorum. En azından kısmen. Sonra da siz geldiniz.”

“Evet” dedi Patrik düşünceli bir tavırla. “Sonra da biz geldik.” Aile üyelerinin intihar fikrini kabul etmesinin güç olduğunu çok iyi biliyordu. Sevdikleri birinin gönüllü olarak onları terk etmesini ve onlarda bu kadar acıya yol açmasını açıklayabilecek bir neden aradıklarını. Genellikle dipte bir yerde bunun intihar olduğunu bilirlerdi. Ama bu kez Patrik, annenin açıklamalarına inanmaya eğilimliydi. Oğlunun ölümü, Marit’in ölümü kadar şüphe uyandırıcıydı ve içinden bir ses, bağlantının daha da güçlendiğini söylüyordu.

“Odasındaki eşyalar duruyor mu hâlâ?” diye sordu aniden.

“Evet, elbette” dedi Eva ayağa kalkarak. Bu müdahaleye minnettar gibiydi. “Bunca zamandır hiç dokunmadan tutuyorum. Belki bu... biraz duygusallık gibi görünebilir, ama Rasmus’tan geriye kalan sadece bu. Bazen içeri girip yatağının kenarına oturuyor, onunla konuşuyorum. Ona günümün nasıl geçtiğini, havanın nasıl olduğunu, dünyada neler olduğunu anlatıyorum. Yaşlı deli kadın, değil mi?” dedi bütün yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle. Patrik, onun gençliğinde çok hoş biri olduğunu düşündü. Güzel değilse de hoş. Holde yanın-

dan geçtikleri bir fotoğraf bunu doğruladı. Kollarında bir bebek tutan genç Eva. Yüzü mutlulukla ışıldıyordu, ama bir bebekle tek başına olmak güç olmalıydı. Özellikle de o zamanlar.

“İşte burası” dedi Eva, onları holün sonundaki bir odaya sokarken.

Rasmus’un odası dairenin diğer kısımları gibi zarif ve derli topluydu. Ama odanın kendine özgü bir havası vardı. Rasmus’un döşediği belliydi.

“Hayvanları severdi” dedi Eva gururla, yatağın üzerine otururken.

“Evet, bunu görebiliyorum” dedi Patrik gülerek. Her tarafta hayvan resimleri vardı. Hayvan desenli yastıklar, çarşaf- lar ve yerde de kaplan desenli dev bir halı.

“Hayali, hayvanat bahçesinde çalışmaktı. Diğer çocuklar itfaiyeci ya da astronot olmayı isterdi, ama Rasmus hayvan bakıcısı olmak istiyordu. Bundan vazgeçeceğini düşündüm, ama çok kararlıydı. Yani ta ki...” Sesi soldu. Boğazını temizleyip dikkatle elini gezdirdi çarşafın üzerinde. “Kazadan sonra da hayvanlarla ilgilenmeye devam etti. Evcil hayvan dükkânında çalışmasına izin verilmesi Tanrı’nın bir lütfu gibiydi. İşini seviyordu ve çok da iyiydi. Hayvanları beslemekten, kafes ve akvaryumları temizlemekten sorumluydu. İşinde çok iyiydi.”

“Etrafa bir bakabilir miyiz?”

Eva ayağa kalktı. “Ne kadar isterseniz bakabilirsiniz, ne isterseniz sorabilirsiniz. Bana ve Rasmus’a huzur vermek için elinizden geleni yapın yeter.”

Eva odadan çıkınca Patrik ile Martin bakıştılar. Bir şey söylemeleri gerekmiyordu. İkisi de omuzlarında ağırlık yapan sorumluluğu hissediyordu. Rasmus’un annesinin umutlarını kırmak istemiyorlardı, ama soruşturmalarının bir yere varacağına söz vermeleri imkânsızdı. Yine de ellerinden geleni yapmaya kararlıydılar.

“Ben çekmecelere bakayım, sen de dolaplara bak” dedi Patrik yazı masasının üst çekmecesini çekerek. Martin sade, beyaz gardirobun durduğu duvara ilerledi. “Özellikle aradığımız bir şey var mı?”

“Hiçbir fikrim yok açıkçası” dedi Patrik. “Rasmus ile Marit arasında bir bağ kurabilecek her ipucu olur.”

“Tamam” diye içini çekti Martin. Neyi aradıklarını bildikleri zaman bile işleri zordu, ama bilinmeyen ve belirlenemeyen bir şeyi aramak, iğneyle kuyu kazmaktan beterd.

Bir saat boyunca Rasmus’un odasındaki her şeyi elden geçirdiler. İlgilerini çeken bir şey bulamadılar. Mutfağı temizleyen Eva’nın yanına gittiler hayal kırıklığıyla. Kadın onları eşikte karşıladı.

“Rasmus’un odasına bakmamıza izin verdiğiniz için sağ olun.”

“Rica ederim” dedi Eva, umut dolu bir ifadeyle onlara bakarak. “Bir şey buldunuz mu?” Sessizlikleri yanıt oldu ve umudun yerini hüsrana aldı.

“Bizim bölgemizdeki bir kurbanla bir bağlantı arıyoruz. Marit Kaspersen adlı bir kadınla. Bu size bir şey çağrıştırıyor mu? Rasmus onunla tanışmış olabilir mi bir yerde?”

Eva bunu düşündü, ama sonra ağır ağır başını salladı. “Hayır, sanmıyorum. İsim tanıdık gelmedi.”

“Bulabildiğimiz tek bağlantı Marit’in de hiç alkol kullanmaması, ama öldüğü zaman kanında bol miktarda alkol olması. Rasmus alkol karşıtı bir derneğe üye değildi sanırım?” diye sordu Martin.

Tekrar başını salladı Eva. “Hayır, öyle bir şey yok.” Bir an duraksadı, sonra, “Hayır, öyle bir derneğe üye değildi” dedi.

“Tamam” dedi Patrik. “Yardıminız için teşekkürler, temasla olacağız. Eminim yeni sorularımız olacaktır.”

“İsterseniz akşamları da arayabilirsiniz. Ben hep buradayım.”

Patrik birkaç adım atıp üzgün kahverengi sincap gözlü kadına sarılmamak için zor tuttu kendini.

Tam ön kapıdan çıkmak üzereyken, durdurdu kadın onları. “Bir dakika, ilginizi çekebilecek bir şey daha var.” Dönüp yatak odasına gitti. Biraz sonra döndü. “Rasmus’un sırt çantası bu. Hep yanında olurdu. O zaman da yanındaydı...” Sesi titredi. “Polisten aldıktan sonra torbadan çıkarmaya elim varmadı.”

Eva sırt çantasının içinde olduğu plastik torbayı Patrik’e uzattı. “Bunu da götürün. Belki ilginizi çekecek bir şey vardır içinde.”

Kapı arkalarından kapandığında, Patrik elinde torbayla duruyordu. Sırt çantasına baktı. Rasmus’un ölüm mahallindeki fotoğraflardan tanımişti çantayı. O akşam çekilen fotoğraflarda görünmeyen şey, üzerindeki kara beneklerdi. Patrik onun kurumuş kan olduğunu fark etti. Rasmus’un kanı.

Cep telefonuyla konuşurken sabırsızca sayfalarını karıştırdı defterin.

“Tabii, burada.”

“Ne kadar ödemeyi düşünüyorsunuz?”

“Hepsi o kadar mı?” Hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı.

“Ama bu gerçekten iyi mal.”

“Hayır, o zaman Hünt’ı arayacağım.”

“Tamam, on bin olur. Yarın teslim edebilirim. Ama o zamana kadar paranın hesabıma gelmesi lazım, yoksa anlaşılmaz yatar.”

Hoşnut bir şekilde cep telefonunu kapattı Tina. Şehir kulübünden uzağa yürüdü ve okumak için bir kayaya oturdu. Barbie’yi hiç tanımamıştı. Tanımak da istememişti. Ama onun kafasına girmek biraz tuhaf geliyordu. Günlüğün sayfalarını açgözlülükle çevirerek okudu. Akşam gazetesinde alıntılarının nasıl görüneceğini hayal edebiliyordu, en iyi kı-

sımların altı çizilecekti. Günlüğü okurken Barbie'nin, sandığı kadar aptal olmadığını görerek hayal kırıklığına uğradı. Düşüncelerini ve gözlemlerini düzgün bir biçimde dile getirmişti, hatta çok da nükteliydi. Ama Tina günlüğü akşam gazetelerine satmaya karar vermesine neden olan yere gelince kaşlarını çattı. Önce bu sayfayı yırtacaktı tabii.

Bugün Tina'yı şarkı söylerken dinledim. Bu gece şehir kulübünde performansını sergileyecek. Zavallı Tina. Ne kadar korkunç bir sesi olduğunun farkında değil. Nasıl olur anlamıyorum; dışarıdan o kadar kötü duyulan bir ses, nasıl olur da şarkıyı söyleyen insana içeriden iyi gelebilir? Çünkü bütün bu *Idol* konseptinin temeli bu, yani belki de o kadar tuhaf değildir. Belli ki annesi onu şarkıcı olabileceğine inandırmış. Tina'nın annesinin müzik kulağı olmasa gerek. Aklıma gelen tek açıklama bu. Ama bunu Tina'ya söylemeye cesaretim yok. Ona ben de eşlik ediyorum, ama yanlış yaptığımı düşünüyorum. Müzik kariyerinden, ne kadar başarılı olacağından, konserlerden, turnelerden bahsediyorum. Ama kendimi pislik gibi hissediyorum, çünkü yüzüne yalan söylüyorum. Zavallı Tina.

Tina öfkeyle sayfayı yırtıp paramparça etti. Kahrolası sürtü! Barbie'nin ölümüne biraz olsun üzölmüşse bile, şimdi kesinlikle üzölmüyordu. O sürtü! hak ettiğini bulmuştu! Neden bahsettiğini bilmiyordu. Tina kâğıt parçalarını yerde topuklarıyla ezdi.

Sonra da kendisini şaşırtan kısma döndü. Tanum'a geldikten kısa bir süre sonra şöyle yazmıştı Barbie:

Bu adamda tanıdık bir şeyler var. Ne olduğunu bilmiyorum. Beynim orada saklı duran şeyi bulmak için var gücüyle çalışıyor. Ama ne olabileceğini bilemiyorum. Belki hareketleri, belki de konuşma tarzı. Daha önce gördüğümü biliyorum, ama nerede oldu-

ğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, gitgide artan bir huzursuzluk hissettiğim. Midemde dönüp duruyor ve durduramıyorum.

Son zamanlarda sık sık babamı düşünüyorum. Neden bilmiyorum. Belleğimin o kısmını çok önce kapamıştım sanıyordum. Hatırlamak canımı çok yakıyor. Onun gülüşünü hatırlamak, gür sesini duymak, iyi geceler öpücüğü verip saçımı okşarken alınma değen parmaklarını hissetmek. Her gece. Alnıma ve burnumun ucuna birer öpücük. Bunu hatırlıyorum şimdi. Yıllardır ilk kez hatırlıyorum. Üstelik kendimi görüyorum dışarıdan. Kendime yaptıklarımı görüyorum, başkalarının bana yaptıklarını. Babamın gözlerini üzerimde hissediyorum artık. Şaşkınlığını, hayal kırıklığını görüyorum. Onun Lillemor'u çok uzaklarda artık. Bütün bu kaygı ve peroksit ve dehşet ve silikon bulutunun ardında bir yere saklanmış. Beni saklayabilecek bir maskeli balo kostümü giyiyorum. Böylece babamın gözleri beni bulamayacak, bana bakamayacak. Yıllarca onun ve benim için böyle oldu. Ne kadar güvenli ve sıcaktı. Ardından gelen soğukta hayatta kalabilmenin tek yolu, sıcaklığı unutmaktı. Ama artık yeniden hissedebiliyorum. Hatırlıyorum. Hissediyorum. Bir şey çağırıyor beni. Babam bir şey anlatmaya çalışıyor. Keşke ne olduğunu anlayabilsem. Ama onunla bir alakası var. O kadarını biliyorum.

Tina bu kısmı birkaç kez okudu. Barbie neden bahsediyordu? Tanum'da birini mi tanımıştı? Tina çok meraklanmıştı. Uzun siyah saçlarını omzunun üstüne dökülen bir atkuyruğu yaptı. Günlüğü kucağında tutarak bir sigara yaktı ve Barbie'nin yazdıklarını karıştırmaya devam etmeden önce birkaç keyifli nefes çekti. Az önce okuduğu kısım dışında çok ilginç bir şey bulamamıştı. Barbie'nin diğer ekip üyelerini nasıl bulduyuyla ilgili birkaç yer, gelecekle ilgili bir iki fikir, buradaki hayat hakkında hepsinin hissettiği o sıkıntı... Bir an için Tina polisin günlükle ilgilenebileceğini düşündü. Ama sonra yırttığı sayfanın parçaları gözüne ilişince bu fik-

ri unuttu. Barbie'nin özel düşüncelerini iri siyah manşetlerle gazetelerde görmek hoşuna gidecekti. O yalancı, ikiyüzlü sürtük bunu hak ediyordu.

Uffe'nin ona doğru geldiğini gördü. Hiç kuşkusuz sigara otlanmaya geliyordu. Telaşla günlüğü ceketinin içine soktu ve donuk bir ifade takındı. Bu onun keşfiydi ve kimseyle paylaşmaya niyeti yoktu.

Dış dünyaya duyduğu özlem iyice artmıştı. Bazen çimlerde koşmalarına izin veriyordu kadın, ama kısa bir süre. Ve hep kaygılı olan bakışları, oralarda saklandığını söylediği canavarları merak etmesine yol açıyordu, o canavarlardan sadece kadın koruyabilirdi onları.

Fakat korkuya rağmen çok güzeldi dışarıda olmak. Tenlerini ısıtan güneşi ve ayaklarını gıdıklayan çimeni hissedebilmek. Deliye dönüyorlardı kız kardeşiyle birlikte ve bazen o bile kendini tutamayıp onların koşturmalarına gülüyordu. Bir keresinde kovalamaca oynamıştı onlarla çimende. O sırada saf ve gerçek bir mutluluk hissetmişti. Ama uzaktan bir araba sesi duyulur duyulmaz, kadın hemen ayağa fırlamış, korku dolu gözlerle "Koşun içeri!" diye bağırmıştı. Hızla koşmuşlardı! Tarrifsiz bir korkuyla kapıya koşmuş, odalarına çıkmışlardı. O da peşlerinden koşup evdeki bütün kapıları kapatmıştı. Sonra birbirlerine sarılmışlardı odada, hep birden yere yuvarlanmışlardı. Onlara tekrar tekrar kimsenin onları öldüremeyeceğine söz vermişti. Kimse onlara bir daha zarar veremeyecekti.

Ona inanmak zorundaydı. Onları koruduğu için minnettardı, onlara zarar vermek isteyenlere karşı son sığınaktı bu. Ama yine de dışarıya dönmek için özlem duyuyordu. Gün ışığına. Çimenlere. Özgürlüğe.

Kerstin'in evine doğru yürürken Hanna'ya baktı Gösta. Kısa zamanda Hanna Kruse'den etkilendiğini fark etti. Çapkın bir ihtiyar gibi değil, babacan duygularla. Kadın aynı zamanda ona ölen karısının gençliğini hatırlatıyordu. Onun da sarı saçları, mavi gözleri vardı ve tıpkı Hanna gibi o da ufak tefek, ama güçlüydü. Fakat akrabalarla görüşme işinin, Hanna'nın favori işlerinden olmadığı belliydi. Kadının çenesinin kasıldığını göz ucuyla görüyor ve elini omzuna koyup onu sakinleştirmeye çalışmamak için kendini zor tutuyordu. Bir şekilde bundan hoşlanmayacağını hissetmişti. Bir sağ kroşe bile yiyebilirdi.

Kerstin'e telefon edip geleceklerini söylemişlerdi. Kadın kapıyı açınca Gösta onun aceleyle düş almış olduğunu fark etti. Makyajsızdı ve daha önce birçok kez gördüğü donukluk yerleşmişti yüzüne. Seven insanların yüzünde ani şokun etkisi hafifledikten sonra beliren ve kederi daha çıplak, daha keskin gösteren bir ifadeydi bu. Bazı şeylerin kaçınılmaz olduğunu anlayanların ifadesi.

"Buyurun" dedi Kerstin. Gösta onun yüzünün, uzun süre evden çıkmamış gibi yeşilimsi bir renk almış olduğunu fark etti.

Mutfaktaki masanın başına oturduklarında Hanna kararlı görünüyordu. Ev temiz ve derli topluydu, ama biraz hava-

sızdı, Gösta, Marit öldüğünden beri Kerstin'in evden hiç çıkmadığını tahmin etti. "Ne yiyor, alışverişi kim yapıyor?" diye düşündü. Kerstin onun sorusuna yanıt verir gibi, kahveye süt çıkarmak için buzdolabını açtı. Dolabın içine bir göz atan Gösta tıka basa dolu olduğunu gördü. Masada fırından yeni gelmiş gibi görünen çörekler de vardı, demek ki birisi alışverişine yardımcı oluyordu.

"Yeni bir şey öğrenebildik mi?" diye sordu Kerstin yorgun bir halde otururken. Ama önem verdiği için değil, öylesine sormuştu sanki. Bu da soğuk gerçekle yüzleşmenin bir başka boyutuydu. Marit'in sonsuza dek gittiğini anlamıştı. Bu farkındalık bir yanıt, bir açıklama ararken hep etkili olacaktı. Gösta kırk yıllık meslek hayatı boyunca bunun çok farklı biçimleriyle karşılaşmıştı. Bazıları için bir açıklama arayışı her şeyden daha önemliydi, ama çoğu kez olanları kabul etmenin bir yoluydu sadece. Gösta yıllarca inkâr ederek yaşayanlarla da karşılaşmıştı, hatta bazıları ölünceye kadar reddediyorlardı. Kerstin onlardan değildi. Marit'in ölümüyle yüzleşmişti ve bu yüzleşme bütün enerjisini almıştı sanki. Ağır çekimdeymiş gibi doldurdu kahveyi. "Kusura bakmayın, belki de çay isterdiniz, değil mi?" dedi şaşırarak.

Gösta ile Hanna başlarını iki yana salladılar. Bir süre sessizce oturdular, sonra Kerstin'in sorduğu soruyu yanıtladı Gösta.

"Evet, birkaç ipucu bulduk, onları izliyoruz." Ne kadarını söyleyeceğini bilemeyip durdu. Hanna sözü devraldı.

"Başka bir cinayetle bağlantı kurmamızı sağlayan bir bilgiye ulaştık. Borås'taki bir cinayetle."

"Borås mı?" diye tekrar etti Kerstin ve ilk kez gözlerinde merak kıvılcımı belirdi. "Ama... anlamadım. Borås mı?"

"Evet, biz de şaşırdık" dedi Gösta bir çöreğe uzanırken. "Bu yüzden geldik buraya. Marit ile Borås'taki kurban arasında bir bağlantı olup olmadığını öğrenmeye."

“Nasıl... kiminle?” Kerstin’in gözleri ikisinin arasında gezindi. Bir tutam saçını sağ kulağının arkasına itti.

“Otuzlarında bir adam. Rasmus Olsson’muş adı. Üç buçuk yıl önce ölmüş.”

“Davayı çözememişler mi?”

Gösta, Hanna’ya baktı. “Hayır, polis intihar olduğuna karar vermiş. Bazı belirtiler var...” Ellerini açtı iki yana.

“Ama Marit, Borås’ta hiç yaşamadı. En azından bildiğim kadarıyla öyle. Ama siz bir de Ola’yla konuşun.”

“Doğal olarak Ola’yla da konuşacağız” dedi Hanna. “Ama bildiğiniz hiçbir bağlantı yok mu? Rasmus ile Marit’nin ölümlerindeki bir benzerlik de şu...” Duraksadı. “... Çok yüksek miktarda alkol almaya zorlanmışlar. Marit alkol karşıtı bir derneğe üye olmadı değil mi? Ya da bir dini tarikata?”

Kerstin gülünce yüzüne biraz renk geldi. “Marit mi? Dindar mı? Hayır, olsa bilirdim. Noel’deki ayine giderdik, ama bunun dışında Fjällbacka’da kiliseye adım atmazdı. Bana benziyordu. Dindar değildi, ama çocukluktaki inancının bir kısmını koruyordu, daha büyük bir şey olduğu inancını. Umarım, haklıdır” diye ekledi hızla.

Hanna ile Gösta karşılık vermediler. Hanna masaya indirdi bakışlarını. Gösta onun gözlerinin dolduğunu görür gibi oldu. Kederli insanların önünde ağlamayalı uzun yıllar olduğu halde, onun duygularını anlıyordu Gösta. Ama iş için bura daydılar, o yüzden dikkatle devam etti: “Peki ya Rasmus Olsson ismi bir şey çağrıştırmıyor mu?”

Kerstin başını sallayıp kahve fincanının üzerinde ellerini ısıttı. “Hayır, bu ismi ilk kez duyuyorum.”

“O zaman daha fazla vaktinizi almayacağız. Tabii Ola’yla da konuşacağız. Aklınıza bir şey gelirse lütfen arayın bizi.”

Gösta ayağa kalktı. Hanna da uysalca onu takip etti. Rahatlamış görünüyordu.

“Her koşulda arayacağım” dedi Kerstin yerinden kalkmadan.

Eşikte Gösta kendini tutamayıp döndü ve “Dışarı çıkıp biraz yürü Kerstin” dedi. “Çok hoş bir hava var. Senin de biraz hava alman lazım.”

“Şimdi Sofie gibi oldun” dedi Kerstin yine gülümseyip. “Ama haklı olduğunu biliyorum. Belki bu öğleden sonra yürüyüşe çıkarım.”

Gösta, “Tamam” dedikten sonra kapıyı kapadı. Hanna ona bakmadı. Karakola doğru yola koyulmuştu bile.

Patrik içinde sırt çantasının durduğu torbayı dikkatle bıraktı masaya. Gerekli olup olmadığını bilmediği halde, sadece adli nedenlerle değil, güvenli hareket etmek için de lastik eldivenleri taktı, Borås polisi sırt çantasını üç buçuk yıl önce elden geçirmişti ne de olsa. Sırt çantasındaki kurumuş kana dokunma fikri de hoşuna gitmemişti.

“Ne kadar yalnız bir hayat. Çok acı” dedi yanında onu seyrederken Martin.

“Evet, oğlu yeryüzünde sahip olduğu tek insanmış sanki” dedi Patrik ve içini çekerek sırt çantasının fermuarını açtı.

“Kolay olmamalı bir çocuk doğurup tek başına büyütmek. Sonra da kaza...” Martin duraksadı. “... Ve cinayet.”

“Üstelik kimse inanmamış ona” diye ekledi Patrik sırt çantasından bir şey çıkarırken. Entegre kulaklığı olan bir müzikçalardı bu. Çalışıyor mu diye merak etti. Kırılmış gibiydi. Köprüden düşünce ciddi bir darbe almış olmalıydı. Patrik eline alınca müzikçalar uğursuz bir şekilde takırdadı.

“Ne kadar yüksekte düşmüş?” diye sordu Martin, bir sandalye çekip masanın kenarına oturarak.

“On metre” dedi Patrik, sırt çantasını boşaltmaya devam ederek.

“Vay!” dedi Martin suratını ekşitip. “Hiç hoş bir görüntü olmamalı.”

“Hayır” dedi Patrik. Olay yerinden fotoğraflar geldi gö-

zünün önüne. Konuyu değiştirdi. “Ben artık iki soruşturma üzerinde çalışmak zorunda olduğumuz için güçlerimizi nasıl böleceğimizi düşünüyorum.”

“Biliyorum” dedi Martin. “Aklından geçeni tahmin edebiliyorum. Marit’in ölümünü soruşturmayı medyanın baskısı yüzünden yarım bırakmamalıydık diye düşünüyorsun. Ama olan oldu, değiştiremeyiz artık. Tek yapabileceğimiz, elimizdekileri akıllıca kullanmak.”

“Evet, haklısın” dedi Patrik bir cüzdan çıkarıp masaya bırakırken. “Ama hâlâ her şeyi farklı yapmalıydık diye düşünmeden duramıyorum. Lillemor Persson soruşturmasında da ne yapacağımızı bilemiyorum.”

Martin bir an düşündü. “Anladığım kadarıyla, elimizde sadece köpek tüyleri ve prodüksiyon şirketinden aldığımız filmler var.”

Patrik cüzdanı açıp karıştırmaya başladı. “Evet, ben de bunu düşünüyordum. Köpek tüyleri, üzerinde çalışmamız gereken bir ipucu. Pedersen’e göre biraz sıra dışı bir cinsmiş; belki de bir köpek sahipleri ya da kulüpleri listesi vardır, böylece köpeğin sahibine ulaşabiliriz. Yani İsveç’te bu türde iki yüz köpek varsa, bu bölgedeki sahibini bulmak zor olmamalı.”

“Bu makul görünüyor” dedi Martin. “Benim yapmamı ister misin?”

“Hayır, Mellberg yapsın diye düşünüyordum. Ancak o zaman güvenebilirim.” Martin kızgın bir bakış atınca Patrik güldü. “şaka tabii! Elbette senin yapmanı istiyorum!”

“Ha ha, gülmekten öldüm.” Martin ciddileşerek masaya doğru uzandı. “Ne buldun?”

“Pek bir şey yok. İki yirmilik, bir on kronluk, bir kimlik, bir de ev adresi ile annesinin hem ev hem cep numaralarının yazılı olduğu bir kâğıt.”

“Hepsi bu mu?”

“Hayır, bir de onunla Eva’nın fotoğrafı var.” Fotoğrafı Martin’e gösterdi. Genç Rasmus annesine sarılınmıştı ve ikisi de kameraya gülümsüyordu. Rasmus annesinden uzundu ve duruşunda korumacı bir şeyler vardı. Kazadan önce çekilmiş olmalıydı bu fotoğraf. Roller tersine dönmeyen önce. Patrik fotoğrafı dikkatle koydu cüzdana.

“Ne çok yalnız insan var” dedi Martin boşluğa bakarak.

“Evet, öyle. Kastettiğin belli biri var mı?”

“Evet... Eva Olsson’u düşünüyordum. Ama Lillemor da öyle. Arkandan yas tutacak kimse olmadığını düşünsene. Annesi de, babası da ölmüş. Başka akrabası yok. Haber verecek kimse yok. Geride bıraktığı tek şey bir arşivde tozlanacak, birkaç yüz saatlik bir *reality show* kaydı.”

“Daha yakında olsaydı cenazesine giderdim” dedi Patrik hafifçe. “Kimse arkasından yas tutulmadan gömülmeyi hak etmez. Ama duyduğum kadarıyla cenaze Eskilstuna’daymış, yani katılmam imkânsız.”

Bir süre sessizce oturdular. Toprağa indirilen, ne ailesi ne arkadaşları olan bir tabut geliyordu gözlerinin önüne. Tarifsiz bir keder.

“Bir not defteri” dedi Patrik aniden sessizliği bozarak. Alın yaldızlı kenarları olan, siyah bir not defteriydi bu. Herhalde Rasmus çok özen göstermişti buna.

“Ne var içinde?” diye sordu Martin.

Patrik yazılarla kaplı sayfaları karıştırdı. “Herhalde dükândaki hayvanlarla ilgili notlar. Baksana: ‘Hercules, günde üç kez pisler, sıkça temiz su ver, kafesini her gün temizle. Gudrun, yemesi için haftada bir fare ver, toprağını haftada bir temizle.’”

“Herhalde Hercules bir tavşan ya da kobay faresi gibi bir şey, Gudrun da bir yılan olmalı.” Martin güldü.

“Evet, çok titizmiş bu Rasmus. Tam annesinin dediği gibi.”

Patrik not defterinin bütün sayfalarını karıştırdı. Hayvan-

larla ilgili notlar vardı hep. İlgi çekecek bir şey yoktu.

“Hepsi bunun gibi.”

Martin içini çekti. “Deprem etkisi yaratacak bir şey bulmayı ummuyordum, ama yine de...”

Patrik not defterini sırt çantasının dibine koyarken bir sesle irkildi. “Bir dakika, burada bir şey daha var.” Not defterini tekrar çıkardı, masaya koydu, çantanın içine soktu elini. Dipte duran şeyi çıkardığı zaman, Martin’le birbirlerine dehşetle baktılar. Bulmayı umut ettikleri şey bu değildi. Ama Rasmus ile Marit’in ölümleri arasında bir bağlantı olduğunu kesin olarak kanıtlıyordu.

Gösta cepten aradığı zaman Ola pek memnun olmadı. İşteydi ve onunla görüşmek istiyorlarsa beklemelerini tercih ederdi.

Ola’nın burnu büyüklüğünden rahatsız olan Gösta cömert bir ruh halinde değildi; Ola’ya yarım saat sonra Inventing şirketinde olacaklarını söyledi. Ola o ezgili Norveççe-İsveççe karışımıyla “yaptırım gücü” hakkında söylendi, ama itiraz etmemeyi yeğledi.

Hanna hâlâ kötü bir ruh halindeydi. Gösta arabaya binip Fjällbacka’ya doğru yola çıktıklarında bunun nedenini merak etti. Evde bazı sorunlar yaşıyor olabilirdi, ama bunu soracak kadar tanıımıyordu onu. Sadece ciddi bir şey olmamasını umut ediyordu. Hanna gevezelik etmek istemiyor gibiydi, Gösta da onu rahat bıraktı.

Anrås’taki golf sahasının yanından geçerken pencereden bakan Hanna, “Bu iyi bir golf sahası mı?” diye sordu.

Gösta bu barış çubuğunu memnuniyetle kabul etti. “En iyisi! Yedinci delik ünlüdür. Bir keresinde tek atışta topu deliğe soktum, ama yedinciye değil.”

“Tek atışta sokmanın iyi bir şey olduğunu anlayacak kadar şey öğrendim golf hakkında” dedi Hanna günün ilk gülüm-

semesiyle. “Kulüpte şampanya patlattılar mı? Gelenek böyle değil mi?”

“Elbette” dedi Gösta. O günü hatırlayınca yüzü aydınlandı. “Bana şampanya ikram ettiler, üstelik gerçekten enfes bir oyun olmuştı. Şimdiye kadarki en iyi oyundu hatta.”

Hanna güldü. “Herhalde seni golf sineğinin ısırıldığını söylemek abartı olmaz.”

Gösta da gülümseyerek baktı ona, ama Mörhult’un yanından geçen dar yola girdikleri zaman tekrar yola çevirmek zorunda kaldı bakışlarını. “Yapacak fazla bir şeyim yok” dedi ve gülüşü söndü.

“Anladığım kadarıyla dulsun” dedi Hanna kibarca. “Çocuk da yok mu?”

“Hayır.” Ayrıntıya girmede. *Yaşasaydı artık yetişkin bir adam olacaktı*, diye düşünen Gösta çocuktan bahsetmek istemiyordu.

Hanna da başka bir şey sormadı, Inventing’e giden yolda sessizce devam ettiler. Arabadan inince bir sürü meraklı göz onlara çevrildi. Kapıdan içeri girdiklerinde huzursuz bir Ola karşıladı onları.

“Umarım beni işyerinde rahatsız etmenize degecek kadar önemli bir şeydir bu. Herkes haftalarca bunu konuşacak.”

Gösta onun ne demek istediğini anlıyordu, aslında bir saat daha bekleyebilirlerdi, ama Ola’da Gösta’yı ters davranmaya iten bir şey vardı. Terbiyeli ya da profesyonelce bir tepki değildi belki bu, ama böyle hissediyordu.

“Çalışma odama geçelim” dedi Ola. Patrik ile Martin, Ola’nın evinin aşırı düzenli olduğundan bahsetmişlerdi, o yüzden ofisi görünce şaşırmadı Gösta. Ama Hanna bunu bilmiyordu, o yüzden ağzı açık kaldı. Masa neredeyse bomboştu. Parlak yüzeyde ne bir kalem ne bir ataş vardı. Masadaki tek şey yeşil bir not defteriydi, o da masanın tam ortasına konmuştu. Bir duvarda yazışma dosyalarıyla dolu bir kitap-

lık vardı. Düzgün bir el yazısıyla etiketlenerek düzene sokulmuşlardı. Her şey yerli yerindeydi.

“Buyurun oturun” dedi Ola, misafir koltuklarını işaret ederek. Masasının arkasına geçerek dirseklerini masaya dayadı. Gösta, masanın bu kadar parlak olması için aşırı cila kullanılmış olması gerektiğini ve o cilanın takım elbisesinde ısıtılı lekeler bırakacağını düşündü ister istemez. Masa ayna gibiydi.

“Peki, konu nedir?”

“Eski karınızın ölümü ile başka bir cinayet arasındaki muhtemel bir bağlantıyı araştırıyoruz.”

“Başka bir cinayet mi?” diye sordu Ola. Bir an soğukkanlılığını kaybeder gibi oldu, ama hemen maskesini tekrar yüzüne geçirdi. “Ne cinayetiymiş bu? Öldürülen o sarışın mı?”

“Lillemor Persson’u mu kastediyorsunuz?” dedi Hanna. Yüz ifadesi, Ola’nın öldürülen kız hakkında bu kadar saygısızca konuşmasından rahatsız olduğunu yansıtıyordu.

“Evet, tabii” diyen Ola elini sallayarak, Hanna’nın ne düşündüğüne hiç aldırmadığını belli etti.

Gösta bu adamı kışkırtmaktan hoşlanacağını hissetti. Araba anahtarlarını çıkartıp o parlak masanın üzerine koca bir çizik atmamak için zor tutuyordu kendini. Ola’nın dengesini bozup onun itici mükemmelliğini bozacak her şeyi yapabildi.

“Hayır, Lillemor Persson cinayetinden bahsetmiyoruz.” Gösta’nın sesi buz gibiydi. “Borås’taki bir cinayetten bahsediyoruz. Kurbanın adı Rasmus Olsson. Onu tanıyor musunuz?”

Ola gerçekten sarsılmış gibiydi. Ama bunun anlamı yoktu.

“Borås mı? Rasmus Olsson mu?” Bir saat önce Kerstin’le yaptıkları sohbetin bir yankısı gibiydi. “Hayır, bu ismi duymadım. Marit, Borås’ta hiç bulunmadı. Kesinlikle Rasmus Olsson diye birini tanıımıyordu. En azından biz beraberken. Ondan sonra ne yaptığını bilmiyorum. Her şey mümkün, ne hallere düştüğüne bakacak olursak.” Sesi nefret yüklüydü.

Gösta elini cebine soktu ve araba anahtarlarına dokundu. O masayı çizmek için kaşınıyordu parmakları.

“Yani Marit ile Borås ya da bahsettiğimiz kişi arasında herhangi bir bağlantıdan haberdar değil misiniz?” Hanna, Gösta’nın sorusunu tekrarlayınca Ola bakışlarını ona çevirdi.

“Açık konuşmuyor muyum? Bana tekrarlatmak yerine, not alsanız iyi olur.”

Gösta araba anahtarlarını sıktı elinde. Ama Hanna, Ola’nın alaycı havasından etkilenmiş gibi görünmüyordu. Sakin sakin devam etti: “Rasmus aynı zamanda içki karşıtıydı. Bu bir bağlantı olabilir mi? Alkol karşıtı dernek üyeliği gibi?”

“Hayır. Bir bağlantı yok ve Marit’in içki içmemesini neden bu kadar abarttığınızı anlayamıyorum. İlgi duymuyordu, hepsi o kadar.” Ayağa kalktı. “Eğer daha önemli bir şey yoksa, işe dönmem lazım. Bir dahaki sefere eve gelmenizi tercih ederim.”

Başka soruları olmayan ve Ola’dan uzaklaşmayı gerçekten isteyen Gösta ile Hanna da ayağa kalktı. Elini sıkıp veda etmeye kalkışmadılar. Bu tür kibarlıklar vakit kaybıydı.

Ola’yla yaptıkları görüşmeden yeni bir bilgi çıkmamıştı. Fakat Hanna’yla Tanumshede’ye dönerken Gösta’yı rahatsız eden bir şey vardı hâlâ. Ola’nın tepkisinde tuhaf bir şey vardı, söylenenlerde ya da söylenmeyenlerde onu huzursuz eden bir şey. Ama ne olduğunu çıkaramıyordu bir türlü.

Hanna da sessizdi. Manzarayı seyrediyor ve kendi dünyasına çekilmiş görünüyordu. Gösta elini uzatıp teselli edici bir şeyler söylemek istedi. Ama yapmadı. Teselli edilmek isteyip istemediğini bile bilmiyordu.

Babası isteyken ev hoş ve huzurluydu. Sofie evde yalnız olmayı yeğliyordu. Babası hep ev ödevleri konusunda konuşuyor, nerede olduğunu, nereye gittiğini, telefonda kiminle, ne kadar süre konuştuğunu sorup duruyordu. Vıdı, vıdı, vıdı. Ayrıca, sürekli her şeyin temiz ve düzgün olmasına dikkat et-

mesi lazımdı. Kahve masasında bardak lekesi olmayacak, lavaboda bulaşık bırakılmayacak, ayakkabılar ayakkabılıkta düzgün sıralar halinde duracak, banyo yaptıktan sonra küvette hiç kıl olmayacak. Listenin sonu gelmiyordu. Marit'in gitme kararı almasına yol açan şeylerden birinin bu olduğunu biliyordu; Sofie tartışmaları duymuştu ve on yaşında tartışmaların bütün inceliklerini biliyordu. Ama annesi gitme fırsatını yakalamıştı. Marit hayatta olduğu sürece, Sofie de her hafta sonu nefes alma fırsatı bulmuş, babasının talep ettiği bu katı mükemmeliyetçilikten uzaklaşabilmişti. Kerstin ve Marit'le birlikteyken ayaklarını sehpa dayayabiliyor, hardal buzdolabının kapısındaki yerine değil de, başka bir yere bırakabiliyor ve halının püsküllerini istediği gibi karman çorman edebiliyordu. Muhteşem olmasının yanı sıra ona bir sonraki haftanın katı disiplinine katlanma gücü veriyordu. Ama artık daha fazla özgürlük yoktu, kaçış yoktu. Her şeyin pırıl pırıl ve temiz olduğu, sürekli sorgulanıp tartışıldığı bu eve sıkışıp kalmıştı. Sadece eve okuldan erken geldiği anlarda nefes alabiliyordu. O zaman kendisine küçük yaramazlıklar için izin veriyordu. Örneğin beyaz divanda çikolatalı içeceğiyle oturuyor, Ola'nın CD çalarında pop müzik dinliyor ve koltuk minderlerini dağıtıyordu. Ama o gelmeden önce her şeyi yerli yerine koymaya dikkat ediyordu. Ola kapıdan girdiği zaman dağınıklıktan en ufak bir iz kalmamış oluyordu. Tek kaygısı, bir gün işten erken gelip onu yakalamasıydı. Ama bu da olasılık dışıydı. Babası işten bir dakika erken çıkmayı aklının ucundan bile geçirmezdi. Inventing'in bir müdürü olarak örnek olması gerektiğinden emindi ve işe gecikmeye, hastalık izni almaya, işten erken çıkmaya karşı hem kendisi hem de altında çalışanlar için hiç toleransı yoktu.

Marit ise tersine sevgi timsaliydi. Sofie bunu açıkça görüyordu artık. Ola aşıkâr, temiz ve soğuk olan şeyleri; Marit ise güvenli, sıcak ve karmaşa ile neşe karışımı olan şeyleri tem-

sil ediyordu. Sofie sık sık birbirlerinde ne bulmuş olabileceklerini merak ederdi. Bu kadar farklı iki insan birbirini nasıl bulmuş, âşık olmuş, evlenip çocuk sahibi olmuştu? Sofie için bu, kendini bildi bileli bir sırdı. Aniden aklına bir şey geldi. Babasının işten eve gelmesine bir saat vardı. Ola'nın yatak odasına, daha önce annesinin olan yere yöneldi. Her şeyin yerini biliyordu. Köşedeki gardıropta, Ola'nın "Marit'in duygusal saçmalıkları" dediği, ama elden de çıkaramadığı şeylerle dolu büyük bir kutu vardı. Sofie annesinin giderken kutuyu yanına almamasına şaşırılmıştı, ama belki de yeni bir hayata başlarken her şeyi geride bırakmak istiyordu. Yanında götürmek istediği tek şey Sofie'ydi. Bu kadarı yeterdi.

Sofie yere oturup kutuyu açtı. İçinde fotoğraflar, haber kupürleri, Sofie'nin bebekken kesilmiş bir tutam saç ve doğumdan sonra hastanede onunla Marit'e takılmış plastik bileklikler vardı. Sofie içinde bir şeyin takırdadığı küçük bir kutuyu açınca içinde iki küçük diş görerek rahatsız oldu. Onun dişleri olmalıydı bunlar. Ama bunu bilmek iticiliklerinden bir şey eksiltmiyordu.

Yarım saat boyunca kutunun içindekileri elden geçirdi. Bütün eşyaları inceledikten sonra onları düzgün yığınlar halinde yere yaydı. Ergenlik çağındaki Marit'in fotoğraflarında tıpkı kendisine benzeyen bir kız görmek şaşırtıcıydı. Birbirlerine benzediklerini hiç düşünmemişti. Ama bu onu mutlu etti. Marit ile Ola'nın düğün fotoğrafına baktı. Evliliklerinin uzun sürmeyeceğini o zaman da biliyorlar mıydı? Sanki biliyorlarmış gibi geldi Sofie'ye. Ola ciddi ama memnun görünüyordu. Marit'in yüzü ifadesizdi; bütün duygularını bastırmış gibiydi. Kesinlikle ıslıl ıslıl mutlu bir gelin gibi görünmüyordu.

Gazete kupürleri hafifçe sararmıştı; Sofie onlara dokununca çıtırdadılar. Bir düğün ilanı, Sofie'nin doğum ilanı, bebek çorabı örme rehberleri, kutlama yemekleri için tarifler, çocuk hastalıklarıyla ilgili makaleler... Sofie annesinin hayatını el-

lerinde tutuyormuş gibi hissetti. Marit'in yanında oturduğunu, tencere temizleme yöntemleri ya da yılbaşına özgü yemek tarifleriyle ilgili makalelere güldüğünü hissetti. Sofie annesinin doğumhanede, buruş buruş kırmızı bir bohçayı tutarken çekilmiş bir fotoğrafını eline alınca, Marit'in bir elini omzuna koyup gülümsediğini hissetti. Marit çok mutlu görünüyordu o fotoğrafta. Sofie tek elini kendi omzuna koydu, annesinin elini tuttuğunu hayal etti. Marit'in elinden kendi eline yayılan sıcaklığı hissetti. Ama gerçeklik araya girdi yine. Elinin kendi kazağına değdiğini ve buz gibi soğuk olduğunu hissetti. Ola elektrikten tasarruf etmek için ısıyı düşük tutmak isterdi hep. Kutunun en dibinde duran makaleyi alınca, önce oraya kazara konduğunu sandı. Başlıktan bir anlam çıkaramadı ve Marit'in onu gazeteden kesmesine neden olan şeyi görmek için arkasını çevirdi. Ama arkada sadece bir çamaşır sabununun reklamı vardı. Huzursuz olup makaleyi okumaya başladı ve daha ilk cümlede bütün bedeninin kaskatı kesildiğini hissetti. Gözlerine inanamadan her cümleyi, her sözcüğü, her harfi yuta yuta okudu. Bu doğru olamazdı.

Sofie her şeyi dikkatle kutuya koydu, kutuyu da gardırop-taki yerine kaldırdı. Kafasının içinde düşünceler delice dönüyordu.

"Annika, bana bir konuda yardım edebilir misin?" Patrik Annika'nın odasındaki bir sandalyeye çöktü.

"Tabii, elbette" dedi Annika kaygılı bir ifadeyle. "Felaket görünüyorsun."

Patrik kendini tutamayıp güldü.

"Sağ ol söylediğin için, şimdi daha iyi hissediyorum kendimi."

Annika onun alaycı tavrına aldırmandan azarlamaya devam etti. "Eve git, bir şeyler ye, biraz dinlen. Son zamanlarda insanlıktan çıkmış gibi yaşıyorsun."

"Evet, sağ ol, biliyorum" dedi Patrik içini çekerek. "Ama ne

yapabilirim ki? Aynı anda iki cinayet soruşturmasıyla ilgileniyoruz, medya bize kurt sürüsü gibi saldırıyor ve şimdi de soruşturmalardan biri il sınırlarının ötesine uzanıyor. Senden de bu yüzden yardım istedim. Ülkedeki diğer polis bölgeleleriyle temasa geçip, bu kâğıtta yazılı özellikleri gösteren bütün cinayet vakalarını ya da ölümcül kazaları veya intihar soruşturmalarını araştırabilir misin?”

Annika’ya bir liste uzattı. Kadın listedekileri dikkatle okudu, sonuncusuyla irkildi ve dönüp Patrik’e baktı.

“Başka cinayetler de mi var sence?”

“Bilmem” dedi Patrik ve burnunu sıvazlarken gözlerini kapadı bir an. “Ama Marit Kaspersen’in ölümüyle Rasmus Olsson’un ölümü arasındaki bağlantıyı bulamıyorum. Sadece benzer vakalar olup olmadığından emin olmak istedim.”

“Seri katil mi sence?” diye sordu Annika. Bunu düşünmek bile istemiyor gibiydi.

“Hayır, sanmam. Şimdilik en azından. Ama iki kurban arasındaki bağlantıyı kaçırmış olabiliriz. Ama seri katil demek, peş peşe iki ya da daha fazla kurban demektir, o yüzden teknik olarak bizim aradığımız şey bu.” Kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. “Ama bunu basına söyleme. Nasıl bir velvелеye yol açacağını tahmin edebilirsin. Manşetleri bir düşün: ‘Seri katil Tanumshede’yi dehşete boğdu.’” Güldü, ama Annika bunu hiç de gülünç bulmamış gibiydi.

“Bir araştırma talebi göndereceğim. Ama eve git artık. Hemen şimdi.”

“Saat daha dört” diye itiraz etti Patrik, ama Annika’nın söylediğini yapmayı her şeyden çok istiyordu. Kadının anaç bir havası vardı, yetişkin erkekler bile kucağına yatıp saçlarını okşatmak isterdi. Patrik bunu üzücü bulurdu, çocuğu yoktu Annika’nın çünkü. Kocasını Lennart’la uzun yıllar deneyip başarılı olamadıklarını biliyordu.

“Bu halinde kimseye yararın olmuyor, o yüzden eve gidip

dinlen de enerjini toplamış olarak gel yarın. Ben de bu işi hallederim o arada.”

Patrik bir an kendisiyle ve suçluluk duygusuyla mücadele etti, ama Annika’nın haklı olduğuna karar verdi. Bütün enerjisi tükenmişti ve bu halde kimseye yararı olamazdı.

Erica elini Patrik’in eline koyarak dönüp ona baktı. Ingrid Bergman Meydanı’ndan geçerken suya ilişti gözleri. Derin bir nefes aldı. Hava soğuktu ama bahar tazeliğindeydi, alacakaranlıkta ufuk kırmızımsı bir renge bürünmüştü.

“Bugün eve erken gelebilmen ne güzel. Son zamanlarda çok yorgun görünüyordun” dedi yanağını müstakbel kocasının omzuna yaslariken. Patrik sıkıca sarıldı ona.

“Eve gelebildiğime çok memnunum. Başka çarem yoktu; Annika beni zorla gönderdi.”

“İlk fırsatta ona teşekkür edeyim, unutturma.” Erica’nın içi rahatlamıştı. Ama ayakları pek rahat değildi. Långbacken tepesinin yarı yoluna gelmişlerdi ve o da, Patrik de nefes nefese kalmıştı.

“Pek de formda sayılmayız, değil mi?” dedi soluğunun kesildiğini göstermek için köpek gibi solurken.

“Haklısın” dedi Patrik soluk soluğa. “Senin için sorun yok tabii, sen işini oturarak da yapabilirsin, ama ben takımın yüzkarasıyım.”

“Hiç de değil” dedi Erica onun yanağından makas alarak. “Takımın en iyisi sensin.”

“O zaman Tanrı Tanumshede’de yaşayanlara yardım etsin” dedi Patrik gülerken. “Ama kardeşinin diyeti bir parça işe yaradı gibi görünüyor. Pantolonum bu sabah daha rahat geldi.”

“Bu iyi. Ama sadece birkaç hafta var, farkındasın değil mi? Yani o zamana kadar dikkat etmeliyiz.”

“Sonra kendimizi salıp beraber şişmanlayabiliriz” dedi Patrik sola, Eva’nın Marketi’ne doğru saparken.

“Ve beraber yaşlanabiliriz.”

Patrik, Erica’yı kendine çekip ciddi bir tavırla, “Ve yaşlanabiliriz” diye tekrarladı. “Sen ve ben. Huzurevinde. Maja da yılda bir kez ziyarete gelir. Gelmezse onu mirasımızdan mahrum etmekle korkuturuz.”

“Dur lütfen, korkunçsun” dedi Erica, Patrik’in kolunu çimdikleyerek. “Yaşlanınca Maja’nın yanında kalacağız, biliyorsun. Yani onun bütün taliplerini kovacağız.”

“Hiç sorun değil. Ruhsatlı silahım var zaten.”

Kiliseye varınca bir an için durup tepelerinde yükselen yapıyı seyrettiler. Fjällbacka kasabasının çok yukarılarına inşa edilmiş mermer kilise, kilometrelerce uzanan denizi görüyordu.

“Küçükken burada evlenmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederdim” dedi Erica. “Ve o gün hep çok uzak gibi gelirdi bana. Ama işte buradayım. Artık büyüdüm, çocuğum var ve evleniyorum. Bazen çok tuhaf gelmiyor mu?”

“Tuhaflık sadece başlangıç kısmı” dedi Patrik. “Benim bir de boşanmış olduğumu unutma. Bu da yetişkinlik hanesine puan kazandırıyor.”

“Karin’i nasıl unutabilirim?” dedi Erica gülerek. Ama sesinde bir burukluk vardı, Patrik’in eski karısından bahsederken hep olduğu gibi. Kıskanç bir doğası yoktu Erica’nın ve tanıştıklarında otuz beş yaşında olan Patrik’in, eli kadın eline değmemiş bir erkek olmasını kesinlikle istemezdi, ama onu başka bir kadınla düşünmek de pek hoş değildi.

“Açık mı diye bakalım mı?” diye sordu Patrik, kilise kapısına yürürken. Kapı açıktı, kuralları çiğneyip çiğnemediklerini bilmeden, dikkatle girdiler içeri. Sunağın yanındaki adam onlara döndü.

“Hoş geldiniz.” Fjällbacka’nın rahibi Harald Spjuth’tu bu, her zamanki gibi neşeli görünüyordu. Patrik’le Erica onun hakkında kötü bir şey söylendiğini hiç duymamışlardı ve kendilerini onun evlendirmesini çok istiyorlardı.

“Pratik yapmaya mı geldiniz?” dedi Harald Spjuth onlara doğru yürürken.

“Hayır, dolaşıyorduk, bir uğrayalım dedik” diye karşılık verdi Patrik rahibin elini sıkarken.

“Peki, sizi rahatsız etmeyeyim” dedi Harald. “Ben etraflı topluyorum, siz de kendinizi evinizde sayın. Düşün töreninden önce bir sorunuz olursa, hiç çekinmeden sorabilirsiniz. Bir hafta önce bir prova yaparız diye düşünüyordum.”

“Bu harika olur” dedi her geçen dakika daha mutlu olan Erica. İleri yaştaki rahibin bir kadına âşık olduğunu duymuş ve buna sevinmişti. En yaşlı ve en dindar kadınlar bile onun, bir ilan aracılığıyla tanıştığı Margareta’yla evlenmeyip, rahip evinde “dost hayatı” yaşamasından rahatsızlık duymuyordu. Bu genel hoşgörü onun ne kadar sevildiğini gösteriyordu.

“Ben kilisenin, kırmızılı-pembeli güllerle süslenmesini istiyorum. Sen ne dersin?” diye sordu Erica etrafa bakınarak.

“Kulağa hoş geliyor” dedi Patrik dalgın dalgın. Erica’nın yüzündeki ifadeyi görünce suçluluk hissetti. “Erica, yükün çoğunu taşımak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Keşke düşün planlarına daha fazla dahil olabilseydim, ama...”

Erica onun elini tuttu. “Biliyorum Patrik. Özür dilemen de gerekmez. Anna yardım ediyor. Biz her şeyi halledeceğiz. Yani, sade bir düşün olacak, ne kadar zor olabilir ki?”

Patrik tek kaşını kaldırıncı, Erica güldü. “Tamam, çok uğraştırıyor. Planlama da gerektiriyor. Üstelik anneni kontrol altına almak da hiç kolay değil. Ama eğlenceli bir yandan da. Gerçekten.”

“Tamam öyleyse” dedi Patrik, kendini biraz daha az suçlu hissederek.

Kiliseden çıktıklarında, akşam olmuştu. Ağır ağır, geldikleri yoldan geri döndüler, Långbacken’den inip Sälvik’e, güneye yöneldiler. İkisi de hoşlanmıştı yürüyüp sohbet etmekten, ama Maja’nın yatma saati gelmeden önce eve varmak istiyorlardı.

Patrik kendini uzun zamandır bu kadar mutlu hissetmemişti. Neyse ki kötülüğün üstesinden gelen bir şeyler vardı. Bu da ona devam edebilmek için yeterli ışığı ve enerjiyi veriyordu.

Fjällbacka'nın üzerine karanlık çöküyordu. Kilisenin kulesi kasabanın üzerinde yükseliyordu. Kasabayı seyrediyor, koruyordu.

Mellberg deli gibi ortalıkta koşturuyordu. Hazırlanmak için bu kadar az vakit varken, Rose-Marie'yi akşam yemeğine davet ettiği için kendine kızıyordu. Ama o kadar özlüyordu ki onu. Onun sesini duymak, onunla konuşmak, gününün nasıl geçtiğini duymak, ne düşündüğünü bilmek istiyordu. O yüzden de telefon etmiş ve akşam sekizde onu yemeğe davet ederken bulmuştu kendini.

O yüzden şimdi panik halindeydi. Saat beşte koşturarak işten çıkmış ve Konsum süpermarketindeki raflara boş boş bakmıştı. Beyni tam anlamıyla felç olmuştu. Akşam yemeği için en ufak bir fikir gelmiyordu aklına; yemek pişirme konusundaki becerilerinin sınırlı olduğu düşünülürse, bu çok da şaşırtıcı değildi. Mellberg gösterişli bir yemek yapmaya kalkışmaması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı; daha çok hazır bir şeyler yapmalıydı. Markette çaresizce dolandı, sonunda orada çalışan Mona yardımına gelip, özellikle aradığı bir şey olup olmadığını sordu. Mellberg sorununu anlatınca, Mona onu meze bölümüne götürdü. Kızarmış tavukla başlayıp, karışık salata için gerekli olan malzemeleri (patates püresi, kıvırcık salata ve sebzeler) bulmasına yardım etti; ardından taze bagetler ve tatlı için de Carte D'Or dondurma almasını önerdi. Gurmelere layık bir şey olmayabilirdi bu, ama en azından onun bile mahvedemeyeceği bir şeydi.

Eve gelince yarım saat boyunca, geçen cuma yaptığı gibi etrafa çekidüzen vermeye çalıştı. Şimdi olabildiğince çekici bir sunum yapmaya çalışıyordu. Sandığından da güç olmuş-

tu bu iş. Yapış yapış olmuş elleriyle kızarmış tavuğa baktı, tavuk da tiksintiyle ona bakıyordu sanki. Kafasının uzun zaman önce koparılmış olduğunu görmek rahatlatıcıydı.

“Kahretsin...” diye küfretti kanadın birini çekiştirerek. Bu şeyi servis tabağına iştah açıcı bir şekilde nasıl yerleştirecekti? Yılanbalığı gibi kaygandı. Sonunda bundan vazgeçti ve tavuğu parçalayarak birer parça göğüs, birer de but yerleştirdi tabağa. Bu, idare ederdi. Sonra patates püresini kaşıklayıp yanına koydu ve salataya başladı. Salatalıklarla domatesleri dilimleyebilirdi. Salatayı büyük bir plastik kâsenin içine doldurdu. Kâse kırmızı ve biraz çizikti, ama servis yapmak için başka bir şey yoktu elinde. En önemlisi de şaraptı zaten. Bir şişe kırmızı şarabı açıp masaya koydu. Gerekirse dolapta iki şişe daha vardı. Hiçbir şeyi şansa bırakmaya niyeti yoktu. *O gece bu gece*, diye düşündü, kendinden hoşnut bir tavırla ıslık çalarken. En azından, çaba göstermediği söylenemezdi. Hiçbir kadın için böyle uğraşmamıştı. Asla. Hepsini toplasa bile bu kadar etmezdi.

Ortam için gerekli olan son küçük ayrıntı müzikti. CD koleksiyonu çok ortalamaydı, ama Sinatra’nın hitleri vardı. Statoil petrol istasyonundaki indirimden almıştı. Son anda birkaç mum yakmayı düşündü, sonra bir adım geri çekilip sahnenin tadını çıkardı. Mellberg çok hoşnuttu kendinden. Kimse onun romantik bir şeytan olmadığını söyleyemezdi.

Tam gömleğini değiştirdiği sırada kapı zili çaldı. Saate bakınca Rose-Marie’nin on dakika erken geldiğini anladı, o yüzden gömleğini hızla pantolonunun içine tıktı. “Lanet olsun” diye küfretti, özenle taradığı saçları dağılınca. Kapı tekrar çalarken saçını düzeltmek için banyoya daldı. Bunu yapmaya alışkındı, o yüzden kolaylıkla dazlağını gizledi. Aynaya son bir kez bakınca çok şık görüldüğünü düşündü.

Kapıyı açınca Rose-Marie’nin hayranlıkla bakmasından onun da aynı görüşü paylaştığını anladı. Kadını görmek bile nefesini kesti. Işıltılı, kırmızı bir elbise giymişti, tek mül-

cevheri ağır, altın bir kolyeydi. Mantosunu alırken parfümünün kokusunu içine çekti ve bir an için gözlerini kapadı. Bu kadında onu neyin bu kadar çok çektiğini bilemiyordu. Mantosunu asarken elleri titriyordu. Kendine gelmek için birkaç derin nefes almak zorunda kaldı. Asabi bir ergen gibi davranmanın âlemi yoktu.

Sohbetleri yemek boyunca su gibi akıp gitti. Rose-Marie'nin gözleri mumların alevinde dans ediyordu. Mellberg ona meslek hayatından bir sürü hikâye anlattı, kadının ilgilenmesinden cesaret almıştı. Yemekle tatlı arasında iki şişe şarabı birtirmişlerdi. Sonra kahve ve konyak içmek üzere oturma odasının koltuğuna geçtiler. Mellberg havadaki gerilimi hissetti ve bu gece Rose-Marie'yle yatacağından emin oldu. Rose-Marie'nin bakışlarında, başka hiçbir anlama çekilmeyecek bir ifade vardı. Ama Mellberg hamlesini yanlış zamanda yaparak her şeyi riske atmak istemiyordu. Kadınların zamanlama konusunda ne kadar hassas olduğunu biliyordu. Sonunda daha fazla direnemedi. Rose-Marie'nin gözlerindeki kıvılcıma baktı, konyaktan iri bir yudum aldı ve hamlesini yaptı.

Ve evet, o gece yattılar. Mellberg ölüp de cennete gitmiş gibi hissetti kendini. O gece Rose-Marie'li bir aşk rüyasına dalarak, dudaklarında bir gülümsemeyle uyudu. Hayatında ilk kez bir kadının kollarında mutluydu. Sırtüstü dönüp horlamaya başladı. Karanlıkta Rose-Marie yanına uzanmış, tavana bakıyordu. O da gülümsüyordu.

"Bu da ne böyle!" Mellberg karakola saat onda fırtına gibi geldi. Sabahları keyfi yerinde olmazdı, ama bugün her zamankinden daha kötü görünüyordu.

"Bunu gördün mü?" Bir gazeteyi sallayarak Annika'nın yanından hızla geçti, Patrik'in kapısını çalmadan ardına kadar itti. Annika neler olduğunu görmek için boynunu uzattı, ama sadece bölük pörçük küfürler geliyordu Patrik'in odasından.

Mellberg hakaretler savurmayı bırakınca, “Neden bahsediyorsun?” diye sordu Patrik sakın sakın. Patronuna oturması için yer gösterdi. Mellberg her an bir kalp krizi geçirebilir miş gibi görünüyordu. Mellberg’in ölmesini dilediği olmuştu Patrik’in, ama çalışma odasında mesleğe veda etmesini kesinlikle istemiyordu.

“Bunu gördün mü? Bu kahrolası...” Mellberg o kadar öfkeliydi ki doğru dürüst konuşamıyordu bile. Onun yerine gazeteyi Patrik’in masasına attı. Neye bakması gerektiğini bilemeyen, ama içine kötü şeyler doğan Patrik gazeteyi çevirip ön sayfayı okudu. Manşeti görünce o da öfkeden köpürdü.

“Bu da ne böyle!” dedi. Mellberg’in tek yapabildiği, başını sallayıp Patrik’in masasının karşısındaki koltuğa yığılmak oldu.

“Nereden bulmuşlar ki bunu?” diye sordu Patrik gazeteyi sallayarak.

“Hiçbir fikrim yok” diye karşılık verdi Mellberg. “Ama o lanet olası şeytani ele geçirirsem...”

“Başka ne yazıyor, bakalım. Devamı orta sayfadaymış.” Patrik titreyen ellerle orta sayfayı açtı ve okumaya başladı, yüz ifadesi her an daha da öfkeli bir hal alıyordu. “Lanet olsun!”

“Evet, çok iyi iş çıkarmışlar, en bayağısından” dedi Mellberg başını sallayarak.

“Martin de görmeli bunu” diyen Patrik ayağa kalkıp, kapıya gitti, meslektaşına seslendi, sonra dönüp oturdu.

Birkaç saniye sonra Martin eşikte belirdi. “Ne oldu?”

Hiçbir şey söylemeden akşam gazetesinin ön sayfasını kaldırdı Patrik.

Martin yüksek sesle okudu: “Özel haber – Cinayet kurbanının günlüğünden alıntılar. Katili tanıyor muydu?” Dili tutulan Martin, Patrik ile Mellberg’e inanmayan gözlerle baktı.

“Orta sayfada da günlükten alıntı var” dedi Patrik asık suratla. “Al, oku.” Martin’e uzattı gazeteyi. O okurken kimse konuşmadı.

“Bu gerçek olabilir mi? Günlüğü var mıymış? Yoksa gazete mi uydurmuş her şeyi?”

“Bunu öğrenmemiz gerekecek. Kaybedecek zamanımız yok. Bizimle gelmek istiyor musun Bertil?” diye sordu Patrik ciddi bir tavırla.

Mellberg bir an düşündü, ama sonra başını salladı. “Hayır, önemli işlerim var. Siz ikiniz gidin.”

Mellberg’in yorgunluğuna bakılırsa, önemli işler herhalde biraz kestirmek gibi şeyler, diye düşündü Patrik. Ama Mellberg’in gelmemesine sevinmişti.

“O zaman gidiyoruz” dedi Patrik başıyla Martin’e işaret ederek.

Şehir kulübüne hızla yürüdüler. Karakol ana caddenin bir ucundaydı, şehir kulübü de diğer ucunda; oraya yürümek beş dakika sürmüyordu bile. İlk yaptıkları, dışarıya park edilmiş otobüsün kapısını çalmak oldu. Şansları varsa, prodüktör orada olurdu; aksi halde telefon etmeleri lazımdı.

Şanslıydılar, çünkü onları içeri davet eden ses kesinlikle Fredrik Rehn’in sesiydi. Teknisyenlerden biriyle sabah yayınlarının üzerinden geçiyordu. Patrik ile Martin içeri girince, sıkıntıyla başını çevirdi. “Bu kez ne var?” diye sordu, polis soruşturmasını tatsız bir müdahale olarak gördüğünü saklamadan. Soruşturmanın programa yönelik ilgiyi artırmasından hoşnuttu, ama polisin ikide bir onun ve katılımcıların vaktini almasından rahatsızdı.

“Sizinle konuşmamız gerekiyor. Katılımcılarla da. Bütün grubu toplayıp şehir kulübüne gelmelerini söyleyin. Hemen.”

Patrik’in sabrı tükeniyordu ve kibar sözlerle vakit harcamak niyetinde değildi.

Ciddi bir öfkeyle karşılaştığını tam anlayamayan Fredrik Rehn mızımızlanarak itiraz etmeye kalktı. “Ama çalışıyorlar. Biz de montaj yapıyoruz. Şimdi kalkıp...”

“HEMEN!” diye bağırdı Patrik. Rehn de, teknisyenler de

korkuyla sıçradı.

Bir şeyler mırıldanan prodüktör cep telefonunu alıp katılımcılara verilen cep telefonlarını aramaya başladı. Beş görüşmeden sonra Patrik ile Martin'e dönüp hırçın bir tavırla, "Görev tamam. Birkaç dakikaya burada olurlar" dedi. "Buraya dalıp bir milyon kronluk projenin ortasında beni rahatsız etmenize sebep olan bu önemli şey nedir acaba? Unutmayın ki bu proje sizin belediye meclisiniz tarafından destekleniyor, çünkü bu bölgeye büyük yararı olacak!"

"Birkaç dakika içinde söyleyeceğim" dedi Patrik, Martin'le otobüsten inerken. Göz ucuyla Rehn'in tekrar telefonuna sarıldığını gördü.

Katılımcılar şehir kulübüne teker teker geldiler. Bazıları aleracele işi bırakmak zorunda kaldıkları için rahatsızdı; Uffe ve Calle gibiler ise bu moladan hoşnut görünüyorlardı.

"Bütün bunların anlamı ne?" diye sordu Uffe, büyük sahenin kenarına tüneyerek. Sigara paketini çıkardı ve bir sigara yakmaya hazırlandı. Patrik yakılmamış sigarayı ağzından çekip aldı ve çöpe attı.

"Burada sigara içilmez."

"Ne oluyor ya?" dedi Uffe öfkeyle, ama daha fazla itiraz etmeyi göze alamadı. Patrik ile Martin'in yüzüne bakınca buraya yangın kurallarını konuşmaya gelmediklerini anlamıştı.

Patrik otobüsün kapısını vurduktan tam sekiz dakika sonra, son katılımcı da içeri girdi.

"Ne oldu? Tanrım, burası cenaze evi gibi" dedi Tina gülerek ve yataklardan birine kendini attı.

"Kes sesini Tina!" dedi Rehn. Kollarını kavuşturup duvara yaslanmıştı. Bu görüşmenin mümkün olduğunca kısa süreceğinden emin olmak istiyordu. Hatta tanıdıklarını aramaya başlamıştı bile. Saçma sapan bir polis tacizine maruz kalmak niyetinde değildi. Bunu önleyecek kadar iyi para kazanıyordu.

"Hepinizi buraya topladık, çünkü bir şey öğrenmek istiyο-

ruz.” Patrik bakışlarını odada gezdirdi, tek tek her katılımcıyla göz göze geldi. “Lillemor’un günlüğünü kimin bulduğunu öğrenmek istiyorum. *Akşam Haberleri* gazetesine onu satan kim?”

Rehn kaşlarını çattı. Şaşırmış görünüyordu. “Günlük mü? Ne günlüğü?”

“*Akşam Haberleri* gazetesinin, içinden alıntılar yayınladığı günlük” dedi Patrik ona bakmadan. “Ön sayfayı bu haberle doldurmuşlar.”

“Bugün manşetlere mi çıktık?” diye sordu Rehn. Yüzü aydınlanmıştı. “Vay, harika bir şey bu, gidip görmem lazım...”

Martin’in bir bakışıyla hemen sustu. Ama gülümsemesini bastıramadı. Bir gazete manşeti, televizyon yayınında altın değerindeydi. Başka hiçbir şey reytingleri o kadar yükseltemezdi. Bütün katılımcılar sessizce bekliyordu. Uffe ile Tina polislere bakıyordu. Jonna, Calle ve Mehmet ise bakışlarını yere çevirmişti.

“Eğer bu günlüğü kimin bulduğunu ve şimdi nerede olduğunu öğrenemezsem, bu lunaparkı kapattırmak için elimden geleni yapacağım” diye devam etti Patrik. “Çekimlere sadece biz izin verdik diye devam ediyorsunuz, ama bana hemen şimdi söylemezseniz...”

“Tanrım, biri konuşsun” dedi sıkıntılı bir sesle Rehn. “Bir şey bilen varsa, hemen söylesin. Biliyor ama konuşmuyorsanız, sizi doğduğunuza pişman ederim ve bir daha asla televizyon kamerası diye bir şey görmemeniz için elimden geleni yaparım.” Sesini alçaltıp “Yediği haltı hemen anlatmayan setten paketlenip kovulacak. Anlaşıldı mı?” diye tamamladı sözlerini tıslarcasına.

Herkes kıpırdandı. Şehir kulübünün büyük salonunda tam bir sessizlik vardı. Sonunda Mehmet konuştu. “Tina yaptı. Onu alırken gördüm. Barbie, yatağının altına saklıyordu.”

“Kes sesini seni beş para etmez mantar budalas!” diye

haykırdı Tina. Mehmet'e çevirdiği gözlerinde şimşekler saçıyor. "Hiçbir şey yapamazlar. Anlamıyor musun? Ne kadar aptalsın, tek yapman gereken çeneni tutmaktı."

"Asıl şimdi senin çeneni kapatman lazım!" diye bağırdı Patrik, Tina'ya doğru yürüyerek. Emri alır almaz sustu kız ve ilk kez biraz korkmuş gibi göründü.

"Günlüğü kime verdin?"

"Kaynaklarımı söyleyemem" diye mırıldandı Tina son bir cesaret gösterisiyle. Jonna içini çekip, "Kaynak sensin dan-galak" dedi. Hâlâ yere bakıyor ve Tina'nın dönüp öfkeyle kendisine bakmasına aldırmıyor gibiydi.

Patrik, bir çocukla konuşmuş gibi, her sözcüğü tek tek vurgulayarak, "Günlüğü kime verdin?" diye soruyu tekrar etti

Tina isteksizce gazetecinin adını söyledi. Patrik onunla daha fazla vakit kaybetmeden arkasına döndü.

Fredrik Rehn'in yanından Martin'le birlikte geçip giderken, prodüktör bitkin bir halde, "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu. "Ciddi değildiniz değil mi? Yani çekime devam edebiliriz, değil mi? Patronum..." Rehn sağır kulaklara konuştuğunu fark edip sustu.

Kapı ağzında döndü Patrik. "Televizyonda kendinizi soytarı etmeye devam edebilirsiniz. Ama bir daha bu soruşturmayla herhangi bir şekilde karışacak olursanız..." Sonunu getirmedi, tehdidi havada asılı bıraktı.

Arkasında sessiz, sıkıntılı bir grup insan kaldı. Tina sersemlemiş gibi görünüyordu, ama Mehmet'e onunla sonra görüşeceklerini belli eden öfke dolu bir bakış attı.

"Herkes işbaşına." Rehn onları şehir kulübünden dışarı çıkardı. Ana cadde yönünde dağıldılar. Gösteri devam ediyordu.

"Ne oldu?" Simon önlüğünü tekrar giyen Mehmet'e kaygılı bir şekilde baktı.

"Hiç. Bir sürü zırva."

“Sence bu gerçekten sağlıklı mı? Bir kız öldürüldükten sonra çekime devam etmek? Biraz sanki...”

“Biraz sanki ne?” dedi Mehmet. “Biraz rahatsız edici mi? Biraz tatsız mı?” Sesini yükseltti. “Biz de neyiz ki zaten, televizyonda sarhoş olup çiftleşen ve soytarılık eden bir avuç beyni sulanmış moron. Öyle değil mi? Böyle düşünmüyor musun? Bunun evde yaşadıklarımızdan daha iyi bir seçenek olabileceği geldi mi aklına hiç? Yani buranın er ya da geç üstümüze çullanacak olan bir şeyden kaçmak için bir fırsat olduğu?” Sözcükler boğazına takıldı.

Simon kibarca onu fırının arka tarafındaki bir sandalyeye doğru itti. “Peki ama bütün bunların anlamı ne? Senin için yani” diye sordu tam karşısına oturarak.

“Benim için mi?” Mehmet’in sesi buruktu. “Bu benim için isyan. Değeri olan her şeyi alaşağı etmek. Her şeyi bir daha bir araya getirilemeyecek şekilde parçalamak.” Yüzünü ellerinin arasına alıp hıçkırdı. Simon Mehmet’in sırtını usulca, hafif hafif okşadı.

“Sana dayatılan yaşamı istemiyor musun?”

“Hem evet hem hayır.”

Mehmet başını kaldırıp Simon’a baktı.

“Beni zorlamıyorlar aslında, Türkiye’ye göndermekle falan da tehdit etmiyorlar. Siz İsveçlilerin her göçmenin aklından geçtiğini sandığınız şeyler yok. Bu daha çok beklentilerle ilgili bir şey. Fedakârlıklarla. Annemle babam bizim için, benim için çok şey feda etti. Biz, yani onların çocukları fırsatlarla dolu bir ülkede daha iyi bir hayat sürebilelim diye. Her şeyi geride bıraktılar. Evlerini, ailelerini, gururlarını, mesleklerini, her şeyi. Sırf biz onlardan daha iyi yaşayabilelim diye. Onlar için her şey daha kötüye gitti. Bunu görüyorum. Gözlerindeki özlemi görüyorum. Türkiye’yi görüyorum gözlerinde. O ülke bir şey ifade etmiyor bana. Ben burada, İsveç’te doğdum. Türkiye yazları gittiğimiz bir yer, kalbimde yeri

yok. Ama buraya da ait değilim. Onların hayallerini, umutlarını gerçekleştirmem gereken bu ülkeye ait değilim. Hırslı falan değilim. Kız kardeşlerim hırslıdır, ama tek oğulları, yani ben, öyle değilim. Fakat babamın adını taşıyorum. Onun adını bir sonraki nesle taşıyacak olan da benim. Ben sadece çalışmak istiyorum. Ellerimle. Büyük heveslerim yok. Bana ellerimle iyi bir iş yaptığımı bilmek yetiyor. Ama annemle babam bunu bir türlü anlamıyorlar. O yüzden ben de onların hayallerini yıkmak zorundayım. Silip atmalıyım. Geriye sadece parçalar kalmadı.”

Mehmet’in yanaklarından gözyaşları sel gibi akıyordu ve Simon’un ellerinden yayılan sıcaklık daha da artırıyordu acıyı. Bıkmıştı her şeyden. Yeterince iyi olamamaktan çok bıkmıştı. Kim olduğu hakkında yalan söylemekten yorulmuştu. Ağır ağır başını kaldırdı. Simon’un yüzü onunkinden birkaç santim ötedeydi. Taze ekmek kokan elleriyle Mehmet’in gözyaşlarını silerken ona sorarcasına baktı Simon. Sonra hafifçe dudaklarını Mehmet’inkilere yapıştırdı. Mehmet, Simon’la öpüşmenin kendisine bu kadar iyi gelmesine şaşırdı. Sonra hep uzaktan baktığı, ama asla görmeye cesaret edemediği bir gerçeklikte kaybetti kendini.

“Bertil’le bir şey konuşmak istiyordum. Burada mı?” dedi Erling, Annika’ya göz kırparak.

“Sizi içeri alayım” dedi kadın soğuk bir tavırla. “Odasının nerede olduğunu biliyorsunuz.”

“Teşekkürler” dedi Erling tekrar göz kırparak. Cazibesinin Annika üzerinde neden etkili olmadığını anlayamıyordu.

Hızla Mellberg’in odasına giderek kapıyı çaldı. Yanıt gelmeyince bir daha çaldı. Bu kez belli belirsiz bir homurtu duyuldu, ardından bir şey yere çarpmış gibi bir ses geldi. Erling, Mellberg’in odada neler yaptığını merak etti. Sonunda kapı açıldı. Mellberg uyku mahmuru görünüyordu. Arkasın-

daki divanda bir battaniyeyle yastık vardı. Ayrıca yastığın Mellberg'in yüzünde bıraktığı bir iz de göze çarpıyordu.

"Ne oluyor Bertil, günün ortasında kestiriyor musun?" Erling polis amirine nasıl davranması gerektiğini uzun uzun düşünmüş ve yumuşak, dostça başlayıp yavaş yavaş ciddileşmeye karar vermişti. Genellikle Mellberg'i idare etmekte güçlük çekmezdi. Belediyenin işleri için geldiği zaman, Mellberg işbirliğine açık olurdu, ara sıra bir şişe kaliteli viski ve pohpohlamanın da faydası olmuyor değildi. Bu kez de farklı olması için bir sebep göremiyordu.

"Yani, biliyorsun" dedi Mellberg biraz utanmış gibi, "son zamanlarda çok şey oluyor, biraz yorucu."

"Evet, çok çalıştığını anlıyorum" dedi Erling. Şefin yüzünün kızarmasına şaşırmıştı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi Mellberg ona bir sandalye göstererek. Erling oturduktan sonra kaygılı bir ifadeyle, "Biraz önce biri beni aradı" dedi. "*Tanum Egleniyor* prodüktörü Fredrik Rehn. Anlaşılan senin polislerden bazıları şehir kulübündeymiş, ortalığı ayağa kaldırmışlar. Çekimleri durdurmakla tehdit etmişler. İnan ki hem şaşırdım hem de hayal kırıklığına uğradım bunu duyunca. Bazı konularda anlaştığımızı sanmıştım. Yani Bertil, cidden hayal kırıklığına uğradım. Bir açıklaman var mı?"

Kaşlarını çatarak Mellberg'e baktı, meslek hayatında birçok rakibine korku salmıştı bu bakış. Fakat bu kez şef uysalca teslim olmadı. Erling'e sessizce bakmakla yetindi, suçlamaya bir yanıt vermeye çabalamadı. Erling rahatsız oldu. Belki de bir şişe viski getirse iyi olurdu. Ne olur ne olmaz diye.

"Erling..." dedi Mellberg. Ses tonu Erling W. Larson'a bu kez belki de biraz fazla ileri gittiğini düşündürdü. "Bir cina yet soruşturması yürütüyoruz" diye devam etti Mellberg, ona sertçe bakarak. "Prodüksiyonla bağlantılı biri hem önemli bir kanıt bizden sakladı, hem de bunu basına sattı. Bu durumda

en iyi çözümün bütün seti kapatmak olduğu konusunda meslektaşlarımla hemfikirim.”

Erling terlemeye başladığını hissetti. Rehn onu bu küçük ayrıntı konusunda bilgilendirmemişti. Bu kötüydü. Gerçekten kötüydü. “Bu... bugünün gazetesinde mi çıktı?” diye sordu kekeleyerek.

“Evet” dedi Mellberg. “Hem ön sayfada hem de orta sayfada. Öldürülen kadının tuttuğu, ama bizim haberdar olmadığımız bir günlükten alıntılar. Birisi bu bilgiyi bizden saklamış. Sonra da gidip *Akşam Haberleri* gazetesine satmış günlüğü. O yüzden de dedektiflerim, Hedström ile Molin şimdi o günlüğü geri alıp katille ilgili bir ipucu bulmaya çalışacaklar.”

“Bunu bilmiyordum” dedi Larson ve karakoldan çıkar çıkmaz Rehn’e neler söyleyeceğini düşünmeye başladı.

“Bana bu projenin fişini hemen şu anda çekmemem için iyi bir sebep söylesene.”

Erling sessiz kaldı. Aklı tümenden durmuştu. Mellberg’e baktı.

“Söyleyecek sözün yok ha. Vay canına, bugünü göreceğimi hiç sanmazdım” diye güldü Mellberg. “Ama adil olacağım. Bu programı ekranda görmekten haz alan bir sürü insan var, biliyorum. O yüzden bir süre daha devam edeceğiz. Ama bir sorun daha çıkarsa...” Mellberg parmağını tehdit edercesine salladı. Erling minnetle baktı ona. Şanslıydı. Belediye meclisinin karşısına çıkıp projenin iptal edildiğini söylemek korkunç olurdu.

Kapıya doğru giderken Mellberg’in seslendiğini duydu. Döndü.

“Baksana, evdeki viski yedeğim azaldı. Sende fazla var mı?”

Mellberg göz kırpınca Erling zoraki gülümsedi. Şişeyi Mellberg’in boğazına tıkmak isterdi. Onun yerine “Tabii Bertil, hallederim” derken buldu kendini.

Kapı arkasından kapanmadan önce gördüğü son şey Mellberg'in kendinden hoşnut gülümsemesiydi.

"Yaptığın tam bir bayağılık" dedi Calle, bir masaya götürmek için içkileri tepsiye dolduran Tina'ya.

"Senin için söylemesi kolay, babanın parasında yüzüyorsun!" diye yanıt verdi Tina, tepsiye yeni koyduğu bira bardağını fırlatmamak için zor tutuyordu kendini.

"Biliyor musun, insanların para için yapmayacağı bazı şeyler vardır."

"İnsanların para için yapmayacağı bazı şeyler varmışmış" diye alay etti suratını ekşiten Tina. "Tanrım, bu ne kendini beğenmişlik böyle? O Mehmet'in de canı cehennem! O pisliği geberteceğim!"

"Sakin ol" dedi Calle bar tezgâhına yaslanarak. "Biri konuşmazsa bütün çekimleri iptal ederiz diye tehdit ediyorlardı. Senin tek derdinse kıcını kurtarmak. Kendinle birlikte bizi de dibe çekmeye hakkın yok."

"Sadece blöf yapıyorlar, anlamıyor musun? Burayı meşhur eden bir şeyden vazgeçemezler. Adamlar bunun için yaşıyorlar!"

"Ne olursa olsun, bence bu Mehmet'in hatası değil. Günlüğü aldığını görseydim ben de konuşurdum."

"Eminim yapardın, seni dangalak köpek" dedi Tina. O kadar öfkeliydi ki tepsiyi tutan elleri titriyordu. "Senin sorunun, hayatını babacığının kredi kartına endekslemen, yararlı bir şey yapmayıp, başkalarının sırtına binmen. Zavallısın! Bir de kalkmış bana neyin doğru, neyin yanlış olduğunu anlatmaya kalkıyorsun! En azından ben uğraşıyorum ve biraz olsun tutkum var. O sulu göz Barbie ne derse desin, yeteneğim de var!"

"Demek bütün mevzu buymuş" dedi Calle tiksintiyle. "Sözde şarkıcılık kariyerin hakkında bir şeyler yazdı, sen de onu medyada kurtların önüne atmaya karar verdin. Öldüğü ge-

ce senin ne yapmaya kalkıştığını da duydum. Zaten herkesin düşündüğü şeyi söylemiş olmasına katlanamıyorsun.”

“Herkes benim beş para etmediğimi, yeteneksiz olduğumu söylüyordu. Sonra da birilerinin kendisine iftira attığını, benim hakkımda kötü konuşmadığını iddia etti. Ama günlüğüne yazdıklarını okudum, demek ki doğruymuş! Gerçekten de herkese benim hakkımda bir şeyler söylemiş.” Tina bardaklardan birini devirdi. Bardaklar şangırdadı, her tarafa bira döküldü. “KAHRETSİN!” diye bağırarak, tepsiyi bıraktı. Bir süpürge alıp cam kırıklarını süpürmeye başladı.

“Hey” dedi Calle sakince. “Barbie’nin senin hakkında tek kelime ettiğini duymadım. Sadece seni cesaretlendirmeye çalıştığını duydum. Ve sen de Lars’la yaptığımız o son terapide aynı şeyi söylemiştin. Timsah gözyaşları döküyormuşsun meğer.”

“Ölen birinin arkasından konuşacak kadar salak mıyım sanıyorsun?” dedi Tina son cam parçalarını süpürürken.

“Günlüğüne yazdıkları için onu suçlayamazsın. Sadece gerçeği yazmış. Sen hiç mi hiç şarkı söyleyemiyorsun. Ben senin yerinde olsam, McDonald’s’a iş başvurunda bulunurdum.” Kameraya kaçamak bir bakış atarak güldü..

Tina süpürgesini yere atıp hızla ona doğru yürüdü. Yüzünü onunkine yaklaştırıp, “Asıl sen konuş, Calle” dedi. “Onun öldüğü gece söylenenleri duyan tek sen değildin. Sen de ona aşırı yükleniyordun. Annenin baban yüzünden intihar etmiş olmasıyla ilgili bir şeyler söylemişti. Ama onu da söylemediğini iddia etti. O yüzden senin yerinde olsam çenemi sıkı tutardım.”

Tepsiyi alıp restoranın kapısına doğru gitti. Calle’nin yüzü bembeyaz olmuştu. O gece Barbie’ye savurduğu hakaretleri ve ağır sözleri hatırladı. Ayrıca kıza suçlamalar yöneltirken herkesin kendisine şaşkınlıkla baktığını da hatırladı. Gözyaşları içinde asla öyle bir şey söylemediğine ve söyleyemeyeceğine yemin etmişti. En kötüsü de, Barbie’nin gerçeği söylemiş olduğunu hissetmesiydi.

“Patrik, biraz vaktin var mı?” Annika onun telefonda olduğunu görünce sustu. Patrik biraz beklemesini işaret etti. Konuşması bitmek üzereydi.

“Tamam, anlaştık öyleyse” dedi Patrik sıkıntıyla. “Günlüğü biz alacağız, katili bulduğumuz zaman da –tabii bulursak– ilk öğrenen sen olacaksın.”

Ahizeyi sertçe yerine çarptı ve sıkıntılı bir ifadeyle Annika’ya döndü. “Dangalak sürüsü” dedi içini çekerek.

“*Akşam Haberleri*’ndeki muhabir mi?” diye sordu Annika bir koltuğa otururken.

“Evet. Şimdi resmen şeytanla anlaşma yapmış bulunuyorum. Günlüğü ondan söke söke alırdım, ama bu vakit kaybettirirdi. Zaten onlarla bu satranç oyununu üç gündür oynuyoruz. Onlara da bir parça kemik atmak zorundaydım.”

“Anlıyorum” dedi Annika. Patrik ancak o zaman fark edebildi onun bir şey söylemek için sabırsızlandığını.

“Bir şey mi söylemek istiyordun?”

“Polis merkezlerine pazartesi günü gönderdiğim bülten sonuç verdi” dedi Annika, mutluluğunu gizlemekte güçlük çekerek.

“Hemen mi?” diye sordu Patrik şaşkınlıkla.

“Evet, bu kez medya ilgisinin Tanumshede’ye çevrilmiş olması işe yaradı.”

“Peki ne buldun?”

“Anlaşılan iki vaka daha var” dedi Annika notlarına bakarak. “En azından ölme tarzları yüzde yüz örtüşüyor. Ve... iki vakada da polis bizim Rasmus ile Marit’in ölümünden sonra bulduğumuz anormallikleri bulmuş.”

“Şaka yapıyorsun?” dedi Patrik öne uzanarak. “Her şeyi anlat bana.”

“Bir vaka Lund’dan. Altı yıl önce elli yaşlarında ölen bir adam. Tam bir alkolikmiş, kuşku verici bazı yaralar saptamışlar; ama ölesiye içtiğine karar verilmiş.” Patrik’e baktı, o da devam etmesini işaret etti.

“İkinci ölüm olayı on yıl önce olmuş. Bu kez Nyköping’de. Yetmişli yaşlarında bir kadın. Cinayet denmiş, ama vaka asla çözülmemiş.”

“Yani iki cinayetimiz daha var” dedi Patrik sorumluluğun ağırlığını omuzlarında hissederek. “Birbiriyle bağlantılı görünen toplam dört cinayetimiz var.”

“Öyle görünüyor” dedi Annika, gözlüğünü çıkarıp parmaklarının arasında döndürerek.

“Dört cinayet” diye tekrarladı Patrik bezgince. Yorgunluktan yüzü kararmıştı.

“Dört. Lillemor Persson cinayetini saymazsak. Bence artık kapasitemizin sınırına geldik” dedi Annika ciddiyetle.

“Ne diyorsun? Sence Ulusal Cinayet Masası’nı mı çağırmalıyız?” Patrik ona düşünceli bir ifadeyle baktı. Annika’nın haklı olabileceğini hissediyordu. Diğer yandan, bilmedenin bütün parçalarını bir araya getirebilecek olan sadece kendileriydi. Bölgeler arası işbirliği gerekecekti, ama hâlâ bu işi çözebileceklerine inanıyordu.

“Kendimiz başlarız, sonra yardım gerekiyor mu diye bakarız” dedi. Annika da başıyla onayladı. Eğer Patrik öyle istiyorsa, öyle olacaktı.

“Bu bilgiyi Mellberg’e ne zaman vermeyi düşünüyorsun?” diye sordu Annika notlarını sallayarak.

“Lund ve Nyköping’deki soruşturmalardan sorumlu olanlarla konuşur konuşmaz. İrtibat bilgilerini aldın mı?”

Annika başını salladı. “Notlarımı sana bırakayım. Gerekli her şey burada.”

Patrik ona minnettarlıkla baktı. Tam kapıdan çıkarken durdu Annika.

“Seri katil mi sence?” diye sordu; söylediğine kendi de inanmakta güçlük çekiyordu.

“Öyle gibi” dedi Patrik. Sonra da telefonu alıp aramalara başladı.

“Ne kadar hoş bir evin var.” Anna evin giriş katında etrafı bakınıyordu.

“Ama biraz soğuk. Pernilla eşyaların yarısını götürdü ve ben de... yenilerini alamadım daha. Şimdi de pek iyi fikir gibi görünmüyor. Evi satmam lazım, yeni daireye de çok eşya koyamayacağım.”

Anna anlayışla baktı ona. “Zor bir şey” dedi.

Dan başını sallayarak, “Evet, öyle” diye karşılık verdi. “Ama senin yaşadıklarına kıyasla, yani...”

Anna gülümsedi. “Kaygılanma. Herkesin kendi sıkıntılarını benimkilerle kıyaslamasını beklemiyorum. Herkesin kendi sorunu var. Anlıyorum bunu.”

“Sağ ol” dedi Dan gülümseyerek. “Yani istediğim kadar şikâyet etmeye hakkım var mı?”

“O kadar da değil” dedi Anna gülerek. Merdivenlere doğru yürüyüp sorarcasına yukarıyı işaret etti.

“Elbette, çıkıp bakabilirsin. Bugün yatakları yapıp çamaşırları bile topladım, yani don falan çıkmaz karşına.”

Anna suratını ekşitti, ama sonra güldü. Son zamanlarda çok gülüyordu. Kaçırdıklarını yakalamak için birkaç ay hiç durmadan gülmesi lazımdı sanki.

O aşağı inene kadar, Dan birkaç sandviç hazırlamıştı.

“Hımm, harika görünüyor” dedi Anna masaya otururken.

“Açmışsın gibi geldi bana. Tek yapabileceğim sandviç. Kızlar buzdolabında ne var ne yoksa silip süpürdüler, alışveriş için de vaktim olmadı.”

“Sandviç çok iyi” dedi Anna, ekmekle peynirden iri bir ısırık alırken.

“Düğün planları nasıl gidiyor?” diye sordu Dan. “Duyduğum kadarıyla, Patrik yirmi dört saat çalışıyormuş ve büyük güne dört haftadan az bir zaman kalmış!”

“Evet, biraz hareketlenmemiz gerektiğini söyleyebilirsiniz... Ama Erica ile ben elimizden geleni yapıyoruz. Sanırım başa-

racağız. Patrik'in annesi bizden uzak durursa tabii."

"Ne oldu ki?" diye sordu Dan.

Anna, Kristina'nın son ziyaretini canlandırarak anlattı.

"Şaka yapıyorsun" dedi Dan, kahkahalarla gülerken.

"Yemin ederim" dedi Anna. "Gerçekten o kadar rezaletti."

"Zavallı Erica" dedi Dan. "Ben de tek baş belasının benim kayıinvalidem, Pernilla'nın annesi sanırdım."

"Onu özleyiyor musun?" diye sordu Anna.

Dan anlamazdan geldi. "Pernilla'nın annesini mi? Hayır, hiç özlemiyorum açıkçası."

"Yapma, kimi kastettiğimi biliyorsun" diyen Anna merakla Dan'ın yüzüne baktı.

Dan düşünmek için bir an duraksadı. "Hayır, artık özlemiyorum. Bir süre özledim evet, ama özlediğim şeyin Pernilla olduğundan emin değilim. Özlediğim daha çok, sahip olduğumuz şeydi, aile olmak yani, bilmem anlatabildim mi."

"Hem evet hem hayır" dedi Anna, bir anda aşırı kederli görünerek. "Demek ki gündelik hayatı, güvenliği, öngörülür olanı özleyorsun sen. Ben hiç yaşamadım bunu Lucas'la. Hiç. Ama korkunun ve sonra da dehşetin ortasında, en çok özlem duyduğum şey buydu. Günlük rutinler. Biraz öngörülebilirlik. Sıradan bir yaşam."

Dan elini onunkinin üzerine koydu. "Bu konuda konuşmak zorunda değilsin."

"Sorun yok" dedi Anna, gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını bastırırken. "Son birkaç haftada o kadar çok konuştum ki, kendi sesimi duymaktan bıktım. Sen de dinleyip durdun dertlerimi. Sesinden cidden miden bulanıyor olmalı." Gülüp gözyaşlarını sildi bir peçeteye.

Dan'ın eli hâlâ onun elinin üzerindeydi. "Seni dinlemekten midem bulanmıyor. Bana kalırsa, haftada yedi gün yirmi dört saat konuşabilirsin."

Huzurlu bir sessizlik oldu birbirlerine baktıkları sırada.

Dan'ın elinin sıcaklığı Anna'nın bedenine yayıldı, donduğunu bilmediği yerlerin buzlarını çözdü. Dan bir şey söylemek için ağzını açtı, ama tam o sırada Anna'nın cep telefonu çaldı. İrkildiler ve Anna telefonu bulmak için elini uzattı. Ekranı baktı.

"Erica" dedi ve yanıt vermek için ayağa kalktı.

Bu kez Patrik meslektaşlarıyla mutfakta buluşmayı yeğlemişti. Konuşacakları konu çok bunaltıcıydı, o yüzden koyu kahve ve biraz çörek iyi olurdu. Diğerlerinin oturmasını bekledi ama kendisi oturmadı. Hepsi ona merakla bakarak içeri girmişti. Bir şeyler olduğu belliydi, ama Annika bir şey söylememişti, o yüzden kimse ne olduğunu bilmiyordu. Sadece çok önemli bir şey olduğu belliydi. Mutfak penceresinin yanından bir kuş uçu ve herkesin gözü gayriihtiyari onu takip etti ama hemen ardından tekrar Patrik'e döndüler.

"Kendinize kahve ve çörek alın, sonra başlayalım" dedi Patrik resmi bir sesle. Herkes fincanlarını doldurdu; çörek tepsisi elde ele geçti. Sonra da sessizleştiler.

"Annika benim isteğimle pazartesi günü ülke çapında bir araştırma yaptı. Rasmus ile Marit'in cinayetleriyle benzerlik gösteren ölümleri araştırdık."

Hanna elini kaldırdı. "Tam olarak neydi araştırmanın konusu?"

"İki cinayette de ortak olan şeylerin listesini gönderdik. Kurbanların ölme biçimi ve cesetlerin yanında bulunan eşyalar."

Eşyalar konusu Gösta ile Hanna için yeniydi, o yüzden iyiye duymak için öne eğildiler.

"Ne tür eşyalar?" diye sordu Gösta.

Patrik dönüp Martin'e bakarak, "Martin ve ben Rasmus öldüğünde yanında bulunan sırt çantasını incelerken, Marit'in de yanında bulunan bir şeyi fark ettik. Marit'in arabasında, yan koltukta bulunmuştu. Önce çöp sanarak ilgilenmemiştik. Ama

aynı şeyi sırt çantasında da bulunca..." Ellerini iki yana açtı.

"Peki neymiş bu?" Gösta biraz daha öne eğildi.

"Bir kitaptan yırtılmış bir sayfa. Bir çocuk kitabından" dedi Patrik.

"Çocuk kitabından mı?" diye tekrarladı Gösta kulaklarına inanamayarak. Hanna da şaşkın görünüyordu.

"Evet, sayfalar *Hansel ile Gretel*'den. Bilirsiniz, Grimm Kardeşler'in masalından."

"Şaka yapıyorsun" dedi Gösta.

"Ne yazık ki yapmıyorum. Hepsi bu kadar da değil. Bu bilgi, Rasmus ile Marit'in ölüm tarzlarındaki ayrıntılarla birleşince, bizimkiyle bağlantılı olabilecek iki vakaya daha götürdü bizi."

"İki vaka daha mı?" Bu kez inanmakta güçlük çeken, Martin'di.

Patrik başını salladı. "Evet, bilgi bu sabah geldi. Bu şablona uyan iki ölüm daha var. Biri Nyköping'de, diğeri de Lund'da."

"İki vaka daha?" Martin, Patrik'in söylediklerini anlamakta güçlük çekiyor gibiydi. Patrik nedenini anlıyordu.

"Gerçekten bu dört vakanın bağlantılı olduğundan emin misiniz?" diye sordu Hanna. "Bu çok inanılmaz geliyor."

"Kurbanlar aynı şekilde öldü ve her cesedin yanında aynı kitabın sayfaları bulundu. Vakaların bağlantılı olduğunu varsayabiliriz" dedi Patrik ciddiyetle. Şüphe edildiği için biraz şaşırmış ve gücenmişti. "Ne olursa olsun, soruşturmaya ya da soruşturmalara, bir bağlantı olduğu varsayımıyla devam edeceğiz."

Martin elini kaldırdı. "Diğer kurbanlar da içki karşıtı mıymış?"

Patrik başını iki yana salladı. Onu en çok rahatsız eden şey buydu. "Hayır" dedi. "Lund'daki kurban kesin alkolikmiş, ama Nyköping'deki kurbanın içki alışkanlıkları konusunda polisin bilgisi yok. Seninle birlikte gidip onlarla konuşuruz

diye düşündüm. Ayrıntıları kontrol ederiz.”

Martin başını salladı. “Tabii. Ne zaman gidiyoruz?”

“Yarın” diye karşılık verdi Patrik. “Kimsenin ekleyecek bir şeyi yoksa, belki toplantıyı bitirip çalışmaya koyulabiliriz. Anlaşılmayan bir şey varsa, hazırladığım özeti okuyun. Annika kopyalarını çıkardı, yani herkes giderken bir tane alabilir.”

Çıkarken herkes sessizdi. Hepsi başa çıkmak zorunda oldukları soruşturmanın kapsamını düşünüyordu artık. Ve hepsi de “seri katil” fikrini kabul etmeye çalışıyordu. Tanums-hede emniyetinin tarihi boyunca-bu ilk-kez oluyordu.

Eşikte birinin seslendiğini duyunca döndü Gösta. “Martin ile ben yarın gidiyoruz Gösta. İki gün olmayacağız” dedi Patrik.

“Tamam” dedi Gösta.

“Bence bu arada sen de Hanna’yla başka açılardan çalışabilirsiniz. Marit’in dosyasına bakın mesela. Dosyayı o kadar çok okudum ki, artık yeni bir göze ihtiyaç var diye düşünüyorum. Aynı şeyi Rasmus Olsson için de yapın. Martin İspanyol tazısı olanların bir listesini çıkartıyor; o açıdan da çalışma yapsak iyi olur. Bu öğleden sonra Martin’le konuşup ne kadar ilerlediğine bir bak. Başka ne var? Ah evet, *Akşam Haberleri*’ndeki muhabir, Lillemor’un günlüğünü faksladı. Orijinali de alacağız, ama postayla geldiği için bekleyemedik. Birkaç kopyayı arabaya alacağım, ama Hanna’yla ona da baksanız iyi olur.”

Gösta bezgin bir tavırla başını salladı.

“Tamam” dedi Patrik. “Ben çıkıyorum. Hanna’ya sen açıklar mısın?”

Gösta daha da bezgin bir tavırla yine başını salladı.. Bu kadar çok çalışmanın canı cehennemeydi. Golf sezonu başladığında yorgunluktan tükenmiş olacaktı.

Geceleri dehşetin en yakına geldiği zamandı. Ya kendisi uyurken gelselerdi? Ya iş işten geçmeden uyanamamasaydı? Onun ve kız kardeşinin odada birer yatağı vardı. Kadın gece onları yatırır, yorganı çenelerine kadar çeker ve önce onu, sonra da kızı alnından öperdi. Yumuşak bir “iyi geceler”le ışığı söndürürdü. Kapıyı kilitlerdi. İşte o zaman kötü düşünceler doluşurdu kafalarına. Ama bir teselli yöntemi bulmuşlardı. Dikkatli adımlarla kız kardeşinin yatağına gider ve yorganın altına, onun yanına girerdi. Hiç konuşmazlardı, öylece yan yana yatar ve birbirlerinin sıcaklığını hissederlerdi. O kadar yakın yatarlardı ki nefesleri birbirine karışırdı, sıcak nefesleri ciğerlerini doldurup kalplerine yayılır, onlara güven hissi verirdi.

Bazen öylece uyumadan yatarlardı. Birbirlerinin gözlerindeki korkuyu görür, ama bunu söze dökemezlerdi. O anlarda bazen kız kardeşine öyle büyük bir sevgi duyardı ki, parçalara ayrılacakmış gibi olurdu. Bu duygu tüm gözeneklerine nüfuz eder ve onu, kızın vücudunun her noktasını okşamaya zorlardı. Kız dışarıda olanlar yüzünden çok korkmuş, çok savunmasız, çok masum olurdu. Ondan bile daha çok korkmuş olurdu. Kendisi için korku aslında dışarıda olana duyduğu özlemle karışmıştı. Kendisi uğursuz olmasa ve bilinmeyen o şey dışarıda bekliyor olmasa, ulaşabileceği şeye duyduğu bir özlem.

Geceleri bazen orada kız kardeşini kollarına alıp yatarken, kızgın sesli kadın ile dehşetin bir bağı olup olmadığını merak ederdi. Sonra da uykuya yenik düşerdi. Ve uykuyla birlikte anılar gelirdi.

Hareket halindeki araçta bir şey okurken Martin'in midesi bulanırdı, ama yine de Lillemor'un günlüğünden kopyalanmış sayfaları okumaya çalışıyordu.

Daha fazla ipucu bulabilmek için okumaya devam ederken, "Sürekli bahsettiği bu adam kim? Tanıdığını söylediği adam?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Söylemiyor" dedi Patrik. Kopyaları yola çıkmadan önce okumuştı. "Onu gerçekten gördüğünden ya da nerede gördüğünden emin değil gibi."

"Ama ondan rahatsız olduğunu yazmış" dedi Martin okuduğu sayfadaki bir yeri göstererek. "Yani öldürülmesi tesadüf olamaz sanki."

"Evet, bana da öyle geliyor" dedi Patrik bir kamyonu geçmek için hızlanırken. "Ama elle tutulur bir şey yok, en azından günlükte. Bu kişi herhangi biri de olabilir. Kasabadaki biri, gruptaki biri, prodüksiyon ekibindeki biri... Tek bildiğimiz bir erkek olduğu." Martin'in derin derin nefes almaya başladığını fark etti. "Nasıl gidiyor? Miden mi bulanıyor?" Meslektaşına bakınca haklı olduğunu gördü. Martin'in çilleri, her zamankinden de beyaz olan yüzünde iyice göze çarpar hale gelmişti ve nefes almaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu.

"Biraz camı açmamı ister misin?" diye sordu Patrik hursuzlanarak. Martin için üzülyordu, ama Lund'a kadar

kusmuk kokan bir arabada gidemezdi. Martin başını salladı, Patrik de yolcu tarafındaki pencereyi açan düğmeye bastı. Martin başını penceren çıkarıp derin bir nefes aldı, ama egzoz dumanları yüzünden tam olarak rahatlayamadı.

Birkaç saat sonra Lund Karakolu'ndaki otoparka giriyorlardı, bacakları uyuşmuş, sırtları ağrıyordu. Bacaklarını açmak ve tuvalete gitmek için kısacık iki mola dışında hiç durmamışlardı, çünkü Başkomiser Kjell Sandberg'le görüşmek için sabırsızlanıyorlardı. Adam aşağıya inmeden önce resepsiyonda bir iki dakika beklediler. Aslında bu cumartesi tatilinde olmalıydı, ama Patrik'in telefonundan sonra karakola gelmeyi kabul etmişti.

"Nasıl geçti yolculuğunuz?" diye sordu Kjell Sandberg, onlara yolu gösterirken. Çok ufak tefek bir adamdı —*yaklaşık bir altmış*, diye tahmin etti Patrik— ama enerjisi kısa boyunu telafi ediyor gibiydi. Konuşurken bütün bedenini kullanıyor ve çılgınca el kol hareketleri yapıyordu. Martin ile Patrik, önlerinde koşturarak yürüyen adama ayak uydurmakta güçlük çektiler. Koşar adım yürüdükten sonra nihayet bir odanın önüne geldiler; Kjell, Patrik ile Martin'e yol verdi.

"Çalışma odam yerine burada görüşebiliriz diye düşündüm" dedi, üzeri dosyalarla dolu bir masayı göstererek. En üsttekinde "Börje Knudsen" yazıyordu. Patrik bunun üç ya da kronolojik olarak bakılırsa, iki numaralı kurbanın adı olduğunu öğrenmişti dün. Oturunca Kjell dosya yığınına gösterdi Patrik'e. "Dün her şeyi tekrar gözden geçirdim. Bülteninizi aldıktan sonra, vaka sayısını farklı bir ışıktaki görmeye başladım." Başını biraz pişmanlıkla, özür dilercesine salladı.

"Yani o zaman, altı yıl önce hiç kuşku çekmemişti öyle mi? Bir şeylerin yolunda olmadığı gibi bir his de mi uyandırmadı?" diye sordu Patrik suçlayıcı gibi konuşmamaya çalışarak.

Kjell başını salladı tekrar. Yanaklarının dışına taşan bıyığı başını salladığı zaman komik biçimde oynuyordu. "Hayır,

samimiyetle söylüyorum ki Börje'nin ölümünde tuhaf bir şey olduğu hiç aklımıza gelmedi. Börje'nin, her gün ölü bulmayı beklediğimiz tiplerden olduğunu anlamalısınız. Alkol koma-sına girecek kadar içmişti birkaç kez, ama hep kurtuldu. Bu kez de sandık ki... Neyse, bir hata yapmışız" dedi ellerini iki yana açarak. Yüzünde üzgün bir ifade vardı.

Patrik teselli edercesine başını salladı. "Anladığım kadarıyla, bu vakada sizin kabahatiniz yok. Uzun bir süre biz de cinayetimizin kaza olduğunu düşündük." Bu itiraf Kjell'i daha iyi hissettirmek içindi sanki.

"Bizim çağrımıza yanıt vermenize sebep olan neydi?" diye sordu Martin, oynayan bıyığa bakmamaya çalışarak. Yüzü hâlâ bembeyazdı ve birkaç kepekli bisküviyi şükranla ağzına atmıştı. Bu biraz iyi gelmişti. Genellikle uzun bir araba yolculuğundan sonra kendine gelmesi bir saat sürerdi.

Kjell dosya yığını karıştırarak bir şey aradı. Sonra bir dosya çıkarıp açtı ve Patrik'le Martin'in önüne koydu. "Şuna bakın. Bunlar Börje'yi bulduğumuz zamanki fotoğraflar. Dairesinde bulduğumuzda öleli bir hafta olmuştu, o yüzden çok hoş bir manzara değil. Ceset kokmaya başlayınca fark edilmiş."

Kjell bunun hiç de hoş bir manzara olmadığını söylerken kesinlikle haklıydı. Ama dikkatlerini çeken şey, Börje'nin elindeki şeydi. Buruşturulmuş kâğıda benzeyen şey. Fotoğrafları elden geçirince Börje'nin elinden alınıp düzeltilen kâğıdın yakın çekim fotoğrafını gördüler. Grimm Kardeşler'den *Hansel ile Gretel*. Birbirlerine baktılar ve Kjell "Evet, kaza sayılamayacak kadar tuhaf bir tesadüf" dedi. "Ben de bunu Börje'nin bir çocuk kitabı okumasını çok tuhaf bulduğum için hatırladım. Çocuğu yoktu."

"Sayfa hâlâ sizde mi?" Patrik nefesini tuttu ve bedeninin beklentiyle gerildiğini hissetti. Kjell bir şey söylemedi, ama yanındaki sandalyeye konmuş bir plastik torbayı kaldırırken dudaklarında hafif bir gülümseme belirir gibi oldu. "Talih ile

hünerin bir bileşimi” dedi gülümseyerek. Patrik dikkatle aldı plastik torbayı ve içindekileri inceledi. Sonra da Martin’e uzattı, o da heyecanla inceliyordu sayfayı.

“Başka? Yaralar ve ölüm şekli?” diye sordu Patrik, Börje’nin fotoğraflarını daha yakından incelemeye çalışarak. Ağzının çevresindeki mor gölgeleri görür gibi oldu, ama ceset öylesine çürümüştü ki emin olmak zordu.

“Ne yazık ki bununla ilgili bilgimiz yok. Dediğim gibi, ceset otopsiye uygun değildi ve Börje hep yara bere içindeydi, yoksa biz...” Sesi boğuldu, ama Patrik onun ne demek istediğini anladı. Börje hep kavga eden bir sarhoştur. Alkol komasına girinceye kadar içmiş olması gibi bir ihtimal, kapsamlı bir soruşturmaya gerek bırakmıyordu.

“Ama kanında çok yüksek miktarda alkol var mıydı?”

Kjell başını salladı. “Doğru, kandaki alkol seviyesi aşırı yüksekti, ama toleransı yıllar içinde artmıştı. Adli tabibe göre Börje bir şişeyi içip alkol zehirlenmesinden ölmüştü.”

“Konuşabileceğimiz bir akrabası var mı?”

“Hayır, Börje’nin kimsesi yoktu. Sadece polis memurları ve içki arkadaşlarıyla temas kurardı. Bir de hapishane günlerinde kiminle tanıştıysa.”

“Neden hapse girmişti?”

“Birçok kez girmişti. Liste en üstteki dosyada, içeri girme tarihleriyle birlikte. Saldırı, tehdit, alkollü araba kullanma, gasp, aklınıza ne gelirse. Herhalde içeride, dışardakinden daha çok vakit geçirmiştir.”

“Bu dosyaları yanımda götürebilir miyim?” diye sordu Patrik büyük umutla.

Kjell başını salladı. “Elbette. Başka yardımımız dokunabilirse söyleyin lütfen. Size yardımcı olabilecek bir şey bulabilir miyiz diye etrafta biraz araştırma yapacağım.”

“Size minnettar oluruz” dedi Patrik ve gitmek üzere ayağa kalktılar.

Çıkarken Kjell'e yetişmek için yine koşmaları gerekti. "Bu gece mi dönüyorsunuz?" diye sordu Kjell, kapıya yaklaşırken.

"Hayır, Scandic Otel'de bir oda ayırttık. Böylece yarın Nyköping'e geçmeden önce elimizdeki her şeyi rahatça gözden geçirebiliriz."

"Nyköping mi?" Kjell'in yüzü birden ciddileşti. "Bir katilin bu kadar geniş bir alana yayılması çok sık görülen bir şey değildir."

"Öyle" dedi aynı ciddiyetle Patrik. "Çok sık görülmez. Hiç görülmez."

"Hangisini istersin? Köpeklerin izini sürmek mi, Marit'in dosyasını elden geçirmek mi?" Gösta onlara verilen işlerden duyduğu hayal kırıklığını gizleyemiyordu. Hanna da pek sevinmiş gibi değildi. Herhalde cumartesi sabahını evde kocasıyla birlikte geçirmek istiyordu. Ama Gösta, fazla mesai yapmaları gerektiğini kabul etmek zorundaydı. Beş cinayetlik bir soruşturma karakolun gündelik işlerinden değildi.

Hanna'yla mutfak masasının başına, Patrik'in onlardan istedikleri işi yapmak üzere oturmuşlardı, ama ikisinde de en ufak istek yoktu. Gösta tezgâhın başında kahve dolduran Hanna'yı seyretti. Karakolda çalışmaya başladığında kesinlikle kilolu değildi, ama artık ince değil, basbayağı sıska görünüyordu. Gösta onun evdeki hayatını merak etti. Gergin, hatta acı çekiyormuş gibi görünüyordu son zamanlarda. Belki de çocukları olmuyordur, diye düşündü. Kırk yaşında ve hâlâ çocuksuzdu. İçini dökmek isterse onu dinlemeye hazır olduğunu söylemeyi geçirdi içinden, ama bu teklifin iyi karşılanmayacağını hissediyordu. Hanna bir tutam saçını geri itti. Gösta, bu basit harekette büyük bir çaresizlik, büyük bir kırılganlık olduğunu düşündü. Hanna Kruse gerçekten de çelişkilerle dolu bir kadındı. Dışarıdan bakıldığında güçlü ve cesurdu. Ama bazen bambaşka bir şey göze çarpıyordu sanki, sanki... kırık

bir şey; onu tarif etmekte ancak bu kadar ilerleyebilmişti. Ama Hanna yüzünü ona çevirince Gösta biraz abarttığını düşündü. Yüz ifadesi taş gibiydi. Hiç de zayıf görünmüyordu.

“Marit’in belgelerini ben alayım” dedi otururken. “Sen de köpekleri al. Olur mu?” Fincanının üstünden ona baktı.

“Tabii, olur. Senin seçmeni istemiştin zaten.”

Hanna gülümsedi. Bu gülüşle yüzü yumuşayınca, Gösta teorilerinden şüpheye düştü. “Çalışmak zorunda olmamız çok tatsız, değil mi Gösta?” diye sordu Hanna göz kırparak.

Gülümseyerek karşılık vermekten alıkoyamadı kendini Gösta. Kadının ev hayatıyla ilgili tahminlerini bir kenara bırakıp yeni meslektaşıyla çalışmanın tadını çıkarmaya karar verdi.

“Tamam, ben kuçuları alacağım” dedi ayağa kalkarken.

“Hav” diye yanıt verdi kadın gülerek. Sonra da önündeki dosyayı karıştırmaya başladı.

“Burada ufak bir olay yaşanmış” dedi Lars, çember halinde oturan katılımcılara ciddi bir tavırla bakarak. Kimse bir şey söylemedi. Tekrar denedi. “Birisi neler olup bittiği hakkında ipucu verebilir mi?”

“Tina kendini aptal durumuna düşürdü” diye mırıldandı Jonna.

Tina ona karanlık bir bakış attı. “Yaptıysam yaptım!” Bakışlarını ekip üyelerinin üzerinde gezdirdi. “Siz bulamadınız, sizin aklınıza gelmedi diye kıskanıyorsunuz!”

“Ben kesinlikle böyle iğrenç bir şey yapmazdım” dedi Mehmet, ayakkabılarının ucuna bakarak. Tuhaf bir biçimde sakin son birkaç gündür. Lars ilgisini ona yöneltti.

“Sen nasılsın Mehmet? Çok sessiz görünüyorsun.”

“Bir şey yok” dedi Mehmet, ısrarla ayakkabılarına bakarak.

Lars ona merakla baktı, ama üzerine gitmedi. Anlaşılan Mehmet duygularını paylaşmak istemiyordu. Belki de onun-

la özel bir seans yapmalıydı. Lars, sürekli saçıyla oynayan Tina'ya döndü.

“Günlükte seni rahatsız eden ne vardı?” diye sordu ki-barca. Tina dudaklarına fermuar çekti. “Barbie’yi... yani Lillemor’u neden öyle ortalığa attın?”

“Günlüğüne Tina’nın yeteneği olmadığını yazmış” dedi Calle yardımcı olmak için. Tina’yla ilişkisi Gestgifveri’deki tartışmadan beri düzelmemiş, şimdi de intikam alma fırsatını kaçırmak istememişti. Kızın söyledikleri hâlâ canını yakıyordu, o yüzden sesinde tatsız bir ima vardı. Onu incitmeyi her şeyden çok istiyordu. “Barbie’yi suçlamak yanlış olur ama” dedi soğuk bir tavırla. “Barbie sadece gerçekleri dile getirmiş.”

“Kes sesini, kes sesini, kes sesini!” diye çığlık attı Tina. Tükürükler saçıldı ağzından.

“Sakinleşelim lütfen” dedi Lars, sert bir sesle. “Lillemor günlüğüne senin hakkında can sıkıcı bir şeyler yazmış, sen de o yüzden onu lekelemek istedin.” Tina’ya öyle sert baktı ki, kız gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Lars’ın söyledikleri kulağa çok... hain ve çirkin geliyordu.

“Hepiniz hakkında rezilce şeyler yazmış” dedi Tina katılımcılara teker teker bakarak. Lars’ın öfkesini diğerlerine yönlendirmek istiyordu. “Senin şımarık, zengin bir züppe olduğunu yazmış Calle. Uffe, senin de tanıdığı en aptal insanlardan biri olduğunu yazmış. Mehmet’s e ailesini memnun edemediği için kendini o kadar güvensiz ve kaygılı hissediyormuş ki, biraz dik durması gerektiğini anlaması لازم-mış!” Duraksadı, ama sonra bakışlarını Jonna’ya çevirdi. “Ve sen... senin de kendini öyle kesip durmanın çok acınası bir şey olduğunu söylemiş. Kimseyi ihmal etmemiş. Anlıyor musunuz şimdi? Hâlâ ‘Barbie’nin hatırasına saygı göstermeliyiz’ diye düşünen var mı? Eğer partide ona söyledikleriniz yüzünden suçluluk hissediyorsanız, unutun gitsin! Hak etmişti!” Tina saçlarını savurarak, olası saldırılara meydan okudu.

“Peki, ölmeyi de hak etti mi?” diye sordu Lars sakın sakın.

Odada sessizlik oldu. Tina sinirle tırnağını kemirmeye başladı. Sonra aniden ayağa kalkıp dışarı koştu. Herkes onu seyrediyordu.

Yol önlerinde uzayıp gidiyordu. Bu araba yolculukları Patrik’i yormaya başlamıştı. Şoför koltuğundaki meslektaşına bakmak için başını çevirdi. Martin arabayı kullanmayı teklif etmişti, böylece mide bulantısını kontrol edebileceğini umuyordu. Şimdilik işe yaramıştı ve Nyköping’e yüz kilometreden az kalmıştı. Martin esnedi, ardından da Patrik. Gülüştüler.

“Bence dün gece çok geç yattık” dedi Patrik.

“Evet, öyle. Ama üzerinden geçecek çok şey vardı.”

“Öyle” dedi Patrik. Patrik’in odasında davanın bütün ayrıntıları üzerinden geçmişlerdi. Martin sabah saatlerine kadar kendi odasına geçmemişti.

İkisi de bir saat boyunca uykuya dalamamıştı, düşünceler ve ipuçları kafalarında dolanıp duruyordu.

“Pia nasıl?” diye sordu Patrik, konuyu değiştirmek için.

“Harika!” derken Martin’in yüzü parladı. “Sabah bulantıları kesildi. Hatta çok iyi hissediyor kendini artık. Çok heyecanlıyım!”

“Evet, bu duyguyu biliyorum.” Patrik Maja’yı düşünüyor-
du. Erica ve Maja’yla evde olmayı o kadar çok istiyordu ki, yüreği parça parça oluyor gibiydi.

“Pia bebeğin cinsiyetini öğrenmek için ultrasona girecek mi?” diye sordu Patrik, Nyköping’e giden otoyola saptıklarında.

“Bilmiyorum henüz. Ama sanmam” dedi Martin, yol tabelalarına dikkatle bakarken. “Siz ne yapmıştınız? Önceden öğrenmiş miydiniz?”

“Hayır. Biraz hile yapmak gibi oluyordu. Sürpriz olsun istedik. Üstelik ilk çocukta cinsiyet o kadar önemli değil. Ama ikincisinde erkek olup olmadığını öğrenmek iyi olacak.”

“Siz yoksa...” Martin, Patrik’e döndü.

“Hayır, hayır, hayır.” Patrik güldü. “Tanrı’ya şükür, henüz değil. Maja’ya alışmakla uğraşıyoruz daha. Ama belki sonra...”

“Peki, Erica ne diyor buna? Ne kadar sıkıntı çektiğini düşünürsek...” Martin sözünü yarım bıraktı, bu konuyu açmanın uygun olup olmadığını bilemiyordu.

“Aslında konuşmadık bunu. İki çocuğumuz olur diye düşünmüştüm ben” diye karşılık verdi Patrik düşünceli bir tavırla. “Neyse, işte geldik nihayet” dedi, konuyu kapatma fırsatı bulduğuna sevinerek.

Arabadan indiklerinde, karakola girmeden önce kaskatı kesilen bacaklarını esnettiler. Rutin olmuştu artık, en azından Patrik için. Üçüncü kez yeni bir şehirde, yeni bir karakolu ziyaret ediyordu.

Patrik başkomiserle tanışınca, İsveç’te emniyet teşkilatının homojenlikten bu kadar uzak olmasına şaşırdı. İsmiyle görünümü bu kadar farklı olan biriyle hiç karşılaşmamıştı. Öncelikle, Gerda Svensson onun sandığından çok daha gençti, otuz beş yaşında ya vardı ya yoktu. Üstelik aşırı İsveçli ismine rağmen, maun ağacıyla aynı renkte ve parlaklıktaydı. Çok çekici bir kadındı. Patrik ağzı bir karış açık, ona baktığını fark etti. Martin’e dönüp bakınca onun da sersemlemiş olduğunu gördü. Martin’i dirseğiyle dürterek kendine gelmesini sağladı, sonra da Başkomiser Svensson’a elini uzattı.

“Meslektaşlarım toplantı odasında bizi bekliyorlar” dedi Gerda Svensson, onlara yolu gösterirken. Sesi derin ve yumuşaktı. Patrik gözlerini ondan ayırmakta zorlandığını hissetti.

Toplantı odasına yürürken hiç konuşmadılar. Tek duyulan, ses ayak sesleriydi. Odaya girdiklerinde, iki adam ayağa kalkıp ellerini uzatarak onlara doğru geldi. Biri ellilerindeydi, kısa boylu ve tıknazdı, ama ışıltılı gözleri ve sıcak bir gülümsemesi vardı. Kendisini “Konrad Meltzer” diye tanıttı. Diğeri de Gerda’yla aynı yaşlardaydı, iriyarı, sarı saçlı, güçlü

görünümlü bir adamdı. Patrik onunla Gerda'nın hoş bir çift olduğunu düşünürken buldu kendini. Adam kendisini "Rickard Svensson" diye tanıttı, Patrik doğru tahmin ettiğini anladı. Sahiden de çifttiler.

"Anladığım kadarıyla bizim çözülmemiş cinayet davalarımızdan biriyle ilgili önemli bilgilere sahipmişsiniz." Gerda, Konrad ile kocasının arasına oturdu. İkisi de onun ipleri eline almasına aldırmadı. "Elsa Forsell'in soruşturmasını yürüten bendim" dedi, Patrik'in aklını okumuş gibi. "Konrad ile Rickard da benimle aynı ekipteydi, bu soruşturmaya uzun saatler harcadık. Ne yazık ki çıkmaz bir noktaya geldik. Geçen gün sizden bir çağrı alıncaya kadar."

"Sizin davanızın bizimkiyle bağlantılı olduğunu, bir kitap sayfasından bahsedildiğini görür görmez anladık" dedi Rickard, masanın üstünde ellerini kavuşturarak. Patrik bir erkeğin, karısının altında çalışmasının nasıl bir şey olduğunu düşündü. Kendini açık görüşlü kabul ediyordu, ama Erica amiri olsa yadırgardı. Diğer yandan, o da Erica'nın amiri olmaktan hoşlanmazdı.

"Rickard'la ben bu soruşturma tamamlandıktan sonra evlendik. O zamandan beri de farklı birimlerde çalışıyoruz." Gerda ona bakınca, Patrik kızardığını hissetti. Bir an için gerçekten aklını okuyup okumadığını merak etti, ama sonra ne düşündüğünü tahmin etmenin o kadar da zor olmadığını fark etti. Hiç kuşkusuz kendisi ilk değildi.

"Kitap sayfası nerede bulunmuştu?" diye sordu, konuyu değiştirmek için. Gerda'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, mesajı aldığını belli eden bir gülümseme, ama bu kez Konrad konuştu.

"Hemen yanındaki bir İncil'in içine sıkıştırılmıştı."

"Kadın nerede bulundu?"

"Evinde. Tarikat üyelerinden biri bulmuştu."

"Tarikat mı?" dedi Patrik. "Ne gibi bir tarikat?"

“Bakire Meryem Haçı” diye cevap verdi Gerda. “Katolik bir tarikat.”

“Katolik mi?” diye sordu Martin. “Güney bölgesinden miydi?”

“İskandinavya’da da Katolikler var” dedi Patrik, Martin’in cehaletinden biraz utanarak. “Katolikler dünyanın her yerinde var ve İsveç’teki sayıları da yüz binin üzerinde.”

“Çok doğru” dedi Rickard. “İsveç’tte yaklaşık yüz altmış bin Katolik var. Elsa uzun yıllardır üyesiydi tarikatın ve bu tarikat onun evi gibiydi.”

“Bir akrabası yok muydu?” diye sordu Patrik.

“Hayır, biz hiçbir akrabasını bulamadık” dedi Gerda. “Tarikat üyeleriyle görüşmeler yaptık, orada bir mezhepçilik, Elsa’nın öldürülmesine yol açabilecek bir şey olup olmadığını anlamak için. Ama bir şey çıkmadı.”

“Tarikattan Elsa’yla yakın olan biriyle konuşabilir miyiz? Kimi önerirsiniz?” Martin not almak için kalemini hazırlamıştı.

“Peder Silvio Mancini’yi. Güney Avrupa’dan.”

Gerda, Martin’e göz kırpınca, Martin kızardı.

“Anladığım kadarıyla, Tanumshede’deki kurban da bağlanmış, değil mi?” Rickard soruyu Patrik’e sormuştu.

“Evet, doğru. Bizim adli tıp hem kollarda hem de bileklerde ip izleri buldu. Elsa’nın ölümünü hemen cinayet diye sınıflandırmanıza yol açan şeylerden biri de bu muydu?”

“Evet.” Gerda bir fotoğraf çıkarıp masanın üzerinden Patrik’le Martin’e doğru itti. Fotoğrafa birkaç saniye baktılar ve ip izlerinin çok belirgin olduğunu gördüler. Elsa Forsell kesinlikle bağlanmıştı. Patrik ağzının çevresindeki tuhaf mavi işaretleri de gördü.

“Peki koli bandı izlerine de rastladınız mı?” Gerda’ya baktı, kadın onayladı.

“Evet, sıradan kahverengi koli bandından kalma yapışkan madde vardı. “Boğazını temizledi. “Bu cinayetler hakkında

elinizde ne kadar bilgi varsa bizimle paylaşmanızı çok isteriz. Elbette biz de elimizdekileri paylaşacağız. Bazen bunun polis bölgeleri arasında rekabete yol açtığını biliyorum, ama işbirliği yaparsak aramızdaki kanalları açık tutabileceğimizi sanıyorum.” Bu bir çağrı değil, soğuk bir açıklamaydı. Patrik tereddütsüz kabul etti.

“Elbette. Alabileceğimiz her yardıma ihtiyacımız var. Sizinkiler de dahil. Yani elimizde ne varsa paylaşalım. Ayrıca telefonla da temas kurarız.”

“Oldu” dedi Gerda.

Patrik kocasının ona hayranlıkla baktığını fark etti. Patrik’in Rickard Svensson’a duyduğu hayranlık arttı. Kariyer merdiveninde kendisinden daha yükseğe tırmanan bir kadını takdir edebilmek için gerçek bir erkek olmak gerekirdi.

“Peder Mancini’yi nerede bulabileceğimizi biliyor musunuz?” diye sordu Martin, gitmek için kalktıkları zaman.

“Kasaba merkezinde tarikatın binası var.” Konrad adresi yazdığı kâğıdı Martin’e verdi. Ayrıca oraya nasıl gideceklerini de tarif etti. “Peder Silvio’yla konuştuktan sonra buraya gelip belgeleri resepsiyondan alabilirsiniz” dedi Gerda, Patrik’in elini sıkarken. “Sizin için her şeyden birer kopya çıkarılacak.”

“Yardıminız için teşekkürler” dedi Patrik büyük bir samimiyetle. Bölgeler arasındaki işbirliği, Gerda’nın da dediği gibi, polisin pek tercih ettiği bir şey değildi, o yüzden bu soruşturmanın farklı bir yolda ilerlemesine memnun olmuştu.

“Bu aptallıkları ne zaman bırakacaksın?”

Jonna gözlerini kapadı. Annesinin telefondaki sesi hep çok sert, çok suçlayıcıydı.

“Babanla ben, hayatını böyle harcamanın tam bir sorumsuzluk olduğunu düşünüyoruz. Üstelik hastanedeki itibarımızı da korumamız lazım; bizi gülünç duruma düşürdüğünü anlamalısın artık!”

“Bunun bir yerden hastaneye bağlanacağını biliyordum” diye mırıldandı Jonna.

“Ne dedin sen? Sesini yükselt ki ne dediğini duyayım Jonna. Artık on dokuz yaşındasın, doğru düzgün konuşmayı öğrenmiş olman lazım. Ayrıca bu son manşetler babanla benim için çok üzücü oldu. İnsanlar bizim ne biçim anne baba olduğumuzu merak ediyorlar. Ama emin ol, elimizden gelenin en iyisini yaptık. Fakat babanla benim önemli bir işimiz var, sen de yeterince büyüdün Jonna, bunu anlamam lazım. Yaptığımız şeye biraz saygı göstermelisin. Biliyor musun, daha dün buraya kalp yetmezliği tedavisi için gelen küçük bir Rus çocuğunu ameliyat ettim. Ülkesinde gerekli ameliyatı yaptıramamış; ona *ben* yardım ettim! Benim sayemde yaşayacak ve normal bir hayat sürecektir! Bence biraz daha alçakgönüllü olmalısın Jonna. Sen her şeyi çok kolay elde ettin. Biz senden bir şey esirgedik mi? Hep giyecek elbiseler, başını sokacak bir çatı, masada yemek buldun. Senin elde ettiklerinin yarısını, hayır, onda birini bile elde edemeyen çocukları düşün. Senin yerinde olmak için can atarlar. Ve kesinlikle böyle aptalca şeyler yapıp kendilerini yaralamazlar. Hayır, sen bencillik ediyorsun Jonna. Büyümenin vakti geldi de geçiyor bile! Babanla ben...”

Jonna telefonu kapattı ve duvara sırtını vererek, ağır ağır çömeldi. İçindeki kaygı büyüdü, büyüdü, bütün bedenini doldurdu. Kendini patlayacakmış gibi hissetmeye başladı. Gidecek, kaçacak hiçbir yerinin olmadığını bilmek, onu daha önce de defalarca ezmmişti. Titreyen ellerle her zaman cüzdanında sakladığı jileti çıkardı. Elleri o kadar şiddetli titriyordu ki jileti düşürdü. Küfrederek yerden almaya çalışırken birkaç kez parmaklarını kesti, ama sonunda yerden alıp yavaş yavaş sağ bileğine götürdü. Büyük bir dikkatle beyaz-pembe etle ve incecik nehirlerle benzeyen parlak kırmızı kıvrımlarla ay yüzeyi gibi görünen yaralı deriye doğru indirdiği jilete

baktı. İlk kan fışkırdığı zaman kaygılarının dindiğini hissetti. Daha sert bastırdı ve küçük dere kırmızı, oluk oluk bir nehir haline geldi. Jonna ferahladı ve akan kanı seyretti. Jileti kaldırdı ve yaraların arasına yeni bir nehir daha açtı. Sonra başını kaldırıp kameraya gülümsedi. Neredeyse keyifli görünüyordu.

“Peder Silvio Mancini’yi arıyorduk.” Patrik kapıyı açan kadına kimliğini gösterdi. Kadın yana çekilip, “Silvio! Polisler gelmiş!” diye bağırdı.

Kot pantolon ve kazak giymiş, gümüşü saçlı bir adam geldi yanlarına.

Patrik onun rahip kılığıyla gelmesini bekliyordu, günlük giysilerle değil. Rahiplerin sürekli ruhban kıyafetiyle gezmediğini biliyordu, ama yine de şaşkınlığından sıyrılması biraz vaktini aldı.

“Adım Patrik Hedström, bu da Martin Molin” dedi meslektaşını işaret ederek. Rahip başını sallayarak onları küçük bir odaya götürdü. Burası küçük, ama derli topluydu ve Patrik’in azıcık bilgisiyle Katoliklikle ilişkilendirdiği birçok şey vardı, örneğin Bakire Meryem resimleri ve büyük bir çarımh. Kapıyı onlara açan kadın kahve ve kek getirdi. Peder Silvio ona sıcak bir tavırla teşekkür etti. Kadın da ona gülümseyerek karşılık verdi, ama sonra çekildi.

Peder Silvio mükemmel bir İsveççeyle, ama tartışmasız İtalyan aksanıyla, “Peki, polis için ne yapabilirim?” diye sordu.

“Elsa Forsell hakkında birkaç soru sormak istiyorduk.”

Peder Silvio iç çekti. “Er ya da geç polisin bir ipucu bulacağını biliyordum. Cehennemin alevlerine inansam da, caninin cezasını bu hayatta çekmesini yeğlerim.” Gülümsedi, hem anlayış hem mizah vardı bu gülümsemede. Patrik onunla Elsa’nın yakın olduğu hissine kapıldı ve bu hissi Peder Silvio’nun sözleriyle doğrulandı.

“Elsa uzun yıllar boyunca iyi bir dost oldu. Tarikatın çalışmalarına canı gönülden katıldı. Bana günah çıkarıyordu.”

“Elsa doğuştan mı Katolik’ti?”

“Hayır, değildi” dedi Peder Silvio gülerek. “İsveç’te çok az doğuştan Katolik var, tabii Katolik bir ülkeden göç etmiş bir aileleri yoksa. Ama Elsa bizim ayinlerimizden birine geldi ve evet, sanırım kendini evinde gibi hissetti. Elsa... zarar görmüş ruh dedikleri türdendi. Bir şey arıyordu ve onu bizimle bulduğunu hissetti.”

“Peki ne arıyordu acaba?” diye sordu Patrik. Rahibin hali tavrı, onun çok anlayışlı, sakin ve huzurlu olduğunu gösteriyordu. Gerçek bir Tanrı insanı.

Peder Silvio yanıt vermeden önce bir süre düşündü. Sözcüklerini tartıyor gibiydi, ama sonunda Patrik’in gözlerinin içine bakarak “Bağışlanma” dedi.

“Bağışlanma mı?” diye sordu Martin.

“Bağışlanma” diye tekrar etti Peder Silvio sakince. “Hepimizin aradığı bu, çoğumuz bilmeden yaparız bunu. Günahlarımız için bağışlanma, başarısızlıklarımız, yetersizliklerimiz ve hatalarımız için. Yaptığımız şeyler için bağışlanma... yapmadığımız şeyler için bağışlanma.”

“Peki Elsa Forsell’in bağışlanmayı istediği şey neydi?” diye sordu Patrik, rahibe ısrarla bakarak. Bir an için Peder Silvio onlara anlatacakmış gibi oldu. Sonra gözlerini yere indirdi ve “Günah çıkarma kutsaldır. Zaten ne önemi var? Hepimizin bağışlanacak bir şeyleri vardır.”

Patrik bu sözlerin arkasında başka bir şey olduğunu anladı, ama bir rahibin sessizlik yemiğini bozması için onu sıkıştırmamak gerektiğini biliyordu.

“Elsa ne kadar süre kilisenizin üyesi olarak kaldı?” diye sordu onun yerine.

“On sekiz yıl” dedi Peder Silvio. “Dediğim gibi, yıllar içinde çok iyi dost olduk.”

“Elsa’nın bir düşmanı olup olmadığını biliyor musunuz? Ona zarar vermek isteyen birisi var mıydı?”

Rahip yine tereddüt etti, sonra başını salladı. “Hayır, bu konuda bir şey bilmiyorum. Elsa’nın bizim dışımızda kimsesi yoktu, ne dostu ne düşmanı. Bizler onun ailesiydik.”

“Bu normal midir?” diye sordu Martin, kuşkucu bir tavırla.

“Ne düşündüğünüzü biliyorum” dedi sakince gümüş saçlı adam. “Ama üyelerimiz için dışlayıcı kurallarımız, sınırlamalarımız yok. Onların çoğunun hem aileleri hem de arkadaşları vardır, bütün diğer Hristiyan tarikatlarında olduğu gibi. Ama Elsa’nın bizden başka kimsesi yoktu.”

“Ölüm şekline gelecek olursak...” dedi Patrik. “Birisi boğazından aşağı bol miktarda alkol boşaltmış. Elsa’nın alkolle ilişkisi nasıldı?”

Bir kez daha Patrik bir tereddüt hissetti, bir konuşma isteksizliği, ama rahip güldü. “Elsa da herhalde herkes gibiydi o konuda. Cumartesi akşamları bazen bir iki kadeh şarap içerdi. Ama aşırıya kaçmazdı asla. Hayır, alkole karşı çok normal bir tavrı vardı. Ona İtalyan şaraplarını sevdirmiştim bu arada, sık sık şarap tadımları yapardık burada. Çok popülerdir.”

Patrik tek kaşını kaldırdı. Katolik rahip gerçekten şaşırtıyordu onu. Başka ne sorabileceğini düşünüp biraz duraksadıktan sonra, kartvizitini önlerindeki masaya bıraktı. “Aklınıza bir şey gelirse, lütfen bizi arayın.”

“Tanumshede” dedi Peder Silvio kartı okurken. “Nerede bu?”

“Batı sahilinde” dedi Patrik ayağa kalkarken. “Strömstad ile Uddevalla arasında.”

Patrik hayretle Peder Silvio’nun yüzündeki bütün kanın çekildiğini gördü. Önceki gün Lund’a giderken bembeyaz olan Martin’in yüzü gibi olmuştu. Sonra rahip kendini toplayıp kibarca başını salladı.

Patrik ile Martin şaşkınlık içinde veda ettiler, ikisi de Pe-

der Silvio Mancini'nin söylediklerinden çok daha fazlasını bildiğini hissediyordu.

Karakolda bir beklenti havası vardı. Herkes Patrik ile Martin'in hafta sonu neler bulduğunu öğrenmeye can atıyordu. Patrik Nyköping'den dönünce doğruca karakola gitmiş ve toplantı için birkaç saat hazırlık yapmıştı. Bu yüzden odasının duvarları fotoğraflar ve notlarla kaplıydı; Patrik ayrıca oraya buraya oklar çizip yorumlar yazmıştı. Karmakarışıkta, ama yakında bu karışıklığa düzen getirecekti.

Herkes odaya doluşunca kıpırdayacak yer kalmadı, ama Patrik soruşturma malzemesini başka yere taşımak istemişti, o yüzden burada toplanmaları lazımdı. Önce Martin geldi ve arkaya oturdu; sonra Annika, Gösta, Hanna ve Mellberg geldiler. Duvarlara yapıştırılmış fotoğraflarla notları gözden geçirirken kimse konuşmadı. Herkes onları katile götürecek olan ipucunu bulmaya çalışıyordu.

"Bildığınız gibi, Martin'le ben hafta sonunda iki şehri ziyaret ettik, Lund ve Nyköping. İki karakol da bizim Marit Kaspersen ve Rasmus Olsson cinayetleriyle benzeşen vakaları olduğu için temas kurmuştu bizimle. Lund'daki kurbanın adı Börje Knudsen'di." Dönüp duvardaki bir fotoğrafı gösterdi. "Elli iki yaşındaydı ve alkolik olduğu biliniyordu. Dairesinde ölü bulundu. Ölümünden bir hafta sonra bulunduğu için diğer kurbanlarda görülen türden yaraların varlığını gözlemllemek imkânsızdı. Diğer yandan..." Patrik masasındaki bardaktan su içmek için duraksadı. "... Elinde şu vardı." Fotoğrafın yanındaki duvara iliştirilmiş plastik torbayı gösterdi, içinde çocuk kitabının sayfası vardı. Mellberg elini kaldırdı. "Marit ile Rasmus'un yanında bulunan sayfalarda parmak izi olup olmadığını kontrol ettirdik mi?"

Patronun bu kadar ilgili olmasına şaşırdı Patrik. "Evet, Ulusal Suç Laboratuvarı'na gönderdik, yanıt aldık, sayfalar

da geri gönderildi.” Marit ile Rasmus’un fotoğraflarının yanına iliştirilmiş sayfaları gösterdi. “Ne yazık ki hiç iz yok üzerlerinde. Börje’yle bulunan sayfa hiç incelenmemiş, o yüzden bugün Ulusal Suç Laboratuvarı’na gidiyor. Fakat, Nyköping’deki kurbanla, yani Elsa Forsell’le birlikte bulunan kitap sayfası soruşturma sırasında incelenmiş. Sonuç olumsuz.”

Mellberg yanıtı tatmin olduğunu belli etmek üzere başını salladı.

Patrik devam etti: “Börje’nin vakası bir kaza olarak sınıflandırılmıştı; alkol komasına girdiğine inanmışlar. Elsa Forsell’in ölümü ise Nyköping’deki meslektaşlarımız tarafından cinayet olarak kabul edilmiş, ama saldırganı bulamamışlar.”

“Şüphelendikleri biri var mı?” diye sordu Hanna. Kararlı ve ilgili görünüyordu, ama biraz solgundu. Patrik onun hastalanmasından korktu. Bu durumda daha fazla kaynak kaybedemezdi.

“Hayır, herhangi bir şüpheli yok. Sadece Katolik bir tarihin üyeleriyle ilişkisi var ve kimsenin ona düşmanlığı yok gibi. Ayrıca kendi dairesinde öldürülmüş.” Suç mahallinde çekilmiş bir fotoğrafı gösterdi. “Ve bunu hemen yanındaki bir İncil’in içine sıkıştırılmış bir halde bulmuşlar.” *Hansel ile Gretel*’den bir sayfayı işaret etti parmağıyla.

“Ne biçim hasta bir şeytan bu?” dedi Gösta inanamayarak. “Bu peri masalının olayla ne alakası var?”

“Hiç fikrim yok, ama bence bütün soruşturmanın anahtarı o.”

“Basın bunun kokusunu almaz umarım” diye mırıldandı Gösta. “Adını hemen ‘Hansel ile Gretel Katili’ koyarlar, katillere isim vermeye bayılıyorlar ne de olsa.”

“Bunların hiçbirinin basına sızması gerektiğini hatırlatmaya gerek bile duymuyorum” dedi Patrik, Mellberg’e bakmaktan dikkatle kaçınarak. Amir bile olsa, çenesi düşüktü. Ama Mellberg bile son haftalarda basının ilgisinden payına

düşenle doymuş olmalıydı, çünkü başını sallayarak kabul etti.

“Cinayetler arasındaki kesişme noktaları ne olabilir bir fikrin var mı?” diye sordu Hanna.

Patrik, Martin’e baktı, o da “Hayır” dedi, “ne yazık ki başladığımız yerdeyiz. Börje kesinlikle içki karşıtı değildi, Elsa’nın ise alkolle ilişkisi son derece normaldi, arada sırada bir iki kadeh içiyordu.”

“Yani cinayetlerin arasında bir bağlantı olup olmadığı konusunda hiçbir fikrimiz yok mu?” diye sordu Hanna kaygılı bir tavrıyla.

Patrik içini çekip gözlerini duvarlardaki malzemelerde gezdirmek üzere döndü. “Hayır” dedi. “Tek bildiğimiz bütün bu cinayetlerin aynı kişi tarafından işlendiği; yoksa aralarında tek bir kesişme noktası bile yok. Elsa ile Börje’nin Marit ile Rasmus’la ya da onların yaşadıkları yerlerle bağlantılı olduğunu gösterecek bir şey yok. Ama doğal olarak geri dönüp Marit ile Rasmus’un akrabalarıyla tekrar konuşmalı ve Börje ya da Elsa’yı tanıyorlar mı sormalıyız; Marit’in veya Rasmus’un Lund’da ya da Nyköping’de yaşayıp yaşamadıklarını öğrenmeliyiz. Şu anda karanlıkta dolanıyoruz, ama bir bağlantı olmalı. Olmalı!”

“Konumları haritada gösterebilir misin?” dedi Gösta odanın bir ucunda duran İsveç haritasını işaret ederek.

“Elbette, iyi fikir bu” dedi Patrik, masasının çekmecesinden bir kutu renkli topluiğne çıkararak. Haritaya dikkatle dört iğne yerleştirdi: bir tane Tanumshede, bir tane Borås, bir tane Lund ve bir tane de Nyköping.

“Katil en azından İsveç’in güney yarısında bulunuyor. Bu da araştırma alanını biraz sınırılıyor” dedi Gösta buruk bir tavrıyla.

“Evet, küçük güzelliklere şükran duymalı” dedi Mellberg hafifçe gülerek, ama kimse bunu gülünç bulmayınca sustu yine.

“Öyleyse, yapacak çok işimiz var” dedi Patrik ciddi bir ses

tonuyla. "Persson soruşturmasını da bir kenara bırakamayız. Gösta, köpek sahipleri listesinde ilerleme sağlayabildin mi?"

"Hazır. Yüz altmış köpek sahibi saptadım. Büyük olasılıkla resmi listelere alınmamış olanlar da vardır. Ama bulabil-
diğim en iyi şey bu oldu."

"Elindekilerle harekete geç, onları adres listesiyle karşılaştı-
r, bakalım bu bölgeye bağlanabilecek biri var mı."

"Tamam" dedi Gösta.

"Kitap sayfalarından daha fazla bilgi almanın mümkün olup olmadığına bakmalıyız" dedi Patrik. "Martin ve Hanna, siz de Ola ve Kerstin'le tekrar konuşup Börje ya da Elsa'nın adını duymuşlar mı öğrenebilir misiniz? Ayrıca Eva'yla, Rasmus Olsson'un annesiyle de konuşun. Ama bunu telefonla yapın, çünkü size ihtiyacım var burada."

Gösta tereddütle kaldırdı elini. "Ola Kaspersen'le ben konuşsam iyi olmaz mı? Hanna'yla ben onunla geçen cuma konuştuk ve bize her şeyi anlatmamış gibi bir his var içimde."

Hanna, Gösta'ya baktı. "Bunu fark etmemiştim" dedi, Gösta'nın uydurduğunu ima eden bir ses tonuyla.

"Ama sen de fark etmiş olmalısın, hani..." Gösta karşı çıkmak için Hanna'ya döndü, ama Patrik araya girdi.

"İkiniz de Fjällbacka'ya gidip Ola'yla konuşun. Annika köpek sahipleri listesini halledebilir. O listeyi görmem lazım, o yüzden hazır olunca masama bırakın."

Annika başını sallayıp not aldı.

"Martin, sen de Barbie'nin öldüğü gecenin video kasetini gözden geçir. Bir şey kaçırmış olabiliriz orada, o yüzden kare kare geç üzerinden."

"Anlaşıldı" dedi Martin.

"Peki, hadi başlayalım" dedi Patrik ellerini beline koyarak. Hepsi ayağa kalkıp dışarı çıktı. Odada yalnız kalan Patrik tekrar çevresine bakındı. Bütün bunların arasında nasıl bir bağlantı bulacaklardı?

Yırtılmış kitap sayfalarını duvardan aldı ve beyninin tümüyle boşaldığını hissetti. Bu sayfalardan yeni bir bilgi nasıl elde edecekti?

Bir fikir geldi aklına. Ceketini giydi, sayfaları dikkatle bir dosyaya koydu ve karakoldan çıktı telaşla.

Martin eline kumandayı alıp ayaklarını masaya uzattı. Kendini hasta hissediyordu ve bütün bu işlerden yorulmuştu. Çok yoğun, çok gergin geçmişti son haftalar. Her şeyin ötesinde çok az dinlenebilmiş ve Pia'yla ve "küçük ruhla" çok az vakit geçirebilmişti.

"Oynat" tuşuna bastı ve kaseti ağır çekimde çalıştırdı. Çekimleri daha önce de görmüştü; tekrar izlemenin bir yararı olacağından emin değildi. Kasette katile ya da herhangi bir ipucuna rastlayabilecekler miydi? Anlaşılan Lillemor şehir kulübünden koşarak çıktıktan sonra Azrailiyle karşılaşmıştı. Ama Martin söyleneni yapmaya alışık ve Patrik'le tartışmak istemiyordu.

Arkasına yaslandı, ekrana bakmaktan uykusunun geldiğini hissediyordu. Yavaş tempoya açlığı da eklendi ve gözkapaklarını açık tutmakta zorlandı. Ekranda yeni bir şey görünmüyordu. Önce Uffe ile Lillemor'un tartışması geldi. Sesi duymak için normal hıza çevirdi ve bir kez daha tartışmanın gerçekten korkunç olduğunu gördü. Uffe, Lillemor'u arkasından kötü konuşmakla, başkalarına onun aptal, sıkıcı, ilkel olduğunu söylemekle suçluyordu. Lillemor da ağlayarak kendini savunuyor, kimseye bir şey söylemediğini, bunun yalan olduğunu, birisinin onunla uğraştığını söylüyordu.

Uffe ona inanmıyor gibiydi ve tartışma fiziksel bir hal aldı. Martin kendini Hanna'yla birlikte görüntüye girip kavgayı ayırırken gördü.

Sonra hiçbir şey olmadan kırk beş dakika geçti. Martin olabildiğince dikkat etmeye, geçen sefer kaçırdığı şeyleri ya-

kalamaya çalıştı. Ama hiçbir şey özellikle dikkat çekici görünmedi. Yeni bir şey yoktu. İyice uyku bastırmıştı. “Dondur” tuşuna bastı ve kendine bir fincan kahve koymaya gitti. Uyanık kalabilmek için yardıma ihtiyacı vardı. “Oynat” tuşuna yeniden bastıktan sonra doğruldu ve kaseti seyretmeye devam etti. Tina, Calle, Jonna, Mehmet ve Lillemor arasında bir tartışma başladı. Uffe’den duyduğu suçlamaları onlardan da duydu. Lillemor’a bağıyor, onu itip kakıyor, arkalarından konuşurken ne düşündüğünü soruyorlardı. Jonna’nın ona saldırdığını gördü. Lillemor kendini savundu tekrar, bir yandan da öyle çok ağlıyordu ki, makyajı kara dereler gibi yanaklarından akıyordu. Martin onun o saç, makyaj ve silikonun altında o kadar küçük, çaresiz ve genç görünmesinden etkilendi. Küçücük bir kızdı. Bir yudum kahve içti ve sonra da ekranda kendisiyle Hanna’nın kavgayı ayırdığını gördü. Kamera bazen Lillemor’u yana iten Hanna’yı, bazen de onu takip ediyordu. Yüzünde öfkeli bir bakışla, diğer katılımcılara gitmelerini söylüyordu. Sonra kamera otoparka döndü ve Martin, Lillemor’un kasabaya doğru koşarak uzaklaştığını gördü. Kamera o giderken sırtına yakınlaştı, sonra da Hanna’nın cep telefonunu çıkarmasını ve hâlâ öfkeli olan Martin’in Lillemor’un peşinden bakmasını gösterdi.

Bir saat sonra sarhoş gençlerden ve parti yapan katılımcılardan başka kimse kalmamıştı. Sabahın üçüne doğru sonuncusu da gitti ve kameralar çekimi durdurdu. Martin kaseti geri sararken kara ekrana boş boş baktı. Yeni bir şey keşfetmiş sayılmazdı. Ama bir şey bilinçaltını kemiriyordu; gözündeki küçük bir toz gibiydi. Kara ekrana baktı. Sonra tekrar “oynat” tuşuna bastı.

“Sadece öğle yemeği için bir saatim var” dedi Ola, kaba bir ifadeyle kapıyı açarken. “O yüzden kısa sürsün.” Gösta ile Hanna içeri girip ayakkabılarını çıkardılar. Ola’nın evini da-

ha önce görmemişlerdi, ama bu kadar temiz ve düzenli olmasına şaşırmadılar. Sonuçta ofisini görmüşlerdi.

“Konuşurken bir yandan da yerim” dedi Ola. Bir tabak pilav, kızarmış tavuk ve bezelyeden oluşuyordu yemeği. *Sos yok*, diye düşündü Gösta. Sossuz yemek olur muydu hiç? Gösta kilo almadığı için şanslıydı. Yüksek kalorili beslenmesine rağmen göbek yapmamıştı. Belki de Ola şanslı değildi.

“Peki şimdi ne istiyorsunuz?” diye sordu Ola, çatalını özenle bezelyelere saplarken. Gösta, Ola’nın bir lokmaya birkaç çeşit yiyecek sığdırmasına hayranlıkla baktı; kendisi bezel-yeleri, pilavı ve tavuğu ayrı ayrı yedi.

“En son görüştüğümüzden bu yana yeni bilgiler elde ettik” dedi Gösta ciddi bir şekilde. “Börje Knudsen ya da Elsa Forsell isimleri bir şey çağrıştırıyor mu?”

Arkasından bir ses gelince, Ola kaşlarını çatıp döndü. Sofie odaya girmiş ve Gösta ile Hanna’ya merakla bakıyordu.

“Ne yapıyorsun evde?” dedi Ola, öfkeyle kızına bakarak.

“Ben... Ben kendimi çok iyi hissetmiyorum” diye karşılık verdi kız. Biraz gergin görünüyordu.

“Neyin var ki?” diye sordu Ola. İkna olmamıştı.

“Hastalandım. Kustum.” Ellerinin titremesi ve terli olması, babasını ikna eder gibi oldu.

“Gidip yat öyleyse” dedi biraz daha nazik bir tonla. Ama Sofie başını salladı. “Hayır, sizinle oturmak istiyorum.”

“Git ve yat, dedim.” Ola’nın sesi sertti, ama kızının gözle-rindeki bakış daha da inatçıydı. Sofie karşılık vermeden köşe-deki bir sandalyeye oturdu. Onun orada oturmasından rahat-sız olduğu halde, Ola bir şey söylemeyip ağzına bir lokma attı.

“Ne soracaktınız? Neydi o isimler?” diye sordu Sofie, Gösta ile Hanna’ya ifadesiz bir bakış atarak.

“Babanın ya da senin Börje Knudsen ya da Elsa Forsell isimlerini daha önce duyup duymadığınızı soruyorduk.”

Sofie bir an düşünür gibi durdu, sonra ağır ağır başını

salladı ve babasına sorgulayıcı bir bakış yöneltti. “Baba, bu isimleri duydun mu?”

“Hayır” dedi Ola. “Bu isimleri daha önce hiç duymadım. Kim bunlar?”

“İki cinayet kurbanı daha” dedi Hanna yavaşça. Ola irkil-di ve çatalı ağzına kısa bir mesafe kala durdu. “Ne dediniz?”

“Eski karınızı öldüren katilin kurbanları.”

“Ne demek istiyorsunuz? Önce buraya gelip Rasmus denen adamı soruyorsunuz. Şimdi de iki kişi daha mı var? Peki po-lis ne yapıyor bu arada?”

“Biz yirmi dört saat çalışıyoruz” dedi Gösta acı acı. Bu adamda onu delirten bir şey vardı. Derin bir nefes alıp sonra, “Kurbanlar Lund’da ve Nyköping’de yaşıyordu” dedi. “Ma-rit’in bu şehirlerle bir bağı var mı?”

“Kaç kez söylemem lazım!” diye patladı Ola. “Marit ile ben Norveç’te tanıştık, on sekiz yaşımızda çalışmak üzere buraya taşındık. O zamandan beri de başka yerde yaşamadık! Geri zekâlı falan mısınız?”

“Baba, sakın ol” dedi Sofie, elini onun omzuna koyarak. Bunun faydası oldu ve adam buz gibi sesiyle, “Bence buraya bizi soruşturmaya gelmek yerine işinizi yapmanız lazım. Biz bir şey bilmiyoruz!” dedi.

“Belki de bildiğinizin farkında değilsiniz” diye karşılık ver-di Gösta. “Bizim işimiz her şeyi araştırmak.”

“Annemin neden öldürüldüğünü bildiğimizi mi düşünü-yorsunuz?” diye sordu Sofie, acıklı bir sesle. Gösta göz ucuy-la Hanna’nın başını çevirdiğini gördü. Sert dış görünümü-ne rağmen belki de kurban yakınlarıyla konuşmak onu üzü-yordu. Bir polis için zorlu, ama olumlu bir özellikti. Gösta da emniyet teşkilatında geçen uzun yıllar içinde çok yıprandığı-nı hissediyordu.

“Şu anda tartışamayız bunu” dedi Sofie’ye. Kız gerçekten hasta gibi görünüyordu. Bulaşıcı olmadığını umut etti. Mide

bulantısıyla karakola gidip herkesi de hasta etmek pek hoş olmazdı.

“Marit hakkında bize anlatmadığınız bir şey, herhangi bir şey var mı? Bizimle şimdi paylaşmak isteyeceğiniz bir şey? Marit’le diğer kurbanlar arasında bağlantı kurmaya yardımcı olabilecek bir şey?” Gösta ısrarla baktı Ola’ya. Onunla Inventing’de konuştukları zaman hissettiklerini hissediyordu yine. Adamın anlatmadığı bir şey vardı.

Ama gözünü bile kırpmayan Ola sıktığı dişlerinin arasından, “Biz bir şey bilmiyoruz! Gidip o lezzoyla konuşun, belki o biliyordur!” dedi.

“Ben... Ben...” diye kekeledi Sofie, babasına tereddütle bakarak. Bir şeyler söylemek istiyor, ama nasıl yapacağını bilmiyor gibiydi. “Ben...” diye başladı yine, ama Ola’nın bir bakışıyla sustu. Sonra ağzını eliyle kapatarak mutfaktan dışarı koştu. Lavabodan öğürme sesi geldi.

“Kızım hasta. Gitmenizi istiyorum artık.”

Gösta, Hanna’ya baktı, o da omzunu silkti. Kapıya yöneldiler. Gösta, Sofie’nin onlara ne anlatmak istediğini merak ediyordu.

Pazartesi sabahı kütüphane sessiz ve sakindi. Eskiden karakola yakındı, ama artık yeni bir binaya taşınmış, Patrik’in de arabayı alması gerekmişti. İçeri girdiğinde resepsiyonda kimse yoktu, ama Patrik, “Kimse yok mu?” diye seslenince, kütüphaneci, raflardan birinin arkasından çıktı.

“Merhaba, ne aramıştın?” diye sordu Jessica, şaşkınlıkla tek kaşını kaldırarak. Patrik kütüphaneye gelmeyi uzun zaman olduğunu fark etti. Liseden beri belki. Kaç yıl olduğunu düşünmek bile istemedi. Kendisiyle aynı yaşta olan Jessica’nın kütüphanecilik yaptığı dönemde hiç gelmemiştii buraya.

“Evet, merhaba. Bana bir konuda yardımcı olabilir mi-

sin?” Patrik dosyasını masaya koyarak, içinde kitap sayfaları olan plastik torbaları dikkatle çıkardı. Jessica yanına gelip çıkardıklarına baktı. Uzun boylu ve incedi; omuz hizasındaki kumral saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Gözlüğü burnunun ucundaydı. Patrik kütüphaneci olmak için gözlük takmanın şart olup olmadığını merak etti.

“Tabii, bana hangi konuda yardım istediğini söyle yeter.”

“Elimde bir çocuk kitabından birkaç sayfa var” dedi Patrik, yırtılmış sayfaları göstererek. “Bunların hangi kitaptan olduğunu ya da daha kesin olarak hangi sırada olması gerektiğini söyleyebilir misin?”

Jessica gözlüğünü düzeltti ve dikkatle plastik torbaları alıp incelemeye başladı. Sayfaları yan yana koydu, sonra da yerlerini değiştirdi.

“Şimdi sıraya girdiler” dedi hoşnutlukla.

Patrik uzanıp baktı. Evet, haklı olduğunu görebiliyordu. Sayfalar cinayetlerle aynı sıradaydı. Önce Elsa Forsell’in sayfası, sonra Börje Knudsen’in, ardından Rasmus Olsson’un, ki ve son olarak da Marit Kaspersen’in arabasında buldukları sayfa. Jessica’ya minnettar bir ifadeyle baktı. “Bana çok yardımcı oldun” dedi sayfaları tekrar incelerken. “Kitap hakkında bir şey söyleyebilir misin? Nereden gelmiş olabilir?”

Kütüphaneci bir an düşündü, sonra tezgâhın arkasına geçip bilgisayarda bir şeyler yazdı. “Sanırım kitap çok eski. Herhalde uzun zaman önce basılmış. İllüstrasyonlara ve metindeki İsveççeye bakarak bunu söyleyebilirim.”

“Yani sence ne kadar eski?” Patrik sesindeki telaşı bastırıyordu.

Jessica ona gözlük çerçevesinin üstünden baktı. Bir an için onun Annika’ya benzediğini düşündü Patrik. “Ben de bunu bulmaya çalışıyorum” dedi kadın. “Biraz sessiz kalırsan...”

Patrik azarlanmış bir öğrenci gibi hissetti kendini. Jessica’nın parmaklarının klavyede gezinmesini izlerken sustu.

Patrik'e sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, "*Hansel ile Gretel* hikâyesi İsveç'te birçok kez basılmış" dedi. "Ama 1950'den sonra olanları bir kenara bıraktım, o yüzden çok daha az bir sayı kaldı. 1950'den önce on baskı var. Bence bu 20'lerden kalma bir baskı olmalı. Bir sahaf sitesinde arayıp 20'lerden kalma daha iyi bir resmini bulabilir miyim diye bakıyorum." Bir şeyler daha yazdı. Patrik sabırsızlıktan yerinde duramıyordu.

Sonunda "Baksana" dedi kadın, "bu resim tanıdık geliyor mu?"

Patrik onun yanına gitti ve kurbanların yanında bulunan sayfalardaki illüstrasyonlarla aynı tarzda çizilmiş olan kapak resmini görünce hoşnut bir şekilde gülümsedi.

"Bu iyi haber" dedi Jessica. "Kötü haber bunun kesinlikle nadir bir kitap olmaması. 1924 yılında çıkmış ve bin kopya basılmış. Yani bu kitaba sahip olan kişinin onu ne zaman aldığını bilmenin bir yolu yok. Herhangi bir yerdeki herhangi bir sahaftan da almış olabilir. Sahafların stoklarını arayınca, bugün ülkenin farklı yerlerinde on kitabın satışta olduğunu görüyorum."

Patrik canının sıkıldığını hissetti. Zorlama olduğunu biliyordu, ama yine de kitap aracılığıyla bir şey bulabileceği gibi küçük bir umut vardı içinde. Tekrar tezgâhın öbür yanına döndü ve öfkeyle masanın üstündeki kitap sayfalarına baktı. Hepsini paramparça etmek istiyordu, ama kendini tuttu.

"Bir yaprağın kayıp olduğunu fark ettin mi?" Kadın sayfaları gösteriyordu. "Elindeki ilk yaprak 5 ve 6, sonra 9 ve 10 var, 11 ve 12, sonuncusu da 13 ve 14. Yani 7. ve 8. sayfanın olduğu yaprak kayıp."

Patrik'in beyni tıklar tıklar çalışıyordu. Birden bunun anlamını anladı. Bir yerlerde bir kurban daha vardı.

Gerçekten yapmamalıydı. Bunu biliyordu. Ama kendine engel olamıyordu. Kız kardeşi o yalvarınca hoşlanmamıştı, istediği imkânsızdı. Ama içindeki bir şey onu bunu yapmaya zorluyordu. Orada ne olduğunu öğrenmeliydi. Ormanın ötesinde, tarlanın ötesinde ne olduğunu. Kadının her gün onları evde yalnız bıraktıktan sonra arabayla gittiği yeri. Oranın neye benzediğini görmeliydi, tepelerinde bir uçak uçuğu zaman ya da uzak, çok uzak yerlerde bir araba sesi duydukları zaman varlığını hatırladıkları yeri.

Önce kabul etmemişti kadın. Onlara bunun söz konusu bile olamayacağını söylemişti. Onların güvenli olduğu yer evdi, mabetleriydi. Ama o ısrarla istiyordu. Ve her sorduğunda kadının direncinin azaldığını görüyordu. Sesinin ne kadar ısrarcı çıktığını duyuyordu; bilinmeyen hakkında, bir kez olsun görmek istediği şey hakkında konuştuğunda sesindeki inatçı tonu duyabiliyordu.

Kız kardeşi hep sessizce yanında duruyordu. Kollarında oyuncak bir hayvanla ve başparmağı ağzında, onları seyreliyordu. Aynı özlemi duyduğuna dair hiçbir şey söylemiyordu. Ama bazen onun gözlerinde aynı arzunun yanıp söndüğünü görüyordu, pencerenin kenarındaki sedire oturup sonsuzluğa uzayıp gidiyormuş gibi görünen ormana bakarken. O zaman anlıyordu onun içinde de kendisinininki kadar güçlü bir özlemin olduğunu.

Bu yüzden ısrarla istiyordu. Rica ediyor, yalvarıyordu. Kadın sık sık okudukları hikâyeyi hatırlatıyordu ona. Ormanda kaybolan meraklı iki kardeşin hikâyesini. Yalnız ve korkmuşlardı, kötü bir büyücü esir almıştı onları. Orada kaybolabilirlerdi. Kadın koruyordu onları. Kaybolmak mı istiyorlardı? Evin yolunu bulamama riskini göze alabilirler miydi? Zaten bir kere büyücüden kurtarmıştı onları... Onun ısrarlarına soruyla yanıt verirken sesi hep zayıf, hep üzgün çıkıyordu. Ama onun içindeki bir şey inatla sorduruyordu, kadının sesi titre-yip gözleri yaşlarla dolduğu zaman huzursuzluktan göğsüne ağır bir şey oturduğu halde.

Ama orada olan şeyi bilme arzusu çok güçlüydü.

“Hoş geldiniz!” diyerek onları hole aldı Erling. Peşlerinden gelen kameramanları görünce biraz daha dikleştirdi duruşunu.

“Viveca ve ben, küçük bir veda yemeği için gelmenize çok sevindik. Buyurun mütevazı evimize” dedi kameraya doğru gülerek. Seyirciler büyük ihtimalle “zengin ve ünlü insanların” evlerindeki bu kısa misafirlikten hoşlanırdı, Fredrik Rehn bu fikri açıklarken öyle demişti. Fredrik, ekip üyelerini kasabanın en zengin evine davet etmenin dâhice bir fikir olduğunu düşünüyordu. Hiç kuşkusuz çok iyi olacaktı.

“Hadi, gelin” dedi Erling onları oturma odasına doğru yönlendirerek. “Viveca size birer içki verecek ve sizi burada ağırlayacak. Ama belki de alkol kullanmıyorsunuzdur?” dedi göz kırıp kendi şakasına içtenlikle gülerek.

“Bakın, işte Viveca da içkilerle geldi” dedi, tek kelime bile etmeyen karısını göstererek. Misafirler ve kamera ekibi gelmeden önce bunu konuşmuşlardı. Viveca arka planda kalıp Erling’in öne çıkmasını kabul etmişti. Sonuçta, bu gösteriyi mümkün kılan kişi Erling’di.

“Değişiklik olsun diye, sizlere yetişkinlerin içtiği bir içki ikram etmeyi diye düşündüm” dedi Erling gülücükler saçarak. “Stockholm’de dediğimiz gibi, sek Martini.” Seyircilerin duymasını garantiye almak için biraz fazla yüksek sesle güldü bu kez. Gençler içkilerini kokladılar dikkatle, bardaklar-

da zeytine batırılmış birer kürdan vardı.

“Zeytini yememiz gerekiyor mu?” diye sordu Uffe, suratını buruşturarak.

Erling gülümsedi. “Hayır, zeytini bırakabilirsiniz isterse-
niz. Genellikle süs olarak yapılır.”

Uffe başını sallayıp zeytini dikkatle tutarak içkisini yu-
varladı. Diğerleri de onun gibi yaptı. Biraz şaşırarak kade-
hini havaya kaldıran Erling, “Neyse, hoş geldiniz konuşma-
sı yapmayı düşünüyordum, ama bazılarımız cidden susamış.
Öyleyse *skål!*” dedi. Ardından kadehini biraz daha yükseğe
kaldırdı. Yanıt olarak belli belirsiz mırıltılar yükseldi, Erling
Martini’sini yudumladı.

“Bir tane daha alabilir miyim?” diye sordu Uffe, kadehini
Viveca’ya uzatarak. Kadın Erling’e baktı, Erling de başıyla
onayladı. Ne vardı yani, çocukların da biraz eğlenmesi lazımdı.

Tatlı sunulduğunda, Erling W. Larson biraz pişmanlık
duymaya başlamıştı. Fredrik Rehn’in kendisini akşam yeme-
ğinde fazla içki ikram etmeme konusunda uyardığını hatırla-
dı, ama aptallık edip Rehn’in tavsiyesini kulak ardı etmiş-
ti. Erling, 98 yılında yönetici kadrosunun Moskova’ya yaptığı
iş seyahatinden daha kötü bir şey olamayacağını düşün-
müştü. Orada neler olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu,
ama puslu görüntüler vardı: Rus havyarı, bir sürü votka ve
bir genelev. Erling’in düşünmediği şey, bir iş seyahatinde da-
ğıtmak ile kendi evinde beş sarhoş genci ağırlamak arasında
büyük fark olduğuydu. Yemek de felaketti. Havyarlı kanep-
ye dokunmamışlardı bile; istiridyeli *risotto*, barbar Uffe’nin
öncülük ettiği alaycı yorumlarla karşılanmıştı. Gecenin do-
ruk noktası tam da şimdi yaşanıyor, tuvaletten kusma sesle-
ri geliyordu. Hiç değilse tathıy yediklerini düşünürken, çiko-
latalı pudingin yeni döşenmiş yer seramiklerinin üzerine sı-
vandığını gördü dehşetle.

“Biraz daha şarap buldum, Erling ding ding” diye sırtıttı Uf-

fe, elinde açık bir şarap şişesiyle mutfaktan zaferle gelirken. Midesinin sıkıştığını hisseden Erling, Uffe'nin en iyi ve en pahalı şaraplardan birini açtığını fark etti. İçinde öfke kabarmaya başlamıştı, ama kameranın bir tepki alma umuduyla onun yüzüne odaklandığını fark edince kendine hâkim oldu.

"Ne şans" dedi, dişlerini sıkıp timsah gibi gülerek. Sonra da yardım istercesine Fredrik Rehn'e doğru baktı. Ama prodüktör, meclis üyesinin bunu hak ettiğine inanıyor olmalıydı ki, boş şarap kadehini Uffe'ye uzattı. "Bana da doldur Uffe" dedi, Erling'i görmezden gelerek.

"Ben de isterim" diye araya girdi Viveca. Bütün akşamı sessiz geçirmişti, ama artık kocasına küstah bir ifadeyle bakıyordu. Erling köpürüyordu içten içe. Bu isyan demekti. Dönüp kameraya gülümsedi.

Düğüne bir haftadan az kalmıştı. Erica gerilmeye başlamıştı, ama neyse ki yapılacak bütün işler bitmişti. Anna'yla her şeyi yoluna sokmak için deli gibi çalışmışlardı: çiçekler, yer kartları, misafirlerin kalacakları yer, müzik, her şey. Erica kahvaltı masasında, karşısında sessizce oturan Patrik'e kaygıyla baktı. Ona sıcak çikolata yapmış, peynir ve havyar sürülmüş kızarmış ekmek getirmişti. Patrik'in en sevdiği kahvaltıydı bu. Erica'yı ise görüntüsü bile rahatsız ediyordu. Ama şimdi onu biraz besleyebilmek için her şeyi yapmaya hazırdı. En azından damatlığı giyerken bir sorun yaşamayacağına düşündü.

Son zamanlarda Patrik evde hayalet gibi geziyordu. Eve gelip yemek yiyor, yatağa giriyor ve sonra sabah erkenden karakola gidiyordu. Yüzü solmuştu, yorgun ve üzgün görünüyordu. Bir hafta önce "Başka bir yerde bir kurban daha olmalı" demişti Erica'ya. Ülkenin bütün polis bölgelerine bir çağrı daha yapmışlardı, ama henüz sonuç çıkmamıştı. Umutsuz bir sesle, ellerindeki her şeyi iki kez, üç kez, tekrar tekrar el-

den geçirdiklerini, ama hiç bir şey bulamadıklarını söylemişti. Gösta, Rasmus'un annesiyle konuşmuştu telefonda, ama o bile Elsa Forsell ve Börje Knudsen isimlerini hatırlamamıştı. Soruşturma çıkmaz noktadaydı.

"Bugünün gündeminde ne var?" diye sordu Erica, normal bir sesle konuşmaya çalışarak.

Patrik kızarmış ekmeğin bir kenarını fare gibi kemiriyordu; on beş dakikadır yarısını bile bitirememişti. Asık bir suratla, "Mucize bekliyoruz" dedi.

"Dışarıdan yardım alamaz mısınız? Konuyla ilgilenen başka bölgelerden? Ya da... Ulusal Cinayet Masası'ndan?"

"Lund, Nyköping ve Borås'la temasa geçtik. Onlar da çalışıyorlar konu üzerinde. UCM'ye gelince... Kendimiz halledelim isterdim, ama sonunda destek isteyeceğiz sanırım." Düşünceli bir tavırla küçük bir ısırik daha aldı.

Erica kendini tutamayıp uzandı, Patrik'in yanağını okşadı. "Cumartesi hâlâ prova yapmayı istiyor musun?"

Patrik şaşkınlıkla baktı ona, sonra yüzü gevşedi. Onun eline uzandı ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Sevgilim, elbette istiyorum! Cumartesi harika bir gün olacak, hayatımızın en iyi günü, yani Maja'nın doğumundan sonraki en iyi gün tabii. Ben de mutlu, zinde ve tümüyle sana ve bizim günümüze odaklanmış olacağım. Kaygılanma. Seninle evlenmeye can atıyorum."

Erica ona uzun uzun baktı, ama gözlerinde dürüstlükten başka bir şey göremedi.

"Emin misin?"

"Eminim." Patrik gülümsedi. "Ve seninle Anna'nın her şeyi planlamak için ne kadar çaba harcadığının farkında olmadığımı da sanma."

"Çok meşgul olduğumu biliyorum. Bence bu Anna'ya da iyi geldi" dedi Erica, Anna'nın Emma ve Adrian'la oturup televizyonda çocuk kanalı seyrettiği oturma odasına bakarak.

Maja uyuyordu hâlâ. Patrik'in sıkıntılı ruh haline rağmen bir süre daha onunla olmak harikaydı.

"Ben sadece isterdim ki..." diyecek oldu Erica.

Patrik onun aklından geçeni okumuş gibi, "Annenle babanın da burada olmasını isterdin" dedi.

"Hem evet hem hayır... Dürüst olmak gerekirse babamın burada olmasını isterdim. Annem Anna'yla ben ne yapsak ilgilenmezdi."

"Anna'yla Elsy konusunu konuştunuz mu? Neden öyle olduğunu?"

"Hayır" dedi Erica düşünceli bir tavırla. "Ama ben çok düşündüm bunu. Annemin babamla tanışmadan önceki hayatını çok az bilmemiz son derece tuhaf. Kendi anne babası hakkında söylediği tek şey, onların uzun zaman önce öldüğüydü. Anna'yla benim bildiğimiz de bu kadar. Onların fotoğraflarını hiç görmedik. Tuhaf değil mi?"

Patrik başını salladı. "Evet, kesinlikle tuhaf geliyor kulağa. Belki de soy kütüğünüzde biraz araştırma yapmalısın? Bu tür şeyleri kurcalayıp gerçekleri ortaya çıkarmakta iyisindir. Düğünü halleder halletmez buna başlayabilirsin."

"Halletmek mi?" dedi Erica soğuk bir sesle. "Bizim düğünümüzü 'halledilecek' bir şey olarak mı görüyorsun?"

"Hayır" dedi Patrik, ama aklına daha iyi bir şey gelmedi. Onun yerine sıcak çikolatasına kızarmış ekmeği batırdı. Sessiz kalmanın gerektiği vakitleri biliyordu. Susup yiyecekleri dinlemekte yarar vardı.

"Evet, eğlence bugün sona eriyor."

Lars onlarla daha samimi bir ortamda görüşmek istemiş, o yüzden de hepsini Tanumshede'nin ana caddesinde bulunan Pappa's Lunch Café'ye davet etmişti.

"Buradan çıkmak çok iyi olacak" dedi Uffe bir pastayı ağzına tıktırırken.

Jonna ona tiksintiyle baktı, elma yiyordu.

“Ne gibi planlarınız var?” diye sordu Lars, çayını içerken. Ekip üyeleri onun fincanına altı şeker atmasını şaşkınlıkla izlemişti.

“Her zaman ne yapıyorsak onu” dedi Calle. “Eve gidip arkadaşlarımı göreceğim. Çıkıp kafayı çekeceğim. Kharma’daki yavrular özlemiştir beni.” Güldü, ama gözleri sıkıntı ve umutsuzluk doluydu.

Tina’nın gözlerinde bir ışık yanıp söndü. “Orası Prenses Madeleine’in takıldığı yer değil mi?”

“Ah evet, Maddie” dedi Calle umursamaz bir tavırla. “Bir arkadaşım çıkıyordu daha önce.”

“Öyle mi?” Tina, etkilenmişti. Bir aydır ilk kez Calle’ye saygıyla baktı.

“Evet, ama sonra oğlan sepetledi onu. Maddie’nin annesiyle babası çok araya giriyormuş.”

“Annesiyle babası... Ooooo” dedi gözleri daha da irileşen Tina. “Çok hoş.”

“Peki, sen ne yapacaksın?” diye sordu Lars, Tina’ya. Kız boynunu çıtlattı.

“Tura çıkacağım.”

“Tura mı?” Uffe sırtarak yeni bir pasta almaya uzandı. “Boozler’la etrafta dolanıp, arada bir iki şarkı söyleyip, barlarda takılacaksın yani. Ben olsam buna tur demezdim.”

“Biliyor musun, ‘I Want to Be Your Little Bunny’yi söylemem için beni davet eden bir sürü kulüp var” dedi Tina. “Boozler bir sürü plak şirketinin de arayacağını söyledi.”

“Tabii, zaten Boozler ne söylese hep çıkar” diye suratını ekşitti Uffe, gözlerini devirerek.

“Lanet olsun, senden kurtulmak harika olacak, sen öyle can sıkıcı ve olumsuzsun ki!” Tina Uffe’ye bağırdı ve havalı bir şekilde arkasını döndü ona. Diğerleri sahnenin tadını çıkarıyorlardı.

“Peki ya sen Mehmet?” Herkes dönüp Mehmet’e baktı, kafeye girdiğinden beri konuşmamıştı.

“Ben burada kalacağım” dedi Mehmet, tepkilere hazırlıklı olarak. Yanılmadı da.

Beş çift şaşkın göz ona çevrildi. “Nasıl? Kalacak mısınız? Burada mı?” Calle, sanki Mehmet gözlerinin önünde kurbağaya dönüşmüş gibi bakıyordu.

“Evet, fırında çalışmaya devam edeceğim. Bir süre için evimi kiraya vereceğim.”

“Peki, nerede yaşayacaksın? Simon’la mı yani?” Tina’nın sözleri kafede yankılandı. Mehmet’in sessizliği masadakileri iyice şaşırttı.

“Sahiden mi? Olay ne, siz ikiniz beraber falan mısınız?”

“Hayır, değiliz!” diye atıldı Mehmet. “Bu sizi hiç ilgilendirmez. Biz sadece... arkadaşız.”

“Simon ile Mehmet, tırmanmışlar ağaca, ÖPÜŞÜYORLAR DOYA DOYA” diye şarkı söyledi Uffe, o kadar gülüyordu ki neredeyse sandalyesinden düşecekti.

“Kes artık, Mehmet’i rahat bırak” dedi Jonna fısıldar gibi, ama tuhaf bir şekilde herkesi susturmuştu. “Bence bu cesur bir karar Mehmet. Hepimizden daha iyisin!”

“Ne demek istiyorsun Jonna?” diye sordu Lars kibarca, başını çevirerek. “Mehmet hangi açıdan daha iyi?”

“Öyle işte” dedi Jonna kazağının kollarını çektiştirerek. “İyi biri. Nazik ve düşünceli.”

“Sen iyi değil misin?” diye sordu Lars. Soru çok katmanlı görünüyordu.

“Hayır” dedi Jonna yavaşça. Aklından şehir kulübünün dışında yaşanan sahne ve Barbie’ye karşı ne kadar nefret dolu olduğu geçiyordu. Barbie’nin onun hakkında söylediklerini duyunca nasıl incindiğini, onun canını yakmak istediğini hatırladı. Barbie’yi bıçakla yaraladığı zaman tam bir tatmin duygusu yaşamıştı. İyi biri bunu yapmazdı. Ama bun-

dan bahsetmedi. Onun yerine pencereden dışarıdaki trafiği seyretti. Kameramanlar çoktan toplanıp evlerine gitmişlerdi. Onun da bunu yapması gerekiyordu artık. Eve gitmek. Büyük boş bir daireye. Geç geleceklerini, onları beklemeyip yatarmasını söyleyen, mutfak masasına bırakılmış notlara. Manalı bir şekilde kahve masasına bırakılmış olan iş eğitimi broşürlerine. Sessizliğe.

“Peki sen ne yapacaksın şimdi?” diye sordu Uffe, Lars’a. Sesi biraz alaycıydı. “Artık bizi sıkıştırıramayacaksın?”

“Meşgul olacak bir şeyler bulacağım” dedi Lars, çayından bir yudum alarak. “Kitabım üzerine çalışırım, belki kendi muayenehanemi açarım. Peki ya sen Uffe? Sen ne yapacağını söylemedin bize.”

Uffe abartılı bir umursamazlıkla omuz silkti. “Özel bir şey yapmam. Herhalde bir süre barları turlarım. Hiç kuşkusuz şu lanet olası ‘I Want to Be Your Little Bunny’ şarkısını kulaklarım patlayıncaya kadar dinlerim.” Tina’ya baktı. “Sonra, yani bilmiyorum... Bir şeyler çıkar.”

Bir an için bu sert adam maskesinin arkasındaki belirsizlik görünür gibi oldu. Sonra kayboldu yine ve güldü. “Bakın ne yapabiliyorum!” Kahve kaşığını alıp burnuna yapıştırdı. Gelecek için kaygılanarak vakit harcayacak değildi. Burunlarından kaşık sallandırabilenler her zaman bir yolunu bulurdu.

Kendilerini Tanum’dan götürmek üzere bekleyen otobüse binmek üzere kafeden çıktıklarında, Jonna durdu. Bir an için Barbie’yi de aralarında otururken gördüğünü sandı. O uzun sarı saçları ve bir şey yapmasını imkânsız kılan takma tırnaklarıyla. O yumuşak, tatlı yüz ifadesiyle gülerken. Hepsi de bunu bir zayıflık işareti diye küçümsemişti, ama Jonna şimdi anlıyordu yanıldığını. Sadece Mehmet değil. Barbie de iyiydi. O cuma günü ters giden şeyi düşünmeye başladı. Kimin tam olarak ne dediğini. Jonna’nın artık yalan olduğunu düşündüğü hikâyeleri kimin yaydığını. Kimin kuklalar gi-

bi onların iplerini çektiğini. Bir şey aklını kurcalıyordu, ama düşünce tam olarak şekillenmeden, otobüs Tanumshede'den çıktı. Pencereden dışarıya baktı. Yanındaki koltuk boştu.

Sabah saat ona doğru Patrik biraz daha fazla yemediğine pişman oldu. Midesi gurulduyordu, yiyecek bir şeyler bulmak için dinlenme odasına gitti. Şansı vardı. Masadaki bir torbanın içinde tarçınlı bir çörek duruyordu, hemen ağzına attı. Tatsız tuzsuz bir şeydi, ama idare ederdi. Odasına döndüğünde telefon çaldı, ağzı hâlâ doluydu. Arayanın Annika olduğunu görerek son lokmayı da yutmaya çalıştı, ama boğazına yapıştı kaldı lokma. "Alo?" dedi öksürerek.

"Patrik?"

Birkaç kez yutkunduktan sonra çöreğin kalanını yutmayı başardı. "Evet, benim."

"Bir ziyaretçin var" dedi kadın. Sesinden önemli olduğu anlaşıyordu.

"Kimmiş?"

"Sofie Kaspersen."

Birden meraklandı Patrik. Marit'in kızı mı? Ne istiyor olabilir?

"Gönder içeri" dedi ve Sofie'yi karşılamak üzere koridora çıktı. Kız yorgun ve solgun görünüyordu. Patrik, Gösta'dan kızın midesini üşüttüğüne dair bir şeyler duyduğunu hatırladı hayal meyal.

"Hasta olduğunu söylemişlerdi. Daha iyi misin şimdi?" dedi kızı odasına alırken.

Kız başını salladı. "Evet, biraz üşütmüştüm. Ama daha iyiyim şimdi. Birkaç kilo kaybettim, o kadar" dedi buruk bir gülümsemeye.

"Ya, belki ben de nezle olsam iyi olacak" diye karşılık verdi Patrik gülerek. Kızı rahatlatmak istiyordu. Kız şaşırmış gibiydi. Tuhaf bir sessizlik oldu. Patrik onu bekledi.

“Yeni bir şey buldunuz mu... annem hakkında?” diye sordu sonunda.

“Hayır, tam anlamıyla duvara tosladık.”

“Yani bir bağlantı olup olmadığını bilmiyorsunuz, onunla... diğerleri arasında?”

“Hayır” dedi Patrik tekrar. Sofie’nin lafı nereye getireceğini merak etmişti. Dikkatle devam etti: “Belli ki hâlâ keşfedemediğimiz bir şey var. Bilmediğimiz bir şey... annen hakkında, diğerleri hakkında.”

“Hımm” dedi sadece Sofie.

“Her şeyi bilmemiz önemli. Böylece anneni senden alan kişiyi bulabiliriz.” Sesindeki tehdidi hissetti, ama Sofie’nin bir şey anlatmak istediğini de görüyordu. Annesi hakkında bir şey.

Uzun bir sessizlikten sonra kızın eli hafifçe Patrik’in koluna dokundu. Gözlerini yerden ayırmadan, bir kâğıt parçasını Patrik’e uzattı. Patrik okumaya başlayınca başını kaldırıp dikkatle inceledi onu.

“Nerede buldun bunu?” diye sordu Patrik okumayı bitirince. Midesi kasılmıştı.

“Bir çekmecedeydi. Babamın odasında. Ama annemin hatıralık eşyalarını sakladığı kutudaydı. Fotoğrafların arasında.”

“Baban bunu bulduğunu biliyor mu?”

Sofie başını salladı. Düz koyu saçları yüzünde dans etti. “Hayır, bundan memnun olmaz. Ama geçen hafta gelen polisler bir şey biliyorsak sizinle temas kurmamızı söyledi, ben de gelip söyleyeyim dedim.” Bir an sustuktan sonra, “Annem için” diye ekledi ve ellerini incelemeye devam etti.

“Doğru şeyi yaptın” dedi Patrik. “Bu bilgiye ihtiyacımız vardı ve sanırım sen bize gerekli anahtarı verdin.” Heyecanını saklayamıyordu. Bir sürü şey bir araya geliyordu şimdi. Bulmacanın diğer parçaları da kafasında dönüyordu: Börje’nin suç kaydı, Rasmus’un yaralanması, Elsa’nın suçluluk duygusu – hepsi anlamlıydı.

“Bunu alabilir miyim?” Kâğıdı salladı.

“Onun yerine bir fotokopi alamaz mısınız?” diye sordu Sofie.

“Tabii. Baban bir sorunu çıkarırsa, beni aramasını söyle. Sen doğru olanı yaptın.”

Koridordaki makinede fotokopi çekti, Sofie’ye orijinali verdi, sonra da onu kapıya kadar geçirdi. Başı önde, elleri ceplerinde yürüyen kızın arkasından baktı bir süre. Kerstin’in yanına gidiyor gibiydi. Öyle olmasını umdu. İkisinin birbirlerine, fark ettiklerinden daha çok ihtiyaçları vardı.

Gözlerinde zafer duygusuyla her şeyi yerli yerine oturtmak üzere içeri girdi. Sonunda çıkış yolunu bulmuşlardı!

Geçen hafta Bertil Mellberg hayatının en güzel günlerini yaşamıştı. Olanlara inanmakta güçlük çekiyordu. Rose-Marie iki kez daha kalmıştı onda. Gece faaliyetleri gözlerinin altında koyu halkalar oluşturmaya başlasa da, buna değerdii. Ortalıkta şarkılar mırıldanarak gezinirken yakalıyordu kendini; hatta bazen neşeyle zıplıyordu. Ama sadece kimse kendisine bakmıyorken.

Bu kadın muhteşemdi. Bu kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Onun gibi bir kadının Mellberg’i seçmesi inanılmazdı. Hayır, anlayamıyordu. Daha şimdiden geleceği konuşmaya başlamışlardı. Beraber bir gelecekleri olduğunu kabul etmişlerdi çekingence. Hiç kuşku yoktu bu konuda. Uzun vadeli bir ilişki yürütme konusunda her zaman isteksiz olan Mellberg, artık zor tutuyordu kendini.

Geçmiş hakkında da çok şey konuşmuşlardı. Mellberg ona Simon’dan bahsetmiş ve hayatına çok geç giren oğlunun bir fotoğrafını göstermişti gururla. Rose-Marie de oğlunun çok yakışıklı görüldüğünü, babasına benzediğini söylemişti; ileride onunla tanışmaya can attığını söylemişti. Kendisinin de iki kızı vardı; biri kuzeyde, Kiruna’da; diğeri Bir-

leşik Devletler'de. "İkisi de çok uzaklarda" demişti kederle ve Amerika'da yaşayan iki torununun resmini göstermişti ona. "Belki gelecek yaz birlikte oraya gideriz" demişti Rose-Marie. Mellberg hevesle başını sallamıştı. Amerika! O kadar uzağa seyahat etmeyi hiç düşünmemişti. İşin aslı, daha önce İsveç sınırından dışarı hiç çıkmamıştı. Svinesund'dan Norveç'e giden köprüden geçmek, yurtdışı seyahati sayılmazdı. Ama Rose-Marie onun için yeni bir dünyanın kapılarını açıyordu. İspanya'da bir yazlık almayı düşündüğünü söylemişti bir gece kollarında yataarken. Akdeniz'e bakan, küçük bir havuzu olan, balkonlu, beyaz bir taş ev, bir de evin dış cephesine sarılmış, ılık havada güzel kokular saçan bir begonvil. Mellberg, Rose-Marie'yle sıcak bir yaz günü birbirlerine sarılarak balkonda oturup, buz gibi soğuk içeceklerini yudumladıklarını hayal etmişti. O zaman aklına bir şey gelmişti ve hemen bu fikre tutunmuştu. Yatak odasının karanlığında yüzünü kadınınkine çevirmiş ve usulca, evi beraber satın almayı önermişti. Gergin bir şekilde tepkisini beklemişti; önce, umduğu kadar coşkulu davranmamıştı kadın; biraz huzursuz olmuş gibiydi. Sonra gerekli yasal belgeleri alıp para konusunda tartışmamaya karar vermişlerdi. Gülümsemiş ve kadının burnunun ucunu öpmüştü. O kadar sevimli oluyordu ki kaygılanınca. Ama sonunda anlaşılmışlardı.

Mellberg orada, çalışma odasının koltuğunda, gözlerini kapamış otururken, yanaklarında ılık esintiye hissediyordu. Güneş kreminin ve taze kayısıların kokusu. Deniz kokusunu getiren rüzgârda titreşen perdeler. Kendini Rose-Marie'ye yaslanırken gördü, onun şapkasını kaldırıyor ve... Kapı çalınca sıyrıldı düşlerinden.

"Buyurun" dedi ciddi bir sesle. Ayaklarını hemen indirdi masadan ve önünde yayılmış duran evrakları düzeltti.

"Umarım önemlidir, çok meşgulüm" dedi içeri giren Hedström'e.

Patrik, "Çok önemli" dedi ve Sofie'nin verdiği gazete haberinin fotokopisini masaya bıraktı.

Mellberg yazanları okuyunca ona hak verdi.

Annika'yı üzen bir şey vardı baharda. İşe geliyor, gerekeni yapıyor, eve gidiyor, Lennart ve köpeklerle oyalanıyor, sonra yatıyordu. Her mevsimdekiyle aynı rutindi bu, ama baharda bütün bunların anlamsız olduğu hissine kapılıyordu. Aslında güzel bir hayatı vardı. Lennart'la onun birçok insanınkinden çok daha dengeli bir beraberliği vardı; köpekler ailenin sevilen üyeleri idi; o ve kocası kızak yarışlarına meraklıydı, İsveç'in her yerindeki bütün yarışlara gidiyorlardı. Böylece birçok arkadaşları olmuştu. Ama nedense baharda eksik bir şey varmış gibi hissederdi. Çocuk özlemi tam da bu zamanlarda üzerine çullanırdı. Neden olduğunu bilmiyordu. Belki de ilk düşüğünü baharda yaptığı için. Nisan ayının üçü, kalbine unutulmaz bir şekilde kazınan bir tarihti. Oysa on beş yıldan fazla zaman geçmişti üzerinden. Sekiz düşük daha gelmişti, sayısız doktor ziyareti, muayeneler, tedaviler. Ama hiçbir şeyin yardımı olmamıştı. Sonunda durumu kabullenmişlerdi. Elbette evlat edinmeyi de konuşmuşlardı, ama harekete geçememişlerdi. Yanlış hesaplamalar ve hayal kırıklıklarıyla geçen o yıllar, kendilerini hassas ve güvensiz hissetmelerine neden olmuştu. Bir daha risk almaya cesaret edememişlerdi. Annika yılın büyük kısmında güzel bir hayat sürdürdüğünü hissetse de, her bahar mevsiminde, doğmamış olan çocuklarını özlerdi. Küçük kızlar ve oğlanlar, Annika'nın rahminde ya da dışında hayata hazır olmayan çocuklar... Bazen onları çevresinde dolanan küçük melekler olarak hayal ediyordu. Böyle günler zor geçiyordu. Ve bugün de o günlerden biriydi.

Annika ağlamamak için gözlerini kırptırdı ve bilgisayarındaki Excel dosyasına yoğunlaşmaya çalıştı. Karakolda

kimse onun yaşadığı sıkıntıları bilmiyordu. Tek bildikleri, Annika ile Lennart'ın çocuklarının olmadığıydı. Burada oturup zırlayarak, aptal gibi görünmek istemiyordu. Tablodaki verileri denkleştirmeye çalışırken gözlerini kıstı. Soldaki köpek sahibinin ismi ve sağdaki adres. Düşündüğünden daha çok vakit almıştı, ama nihayet adresleri listeye girmeyi başarmıştı. Dosyayı taşınabilir diske kaydettikten sonra bilgisayardan çıkardı. Çocuk melekler dolanıyordu etrafında, isimlerinin ne olacağını, beraber hangi oyunları oynayacaklarını, büyüyünce neye benzeyeceklerini soruyorlardı. Saat on bir buçuk olmuştu; öğle yemeği için eve gitmeliydi bugün. Yalnız kalmaya, huzura ve sessizliğe ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Ama önce taşınabilir diski Patrik'e vermeliydi. Bu bilgiyi hemen istediğini biliyordu. Koridorda Hanna'yla karşılaştı ve Patrik'in delici bakışlarından kurtulmak için bir fırsat olarak gördü bunu. "Selam Hanna" dedi. "Bunu Patrik'e verebilir misin? Köpek sahiplerinin adres listesi. Benim öğle yemeği için eve gitmem gerekiyor bugün."

"Sorun ne? Kendini iyi hissetmiyor musun?" diye sordu Hanna merakla, taşınabilir diski alırken.

Annika kendini zorlayarak güldü. "İyiyim, sadece ev yemeği yemek istiyorum bugün."

"Tamam" dedi Hanna. "Diski Patrik'e veririm. Görüşürüz."

"Görüşürüz" dedi Annika, telaşla kapıdan çıkarken. Çocuk melekler de takip etti onu.

Patrik içeri gelen Hanna'ya baktı.

"İşte, Annika'dan bir disk. Köpek sahipleri." Uzattığı diski Patrik masaya koydu.

"Bir saniye otursana" dedi Patrik, bir sandalyeyi göstererek. Kadın oturdu, Patrik ona sorgulayıcı bir bakış attı.

"İlk ayın nasıl geçti bakalım? Burada çalışmaktan memnun musun? Biraz kaotik bir başlangıç oldu belki, ama..."

Gülümsemi ve sıcak bir gülümseme aldı karşılığında.

Açıkçası, yeni meslektaşı için biraz kaygılanıyordu. Yorgun ve yıpranmış görünüyordu. Tabii, son haftalarda hepsi az çok öyleydi, ama Hanna'da başka bir şey daha vardı. Yüzünde saydam bir şekilde duran, yorgunluktan başka bir şey. Sarı saçları her zamanki gibi geriye toplanıp kuyruk yapılmıştı, ama donuktu ve gözlerinin altında da koyu halkalar vardı.

"Harika" dedi Hanna neşeyle, Patrik'in onu nasıl incelediğini fark etmemiş gibi yaptı. "Gerçekten hoşuma gidiyor ve meşgul olmaktan da hoşnudum." Etrafına bakındı; gözü duvarlara iliştirilmiş belgelere ve fotoğraflara takılınca duraksadı. "Bu düşüncesizce oldu. Ama ne demek istediğimi anlamışsındır."

"Anladım" dedi Patrik gülümseyerek. "Peki Mellberg, o da..." doğru sözcüğü aradı, "o da iyi miydi?"

Hanna güldü. Bir an için yüzü yumuşayınca, Patrik beş hafta önce yanlarına gelen kadını gördü. "Onu pek görmedim bile, yani evet, iyiydi diyebilirsiniz. Eğer bu haftalarda öğrendiğim bir şey varsa, o da herkesin seni amir olarak gördüğü. Sen de işini iyi yapıyorsun."

Patrik kızardığını hissetti. Çok sık kompliman almazdı ve nasıl karşılayacağını bilmiyordu.

"Sağ ol" diye mırıldandı ve hemen konuyu değiştirdi. "Bir saat içinde yeni bir toplantı yapacağız. Bence dinlenme odasında toplanalım, burası çok sıkışık."

"Yeni bir şey mi var?" dedi Hanna, sandalyesinde dikleşerek.

"Yani, evet, öyle de denebilir" dedi Patrik, gülümsemesine engel olamayarak. "Davaları birbirine bağlayan anahtar bulmuş olabiliriz." Gülümsemesi büyüdü.

Hanna daha da dikleşti. "Bağlantı mı? Buldun mu?"

"Yani, ben bulmadım. Kendiliğinden geldi bir bakıma. Ama önce bir şeyleri teyit etmek için iki yere telefon etmem lazım, o yüzden toplantıdan önce bir şey söylemek istemiyorum. Şimdilik sadece Mellberg'e söyledim."

“Tamam, bir saat içinde görüşürüz öyleyse” dedi Hanna ve gitmek üzere ayağa kalktı.

Patrik Hanna’da bir şeylerin ters gittiği duygusunu hâlâ içinden atamıyordu. Telefonu aldı ve listedeki ilk numarayı aradı.

“Aradığımız bağlantıyı bulduk.” Patrik açıklamasının yarattığı etkinin tadını çıkararak çevresine bakındı. Bakışları bir an için Annika’da durdu ve kadının gözlerinin kızarmış olduğunu fark etti. Çok sıra dışı bir şeydi bu. Annika her koşulda mutlu ve olumlu olurdu. Toplantıdan sonra onunla konuşmaya karar verdi.

“Bulmacanın can alıcı parçasını bugün Sofie Kaspersen getirdi. Annesinin eşyaları arasında eski bir gazete haberi bulmuş ve bize getirmiş. Gösta ile Hanna onu ve babasını ziyaret etmişti geçen hafta; anlaşılan onun üzerinde iyi bir izlenim bırakmışlar ki, Sofie bizimle temasa geçti” dedikten sonra, başını onlara doğru sallayarak, “Elinize sağlık!” diye ekledi. “Gazete haberi...” Odada artan gerilimi hissedince bir an duraksadı. “... Haberde yirmi yıl önce Marit’in, ölümle sonuçlanan bir araba kazasına karışmış olduğu yazıyor. Yaşlıca bir kadının bulunduğu bir arabaya çarpmış, kadın ölmüş. Marit’in kanında yüksek oranda alkol varmış. On bir ay hapse mahkûm edilmiş.”

“Bunu neden daha önce öğrenemedik?” diye sordu Martin. “Buraya taşınmadan önce mi olmuş?”

“Hayır, o ve Ola yirmi yaşındaymış ve bir yıldır buradaymışlar olay olduğunda. Ama bu çok zaman önce olmuş; insanlar unutuyor ve herhalde Marit’e duyulan sevgi de burada etkili olmuştur. Kanındaki alkol oranı yasal sınırların biraz üzerindeymiş. Bir arkadaşının evinde akşam yemeği yiyip biraz şarap içtikten sonra arabaya binmiş. Bunu biliyorum, çünkü kazayla ilgili belgeleri buldum. Aşağıdaki arşivimizde vardı.”

“Yani bunca zamandır bir dosyamız var mıydı?” dedi Gösta şaşkınlıkla.

Patrik başını salladı. “Evet, biliyorum, ama dosyayı bulamamız çok tuhaf değil. Çok uzun zaman önce olan bu olay veritabanına kaydedilmemiş ve oradaki belgeleri tek tek elden geçirmek için bir sebep yoktu.”

“Öyle herhalde...” diye mırıldandı Gösta, kabullenmiş bir tavırla.

“Lund, Nyköping ve Borås’taki olayları da kontrol ettim. Rasmus Olsson arabasını bir ağaca çarpınca sakatlanmış ve arabadaki arkadaşı ölmüş. Kaza sırasında Rasmus sarhoşmuş. Börje Knudsen’in upuzun bir suç kaydı var. İçlerinden biri, on beş yıl önceki bir kaza. Bir arabayla kafa kafaya çarpışmış, kazada beş yaşında bir kız ölmüş. Yani dört vakadan üçündeki ortak nokta bu; hepsi de sarhoş araba kullanmış ve bu şekilde birini öldürmüşler.”

“Peki Elsa Forsell?” diye sordu Hanna, Patrik’e bakarak.

Patrik ellerini iki yana açarak, “Somut bir şey bulamadığım tek vaka bu” dedi. “Nyköping’de suç kaydı yok, ama tarikat rahibi Elsa’nın suçluluk duygusundan bahsetti. Bence bir şey var, ama bulamadık daha. Toplantıdan sonra Peder Silvio’yu arayıp biraz daha bilgi almaya çalışacağım.”

“İyi iş çıkardın, Hedström” dedi Mellberg, oturduğu yerden. Herkes dönüp ona baktı.

“Teşekkürler” dedi Patrik hayretle. Mellberg’den bir övgü almak... Hayır, bunu hayal bile edemezdi. Mellberg’den kimse övgü alamazdı. Asla. Bu beklenmedik övgüden biraz heyecanlanan Patrik devam etti: “Şimdi yapmamız gereken şey bu yeni varsayımdan yola çıkmak. Kazalar hakkında olabildiğince çok şey bulun. Gösta, sen Marit’i al; Martin, sen Borås’ı alabilirsin; Hanna, sen de Lund’u al ve ben de Nyköping’deki Elsa Forsell hakkında bir şeyler daha bulmaya çalışayım. Sorusu olan?”

Kimse bir şey söylemeyince, Patrik toplantıyı bitirdi. Karakolda çılgınca bir enerji vardı. O kadar elle tutulur gibiydi ki, Patrik, uzanıp dokunabileceğini hissediyordu. Koridorda durdu, derin bir nefes aldı ve Nyköping'i aramak üzere odasına doğru yürüdü.

Peder Silvio ne zaman İtalya'daki ailesini ve dostlarını ziyaret etse, hep aynı soruyla karşılaşırdu. O soğuk kuzeye nasıl dayanabiliyordu? İsveçliler gerçekten tuhaf değil miydi? Duyduklarına göre, İsveçliler genellikle evde oturur ve pek birbirleriyle konuşmazlardı. Ve alkolle de sorunları vardı. Sünger gibi içer ve hep aşırıya kaçarlardı. Neden orada yaşamak istiyordu?

Silvio genellikle kaliteli kırmızı şarabından bir yudum alır, kardeşinin zeytinliklerine bakar ve "İsveçlilerin bana ihtiyacı var" derdi. Öyle de hissediyordu zaten. Otuz yıl önce İsveç'e ilk gittiği zaman her şey macera gibiydi. Stokholm'deki Katolik cemaatinde ona geçici bir görev teklif edilmişti; bu, uzun zamandır beklediği fırsattı, çok mistik ve tuhaf gördüğü ülkeye taşınma fırsatı. Belki de o kadar tuhaf değildi. İlk kış ölümüne üşümüş, sonra ocak ayında dışarı çıkmak istiyorsa üç kat giyinmenin şart olduğunu öğrenmişti. İlk görüşte aşkı bu. Işığını, yiyeceklerini, İsveçlilerin dışlarının soğuk, ama içlerinin aydınlık oluşunu seviyordu. Küçük jestleri, ihtiyatlı yorumları, açık renk saçlı kuzeylilerin sessiz arkadaşlığını takdir etmeyi öğrenmişti. Aslında bu sonuncusu çok doğru değildi. İsveç'e ayak basınca gerçekten hayran kalmış ve bütün İsveçlilerin sarışın, mavi gözlü olmadığını görmüştü.

Sonuç olarak orada kalmıştı. On yıl Stockholm'deki cemaatin işlerine yardım ettikten sonra, Nyköping'de kendi kilisesini kurma fırsatını yakalamıştı. Yıllar içinde İtalyanca-İsveççesine belli bir Sörmland aksanı karışmıştı ve bu tuhaf karışımın yol açtığı etkiden hoşlanıyordu. İsveçlilerin çok nadi-

ren yaptığı bir şey varsa, o da gülmektir. İnsanlar Katolikliği neşe ve kahkahayla ilişkili görmeyebilirdi, ama Peder Silvio için din tam da buydu. Tanrı sevgisi, mutluluk verici bir şey değilse, neydi?

Başlangıçta bu, Elsa'yı şaşırtmıştı. Elsa ona belki de cezasını çekmek için gelmişti, ama onun yerine sıcak bir el ve dost bakışlarla karşılaşmıştı. Elsa'nın suçluluk duygusu, cezalandırılma ihtiyacı hakkında çok konuşmuşlardı. Yıllar içinde Peder Silvio ona suç ve bağışlama kavramlarında rehberlik etmişti. Bağışlamanın en önemli adımı pişmanlıktı. Gerçek pişmanlık. Ve bu, Elsa'da bolca vardı. Otuz beş yıl boyunca günün her saniyesi pişmanlık hissetmişti. Bu yüke çok uzun zaman katlanmıştı. Peder Silvio onun yükünü bir parça hafifletebildiği için memnundu, böylece Elsa daha özgür nefes alabilmişti, en azından birkaç yıl. Ölünceye dek. Peder Silvio kaşlarını çattı. Polislerle görüştüktan sonra, Elsa'nın hayatını –ve ölümünü– düşünmüştü sık sık. Daha önce de düşünmüştü elbette, ama polislerin soruları, bir duygu ve anı selini serbest bırakmıştı. Fakat sessizlik yemini kutsaldı. Bir rahip ile bir cemaat üyesi arasındaki güven kırılmamalıydı. Bunu biliyordu. Yine de düşünceler kafasında dönüyor ve Tanrı'nın onu bağladığı sözü bozmamak için kendini zor tutuyordu. Ama bir yandan bunun olanaksız olduğunu da biliyordu.

Masasındaki telefon çaldığında, içgüdüsel olarak kimin aradığını anladı. Yarı beklentiyle, yarı isteksizlikle yanıtladı: “Peder Silvio Mancini.”

Tanumshede'deki polisin kendini tanıttığını duyunca hafifçe gülümsedi. Patrik Hedström'ün söylediklerini dinledi bir süre ve sonra başını salladı. “Ne yazık ki Elsa'nın bana teslim ettiği sırrı konuşamam.”

“Hayır, bu güven yemininde yer alıyor.”

Kalbi hızla çarpıyordu. Bir an için karşısındaki sandalyede Elsa'nın oturduğunu sandı. Kısacık beyaz saçları, incecik

bedeniyle dimdik oturuyordu. Onu makarna ve pastayla şişmanlatmaya çalışmıştı, ama bir işe yaramamıştı. Elsa, Rahip Silvio'ya şefkatle bakıyordu.

“Çok üzgünüm, ama yapamam. Başka bir yol bulmalısınız...”

Elsa sandalyesinde başını sallıyordu telaşla. Peder Silvio ne dediğini anlamaya çalıştı. Konuşmasını mı istiyordu? Ne olursa olsun yapamazdı. Ona bakmakta ısrar ediyordu Elsa. Derken rahibin aklına bir fikir geldi. Yavaşça “Elsa'nın bana söylediği şeyi açıklayamam” dedi. “Ama bilinen bir şeyi söyleyebilirim. Elsa sizin oralardandı, Uddevalla'dan.”

Oturduğu yerden ona bakan Elsa gülümsedi. Sonra gitti. Peder Silvio onun gerçek olmadığını biliyordu, sadece bir hayal ürünü olduğunu da. Ama yine de onu görmek hoştu.

Telefonu kapattığında kendini huzurlu hissediyordu. Tanrı'ya ihanet etmemişti, Elsa'ya da. Gerisi polise kalmıştı artık.

Patrik ön kapıdan girdiği anda bir şey olduğunu anladı Erica. Adımlarında bir hafiflik vardı Patrik'in ve uzun süredir olmadığı kadar rahat görünüyordu.

“İşler iyi gitti mi bugün?” diye sordu dikkatle, kucığında Maja'yla karşıladığı Patrik'e. Mutluluk saçan Maja kollarını babasına uzattı. Patrik onu kucığına aldı.

“Harika” diye karşılık verdi, kucığında kızıyla birkaç dans adımı atarak. Maja o kadar çok güldü ki neredeyse boğuluyordu. Babası çok komikti. Böyle düşünmüş olmalıydı.

“Anlatsana” dedi Erica, akşam yemeğini pişirmek üzere mutfığa giderken. Patrik ile Maja da peşinden gitti. Anna, Emma ve Adrian Bolibompa şovunu seyrediyorlardı. Patrik içeri girince onu dalgın dalgın selamlamışlardı. Bütün dikkatlerini televizyondaki Björne'ye vermişlerdi.

“Bağlantıyı bulduk” dedi Patrik, Maja'yı yere bırakarak. Maja bir süre orada, babası ile Björne'nin arasında oturdu,

ama sonunda daha hareketli olanı tercih ederek televizyona doğru emekledi.

“Hep reddedilen, ikinci planda olan” diye içini çekti Patrik, Maja’nın gidişine bakarak.

“Hımm, ama benim için hep ön plandasın” diyen Erica, yemek yapmaya dönmeden önce sıkıca sarıldı ona. Patrik de onu seyretmek üzere oturdu.

Erica boğazını temizledi ve tezgâhta duran sebzelere imalı bir şekilde baktı.

Patrik hemen sandalyesinden kalkıp salata malzemelerini doğramaya başladı. “Sen istersin de ben yapmam mı” dedi gülerek ve Erica’nın çenesine şaka yollu savurduğu yumruktan kaçınmak için yana çekildi.

“Dur bekle sen, cumartesiden sonra kamçıyı daha da sert şaklatacağım” dedi Erica, ciddi görünmeye çalışarak. Düşünü düşünmek bile mutlu ediyordu onu.

“Şimdi de hiç fena değilsin” dedi Patrik, onu öpmek üzere uzanırken.

“Bir oda bulun kendinize” diye bağırdı Anna oturduğu yerden. “Şapır şupur öpüştüğünüzü duyuyorum. Çocuk var burada” derken gülüyordu.

“Hımm, belki de bunu biraz daha sonraya saklamamız lazım” dedi Erica, Patrik’e göz kırparak. “Şimdi bana neler olduğunu anlat.”

Patrik buldukları şeylerin kısa bir özetini yapınca Erica’nın yüzündeki gülümseme silindi. Bu davada o kadar çok trajedi, o kadar çok iç içe geçmiş ölüm vardı ki, soruşturmanın çok zorlu geçeceğini anlamıştı.

“Yani Nyköping’deki kurban da kazada birini mi öldürmüştü?”

“Evet” dedi Patrik domatesleri keserken. “Ama Nyköping’de değil, Uddevalla’da.”

“Kimi öldürmüştü?” dedi Erica, domuz güvecini karıştırırken.

“Ayrıntıları bilmiyoruz henüz. O kaza diğerlerinden çok

daha önce olmuş, yani ayrıntılara ulaşmak biraz daha uzun sürecek. Ama Uddevalla'daki meslektaşlarımızla konuştum bugün, en kısa zamanda bize bilgi gönderecekler. Birilerinin tozlu kutularla boğuşması gerekecek bir süre.”

“Yani birilerinin ölümüne sebebiyet vermiş olan sarhoş sürücüler öldürülüyor. İlk kaza otuz beş yıl önce oldu, sonuncusu da... sonuncusu ne zamandı?”

“On yedi yıl önce. Rasmus Olsson.”

“Olay yerleri de İsveç'in dört bir yanına dağılmış” dedi Erica düşünceli bir tavırla, karıştırmaya devam ederken. “Lund'dan ta buraya. İlk cinayet ne zaman işlenmiş?”

“On yıl önce” diye yanıtladı Patrik uysalca, müstakbel karısını seyrederek. Erica olguları toplayıp analiz etmeye alıştı, onun keskin zekâsından faydalanmak iyi geliyordu Patrik'e.

“Demek ki katil geniş bir coğrafyada hareket ediyor, cinayetlerini zamana yayıyor. Kurbanların tek ortak yanı, alkolü araç kullanarak birilerinin ölümüne yol açmak.”

“Evet, öyle görünüyor” dedi Patrik içini çekerek. Erica durumu böyle özetleyince tümünden umutsuz görünmüştü. Büyük bir kâseye boşaltıp karıştırdığı salatayı mutfak masasına koydu. “Büyük olasılıkla bir kurbanı gözden geçiriyoruz” dedi yavaşça, otururken. “Muhtemelen iki numaralı kurbanı. Bir kurban daha olduğuna eminim. Gözden kaçırdığımız biri.”

“O kitabın sayfalarından başka bir şey çıkarmak mümkün değil mi?” diye sordu Erica güveç tenceresini masadaki bir nihalenin üstüne koyarken.

“Mümkün görünmüyor. Ben Elsa Forsell'in kazası hakkında bütün ayrıntıları alabilirsek bir yerlere varabileceğimizi umuyorum. İlk kurban oydu; içimden bir ses, en önemlisinin o olduğunu söylüyor.”

“Hımm, haklı olabilirsin” dedi Erica. Ardından Anna'yla çocukları yemeğe çağırdı. Daha sonra konuşabilirlerdi.

Seri katil kurbanlarının ortak yanlarını saptadıklarından bu yana iki gün geçmişti. İlk coşku sönmüş, yerini hayal kırıklığı almıştı. Hâlâ coğrafi alanın neden bu kadar büyük olduğunu açıklayamıyorlardı. Katil kurbanlarını avlarken geziyor muydu, yoksa bütün bu kentlerde yaşamış mıydı? Çok fazla soru vardı. Cinayet kurbanlarıyla ilgili eldeki bütün bilgileri masaya yatırmışlardı, ama hiçbirini birbirine bağlayamıyorlardı. Patrik kurbanlar arasında kişisel bir bağlantı olmadığını, katilin kurbanlarını rastgele seçen, nefret dolu biri olduğunu düşünmeye başlıyordu. Katil bazı kurbanlarının gerçekten pişmanlık duymasına aldırmamış gibiydi. Elsa suçluluk duygusuyla mücadele etmiş, kurtuluşu dinde aramıştı; Marit bir daha asla alkol kullanmamıştı; aynı şey Rasmus için de geçerliydi, ama o daha ziyade kazada aldığı yaralardan dolayı, fizyolojik nedenlerle içemiyordu. Börje istisnaydı. İçmeye ve sarhoş araba kullanmaya devam etmişti; ölümüne sebep olduğu kız için üzülüyor gibiydi.

Resmi tamamlayacak bir kurban eksikken, bir sonuca varmak olanaksızdı. Çarşamba sabahı saat dokuzda telefon çaldığında, bu telefon görüşmesinin bulmacanın son parçasını vereceği Patrik'in aklının ucundan bile geçmemişti.

"Patrik Hedström" diye açtı telefonu, arayan kişi esnediğini duymasın diye elini ahizenin üstüne koyarak. Bu yüzden de arayanın adını duyamadı.

"Affedersiniz, adınız neydi?"

"Adım Vilgot Runberg, Ortboda Karakolu başkomiseri."

"Ortboda mı?" dedi Patrik, hızla coğrafi belleğini zorlayarak.

"Eskilstuna'nın dışında" dedi Başkomiser Runberg sabırsızca. "Ama küçük bir karakol, sadece üç kişiyiz burada." Öksürürken ahizeyi kendinden uzaklaştırdı, sonra devam etti: "İki haftalık Tayland tatilinden yeni döndüm."

"Öyle mi?" diye sordu Patrik, sözün nereye geleceğini merak ederek.

“Evet, bu yüzden de gönderdiğiniz çağrışı ancak gördüm.”

“Anlıyorum” dedi Patrik daha çok ilgilenerek. Runberg’in ne söyleyeceğini beklerken, ellerinin titremeye başladığını hissetti.

“Evet, genç meslektaşlarım da bölgede yeni sayılır, o yüzden fazla bir şey bilmiyorlardı. Ama ben davayı hatırladım. Hiç kuşku yok. Sekiz yıl önce o davayla ben ilgilendim.”

“Hangi davayla?” diye sordu Patrik. Nefes alamaz olmuştu. Ahizeyi sıkıca kulağına bastırdı, tek kelime bile kaçırmak istemiyordu.

“Burada sekiz yıl önce bir adam vardı.. Neyse, olay bana çok tuhaf gelmişti. Ama adamın geçmişte ciddi bir alkol sorunu vardı ve...” Runberg sıkıntıyla bir an duraksadı, anlaşılan yaptığı hatayı kabul etmekten utanıyordu. “Yani, hepimiz sorunun nüksettiğini ve ölene kadar içtiğini düşündük. Ama itiraf edeyim ki bahsettiğiniz yaraları pek merak etmemiştim.” Sessizlik oldu. Patrik bu görüşmeyi yapmanın Runberg’e çok zor geldiğini anladı.

“Adamın adı neydi?” diye sordu, sessizliğe son vermek için.

“Jan-Olov Persson” dedi Başkomiser Runberg. “Kırk iki yaşındaydı, marangozdu. Duldu.”

“Ve alkolikti?”

“Evet, bir süre ciddi bir alkol sorunu vardı. Karısı ölünce, tamamen dağıttı. Çok üzücü bir hikâye... Bir akşam arabasına sarhoş bindi ve yürüyüşe çıkmış genç bir çifte çarptı. Adam öldü. Jan-Olov bir süre hapis yattı. Ama çıktıktan sonra bir daha asla alkol kullanmadı. Normal bir yaşam sürdü, işini yaptı, kızını büyüttü.”

“Ve sonra da aniden alkol zehirlenmesinden öldü?”

“Evet” diye içini çekti Runberg. “Dediğim gibi, biz sorunun nüksettiğini düşündük. On yaşındaki kızı bulmuş onu. Kapıda yabancı bir adamla karşılaştığını söylemişti, ama inanmamıştık ona. Şok geçirdiğini, babasını korumak istediğini dü-

şündük...” Sesi zayıfladı, sessizliğinde utanç vardı.

“Yanında bir kitap sayfası buldunuz mu? Bir çocuk kitabından?”

“Çağrınızı okuyunca hatırlamaya çalıştım, ama çıkaramadım” dedi Runberg. “Bir kitap sayfası vardıysa bile ilgimizi çekmedi. Kıza ait olduğunu sanmışsızdır.”

“Yani öyle bir şey kalmamış mı geriye?” Patrik sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordu.

“Hayır, soruşturmadan çok şey kalmadı. Dediğim gibi, adamın ölene kadar içtiğini düşündük. Ama elimizde fazla bir şey kalmamış olsa da, olanları gönderebilirim.”

“Faksınız var mı? Faks çekebilir misiniz? Hemen elimize ulaşırsa çok iyi olur.”

Runberg “Elbette” dedikten sonra devam etti: “Zavallı kız. Ne biçim bir yaşam. Annesi o küçükken ölmüş, babası da hapse girmişti. Sonra babası da ölünce tek başına kaldı. Gazetelerde kızın sizin kasabanızda öldürüldüğünü okudum. Bir *reality show*’daymış sanırım. Fotoğraflarından asla tanıyamazdım onu. Lillemor bambaşka bir kız olmuş. On yaşındayken ufak tefek, esmer, zayıftı. Şimdi ise... yani, yıllar içinde çok şey değişmiş.”

Patrik etrafındaki duvarların aniden dönmeye başladığını hissetti. Önce söyleneni anlayamadı. Sonra aniden Vilgot Runberg’in ne dediğini kavradı. Lillemor, yani Barbie, ikinci kurbanın kızıydı. Sekiz yıl önce katili görmüştü.

Mellberg bankaya girince, kendini yıllardır hissetmediği kadar mutlu ve güvenli hissetti. Para harcamaktan nefret eden o, şimdi iki yüz bin kron harcayacaktı ve hiç rahatsızlık duymuyordu. Kendisine Rose-Marie’yle bir gelecek alıyordu. Ne zaman gözlerini kapasa —ki bu genellikle iş saatleri sırasında oluyordu— begonvil, tuzlu su ve Rose-Marie’nin kokusunu alıyordu. Birkaç hafta içinde hayatının bu kadar değiş-

mesine ve bu kadar şanslı olmasına inanamıyordu. Haziran ayında evi ilk kez görmeye gidecek ve orada dört hafta kalacaklardı. Şimdiden günleri sayıyordu.

“İki yüz bin kron göndermek istiyorum” dedi bankacıya. Hesap numarası yazılı olan kâğıdı tezgâhın üzerinden itti. Kendisiyle gurur duyuyordu. Polis maaşıyla bu kadar çok para biriktirmesi mucizeydi, ama her öre işe yaramıştı ve şimdi hatırı sayılır bir birikimi vardı. Rose-Marie de iki yüz bin kron ödüyordu; “Gerisini de borç alabiliriz” demişti. Ama dün telefon ettiğinde anlaşılmayı hemen yapmaları gerektiğini söylemişti, çünkü evle başka bir çift daha ilgileniyordu.

Bu sözcüğe bayıldı. “Başka bir çift.” Onun bu yaşta bir “çift” olması inanılır gibi değildi. Kendi kendine güldü. Evet, o ve Rose-Marie gençlere taş çıkarırlardı. Bu kadın harikaydı. Her açıdan.

İşini bitirdikten sonra tam dönüp çıkacaktı ki, birden parlak bir fikir geldi aklına. “Hesapta ne kadar param kaldı?” diye sordu bankacıya heyecanla.

“On altı bin dört yüz” dedi kadın. Mellberg bir an duraksayıp kararını verdi.

“Hepsini çekmek istiyorum. Nakit olarak.”

“Nakit mi?” diye sordu bankacı. Mellberg başını salladı. Aklında bir plan şekillenmişti ve düşündükçe çok doğru geliyordu. Dikkatle parayı cüzdanına koydu ve karakola geri döndü. Para harcamanın insana iyi geleceğini düşünmeyi hayal bile edemezdi.

“Martin.” Patrik meslektaşının odasına koşarken nefes nefese kalmış gibiydi. Martin neler olduğunu merak etti.

“Martin” diye tekrarladı Patrik, ama sonra nefes alabilmek için oturdu.

“Koridorda koşarak egzersiz mi yapıyorsun?” diye sordu Martin gülümseyerek. “Yakında forma girersin.”

Patrik elini salladı. Şakalaşacak hali yoktu.

“Bağlantılı” dedi öne eğilerek.

“Ne bağlantılı?” diye sordu Martin. Patrik’in ne demek istediğini merak etmişti. Meslektaşları deli gibi davranıyordu.

“Soruşturmalarımız” diye karşılık verdi Patrik, zafer kazanmış gibi.

Martin’in aklı daha da karıştı. “Evet” dedi şaşkınlıkla. “Ortak yanlarının alkollü araç kullanmak olduğunu zaten saptamıştık.” Kaşlarını çatıp Patrik’in ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

“Hayır, o soruşturmalar değil. Diğer soruşturmamız. Lille-mor cinayeti! Diğerleriyle bağlantılı. Aynı saldırı.”

Artık Martin, Patrik’in delirdiğine emindi. *Stres yüzünden mi*, diye düşündü. Geç saatlere kadar çalışmalar, düğün stre-siyle birleşince, en sakın insan bile...

Patrik onun aklından geçenleri anlamış gibiydi; arkadaşının düşüncelerini böldü. “Birbirlerini tamamlıyorlar diyorum sana. Dinle beni.”

Ona kısaca Runberg’le görüşmesini anlattı. O konuştukça Martin’in şaşkınlığı artıyordu. İnanamıyordu.

“Yani demek istediğin iki numaralı kurban Jan-Olov Persson ve o da Lillemor Persson’un babası. Ve Lillemor katili on yaşında görmüştü.”

“Evet” dedi Patrik, Martin’in sonunda anlamasına sevine-rek. “Ve bu doğru! Günlüğüne yazdığı şeyi düşünsene. Birini tanımış, ama nereden olduğunu çıkaramamış. Sekiz yıl önceki kısa bir karşılaşma, henüz on yaşındayken; üstelik koşullar göz önüne alınırsa, net olarak hatırlayamaması son derece normal.”

“Ama katil onun kim olduğunu biliyordu ve kızın onu hatırlamasından korktu.”

“O yüzden de kız onu tanıyıp da Marit cinayetiyle bağlantı kurmadan önce onu öldürmesi lazımdı.”

“Ve tabii diğer cinayetlerle de” diye ekledi Martin heyecanla.

“Her şey yerli yerinde, ne dersin?” dedi Patrik de aynı heyecanla.

“Yani eğer Lillemor Persson’u öldüren adamı yakalarsak, diğer cinayetleri de çözeriz” dedi Martin.

“Evet. Ya da tam tersi. Diğer vakaları çözersek, Lillemor’u öldüren adamı da buluruz.”

“Doğru.” Sessizce oturdular bir süre.

“Lillemor soruşturmasında ne durumdayız?” diye sordu Patrik. “Köpek tüyleri ve cinayet gecesinden bant kaydı var. Pazartesi çekimlere bakmıştın sen. İlginç bir şey gördün mü?”

Martin’in bilinçaltında bir şeyler kıpırdandı, ama yüzeye gelmeyi reddetti, o yüzden başını salladı. “Hayır, yeni bir şey görmedim. Sadece Hanna’yla o gece rapor ettiğimiz şeyler.”

“O zaman köpek sahipleri listesini gözden geçirerek başlayacağız. Annika’dan geçen gün almıştım.” Ayağa kalktı. “Gidip diğerlerine de haber vereyim.”

“Tamam” dedi Martin dalgın dalgın. Hâlâ aklını kurcalayan şeyi hatırlamaya çalışıyordu. Neydi o kayıtta gördüğü şey? Ya da görmediği? Ne kadar üstüne giderse, o kadar uzağa kaçıyordu. İçini çekti. Bir süre kendi haline bırakmalıydı.

Haber karakola bomba gibi düştü. Önce herkes Martin gibi kuşkuyla yaklaştı, ama Patrik olguları sıralayınca haberi büyük bir coşkuyla karşıladılar. Bütün bilgileri paylaştıktan sonra, Patrik masasına dönüp bir strateji belirlemeye çalıştı.

“Bu tam anlamıyla sarsıcı bir haberdir” dedi Gösta eşikten. Patrik başını salladı. “İçeri gelsene” dedi. Gösta içeri girerek oturdu.

“Tek sorun, bütün bunları nasıl bir araya getireceğimi bilmemem” dedi Patrik. “Senin hazırladığın köpek sahipleri listesinin üzerinden geçip sonra da Ortboda’dan gelen belgeleri

gözden geçireyim diyorum.” Masasında duran faksı gösterdi. On dakika önce gelmişti.

“Tabii, üzerinden geçecek çok şey var” diye içini çekti Gösta, duvarlara ilıştırılmış kâğıtlara, fotoğraflara bakarak. “Dev bir örümcek ağı gibi, ama örümceğin nereye gittiğini anlamak mümkün değil.”

Patrik güldü. “Harika bir benzetme. Böyle şiirsel bir yanın olduğunu bilmiyordum Gösta.”

Gösta yanıt olarak mırıldanmakla yetindi. Sonra kalktı ve yavaşça odada gezindi, duvardaki belgelere ve fotoğraflara yaklaştırdı yüzünü.

“Bir şey olmalı, atladığımız küçük bir ayrıntı” dedi.

“Bir şey bulursan minnettar olurum. Ben artık bunlara körleştim gibi.” Patrik küçük çalışma odasını gösterdi.

“Kendi adıma etrafında bu kadar çok fotoğrafla nasıl çalıştığını anlamıyorum.” Gösta öldürülme sıralarına göre dizilmiş kurbanların fotoğraflarını gösterdi. Elsa pencereye en yakındı, Marit de kapıya yakındı.

“Jan-Olov’u koymamışsın daha” dedi sonra Gösta, Elsa Forsell’in sağındaki boşluğu göstererek.

“Hayır, daha o aşamaya gelemedim” dedi Patrik, meslektasına bir bakış atarak. Bazen bu adama aniden çalışma hevesi geliyordu ve bu da o anlardan biriydi.

“Ben buradan çıkayım mı?” diye sordu Patrik, Gösta koltuğunun arkasına girmeye çalışınca.

“Evet, iyi olur” dedi Gösta ve yana çekilip Patrik’in geçmesine izin verdi. Patrik gidip karşı duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Herhalde başka birinin de bakması iyi fikirdi.

“Ulusal Suç Laboratuvarı’ndan bütün kitap sayfalarını geri almışsın.” Gösta Patrik’e bakmak için döndü.

“Dün gönderdiler. Eksik tek sayfa, Jan-Olov’unki. Ama o sayfa da kayıp.”

“Bu kötü” dedi Gösta, Elsa Forsell’e doğru ilerleyerek.

“Acaba neden özellikle *Hansel ile Gretel*?” dedi düşünceli bir tavırla. “Rastgele mi, bir anlamı var mı?”

“Keşke bilsem. Keşke bilsem dediğim bir sürü şey var.”

“Hımm” dedi Gösta. Şimdi Elsa’yla ilgili fotoğrafların ve belgelerin durduğu önünde duruyordu.

“Uddevalla’yı aradım” dedi Patrik, Gösta’nın sorusunu tahmin ederek. “Onun kazasıyla ilgili belgeleri daha bulamamışlar. Ama belgeleri bulur bulmaz faksleyacaklar.”

Gösta karşılık vermedi. Orada bir süre sessizce durdu, duvardaki belgelere baktı. Bahar güneşi geliyordu pencereden, bazı kâğıtları parlak ışıqla aydınlatıyordu. Gösta kaşlarını çattı. Yarım adım geri çekildi. Sonra öne eğildi, bu kez kulağını duvara yaslayacak kadar yakındı. Patrik şaşkınlıkla onu seyretti. Ne yapıyordu bu adam?

Gösta kitap sayfasını yandan inceliyor gibiydi. Elsa’nın sayfası, peri masalının ilk sayfasıydı, *Hansel ile Gretel* hikâyesinin başladığı yer. Gösta zafer kazanmış gibi Patrik’e döndü.

“Gel, benim durduğum yerde dur” dedi bir adım yana çekilerek. Patrik telaşla aynı konumu aldı, başını kitap sayfasına yaklaştırdı, tıpkı Gösta gibi. Ve orada, pencereden gelen ışıktaki, Gösta’nın keşfettiği şeyi gördü.

Sofie’nin içi buz kesmişti sanki. Tabutun toprağa indirilmesini seyretti. Seyretti, ama anlamadı. Anlayamıyordu. Annesi nasıl orada yatıyor olabilirdi?

Rahip konuştu ya da en azından dudakları kıpırdadı, ama kulaklarındaki parazit yüzünden onun dediklerini duyamadı Sofie. Babasına baktı. Ola ağırbaşlı ve soğuk görünüyordu, başını öne eğmiş, büyükanneye sarılmıştı. Sofie’nin dedesi ile anneannesi Norveç’ten dün gelmişlerdi. Onları daha geçen Noel’de görmüştü, ama o zamandan bu yana değişmiş gibiydiler. Daha kısa, daha beyaz saçlı, daha zayıf görünüyordular. Anneannesinin yüzünde daha önce hiç görmediği ki-

rışıklıklar vardı ve Sofie ona nasıl yaklaşacağını bilemiyordu. Dedesi de değişmişti. Daha sessiz, daha görünmez olmuştu. Eskiden neşeli ve şamatacıydı, ama şimdi sadece gerektiği zaman konuşuyordu.

Sofie göz ucuyla kilise avlusunun diğer yanında bir hareket gördü. Başını çevirdi ve Kerstin'in orada, kırmızı manto-suyla kapıya tutunduğunu gördü. Başını çevirdi ve bu yüzden suçluluk duydu. Çünkü babası buradaydı, ama Kerstin gelemiyordu. Kerstin'in orada olma ve Marit'e veda etme hakkı için mücadele etmediğine utandı. Fakat babası çok kavgacı, çok inatçıydı. Sofie artık onunla mücadele edemiyordu. Marit'le ilgili gazete haberini polise verdiğini öğrendiğinden beri sürekli azarlıyordu onu. Bütün aileyi utandırdığını söylemişti. Onu aptal yerine koyduğunu. Sonra da cenazeden bahsetmeye başlamış, sadece akrabaların ve Marit'in ailesinin katılabileceğini söylemişti. "O kişinin" gelme cüretini göstermeyeceğini umuyordu. O yüzden de Sofie çareyi çenesini kapatmakta bulmuştu. Yanlış olduğunu biliyordu, ama babası o kadar nefret dolu, o kadar öfkeliydi ki, ona itiraz etmenin çok pahalıya mal olacağını biliyordu. Ama Sofie Kerstin'in yüzünü uzaktan görünce çok üzüldü. Annesinin hayat arkadaşı orada, tek başına, sevgilisine veda edemeden duruyordu. Sofie daha cesur olmalıydı. Daha güçlü. Gazetede ki ölüm ilanında Kerstin'in adı geçmemişti bile. Ola yayınlattığı ölüm ilanında kendisini, Sofie'yi ve Marit'in anne babasını aile üyeleri olarak sıralamıştı. Ama Kerstin de kendi ilanını yayınlamıştı. Ola onu gazetede görünce deliye dönmüştü; ama bir şey yapamazdı. Aniden Sofie her şeyden yoruldu: ikiyüzlülükten, adaletsizlikten. Çakıllı yolda bir adım attı, bir an duraksadı, sonra hızla Kerstin'e doğru yürüdü. Bir an için yine annesinin elini omzunda hissetti. Kerstin'in kollarına atılınca gülümsedi.

“Sigrid Jansson” dedi Patrik gözlerini kısarak. “Baksana, şurada Sigrid Jansson yazmıyor mu?”

Gösta’nın bir kez daha bakabilmesi için biraz uzaklaştı.

“Bana da öyle görünüyor” dedi Gösta, kendinden hoşnut bir sesle.

“Ulusal Suç Laboratuvarı’nın bunu fark etmemesi tuhaf” dedi Patrik, ama sonra onlardan sadece parmak izi tespiti istediğini hatırladı. Anlaşılan kitabın sahibi, Elsa Forsell’in cesedinin yanında bulunan sayfaya ismini yazmıştı.

“Ne yapacağız şimdi?” diye sordu Gösta, yüzünde hoşnut bir ifadeyle.

“Bu isim çok sıra dışı değil, ama İsveç’teki bütün Sigrid Jansson’ları tarayıp ne çıkacak diye bir bakalım.”

“Kitap eskiydi. Sahibi ölmüş olabilir.”

“Doğru.” Patrik karşılık vermeden önce bir an düşündü. “Bu yüzden araştırmayı, bugün hayatta olanların dışındaki kadınları da kapsayacak şekilde genişleteceğiz. On dokuzuncu yüzyılda doğmuş kadınları da katmamız gerekecek.”

“İyi bir plan gibi” dedi Gösta. “Sence Elsa’nın yanına ilk sayfanın bırakılmış olmasının bir anlamı var mı? Bir şekilde Sigrid Jansson’la bağlantılı olabilir mi?”

Patrik omzunu silkti. Bu davada hiçbir şey şaşırtamazdı onu. Her şey mümkündü. “Bunu kontrol etmemiz gerekiyor. Belki Uddevalla’dan haber gelince daha çok şey öğrenebiliriz.”

Patrik’in masasındaki telefon, onu duymuş gibi çaldı.

“Patrik Hedström” dedi. Kimin aradığını duyunca Gösta’ya hazır olmasını işaret etti.

“Bir kaza. 1969. Evet... Evet... Hayır... Evet...”

Gösta sabırsızlıktan yerinde duramıyordu. Patrik’in yüz ifadesinden önemli bir şey olduğunu anladı. Telefonu kapatınca Patrik coşkuyla, “Uddevalla’dan aradılar” dedi. “Elsa Forsell’le ilgili bilgi bulmuşlar. 1969 yılındaki başka bir ara-

ba kazasında direksiyonda o varmış. Sarhoşmuş. Ve tahmin et bakalım, ölen kadının adı neymiş.”

“Sigrid Jansson” diye fısıldadı Gösta.

Patrik başını salladı. “Benimle Uddevalla’ya geliyor musun?” Gösta homurdanmakla yetindi. Elbette gidiyordu.

“Patrik ile Gösta nereye gitti?” diye sordu Martin, Patrik’i odasında bulamayınca.

“Uddevalla’ya gittiler” dedi Annika, gözlüğünün üzerinden ona bakarak. Martin’e karşı zaafı vardı. Onda sevimli, bozulmamış bir şey vardı, bu da Annika’nın annelik içgüdülerini uyandırıyor. Pia’yla karşılaşmadan önce onun aşk acılarını dinlemek için ofiste uzun saatler geçirirdi. Annika onun düzenli bir ilişkiye girmiş olmasından hoşnuttu, ama bazen eski günleri özlüyordu.

“Otur” dedi. Martin onun sözüne uydu. Annika’nın sözünü dinlememek gibi bir şey düşünülemezdi. Mellberg bile buna cesaret edemezdi. “Nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı? Evi beğendiniz mi ikiniz de? Anlat bakalım.” Sertçe baktığı Martin’in yüzüne geniş bir gülümsemenin yayıldığını şaşkınlıkla gördü. Martin yerinde kıpırdanıp duruyordu.

“Ben baba olacağım” dedi ve gülüşü daha da yayıldı. Annika gözlerinin dolduğunu hissetti. Kıskançlıktan değil, çocuk sahibi olmaya duyduğu özlemden de değil, Martin adına duyduğu saf ve koşulsuz sevinçten.

“Ne diyorsun sen?” dedi, yanaklarından süzülen bir damla yaş silip gülerken. “Tanrım, ne kadar aptalım, burada oturmuş ağlıyorum” diye ekledi utançla, ama Martin’in de duyulandığını gördü. “Ne zaman geliyor bebek?”

“Kasım sonunda” dedi Martin, yeni bir gülümsemeyle.

Annika’nın kalbi sıcacık oldu onu mutlu görünce.

“Demek kasım sonu” dedi. “Evet, ne desem... Yani, öyle oturma orada, gel sarıl bakayım bana!” Kollarını açtı, Martin

kalkıp ona sarıldı. Bir süre bu mutlu olayı konuştular, ama sonra Martin ciddileşti ve gülüşü kayboldu yüzünden.

“Sence bütün bunların bir sonunu bulabilecek miyiz?”

“Cinayetleri mi kastediyorsun?” Annika başını salladı. “Bilmiyorum. Patrik’in bu kez biraz ileri gittiğini düşünüyorum. Bu olay çok... karmaşık.”

Martin başını salladı. “Ben de öyle düşünüyorum. Bu arada Uddevalla’da ne yapıyorlar?”

“Bilmem. Patrik sadece Elsa Forsell hakkında olduğunu ve Gösta’yla daha fazla şey öğrenmek için oraya gideceklerini söyledi. Şurası kesin ki, çok ciddi görünüyorlardı.”

Martin meraklanmıştı. “Onun hakkında önemli bir şey bulmuş olmalılar. Acaba ne...”

“Öğleden sonra öğreneceğiz” dedi Annika, ama Patrik’le Gösta’nın neden böyle aceleyle çıktıkları konusunda fikir yürütmekten alamıyordu kendini.

“Evet, herhalde öğreneceğiz” dedi Martin odasına dönmek için ayağa kalkarak. Birdenbire kasım ayını iple çektiğini fark etti.

Gösta ile Patrik’in karakola dönmesi dört saat sürdü. Kapıdan içeri girdikleri anda, Annika önemli haberlerle geldiklerini anladı. “Dinlenme odasında buluşuyoruz” dedi Patrik kısaca ve ceketini asmaya gitti. Beş dakika sonra herkes oradaydı.

“Bugün iki olay oldu” dedi Patrik, Gösta’ya bakarak. “Birincisi, Gösta, Elsa Forsell’in kitap sayfasının üzerinde okunabilen bir isim olduğunu keşfetti. Sigrid Jansson’du bu isim. Sonra Uddevalla’dan aradılar, biz de ayrıntıları öğrenmek üzere oraya gittik. Her şey birbirini tutuyor.”

Duraksadı, bir yudum su içti ve tezgâha yaslandı. Herkes ona bakıyor, ne söyleyeceğini bekliyordu merakla.

“Elsa Forsell 1969 yılında ölümle sonuçlanan bir araba kazasına karıştı. Diğer kurbanlar gibi o da alkollü araba kullanı-

yordu ve bir yıl hapse mahkûm oldu. Çarptığı arabayı otuzlu yaşlarda bir kadın kullanıyordu, arabada onunla birlikte iki çocuk vardı. Kadın anında öldü, ama çocuklar mucizevi bir şekilde çizik bile almadan kurtuldular.” Burada etki yaratmak için durdu ve sonra, “Kadının adı Sigrid Jansson’du” dedi.

Odadakilerin nefesi kesildi. Gösta hoşnutlukla başını sallıyordu. Bir davaya katkıda bulunmayalı uzun zaman olmuştu.

Martin bir şey söylemek için elini kaldırdı, ama Patrik durdurdu onu. “Bir dakika, dahası var. Önce polis çok doğal olarak arabadaki çocukların Sigrid’in çocukları olduğunu düşündü. Ama ne yazık ki Sigrid’in çocuğu yoktu. Uddevalla dışında, kırlarda yaşayan bir münzeviydi, ailesi öldükten sonra kendisine miras kalan evinde yaşıyordu. Kentteki sık bir giyim mağazasında tezgâhtar olarak çalışıyordu ve müşterilere karşı kibar, güler yüzlü olmuştu hep. Fakat polis, iş arkadaşlarıyla görüştüğünde Sigrid’in çok içine kapalı biri olduğunu söylediler. Bildikleri kadarıyla akrabası ya da arkadaşı yoktu. Çocukları kesinlikle yoktu.”

“Ama... o zaman kimin çocuklarıydı onlar?” diye sordu Mellberg, alnını kaşıyarak.

“Kimse bilmiyor. O yaştaki iki çocuk için kayıp raporu da yoktu. Kimse onları almak için başvurmadı. Polisler Sigrid’in evine gidip bakınca, iki çocuğun kesinlikle onunla birlikte yaşadığını gördüler. Kaza olduğunda orada olan polislerden biriyle konuştuk. Bize çocukların oyuncaklarla ve diğer çocuk eşyalarıyla dolu bir odayı paylaştığını söyledi. Ama otopsiye göre Sigrid doğum yapmamıştı. Ayrıca çocuklarla akraballığı olup olmadığını anlamak için kan örnekleri de aldılar, ama kan grupları Sigrid’inkiyle uyuşmadı.”

“Yani bütün bunların sebebi Elsa Forsell’di” dedi Martin.

“Evet, öyle görünüyor” dedi Patrik. “Sanki onun kazası bir cinayetler zincirini harekete geçirmiş. Anlaşılan katil ondan başlamış.”

“Çocuklar nerede şimdi?” diye sordu Hanna, herkesin aklından geçeni seslendirerek.

“Bunun üzerinde çalışıyoruz” dedi Gösta. “Uddevalla’daki meslektaşlarımız sosyal yardım yetkililerinden bilgi almaya çalışıyorlar, ama bu biraz vakit alabilir.”

“Soruşturma üzerinde, elimizdeki bilgilere dayanarak çalışmalıyız” dedi Patrik. “Ama davanın anahtarı Elsa Forsell, o yüzden ona odaklanmamız gerekli.”

Hep birlikte dinlenme odasından çıktılar, ama Patrik Hanna’yı çağırırdı.

“Efendim?” dedi kadın. Çok solgun görünüyordu.

“Otur” dedi, kendisi de bir sandalyeye yerleşirken. “Nasıl gidiyor?” diye sordu onu dikkatle inceleyerek.

“Ehhh” dedi kadın yere bakarak. “Birkaç gündür berbat hissediyorum kendimi, herhalde nezle olacağım.”

“Evet, son zamanlarda kendinde olmadığını fark ettim. Bence eve gidip biraz dinlenmen lazım. Demir kadın rolü yapıp hastayken çalışmanın kimseye yararı yok. Enerjini tazeleyerek gelebilirsin.”

“Ama soruşturma...”

Patrik ayağa kalktı. “Bu bir emirdir. Eve gidip dinlen” dedi, sesine resmi bir hava vererek.

“Peki, patron” dedi Hanna ve şakacı bir selam vererek gülümsedi. “Ama önce bir iki işi bitirmem lazım.”

“Tamam, sen bilirsin. Ama sonra doğruca eve müfettiş!”

Hanna sıcak bir şekilde gülümseyerek gitti. Patrik onun arkasından baktı kaygıyla. Gerçekten iyi görünmüyordu.

Dönüp pencereden dışarı baktı. Son birkaç günde ne çok şey olmuştu, ne çok şey ortaya çıkarılmıştı. Ama sanki hâlâ son büyük mücadelenin verilmesi gerekiyordu. Patrik çocukları bir an evvel bulmaları gerektiğini hissediyordu. Hiçlikten çıkıp gelmiş gibi olan o çocukları. Önemli olan artık onlara ne olduğunu öğrenmekti.

“Mükemmel oldu!” diye sevindi Anna. Erica da bunu kabul etmek zorunda kaldı. Gelinliğin bir iki yerinin düzeltilmesi gerekiyordu, ama değişiklikler yapılıncaya kadar rüya gibi olacaktı üzerine. Hamilelik kilolarından bir kısmı kaybolmuştu ve Erica kendini hem daha zayıf hem de daha canlı hissediyordu beslenme değişikliğinden sonra.

“Çok güzel görüneceksin!” dedi Anna provadan eve dönerken.

Erica kız kardeşine gülümsedi, cumartesi günkü düğün için Anna daha coşkuluymuş gibiydi. Bebek koltuğunda uyuyan Maja’ya da bir bakış attı.

“Patrik için kaygılanıyorum” diyen Erica’nın gülüşü soldu. “Çok büyük bir baskı var üzerinde. Sence düğünün tadını çıkarabilecek mi?”

Anna bir an düşündü. Sonunda konuşmaya karar verdi. “Bu aslında sürpriz olacaktı. Ama çocuklarla konuştuk ve bekârlığa veda partisinden vazgeçme kararı aldık. Onun yerine size cuma akşamı için Stora Hotellet’de bir oda tutup akşam yemeği için yer ayırttık. Cumartesiden önce güzel bir gece geçireceksiniz yani. Umarım senin için de uygundur bu.”

“Tanrım, ne kadar tatlısınız. Harika bir fikir. Bence de bekârlığa veda partisi Patrik’e iyi gelmez. Cuma günü, sakın bir gece geçirmek harika olacak. Cumartesi gününün sakın geçeceğini sanmıyorum.”

“Hayır, ben de sanmıyorum” dedi Anna gülerek. Ablasının bu teklifi kabul etmesine sevinmişti.

Erica konuyu değiştirdi. “Anna, biraz soruşturma yapmaya karar verdim. Annem hakkında.”

“Soruşturma mı? Nasıl yani?”

“Yani... soy kütüğü araştırması gibi. Nereden geldiğini falan araştıracağım. Belki biraz yanıt buluruz.”

“Gerçekten bir yararı olacağına inanıyor musun?” diye sordu Anna kuşkuyla. “Elbette, nasıl uygun görüyorsan yap, ama annemin çok hassas bir yapısı yoktu. Belki de bu yüz-

den bize çocukluğu hakkında bir şey anlatmamıştır. Bizimkileri de belgelemeye pek özen göstermediğini biliyorsun.”

Anna’nın gülüşünde Erica’yı şaşırtan bir umutsuzluk vardı. Kız kardeşi annelerinin soğukluğundan hiç rahatsız olmuyormuş gibi davranıyordu.

“Ama sen hiç merak etmiyor musun?” diye sordu Erica, kız kardeşine bir bakış atarak.

Anna pencereden dışarı bakıyordu. “Hayır” dedi, kısa ama anlamlı bir tereddüt anından sonra.

“Sana inanmıyorum. Ama neyse, ben araştırmaya başlayacağım. Eğer bulduklarımı merak edersen, söyle. Tabii sen bilirsin.”

“Ya hiçbir yanıt bulamazsan?” dedi Anna, Erica’ya bakmak için dönerek. “Ya onun sıradan, normal bir çocukluğu olduğunu görürsen. Ve sadece ilgisiz bir insan olduğundan başka bir açıklama yoksa. Ne yapacaksın o zaman?”

“Bununla yaşayacağım” dedi Erica. “Her zaman yaptığım gibi.”

Yolun geri kalanında sessizce oturdular. Kendi düşüncelerine dalmıştı ikisi de.

Patrik telefona bakmamaya çalışarak listenin üzerinden üçüncü kez geçti. Telefon ne zaman çalsa Uddevalla’dan arandığını, çocuklarla ilgili yeni bilgi verileceğini sanıyordu. Ama her seferinde hayal kırıklığına uğruyordu. Köpek sahipleri ve adreslerinden de bir şey çıkmamıştı. İsveç’in her yerine yayılmışlardı ve Tanumshede yakınlarında kimse yoktu. Sırf emin olmak için, listeyi dördüncü kez gözden geçirdi. Yüz elli dokuz isim vardı, ama en yakını Trollhättan dışındaydı. Patrik içini çekti. İşinin büyük kısmı, sıkıcı ve zaman alıcı görevlerden ibaretti, ama son birkaç günün olaylarından sonra bunu neredeyse unutmuştu. Dönüp duvardaki İsveç haritasına baktı. İğneler ona bakıyor, şifrelerini kırmaya

davet ediyordu. Beş iğne, beş konum, İsveç'in boydan boya uzanan güney yarısına yayılmıştı. Katili bir yerden diğerine sürükleyen şey neydi? İş mi? Keyif mi? Akıl karıştırmak için bir taktik mi? Katilin ana üssü başka bir yerde miydi? Patrik son seçeneğe inanmıyordu. Bir şey ona yanıtın coğrafi kalıpta yattığını, katilin bir nedenle o kalıbı izlediğini söylüyordu. Ayrıca katilin hâlâ bu bölgede olduğuna inanıyordu. Bu daha çok içgüdüsel bir histi ve o kadar güçlüydü ki sokakta gördüğü herkesi damgalamadan edemiyordu. Bu adam katil miydi? Ya da şu adam? Sıradan bir vatandaş kılığının arkasında kim saklanıyordu? Patrik içini çekti.

Gösta kapıyı usulca çalıp içeri girdi. "Evet" dedi, bir sandalyeye otururken. "Durum şöyle: Dün çocuklarla ilgili şeyleri öğrendiğimizden beri burada bir şey aşırı mesai yapıyor" diye alnına vurdu. "Herhalde önemli bir şey değildir. Belki biraz abartılı gelebilir."

Patrik masanın üstünden uzanıp Gösta'nın yakasından tutarak sadede gelmesini söylememek için zor tutuyordu kendini.

"Evet, 1967 yılındaki bir dava geldi aklıma. Fjällbacka'da oldu. O zamanlar acemiydim."

Patrik gitgide sinirleniyordu. *Konuş yahu artık!* Gösta devam etti: "Dediğim gibi, bu işte çok vakit geçirmemiştim, boğulan iki çocukla ilgili bir telefon geldi. Üç yaşında, ikizler. Anneleriyle Kalvö Adası'nda yaşıyorlarmış. Babaları birkaç ay önce buzun içine düşerek boğulmuş, anneleri de anlaşılan aşırı içmeye başlamış. O gün de, yanlış hatırlamıyorsam mart ayıydı, kayıkla Fjällbacka'ya gelmiş, sonra da erzak almak için Uddevalla'ya arabayla gitmiş. Kayıkla adaya dönerken, fırtına başlamış. Annenin dediğine göre, adaya varmadan önce kayık alabora olmuş ve iki çocuk da boğulmuş. Kendisi kıyıya yüzmüş ve telsizle yardım istemiş."

"Ama bunun bizim davamızla bir bağlantısı olduğunu nasıl düşündün? Çocuklar boğulmuş sonuçta, yani iki yıl sonra

Sigrid Jansson'la aynı arabada olamazlar.”

Gösta duraksadı. “Ama bir tanık vardı...” Durdu, sonra devam etti: “Hedda Kjellander'in, yani annelerinin kayıkla yola çıkarken çocukları yanına almadığını öne süren bir tanık vardı.”

Patrik uzun bir süre sessizce oturdu. “Neden kimse bu işin sonuna kadar gitmedi?”

Gösta keyifsiz görünüyordu. “Tanık yaşlı bir kadındı. Bazılarına göre biraz kafadan çatlaktı. Bütün gün pencerenin kenarına oturup dürbünle etrafı gözetlerdi ve zaman zaman bir şeyler gördüğünü öne sürerdi... Deniz canavarları falan filan” dedi Gösta, ama hâlâ keyifsiz görünüyordu.

Davanın zaman zaman aklına geldiğini söyledi. Cesetleri asla kıyıya vurmayan çocukları. Ama her seferinde bu fikri bastırmış ve kendini bunun trajik bir kaza olduğuna ikna etmişti.

“Hedda'yla tanıştıktan sonra onun yalan söylemediğine inandım. Çok çaresiz bir hali vardı. Çok üzgündü. Böyle bir şeye inanmak için bir sebep yoktu...”

“Peki ne oldu ona? Anneye?”

“Hiç. Hâlâ adada yaşıyor. Bazen kasabaya geliyor. Yiyecek ve içkiyi kulübesine getirtiyor. Ama daha çok içkiyle ilgileniyor zaten.”

Patrik jetonun düştüğünü işitti. “Bu bahsettiğin, ‘Kalvö’deki Hedda’ mı?” Buna inanamıyordu. Ama Hedda'nın iki çocuğu olduğunu hiç duymamıştı. Onun hakkında duyduğu tek şey, iki talihsizlik yaşadığı ve o zamandan beri kendini içmeye verdiğiydi. “Yani demek istiyorsun ki...”

Gösta omzunu silkti. “Ne demek istediğimi bilmiyorum. Ama anlamlı bir tesadüf. Yaşlar da tutuyor.” Sessizce oturup, Patrik'in düşünmesine izin verdi.

“Bence oraya gidip onunla konuşmamız lazım.”

Gösta onayladı.

“Bizim tekneyi alabiliriz” dedi Patrik ayağa kalkarak. Gösta hâlâ keyifsizdi.

“Uzun yıllar olmuş Gösta. Herhalde ben de aynı sonuca varırdım. Ayrıca, işin başındaki de sen değilmişsin.”

Patrik’in aynı sonuca varacağından emin değildi Gösta. Kendisi de o sırada amirine biraz daha yüklenmeliydi. Ama olan olmuştu. Artık kurcalamanın yararı yoktu.

“Hasta mısın?” Kaygılanan Lars yatağın kenarına oturdu ve Hanna’nın alnına elini koydu. “Yanıyorsun” dedi, örtüleri çenesine kadar çekerek.

Kadın içten gelen bir soğukla titriyor ve terlediği halde donuyormuş gibi hissediyordu.

“Yalnız kalmak istiyorum” dedi yana dönerek.

“Sadece yardım etmek istiyordum” dedi Lars. İncinmişti, elini çekti.

“Yeterince yardımcı oldun bana” dedi Hanna acı dolu bir sesle, dişleri takırdarken.

“Hasta olduğunu bildirdin mi?” Lars sırtını ona dönerek oturdu ve balkon kapısından dışarı baktı. Aralarında öyle bir mesafe vardı ki ayrı kıtalarda yaşıyorlardı sanki. Lars’ın içini sıkan bir şey vardı. Korku gibiydi, ama öyle derin, o kadar içe işleyen bir korkuydu ki, en son ne zaman böyle bir şey hissettiğini hatırlayamıyordu. Derin bir nefes aldı.

“Çocuk sahibi olma konusunda fikrimi değiştirirsem, bir şeyleri değiştirir mi bu?”

Takırdama bir saniye için durdu. Hanna doğruldu, sırtını yastıklara yasladı, ama çenesine kadar çekti yine örtüleri. O kadar şiddetli titriyordu ki, yatak da sarsılıyordu sanki.

“Bu her şeyi değiştirirdi” dedi Hanna, ona hummalı gözlerle bakarak. “Her şeyi değiştirirdi” diye tekrarlardı. Ama biraz sonra ekledi: “Yoksa değiştirmez miydi?”

Lars yan binanın çatısına baktı. “Herhalde değiştirirdi”

dedi, ama bunun doğru olup olmadığından emin değildi. “Değiştirirdi.”

Döndü. Hanna uyuyakalmıştı. Uzun süre onu seyretti. Sonra usulca çıktı yatak odasından.

Badholmen'deki iskeleden yola çıktıklarında Patrik, “Onu bulabilir misin?” diye sordu Gösta'ya. Gösta başını salladı. “Tabii, bulabilirim.”

Kalvö Adası'na yolculuk ederken sessizce oturdular. Eski küçük iskeleye yanaştıklarında, Gösta'nın yüzü sarardı. Otuz yedi yıl önce, o günden sonra birkaç kez gelmişti buraya, ama aklına hep o ilk ziyaret geliyordu.

Ağır ağır adanın en yüksek noktasında duran kulübeye yürüdüler. Çok uzun zamandır hiç tamirat yapılmadığı belliydi ve evi çevreleyen küçük çimenliği yabani otlar kaplamıştı. Geri kalan her yer göz alabildiğine mermerdi, ama yakından bakılınca baharın gelip kendilerini uyandırmasını bekleyen bitkilerin işaretleri görülüyordu. Ev beyazdı, boyası dökülmüş, alttaki gri, rüzgârın aşındırdığı tahtayı ortaya çıkarmıştı. Çatı kaplaması da çökmüştü yer yer. Gösta öne geçip kapıyı dikkatle çaldı.

Yanıt gelmedi. Daha sert çaldı. “Hedda?”

Kapıyı zorladığında kilitli olmadığını gördüler ve ardına kadar açılan kapıdan içeri girdikleri zaman koku yüzünden burunlarını kollarıyla kapadılar hemen. Domuz ahırına girmek gibiydi bu. Her tarafta çöpler, yemek artıkları, eski gazeteler ve bir sürü boş şişe vardı. Gösta dikkatle hole girdi. “Hedda?” diye seslendi. Yine ses yoktu.

“Gidip ona bakayım” dedi Gösta. Patrik başını sallamakla yetindi. Bir insanın böyle yaşayabilmesini akli almıyordu.

Birkaç dakika sonra Gösta, Patrik'e onunla gelmesini işaret etti.

“Yatakta yatıyor. Sızmış. Onu kendine getirmemiz lazım. Biraz kahve yapabilir misin?”

Patrik çaresizce mutfakta dolandı. Sonunda bir hazır kahve kavanozu ve bir de cezve buldu. Su kaynatmak için kullanılıyor gibiydi, çünkü diğer mutfak kap kacağına göre daha temizdi.

“Tamam, gel haydi.” Gösta kadınlıktan çıkmış birini getirdi mutfağa. Hedda bir şeyler mırıldanarak, bir ayağını öbürünün önüne koyup Gösta’nın yönelttiği mutfak sandalyesine kadar gitmeyi başardı. Sandalyeye yığıldı, başını masanın üstüne koyup horlamaya başladı.

“Hedda, uyuma yine, uyanık kalman lazım.” Gösta omzundan hafifçe sarstı, ama yanıt gelmedi. Başıyla ocakta suyun kaynağı cezveyi işaret ederek, “Kahve” dedi. Patrik en az pis görünen bir fincana biraz kahve döktü. Kendisi için kahve almaya niyeti yoktu.

“Hedda, seninle konuşmamız lazım.”

Kadın homurdandı, ama sonra ağır ağır doğruldu, biraz yayıldı sandalyede ve gözlerini odaklamaya çalıştı.

“Tanumshede polisiyiz biz. Patrik Hedström ve Gösta Flygare. Birkaç kez karşılaşmıştık biz seninle.”

Gösta çok tane tane konuşuyor, en azından bazı sözlerin yerini bulacağını umut ediyordu. Oturması için Patrik’e işaret etti ve ikisi de mutfak masasının başına, Hedda’nın karşısına oturdular. Masadaki muşamba bir zamanlar küçük güllerle kaplı ve beyaz olmalıydı, ama şimdi kirden, hiçbir şey görünmüyordu neredeyse. Hedda’nın da bir zamanlar nasıl görüldüğünü tahmin etmek zordu. Alkol cildini öyle yıpratmıştı ki kayış gibi, kırış kırış olmuştu ve bütün bedeni bir yağ tabakasıyla kaplıydı. Saçları herhalde sarıydı bir zamanlar, ama şimdi kırışmıştı. Uzun zamandır yıkanmamış gibi görünüyordu. Giydiği hırka delik delik olmuştu ve belli ki Hedda çok daha inceyken satın alınmıştı. Omuzlarına ve göğüslerine dar geliyordu.

“Ne oluyor...” Sözcükler kayboldu ve sandalyede sağa sola sallanmaya başladı kadın.

“Biraz kahve iç” dedi Gösta, şaşırtıcı bir kibarlıkla. Fincanı ona doğru itip görebileceği yere getirdi.

Hedda söyleneni yaptı, küçük porselen fincanı titreyen ellerine aldı. Bütün kahveyi, son yudumuna kadar içti. Sonra aniden fincanı kenara itti. Patrik tam masanın kenarından düşerken yakaladı fincanı.

“Kazayı konuşmak istiyorduk” dedi Gösta.

Hedda başını zar zor kaldırdı ve gözlerini kısarak ona baktı. Patrik sessiz kalıp konuşmayı Gösta’nın yapmasına karar verdi.

“Kaza mı?” dedi Hedda. Bedeni sandalyenin üzerinde biraz daha dengeli hale geldi.

“Çocukların öldüğü.” Gösta bakışlarını ondan ayırmıyordu.

“Konuşmak istemiyorum” diye homurdandı Hedda, elini sallayarak.

“Konuşmamız lazım” diye ısrar etti Gösta, yine aynı nazik tonla.

“Boğuldular. Herkes boğulur. Biliyorsun.” Hedda yine elini salladı. “Biliyorsun, önce Gottfrid boğuldu. Oltayla biraz balık yakalayacaktı, onu da bir hafta bulamadılar. Bir hafta bekledim onu, ama zaten o gittiği günün akşamı anlamıştım Gottfrid’in bana ve çocuklara bir daha gelmeyeceğini.” Hıçkırıldı; yıllarca öncesine gitmiş gibiydi.

“Kaç yaşındaydı çocuklar o zaman?” diye sordu Patrik.

Hedda dönüp ilk kez ona baktı. “Çocuklar mı, ne çocukları?” Şaşırmış görünüyordu.

“İkizler” dedi Gösta ve onun kendine dönmesini sağladı. “İkizler kaç yaşındaydı o zaman?”

“İki, neredeyse üç. İki yaramaz çocuk. Onları ancak Gottfrid’in yardımıyla durdurabiliyordum. O da...” Sesi yine kayboldu. Hedda bir şey arıyormuş gibi mutfakta etrafa bakındı. Dolaplardan birinde durdu bakışları. Büyük çabayla kalkıp dolaba gitti, kapağını açtı ve bir şişe Explorer çıkardı.

“Bir fırt ister misiniz?” Şişeyi onlara uzattı. İkisi de başını sallayınca güldü. “İyi, çünkü zaten vermeyecektim.” Gülüşü daha çok çatırtı gibiydi. Şişeyi masaya getirip tekrar oturdu. Bardak almaya zahmet etmemiştir, şişeyi ağzına götürüp yudumladı. Patrik ona bakarken bile boğazının yandığını hissediyordu.

“İkizler boğulduklarında kaç yaşındaydılar?” diye sordu Gösta.

Hedda onu duymuyor gibiydi. Boş boş ortalığa bakıyordu. “Çok zarif bir kızdı” diye mırıldandı. “İnci kolyesi ve manto-su, her şeyi vardı. Kibar bir hanımefendiydi.”

“Kim o?” diye sordu Patrik söyleneni ilginç bularak. “Hangi hanımefendi?” Ama Hedda çoktan düşünce akışını kaybetmişti.

“İkizler boğulduğu zaman kaç yaşındaydılar?” diye tekrarladı Gösta, daha da anlaşılır biçimde.

Hedda şişeyi kaldırıp ağzına doğru götürürken ona döndü. “İkizler boğulmadı, değil mi?” Şişeden bir yudum daha aldı.

Gösta Patrik’e baktı ve öne eğildi. “İkizler boğulmadı mı? Nereye gittiler?”

“Ne demek boğulmadılar?” Hedda aniden korkmuş gibi baktı. “Elbette ikizler boğuldu, tabii, boğuldular...” Bir yudum daha aldı ve gözleri çakmak çakmak oldu.

“Hangisi Hedda? Boğuldular mı, boğulmadılar mı?” Gösta kendi sesindeki çaresizliği duyabiliyordu, ama bu Hedda’ya daha da uzaklaştırıyordu sislerin içinde. Bu kez yanıt vermiyip sadece başını salladı.

“Bence ondan daha fazla şey öğrenemeyiz” dedi Gösta, özür dilercesine.

“Hayır, ben de sanmıyorum, başka şekilde denememiz gerekecek. Belki ortalığa bakabiliriz biraz.”

Gösta başıyla onayladı ve Hedda’ya döndü, kafası çoktan masaya doğru inmişti bile.

“Hedda, eşyalarına bakabilir miyiz biraz?”

“Hımmm” dedi kadın ve uykuya daldı.

Gösta sandalyesini hemen onun yanına itip yere yuvarlanmamasını sağladı, sonra da Patrik’le birlikte evin içinde etrafa bakmaya başladı.

Bir saat sonra bir şey bulamamışlardı hâlâ. Sadece çöp, çöp, çöp vardı. Patrik yanında eldiven getirmiş olmayı diletti ve bütün bedeninin kaşındığı hissine kapıldı. Evde bir zamanlar çocukların yaşadığına dair hiçbir iz yoktu. Hedda onlara ait her şeyi atmış olmalıydı.

“Kibar hanımefendi” sözleri takılmıştı kafasına. Hedda’nın yanına oturup kibarca onu kendine getirmeye çalıştı yeniden.

Kadın isteksizce doğruldu, ama başını dikleştiremeden arkaya devrildi yine.

“Hedda, bana yanıt vermen lazım. Senin çocukların o kibar hanımefendide mi?”

“Çok sıkıntı yaratıyorlardı. Benim de Uddevalla’ya gitmem lazımdı. Biraz içki alınam lazımdı” dedi peltek peltek ve bahar güneşiyle ıslıl ıslıl olan sulara baktı pencereden. “Ama onlar çok gürültü yapıyorlardı. Yorulmuştum ben de. O da çok kibar bir hanımefendiydi. Çok kibardı. ‘Alabilirim onları’ dedi. Aldı da.”

Hedda bakışlarını Patrik’e çevirdi. Gözlerinde ilk kez gerçek bir duygu belirdi. Derinlerde bir yerde, sadece alkolle boğulacak kadar anlaşılmaz bir acı ve suçluluk.

“Ama pişman oldum” dedi gözlerine dolan yaşlarla. “Ama sonra bulamadım onları. Aradım. Ama gitmişlerdi. Kibar hanımefendi de. İnci kolyeli olan.” Hedda kolyenin yerini göstermek için boynunu kaşdı ve “Gitti kadın” dedi.

“Ama neden boğulduklarını söyledin?” Patrik, Gösta’nın eşikte dinlediğini gördü.

“Utanmıştım... Ve belki de daha iyi hayatları olurdu onunla. Ama utanmıştım...”

Tekrar denize baktı. Bir süre öylece oturdular.

Patrik'in beyni söylenenleri kavrayabilmek için son sürat çalışıyordu. "Kibar hanımefendi"nin Sigrid Jansson olduğunu anlamak için fazla çaba gerekmiyordu; bir nedenle Hedda'nın çocuklarını almıştı. Neden yaptığını herhalde hiç bilemeyeceklerdi.

Ağır ağır kalkıp Gösta'ya döndü. Gösta'nın elinde bir şey vardı. "Bir fotoğraf buldum" dedi adam. "Şiltenin altında. İkizlerin bir resmi."

Patrik fotoğrafı alıp baktı. İki yaşlarında iki küçük çocuk, anne babalarının, Gottfrid ile Hedda'nın kucasına oturmuşlardı. Mutlu görünüyorlardı. Fotoğraf Gottfrid boğulmadan kısa süre önce çekilmiş olmalıydı. Her şey altüst olmadan önce. Patrik çocukların yüzlerini inceledi. Neredeydiler şimdi? Bir tanesi katil miydi? İki çocuğun da yuvarlak yüzünden bir şey çıkmıyordu. Mutfak masasında Hedda yine uyuyakalmıştı. Patrik ile Gösta dışarı çıkıp temiz deniz havasını ciğerlerine çektiler. Patrik çok ellenmiş fotoğrafı özenle cüzdanına koydu. Yakında Hedda'ya geri getirecekti onu. Ama şimdi, bir katili bulmalarına yardımcı olması için kendilerine lazımdı.

Tekneyle geri dönerken de, gelirken olduğu gibi sessizdiler. Ama bu kez sessizlik şaşkınlık ve kederle yüklüydü. İnsanların kırılganlığı ve çaresizliği karşısında duyulan keder. İnsanların yapabildikleri hataların büyüklüğü karşısında duyulan şaşkınlık. Patrik'in kafasında Hedda'nın Uddevalla'da dolanışı canlanıyordu. Çocukları çaresizlik, tükenmişlik ve alkol ihtiyacı kriziyle verdiği o yabancıyı nasıl aradığını hayal ediyordu. İkizleri bulamayacağını anladığı zaman yaşamış olabileceği paniği hissetti. Ve onu, çocukları hiç tanımadığı birine verdiğini söylemek yerine, boğulduklarını söylemeye mecbur eden o umutsuzluğu.

Patrik eski tekneyi Badholmen'deki babalardan birine bağlayıncaya kadar konuşmadılar.

“Neyse, artık biliyoruz en azından” dedi Gösta. Hâlâ suçluluk duyuyordu.

Arabaya doğru yürürken Patrik onun omzuna vurdu. “Bilemezdin” dedi. Gösta karşılık vermedi. Patrik ne dese işe yaramayacağını biliyordu. Bu, Gösta’nın kendi başına halletmesi gereken bir şeydi.

“Çocukların nereye gittiğini bulmamız lazım” dedi Patrik, Tanumshede’ye giderken arabayla.

“Uddevalle’daki sosyal yardımdan bir ses yok mu hâlâ?”

“Hayır ama herhalde bu kadar eskiye ait belgeleri bulmak kolay değildir. Ama bir yerde olmalı. Beş yaşında kimse öylece kaybolamaz.”

“Ne sefil bir hayat yaşamış.”

“Hedda mı?” diye sordu Patrik, ama Gösta’nın kimi kastettiğini anlamıştı zaten.

“Evet. Hayatın boyunca öyle bir suçluluk duygusuyla yaşadığını düşünsene.”

“Kendini elinden geldiğince uyuşturmaya çalışmasına şaşmamak lazım” dedi Patrik.

Gösta karşılık vermedi. Pencereden bakmakla yetindi. Sonunda, “Ne yapacağız şimdi?” diye sordu.

“Çocukların nereye gittiğini buluncaya dek, elimizde ne varsa onunla çalışmamız lazım. Sigrid Jansson, köpek tüleleri, cinayet yerleri arasındaki bağlantı.”

Karakoldaki otoparka girdiler ve asık suratlarla girişe doğru yürüdüler. Patrik, Annika’ya neler olduğunu anlattıktan sonra odasına gitti. Bütün hikâyeyi diğerlerine tekrarlamaya hali yoktu şimdi.

Fotoğrafı dikkatle çıkardı cüzdanından ve inceledi. İkizlerin gözleri ona bakıyor, hiçbir şey söylemiyordu.

Sonunda pes etmişti kadın. Sadece kısa bir araba yolculuğu. Büyük, bilinmeyen dünyaya küçük bir keşif gezisi. Sonra eve döneceklerdi. Ve o da soru sormayı bırakacaktı.

Hevesle başını salladı. Yerinde duramıyordu. Kız kardeşine bakınca onun da heyecanlandığını gördü.

Ne göreceğini merak etti. Oranın neye benzediğini. Ormanın ötesi. Aklına gelen bir şey onu huzursuz etti. Öteki de orada olacak mıydı? Sert sesli kadın? Burun deliklerinde bir hatıra gibi duran, tuzlu ve taze kokuyu duyacak mıydı? Sallanan tekne, denizin üzerindeki güneş ve uçan kuşlar ve... Bütün o beklenti ve izlenimleri güçlkle eleyebildi. Tek bir düşünce dolanıyordu kafasında. Onunla arabaya bineceklerdi. Ötelerdeki dünyaya çıkacaklardı. Bunun karşılığında bir daha istemeyecekti. Bir kere yetecekti. Bundan emindi. Bir kez, sadece orada ne olduğunu görmek için, o ve kız kardeşi bilsin diye. Tek istediği buydu. Bir kez.

Kadın ciddi bir ifadeyle araba kapısını onlara açmış ve arka koltuğa tırmanmalarını seyretmişti. Dikkatle bağlamıştı kemerlerini ve direksiyonun başına geçerken başını sallamıştı. Kendisinin güldüğünü hatırlıyordu. Tiz, histerik bir gülüş, biriken gerginliğin sonunda dışa çıkmasına izin verdiği bir gülüş. Yola çıkarken bir an kız kardeşine bakmıştı. Sonra da elini tutmuştu. Yola çıkmışlardı.

Patrik ekrandaki köpek sahipleri listesinin başına oturdu ve bir kez daha dikkatle gözden geçirdi. Martin ile Mellberg'e, Gösta'yla adada öğrendiklerini anlatmıştı ve Martin'in Uddavalla'ya tekrar telefon edip ikizler hakkında daha fazla bilgi almaya çalışmasını istemişti. Yoksa şimdi yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Elsa Forsell'in Sigrid Jansson'u öldürdüğü kazayla ilgili belgelere erişmişti, ama hiçbir şey çıkmıyordu oradan.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Gösta eşikten içeri bakarak.

“Gitmiyor” diye karşılık verdi Patrik, elindeki kalemi sallayarak. “Çocuklar hakkında daha fazla bilgi edininceye kadar bir şey yapamayacağız sanırım.” İçini çekti, ellerini saçlarının arasında gezdirdi, sonra da boynunun arkasında birleştirdi.

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Gösta, manalı bir tavırla.

Şaşırان Patrik ona öylece baktı. Gösta'nın gelip iş istemesi alışılmış şey değildi. Patrik bir an düşündü.

“Bu köpek sahipleri listesinin üzerinden yüz kez geçtim sanırım. Ama devamıyla bağlantısını kuramıyorum. Sen de bir kontrol edebilir misin?” Patrik taşınabilir diski ona attı.

Diski havada yakalayan Gösta, “Elbette” dedi.

Beş dakika sonra yüzünde şaşkın bir ifadeyle geldi.

“Kazara bir satırı silmiş olabilir misin?” diye sordu.

“Silmek mi? Yo, ne demek istiyorsun?”

“Çünkü listeyi yaptığım zaman yüz altmış isim vardı. Şimdi sadece yüz elli dokuz tane var.”

“Annika’ya sorsana; isimlerle adresleri örtüştüren o oldu. Belki birini silmiştir yanlışlıkla.”

“Hımm” dedi Gösta kuşkuyla ve Annika’nın yanına gitti.

Patrik de kalkıp peşinden gitti.

“Bir bakayım” dedi Annika bilgisayarındaki Excel dosyasını ararken. “Ama yüz altmış isim olduğunu hatırlıyorum. Çok hoş, yuvarlak bir sayıydı.” Aradığı dosyayı buluncaya kadar dosyaları açıp kapattı.

“İşte, yüz altmış” dedi, Patrik ile Gösta’ya dönerek.

“Anlamıyorum” dedi Gösta elindeki taşınabilir diske bakarak. Annika diski alıp alıp bilgisayara taktı, aynı belgeyi açtı ve iki pencereyi kıyaslamak üzere yan yana getirdi. Diskte kayıp olan isim çıkınca, Patrik kafasının içinde bir şeyin tık ettiğini hissetti. Gerisingeri döndü, odasına giden koridoru koşarak geçti ve İsveç haritasına bakarak durdu. Tek tek kurbanların doğduğu kentleri işaretleyen iğnelere baktı. Daha önce anlaşılmaz bir desen olan şey artık açıkça görünüyordu. Gösta ile Annika da peşinden odaya geldiler. Patrik çekmecedan evrakları çıkarmaya başlarken kafaları karışmış bir halde onu seyrettiler.

“Ne arıyorsun?” diye sordu Gösta, ama Patrik yanıt vermedi, peş peşe evrakları çıkarıp yere attı. Son çekmecede aradığı şeyi buldu. Heyecanlı bir yüz ifadesiyle doğruldu ve belgeyi dikkatle okumaya başladı, ara sıra da haritaya yeni iğneler sapladı. Yavaş yavaş ama kararlı bir şekilde işaretlenen her yerde, eskisinin yanına yerleştirilmiş yeni bir iğne belirliyordu. Bitirince döndü.

“Artık biliyorum.”

Dan sonunda harekete geçmişti. Bir emlakçıyla temas kur-

muştı. İrtibat kurduğu firma, caddenin karşısındaydı ve sonunda, her gün mutfak penceresinden gördüğü telefon numarasını aramaya karar vermişti.

Karar verdikten sonra her şey şaşırtıcı bir hızla ilerledi. Emlakçı oraya gelip hemen bakacağını söyledi. Dan çok sevindi. Evi satmak da artık öyle büyük bir işmiş gibi gelmiyordu. Anna'yla yaptıkları konuşmalar, Anna'nın Lucas'la yaşadığı cehennem azabı, bütün bunlar onun bir eve bağlanmasını anlamsız kılmıştı. Nerede yaşadığının ne önemi vardı? Önemli olan kızların kendisini ziyarete gelmesiydi. Onlara sarılabilmesi, boyunlarını koklayıp onlardan günlerinin nasıl geçtiğini dinleyebilmesiydi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Pernilla'yla olan evliliğine gelince de, kesinlikle bitmişti. Bunu çok önce fark etmişti, ama sonuçları kabul etmeye hazır değildi. Artık büyük değişiklikler yapmanın vakti gelmişti. Pernilla'nın kendi hayatı vardı, Dan'ın da öyle. Sadece bir gün evliliklerinin temelini oluşturan dostluğu da onarabilmeyi umuyordu.

Aklına Erica geldi. Evlenmesine iki gün kalmıştı sadece. Bu da çok iyi olacaktı. Tıpkı onun gibi ileri bir adım atıyordu. Çok mutluydu onun adına. Sevgili oldukları zaman çok eskide kalmıştı; gençtiler o zaman, tümüyle farklı insanlardı. Ama yıllar içinde arkadaş olmuşlar ve Dan, Erica'nın tüm dileklerinin yerine gelmesini istemişti: çocuklar, birliktelik, hep hayalini kurduğunu bildiği, ama hiç itiraf etmediği bir kilise düğünü. Patrik de tam Erica'ya göreymiş. Toprak ile hava. Onları böyle düşünüyordu. Patrik üzerinde durduğu yere çok sağlam demir atmıştı, dengeli, zeki, dingindi. Erica ise hayalperestti, akli hep havalardaydı, ama çok uzaklara uçup gitmesini engelleyen bir cesareti ve zekâsı vardı. Gerçekten birbirlerine yaklaşıyorlardı.

Ve Anna. Son zamanlarda onu çok düşünüyordu. Erica'nın aşırı koruduğu, güçsüz gördüğü kız kardeşi. Gülünç olan,

Erica'nın kendini pratik, Anna'yı ise hayalperest olarak görmesiydi. Son birkaç hafta boyunca Dan, Anna'yı yakından tanımıştı ve tam tersinin olduğunu görmüştü. Lucas'la yaşadığı yıllar boyunca hiç değilse bu kadarını öğrenmişti Anna. Ama Dan şunu fark etmişti: Anna, Erica'nın bu yanılsamayı sürdürmesine izin veriyordu. Belki de Erica'nın sorumluluk duyma ihtiyacını sezmişti.

Dan telefonu ve telefon defterini almak için ayağa kalktı.

Bir ev aramanın vakti gelmişti.

Karakolda hava ağır ve sıkıntılıydı. Patrik herkesi amirin odasına toplantıya çağırmişti. Herkes sessizce oturmuş, yere bakıyordu. Patrik ile Martin içeriye televizyonu ve videoyu getirmişlerdi. Martin'e bilgi verilince, son gece kayıtlarını seyrederken kaçırdığı şeyi anlamıştı. "Her şeyi adım adım yapmamız gerekecek" dedi Patrik, sonunda sessizliği bozarak. "Hataya yer yok." Herkes ona hak vererek başını salladı.

"İlk jeton köpek sahibi listesinden bir ismin silindiğini keşfettiğimiz zaman düştü. Aslında yüz altmış isim vardı, yani Gösta listeyi hazırladığı ve Annika onları mevcut adreslerle birleştirdiği zaman. Benim elime geldiğinde listede yüz elli dokuz isim vardı. Kayıp olan isim, Tollarp'ta oturan Tore Sjöqvist'ti."

Kimse tepki vermeyince Patrik devam etti: "Bu konuya döneneğim. Ama bu, bulmacanın bir parçasının daha yerli yerine oturmasını sağladı." Martin yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerini kapadı, dirseklerini dizlerine dayamıştı.

"Ben kurbanların öldürüldüğü yerlerin tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Parçalar yerine oturunca da, bağlantıyı doğrulamak çok sürmedi." Durup boğazını temizledi. "Kurbanların sahaları yüzde yüz olarak Hanna'nın çalıştığı yerlerle örtüşüyor" dedi yavaşça. "Bunları iş başvuru belgesinde görmüştüm, ama..." Ellerini iki yana açtı ve konuşmayı Martin'e bıraktı.

“Lillemor’un öldüğü geceki kayıta gördüğüm bir şey beni rahatsız ediyordu. Patrik bana Hanna’dan bahsedince... Yani, göstersek daha iyi.” Patrik’e işaret etti, o da “oynat” tuşuna bastı. Doğru yeri ayarlamışlardı daha önce, şiddetli tartışmanın yaşandığı sahnenin ekrana gelmesi birkaç saniye sürdü, tartışmanın ardından Martin ile Hanna geliyordu. Martin’i Mehmet’le ve diğerleriyle konuşurken görebildiler. Daha sonra kamera kasabaya doğru, şaşkın ve bilmeden ölümüne doğru koşan Lillemor’u gösterdi. Sonra kamera Hanna’ya yaklaştı, cep telefonu ile konuşuyordu.

Patrik resmi orada durdurdu ve Martin’e baktı.

“Beni rahatsız eden buydu, ama bir türlü anlayamamıştım” dedi Martin. “Kiminle konuşuyordu? Sabahın neredeyse üçüydü ve sadece ikimiz çalışıyorduk, yani sizlerden biri olamazdı.”

“Operatöründen o gün yaptığı aramaların bir listesini aldık. Kendi evini aramıştı. Kocasını Lars’ı” dedi Patrik.

“Ama niye?” diye sordu Annika. Yüzündeki hayret hepsinin yüzüne yansımıştı.

“Gösta’dan nüfus kaydını kontrol etmesini rica ettim. Hanna ile Lars Kruse aynı soyadını taşıyorlar. Ama evli değiller. Onlar kardeş. İkizler.”

Annika’nın ağzı açık kaldı. Patrik bombayı patlattıktan sonra odaya uğursuz bir sessizlik hâkim oldu.

“Hanna ile Lars, Hedda’nın kayıp ikizleri” dedi Gösta açıklamak için.

“Evet ve henüz Uddevalla’dan bilgi almış değiliz” dedi Patrik. “Ama çocukların isimlerinin Lars ve Hanna olduğunu ve belki de evlat edinilerek Kruse soyadını almış olduklarını öğreneceğimize adım gibi eminim.”

“Yani oradan Lars’ı mı aradı?” diye sordu Mellberg, bütün bilgileri anlamakta güçlük çekiyor gibiydi.

“Evet, o da Lillemor’u yakaladı. Hatta ona kızı yakalama-

sını söylemiş de olabilir. Lars bütün katılımcıları tanıyordu, şüphe çekmezdi.”

“Ve Lillemor günlüğünde, kendisine rahatsızlık veren, tanır gibi olduğu birinden bahsetmişti. Büyük ihtimalle bu Lars’tı.” Martin kaşlarını çatı.

“Ama anlaşılan katili belleğinde Lars’la ilişkilendirmemişti. Üstelik onu tanıdığından da emin değildi. Kendini öyle kötü hissediyordu ki, herkesten gelen yardımı minnettarlıkla kabul edecek haldeydi, yeter ki televizyon ekibinden ve onunla tartışan ekip üyelerinden biri olmasın.” Patrik duraksadı, ama sonra devam etti: “Bunu kanıtlayamam, ama o akşamki tartışmayı Lars’ın başlatmış olduğunu düşünüyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Annika. “Orada bile değildi.”

“Hayır, ama katılımcılarla yapılan görüşmelerde yolunda gitmeyen bir şey vardı. Bu toplantıdan önce metin dökümlerine hızla bir baktım ve Lillemor’la tartışanların söylediklerine göre, ‘biri, onlara, Barbie’nin arkalarından konuştuğunu’ söylemiş. Somut kanıtım yok, ama Lars’ın, ekip üyeleri ile Lillemor’un arasını bozmak üzere hepsiyle teker teker görüştüğünü hissediyorum. Ona verdikleri mahrem bilgileri düşünsürsek, herkesin öfkesini Lillemor’a yöneltebilirdi.”

“Ama neden?” diye sordu Martin. “O akşamın o şekilde gelişeceğini ve Lillemor’un öyle kaçacağını öngöremezdi.”

Patrik başını salladı. “Hayır, bu hiç kuşkusuz tesadüftü. Bir fırsat çıktı, o ve Hanna bundan yararlandılar. Hayır, bençe temel fikir, Lillemor’un dikkatini dağıtmaktı. Daha önceden kim olduğunu saptamıştı, kızın onu sekiz yıl önce gördüğünü biliyordu ve hatırlayacağından korkuyordu. Yani onun dikkatini başka şeylere çekmek istiyordu. Ama fırsat çıkınca, sorunu kökten çözme kararı verdi.”

“Lars ve Hanna bütün kurbanları beraber mi öldürdüler? Peki niye?”

“Bunu bilmiyoruz daha. Muhtemelen kurbanların isimlerini ve adreslerini Hanna takip ediyordu, çünkü çalıştığı karakollarda o tür bilgilere ulaşabiliyordu.”

“Ama Marit öldürüldüğü sırada, daha burada çalışmaya başlamamıştı bile.”

“Hayır, ama böyle bir bilgi gazete arşivlerini araştırarak da elde edilebilir. Herhalde böyle buldu Marit’i. Neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ama her şey ilk kazayla bağlantılı büyük olasılıkla, Elsa Forsell’in Sigrid Jansson’u öldürdüğü kazayla. Hanna ile Lars arabadaydılar; Sigrid Jansson tarafından üç yaşında kaçırılmışlardı ve iki yıldır onun evinde inzivada yaşıyorlardı. Nasıl bir travma yaşadıklarını kim bilebilir?”

“Ama ya adres listesindeki isim? O neden Hanna’yı düşündürttü sana?” Annika ona sorgulayıcı bir bakış yöneltti.

“Taşınabilir diski Hanna’dan aldım, çünkü sen ondan rica etmişsin. Senin listende yüz altmış isim vardı; halbuki diskte bir isim eksikti. İsmi silebilecek tek kişi Hanna’ydı. Benim o ismi tanıma şansım olduğunu biliyordu. Karakolda çalışmaya başladığı zaman, bana evi Tore Sjöqvist diye birinden kiraladıklarını, onun bir yıllığına Skåne’ye taşındığını söylemişti. Yani o isim, Tollarp’taki bir adresle birlikte gelince, ikiye ikiye toplamak zor olmadı.” Patrik duraksadı. “Her şeyin üzerinden bir kez daha geçmeyi gerekli gördüm. Sizler ne diyorsunuz? Bu akıl yürütmede herhangi bir gedik görüyor musunuz? Şüphesi olan var mı?”

Herkes başını salladı. Ne kadar inanılmaz gelirse gelsin, Patrik’in değerlendirmesinin korkutucu bir mantığı vardı.

“Peki” dedi Patrik. “Şimdi Hanna ile Lars bunu çözdüğümüzü anlamadan eyleme geçmemiz gerekiyor. Ve aynı zamanda onların anneleri ve nasıl ortadan kayboldukları hakkında hiçbir şey duymamaları lazım, çünkü bence bu bizim için tehlikeli olabilir...”

Annika hafif bir çığlık atınca, Patrik konuşmasını yarım bıraktı.

“Annika?” Patrik kadının yüzünün solduğunu gördü.

“Ben söyledim ona” dedi Annika. “Hanna, sen Kalvö’den döndükten sonra aradı. Sesi çok kötü geliyordu. Biraz uyuduğunu ve kendini daha iyi hissettiğini, büyük olasılıkla bir iki günde tamamen iyileşeceğini söyledi. Ve ben... ben...” Annika kekeleydi, ama sonra kendini toplayıp Patrik’e baktı. “Ben de ona durum güncellemesi yapmak istediğimi söyledim, bu yüzden ona senin bulduklarını anlattım. Hedda’yı anlattım.”

Bir saniye öylece kalakaldı Patrik. Sonra “Nereden bilecektin ki? Ama hemen adaya gitmemiz lazım” dedi. “Şimdi!”

Bir anda Tanumshede polis karakolunda delice bir hareketlilik başladı.

Sahil Güvenlik’in Minlous adlı botu Kalvö’ye doğru son sürat giderken, Patrik midesinin düğümlendiğini hissetti. Zihin gücüyle tekneyi hızlandırmaya çalışıyordu, ama tekne zaten son sürat gidiyordu. Çok geç kalmış olmaktan korkuyordu. Fjällbacka’ya olabildiğince hızlı gidebilmek için polis arabalarına sirenleri taktıkları sırada, bir tekne sahibi aramıştı. Bir adam ile bir kadın polisin gelerek teknesine el koyduklarını söylemişti heyecanla. Adam bas bas bağırmış ve teknesinde en ufak çizik olursa günlerini göstereceğini söylemişti. Patrik hiç düşünmeden adamın suratına kapamıştı telefonu. Şimdi şikâyetleri dinleyecek zamanı yoktu. En önemli şey, Lars ile Hanna’nın bir tekne ele geçirmiş olmalarıydı. Ve onlar da Kalvö’ye gidiyorlardı. Annelerine.

Sahil Güvenlik botunun üzerine gelen büyük bir dalga Patrik’i ıslattı. Fırtına geliyordu. Sakin suların yerini coşkun dalgalar ve kıpır kıpır oynayan grimsi bir su almıştı. Patrik’in aklında yeni senaryolar oynuyor, oraya varınca ne görecekleri konusunda yeni görüntüler belirliyordu. Gösta ile

Martin içeride oturuyordu, ama Patrik'in düşünebilmek için taze havaya ihtiyacı vardı. Mutlu bir son olmayacağını biliyordu. Adaya varmaları bir ömür sürmüştü sanki, oysa gerçekte sadece beş dakikalık bir yolculuktu. Çalınan teknenin Hedda'nın iskelesine üstünkörü bağlandığını gördüler. Botun kaptanı Peter iskeleye ustaca yanaştı, oysa bot iskeleden çok daha büyüktü. Patrik hiç duraksamadan kıyıya atladı; Martin de onun peşinden atladı. Birlikte Gösta'nın inmesine yardım ettiler.

Patrik yaşlı meslektaşını karakolda kalmaya ikna etmeye çalışmış, ama Gösta Flygare şaşırtıcı bir inatla gelmekte ısrar etmişti. Patrik çaresiz, kabul etmişti. Şimdiyse pişman olmuştu, ama bunun için çok geçti artık.

Kulübeye doğru ilerlemelerini işaret etti, kulübe tekinsiz ve ıssız görünüyordu. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Tabancalarının emniyetini açtıkları zaman, Patrik sesin bütün adada yankılandığını sandı. Kulübeye doğru ilerleyip pencerele-
rin dışında çömeldiler. Patrik içeriden gelen sesleri duydu ve dikkatle tuz kaplı, kirli bir pencereden içeri baktı. Önce sadece hareket eden birinin gölgesini görür gibi oldu, ama gözü loş ışığa alışınca, mutfakta iki kişinin dolandığını anladı. Sesler yükselip alçalıyordu, ama ne söylediklerini anlamak imkânsızdı. Bir anda Patrik kendini çaresiz hissetti, ama sonra bir karara vardı. Kapıyı gösterdi. Dikkatle oraya ilerlediler. Martin ile Patrik kapının iki yanına yerleşirken, Gösta biraz uzakta bekledi.

"Hanna? Benim, Patrik. Diğerleri de burada. Her şey yolunda mı?"

Yanıt yoktu.

"Lars? Kız kardeşinle içeride olduğunuzu biliyoruz. Aptalca bir şey yapmayın. Kimsenin ölmesi gerekmiyor."

Yine yanıt yoktu. Patrik iyice gerilmiş, tabancayı tutan eli terlemişti.

“Hedda? İyi misin? Yardıma geldik! Lars, Hanna, sakın Hedda’ya zarar vermeyin. Korkunç bir şey yaptı, ama emin olun, zaten cezasını çekmiş. Etrafınıza bakın, nasıl yaşadığını görün. Size yaptıkları yüzünden cehennemde yaşamış.”

Karşılık olarak sessizlik geldi sadece, Patrik kendine küfretti. Sonra kapı biraz aralandı. Patrik tabancayı daha sıkı kavradı. Göz ucuyla Martin ile Gösta’nın da öyle yaptığını gördü.

“Dışarı çıkıyoruz” dedi Lars. “Ateş etmeyin, yoksa onu vururum.”

“Tamam tamam” dedi Patrik, olabildiğince sakin olmaya çalışarak.

“Silahlarınızı bırakın. Onları yerde görmek istiyorum” dedi Lars. Kapıdaki aralıktan hâlâ göremiyorlardı onu.

Martin, Patrik’e göz attı, o da başıyla onaylayıp ağır ağır tabancasını yere bıraktı. Gösta ile Martin de onun gibi yaptılar.

“Tekmeyle uzaklaştırın tabancaları” dedi Lars. Patrik bir adım öne çıkıp üç tabancayı da uzanamayacakları bir yere itti.

“Kenara çekilin.”

Buna da itaat ettiler ve büyük bir gerginlikle ne olacağını beklediler.

Yavaş yavaş, milim milim kapı açıldı. Patrik, Hedda’yı görmeyi umuyordu, ama onun yerine Hanna’yı gördü. Hâlâ hasta gibiydi, terliydi ve gözleri çakmak çakmaktı. Bakışları buluşunca Patrik nasıl bu kadar aptal olabildiğini düşündü. Hanna böyle normal bir görünümün ardında böyle bir kötülüğü bunca zaman nasıl gizlemişti? Bir an için kadının açıklamak ister gibi görüldüğünü düşündü, ama sonra Lars onu öne itti. Hanna’nın kafasına bir tabanca doğrultmuştu. Patrik tabancayı tanıdı. Hanna’nın silahıydı.

“Çekil, daha da uzağa” diye tısladı Lars. Patrik onun gözlerinde karanlık bir nefretten başka bir şey görmedi. Bakışları deli gibiydi; o bakışta sonunda maskesinin düştüğünü,

artık çifte bir hayatı sürdüremeyeceğini anladığı görölüyordu. Delilik –ya da kötölük– sonunda kazanmıştı.

Polisler biraz daha uzaklaştı. Lars onların yanından, Hanna'yı kalkan gibi kullanarak geçti. Kulübenin kapısı ardına dek açıldı. İçeri göz atan Patrik, Hedda'nın neden kalkan olamayacağını anladı. Kadın bir sandalyeye bağlanmıştı. Diğer kurbanlarda iz bırakan o koli bandı ağzına yapıştırılmıştı ve bandın ortasında, bir şişe sokmaya yetecek büyüklükte bir delik vardı. Hedda da hayatını nasıl sürdürüyse aynı sebepten ölmüştü. Alkolden.

"Hedda'nın ölmesini neden istediğini anlıyorum. Ama ya diğerleri?" Patrik haftalardır zihnini meşgul eden soruyu sormadan edemedi.

"Bu kadın her şeyi aldı. Sahip olduğumuz her şeyi. Hanna şans eseri gördü o kadını ve ne yapmamız gerektiğini hemen anladık. Hayatımızı mahveden şey yüzünden öldü. İçkiden."

"Elsa Forsell'den mi bahsediyorsun? Elsa Forsell, Sigrid'in, yani beraber yaşadığınız kadının ölümüne yol açan kazayı yaptığı sırada ikinizin arabada olduğunu biliyoruz."

"İyi bir hayatımız vardı" dedi Lars tiz bir sesle. Yavaş yavaş geri gidiyor, iskeleye çekiliyordu. "Bize iyi baktı. Bizi korumaya yemin etti."

"Sigrid mi?" diye sordu Patrik, Lars ve Hanna'yla aynı yönde hareket ederek.

"Evet, ama adını bilmiyorduk. Ona anne diyorduk. O bize yeni annemiz olduğunu söyledi. İyi bir hayatımız vardı. Bizimle oynadı. Bizi kucağına aldı. Masallar okudu bize."

"*Hansel ile Gretel* kitabından mı?" Patrik iskeleye doğru ilerlemeye devam ediyordu; göz ucuyla Gösta ile Martin'in de kendisini takip ettiğini gördü.

"Evet" dedi Lars, ağzını Hanna'nın kulağına doğru eğerek. "Bize okurdu. Kitaptan. Hatırlıyor musun Hanna, ne güzeldi? Ne hoş bir kadındı? Nasıl güzel kokardı? Hatırlıyor musun?"

“Hatırlıyorum” dedi Hanna gözlerini kapayarak. Açtığı zaman yaşlarla doluydu gözleri.

“O öldükten sonra saklamamıza izin verilen tek şey oydu. Kitap. Elimizde sadece o kalmıştı. Onlara, başka birinin hayatını mahvedince ellerinde ne kalacağını göstermek istedik.”

“Ama Elsa yetmedi” dedi Patrik, gözlerini Lars’tan ayırmadan.

“Onunla aynı şeyi yapan başkaları da vardı. Bir sürü...” dedi Lars. “Gittiğimiz her yeni yerde. Her yerin temizlenmesi gerekti.”

“Alkollü araba kullanıp birinin ölümüne neden olan kişileri öldürerek mi?”

“Evet” diye karşılık verdi Lars gülümseyerek. “Ancak o zaman huzur bulabilirdik. Böyle bir suça izin vermeyeceğimizi, hiç unutmayacağımızı göstermek zorundaydık. Bir insanın hayatını mahvettikten sonra öylece yürüyüp gidemezsin.”

“Elsa’nın Sigrid’i öldürdükten sonra yaptığı gibi mi?”

“Evet” dedi Lars. Gözlerindeki karanlık derinleşmişti. “Elsa gibi.”

“Ve Lillemor gibi mi?”

Artık neredeyse iskeleye varmışlardı. Patrik, onların diğer tekneden daha hızlı olan botu almaları durumunda ne yapacaklarını bilmiyordu. Ama kaptan da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı, çünkü limandan geri geri çıkmaya başlamıştı. Sadece küçük tekne kalmıştı geriye.

“Lillemor.” Lars yüzünü buruşturdu. “Aptal, değersiz bir insan. Çalışmak zorunda kaldığım diğer haşarat gibi. Asla hatırlayamazdım onu, ama nereden geldiğini görünce ismini hatırladım. Bir şey yapmamız gerektiğini biliyordum.”

“Diğerlerine, onun arkalarından konuştuğunu söyleyip karışıklık yarattın, böylece onun ilgisini başka bir yere çekecektin.”

“Pek de aptal değilsin” dedi Lars gülerek. İskeleye çıkmıştı. Bir an için Patrik üzerine atlayıp onu etkisiz bırak-

mayı düşündü. Ama Lars'ın kız kardeşini rehine alarak blöf yaptığını hissetse de, buna cesaret edemedi. Silahı yoktu; Martin'in ve Gösta'nın silahıyla birlikte tepedeydi, yani bu durumda üstünlük, Lars ile Hanna'daydı.

"Lars'ı arayan bendim" dedi Hanna sert bir sesle.

"Biliyoruz" dedi Patrik. "Bant kaydında var. Martin seyretmiş, ama anlayamadık..."

"Ya, nasıl oldu?" dedi kadın kederli bir gülümsemeyle.

"Demek sen arayınca Lars yakaladı onu."

"Evet" dedi Hanna dikkatle tekneye binerken. Teknenin ortasına kadar yürüdü, Lars da motorun yanına oturup motoru çalıştırdı. Hiçbir şey olmadı. Lars kaşlarını çatıp tekrar denedi. Motor biraz homurdandı, ama yine çalışmadı. Patrik şaşkınlıkla izliyordu bunu, ama adanın biraz uzağında duran Sahil Güvenlik botuna bakınca her şeyi anladı. Kaptanın elinde bir yakıt deposu vardı, Patrik teknenin yakıtını onun boşalttığını anladı. Akıllı bir adamdı bu Peter.

"Benzin yok" dedi Patrik, sakın bir sesle. "Yani artık kaçacak yer kalmadı. Yedek kuvvet de geliyor, o yüzden yapabileceğiniz en iyi şey, teslim olmak. Başka kimsenin zarar görmesine gerek yok." Patrik bunun aptalca olduğunu biliyordu, ama söyleyecek başka bir şey gelmiyordu aklına. Tabii akli kaldıysa.

Lars karşılık vermeden, palamarı çözdü ve tekneyi iskeleden tekmeyle uzaklaştırdı. Akıntı hemen yakaladı tekneyi ve yavaş yavaş kıyıdan uzaklaşmaya başladılar.

"Bir yere gidemezsiniz" diye bağırdı Patrik, seçenekleri değerlendirmeye çalışırken. Ama yoktu. Tek seçenek Lars ile Hanna'nın yakalanmasını sağlamaktı. Motorsuz çok uzağa gidemezlerdi; herhalde yakındaki adalardan birinde karaya çıkacaklardı. Patrik son bir kez çabaladı.

"Hanna, senin bütün bu olayların planlayıcısı olmadığını çok açık. Hâlâ bir şansın var kendini kurtarmak için."

Hanna karşılık vermedi, Patrik'e bakmakla yetindi. Sonra Lars'ın tabancayı tutan eline uzandı. Lars tabancayı artık onun başına tutmuyordu. Hanna tekinsiz bir sükûnetle Lars'ın elini tuttu ve tabancayı kendi şakağına götürdü. Patrik, Lars'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü. Sonra, bir an içinde yüzünde dehşet ifadesi belirdi. Ardından ürkütücü bir sükûnet ifadesi. Hanna Lars'a onların duyamayacağı bir şey söyledi. O da bir yanıt verdi, sonra ona daha sıkı sarıldı. Hanna onun göğsüne yaslandı, parmağını Lars'ın parmağının üstüne koydu. Ve tetiği çekti. Patrik'in kalbi hop etti; arkasında duran Martin ile Gösta'nın ağzı açık kalmıştı. Lars'ın teknenin kenarına dikkatle oturmasını ve artık ölmüş olan Hanna'yı şefkatle kucaklamasını seyrettiler. Yüzüne kan sıçramıştı, savaş boyası sürmüş gibiydi. Aynı dingin ifadeyle onlara son bir kez baktı. Sonra tabancayı şakağına dayadı. Ve tetiği çekti.

Teknenin kenarından geriye doğru yuvarlanınca, Hanna da onunla birlikte düştü. Hedda'nın ikizleri suyun içinde kayboldular. Tıpkı Hedda'nın bir zamanlar iddia ettiği gibi.

Birkaç saniye sonra suyun üstündeki halkalar kayboldu ve ikisinden hiçbir iz kalmadı. Kanlı tekne dalgalarda sallanarak uzaklaşıyordu. Patrik bir rüyada gibi, başka teknelerin geldiğini gördü. Destek geliyordu.

Çarpışma her şeyi kâbusa dönüştürdüğü zaman, bütün bunların kendi hatası olduğunu anladı. Kadın haklıydı. O bir uğursuzdu. Söz dinlememiş, sızlanıp yalvarmış ve kadın kabul edinceye kadar vazgeçmemişti. Şimdi sessizlik sağır ediciydi. Birbirine çarpan arabaların sesinin yerini korkunç bir hareketsizlik almıştı ve emniyet kemerinin baskısı göğsünü acıtıyordu. Göz ucuyla kız kardeşinin kıpırdadığını gördü; dönüp ona bakmaya cesaret edemiyordu. Ama bunu yapınca onun da yaralanmamış olduğunu gördü. Kız kardeşinin sessizce içini çekmeye, sonra da hıçkırmaya başladığını duyunca ağlama isteğini bastırmaya çalıştı. Ön koltuğa bakmaya cesaret edememişti. Oradaki sessizlik ne göreceğini anlatıyordu. Suçluluk duygusu onu sıkıca tutuyordu yerinde. Dikkatle emniyet kemerini çözdü, sonra ağır ağır öne uzandı. Gördüğü şeyden irkildi ve bu ani hareket göğsündeki acıyı artırdı. Kadının gözleri ona bakıyordu, ölüydüler, görmüyorlardı. Ağzının kenarından kan boşanmıştı, giysileri kıpkırmızı ıslanmıştı. Boş bakışlarında bir suçlama gördüğünü düşündü. Neden dinlemedin beni? Neden sana bakmama izin vermedin? Neden? Neden? Seni uğursuz. Bak şimdi bana.

Hıçkırdı, sonra nefes almaya çalıştı. Dışarıda birisi kapı kolunu zorluyordu. Şok olmuş bir kadın yüzü gördü karşısında. Kadın tuhaf bir şekilde hareket ediyor, ayakta durmak-

ta zorluk çekiyordu. Birden öteki kadının kokusunu aldı. Sadece belleğinde var olan kadının. Onun ağzından gelen, derisine ve giysilerine yerleşen o aynı keskin koku vardı üzerinde. Sonra arabadan dışarı sürüklendiğini hissetti ve kadının diğer arabadan, onlarınkine çarpan arabadan geldiğini anladı. Kız kardeşini de çıkarmak için öbür tarafa gitti kadın ve o kadını dikkatle inceledi. Yüzünü asla unutmayacaktı.

Daha sonra bir sürü sorular soruldu. Tuhaf sorular. “Neredensiniz?” dediler. “Ormandan” dediler, bu yanıtın neden böyle hayal kırıklığına yol açtığını anlamadan. “Tamam, ama ondan önce, ormandaki evden önce neredeydiniz?” Soran insanlara öylece bakıyorlardı, ne söylemeleri gerektiğini bilmiyorlardı. “Ormandan” demekten başka söyleyecek bir şeyleri yoktu. Elbette çığlık atan kuşlarla dolu tuzlu yeri düşünüyordu. Ama orası hakkında hiçbir şey söylemedi. Gerçekten tek bildiği ormandı. Sonraki yıllarda bunu düşünmemeye çalıştı genellikle. Dünyanın geri kalanının ne kadar soğuk ve kötü olduğunu bilseydi, kendilerini ormandan çıkarması için kadını asla zorlamazdı. Mutlulukla kalırdı o küçük evde, onunla ve kız kardeşiyle, geriye bakınca mükemmel görünen kendi dünyalarında.

Olanların sebebi oydu. Bir uğursuz olduğuna inanmamıştı. Kendine ve başkalarına talihsizlik getirdiğine inanmamıştı. Kadının gözlerindeki ölü bakışın suçlusu oydu. Sonraki yıllarda, yaşamaya devam etmesinin tek nedeni kız kardeşiydi. İkisi kendilerini ezenlere karşı birleşmişlerdi. Onlar farklıydı. Birlikte farklıydılar. Gecenin karanlığında hep birbirlerinde teselli bulur ve günün korkularından kaçarlardı. Onun teni kızın tenine değerken. Nefesleri birbirine karışırken.

Ve sonunda suçu paylaşmanın bir yolunu bulmuştu. Kız kardeşi yardım etmek için hep yanındaydı. Hep birlikte. Hep. Birlikte.

Mendelssohn'un düğün marşının ilk notaları kilisede yankılanıyordu. Patrik ağzının kuruduğunu hissetti. Yanında duran Erica'ya bakınca gözlerine yaş hücum etti. Kendini tutması lazımdı. Dünya evine hıçkırarak giremezdi. Çok ama çok mutluydu. Erica'nın elini sıktı ve karşılığında büyük bir gülümseme aldı. Kadının bu kadar güzel görüldüğüne inanamıyordu. Ya da yanında durduğuna. Bir an için ilk düğünününden bir görüntü geldi gözlerinin önüne. Ama bu görüntü geldiği gibi hızla silindi. Patrik açısından, bu ilk seferdi. Bu gerçektir. Diğer sadece bir giysi provasıydı; bir gezinti, Erica'yla birlikte sunağa yürüyeceği ve onu hastalıkta ve sağlıkta, yaşadığı sürece sevmeye söz vereceği an için bir hazırlıktı.

Artık kilisenin kapıları açılmıştı. Org çalarken gülümseyen yüzler onlara çevrilince yavaş yavaş ilerlemeye başladılar. Tekrar dönüp Erica'ya baktı ve gülümseme iyice yayıldı yüzüne. Erica'nın gelinliği sadeydi, beyaz üzerine küçük dantel süslemeleri vardı; üzerine mükemmel oturmuştu. Saçları gevşek yapılmıştı, birkaç bukle serbestçe salınıyordu. Saçına küçük mücevherler gibi beyaz çiçekler yerleştirilmişti ve sade inci küpeler takmıştı. Çok güzeldi. Bir kez daha gözyaşları taşacak gibi oldu, ama inatla kırıpıştırdı gözlerini. Bütün bunları ağlamadan yapmaya, sonuna kadar dayanmaya kararlıydı.

Sıralarda oturan arkadaşlarını ve akrabalarını gördüler. Karakoldaki herkes oradaydı. Mellberg bile takım elbise giymiş ve saçına jöleyle şekil vermişti. Onun da, Gösta'nın da kız arkadaşları yanlarında değildi, ama Patrik'in sağdıçı olan Martin, Pia'yı; Annika da Lennart'ı getirmişti. Patrik hepsini burada gördüğü için mutluydu. İki gün önce bu töreni yapabileceğini düşünmüyordu. Hanna ile Lars'ın sulara kaybolduğunu görünce, öyle bir keder ve öyle bir acı çökmüştü ki üzerine, bir kutlama yapmayı hayal bile edemiyordu. Ama eve gelmiş, Erica da onu yatağa yatırmıştı. Patrik kesintisiz yirmi dört saat uyumuştur. Erica biraz çekinerek Stora Hotellet'te bir akşam yemeği teklifi olduğunu söyleyip gitmek isteyip istemediğini sorunca, tam da buna ihtiyacı olduğuna karar vermişti. Erica'yla baş başa vakit geçirmek, iyi bir yemek, onun yanında uyumak ve sadece konuşmak, konuşmak.

Bugün kendini hazır hissediyordu. Karanlık, kötülük artık uzaklardaydı, bu kutsal yerden kovulmuştu. Bu kutsal günden.

Sunağa ulaştılar ve tören başladı. Rahip Harald, sevginin sabır ve nezaket gerektirdiğini söyledi, Maja'dan ve Patrik ile Erica'nın birbirini nasıl bulduklarından bahsetti.

Maja adının geçtiğini duyunca artık dedesinin dizlerinde oturmak istemediğine karar verdi; anne babasıyla birlikte olmak istiyordu. Onlar nedense bu yabancı evde gülünç giysiler giyerek en öne geçip öylece durmayı tercih etmişlerdi. Kristina bir an Maja'yı tutmaya çalıştı, ama Patrik başıyla onaylayınca onu koridora bıraktı ve ön tarafa doğru emeklemesine izin verdi. Patrik kızını yerden aldı ve onu kucaklarken Erica'nın parmağına nikâh yüzüğünü geçirdi. İlk kez karıkoca olarak öpüştükleri zaman, Maja gülerek yüzünü onlarınkine yasladı, bu eğlenceli oyunu sevmişti. O anda Patrik dünyanın en zengin insanı gibi hissetti kendini. Yine gözleri doldu, ama bu kez kendini tutamadı. Gözyaşlarını elbisesine silebilmek için Maja'yı kucaklıyormuş gibi yaptı, ama kimse-

yi kandıramadığını hemen anladı. Fark etmezdi zaten. Maja doğduğu zaman da kendini tutmayıp ağlamıştı, o yüzden düğün gününde birkaç damla gözyaşı dökmekte zarar yoktu.

Patrik ile Erica yavaş yavaş yürüyerek kiliseden çıkarken, Martin Maja'yı tuttu. Patrik ile Erica herkesin dışarı çıkmasını yan odada bekledikten sonra kilise merdivenlerine çıktılar, üzerlerine pirinç yağdı, kameralar şakırdayıp flaşlar patladı. Patrik'in gözlerine yine yaş doldu.

Erica, yüksek topuklu ayakkabılardan kurtardığı ayaklarını dinlendiriyor, ayak parmaklarını açıp kapıyordu. Tanrım, ayakları nasıl da ağrıyordu. Ama çok mutluydu. Düğün muhteşem olmuştu. Oteldeki akşam yemeği enfesti ve hemen herkes kutlama konuşmaları yapmıştı. En sevdiği konuşma, Anna'nınkiydi. Kız kardeşi sesi titreyip ağlayınca birkaç kez ara vermek zorunda kalmıştı. Ablasını ne kadar çok sevdiğinden bahsetmişti ve konuşmasının önemli kısımlarını, çocukluklarına ait küçük komik hikâyelerle süslemişti. Sonra zorlu zamanlara değinmiş ve Erica'nın onun için her zaman hem abla hem anne olduğunu, ama artık en iyi dostu da olduğunu söylemişti. Bu sözler Erica'nın kalbini sıcacık yapmış ve servis peçetesine gözlerini silmek zorunda kalmıştı.

Ama artık yemek sona ermişti ve dans da birkaç saattir devam ediyordu. Erica Kristina'nın kendini nasıl hissettiğini merak etti, çünkü düğün planlarına bir sürü itirazı vardı. Ama kayınvalidesi onu şaşırttı. Dans pistinde, Patrik'in babası Lars'la birlikte herkesi kendine hayran bırakmıştı ve şimdi de içki içip arkadaşı Bittan'la sohbet ediyordu. Erica şaşırmıştı.

Ayakları biraz rahatlayınca, Erica temiz hava almak istedi. Salonda hava ısınmış, ağırlaşmıştı, teninde serin rüzgârı hissetmek istiyordu. Yüzünü buruşturarak ayakkabıları tekrar giydi. Tam kalkmak üzereyken omzunda sıcak bir el hissetti.

“Sevgili karım nasıl bakalım?”

Erica başını Patrik’e çevirdi ve elini tuttu. Patrik mutlu ama biraz sarhoş görünüyordu. Bittan’la birkaç tur dans edince takım elbisesi bozulmuştu. Erica kocasının dans konusunda çok da iyi olmadığını fark etmişti. Ama heves konusunda ona tam puan vermişti.

“Çıkıp biraz hava alayım dedim, gelir misin?” dedi Erica ona yaslanarak. Ayakları acıyordu.

“Nereye giderseniz, peşinizdeyim” diye karşılık verdi Patrik havalı bir şekilde. Erica onun kesinlikle sarhoş olduğunu fark etti neşeyle. Neyse ki dönerken sadece bir kat merdiven çıkacaklardı.

Avluya merdivenlerden indiler. Patrik bir şey söylemek için ağzını açacakken Erica onu susturdu. Bir şey dikkatini çekmişti.

Patrik’e peşinden gelmesini işaret etti. Yavaşça Erica’nın dikkatini çeken insanlara doğru ilerlediler. Kimse sessizce ilerlediklerini söyleyemezdi. Patrik gülüyordu, çiçek dolu bir kaba takılıp düşecekti az kalsın, ama bahçenin karanlık bir köşesinde öpüşen adamla kadın gürültüyü duymamıştı.

“Orada iş pişirenler kim?” diye sordu Patrik sahne fısıltısıyla.

“Şşşt” dedi Erica tekrar, ama o da gülmek için zor tutuyordu kendini. Şampanya ve akşam yemeğindeki kaliteli şarap başını döndürmüştü. Bir adım daha attı. Sonra aniden durup Patrik’e döndü, çarpıştılar. İkisi de kahkahalarını bastırdı.

“Dönelim” dedi Erica.

“Neden? Kim onlar?” dedi Patrik, görmek için boynunu uzatarak. Ama çift o kadar sarmaş dolaştı ki, yüzlerini çıkarmak zordu.

“Seni budala, Dan bu. Anna’yla.”

“Dan ile Anna mı?” diye sordu Patrik, yüzünde şapşalca

bir ifadeyle. "Birbirlerine ilgi duyduklarını bilmiyordum."

"Erkekler" diye yüzünü buruşturdu Erica. "Siz erkekler hiçbir şey görmezsiniz. Nasıl görmezsin? Onlar bile farkına varmamışken fark ettim ben!"

"Sorun yok mu öyleyse? Yani kız kardeşinle eski sevgilin?" dedi Patrik gergin bir tavırla, sallana sallana otele dönerken.

Erica dönüp, dünyayı unutmuş gibi görünen çifte bir bakış attı.

"Sorun mu?" diye güldü Erica. "Ne sorunu? Harika bir şey bu." Sonra yeni kocasını dans pistine sürükledi, ayakkabılarını çıkardı ve çıplak ayakla boogie dansı yaptı. Garage adlı grup, gecenin ilerleyen saatlerinde, son şarkı olarak "Wonderful Tonight"ı çaldı. Erica Patrik'e sokuldu, yanağını onun omzuna yasladı ve gözlerini kapattı.

Patrik'in düğünü tam bir eğlence olmuştu. İyi yemek, bedava içki vardı ve Mellberg dans pistinde iyi bir izlenim bıraktığından emindi. Gençlere bir iki numara göstermişti. Ama partideki kadınların hiçbiri Rose-Marie'nin eline su dökemezdi. Onu özlemişti, fakat Patrik'e, kız arkadaşını son anda davet etmenin uygun olup olmadığını sormaya dili varmamıştı. Ama bu gece görüşeceklerdi.

Mutfağı güzelleştirmek için yeni bir girişimde daha bulunmuştu ve sonuçtan çok hoşnuttu. Masayı güzel seramik tabaklarla donatmış, mumları yakmıştı. Bu akşam yemeği için çok özenmişti. Bankada parayı İspanya'daki ev için gönderirken aklına gelen fikir hâlâ hoşuna gidiyordu. Elbette çok ani olmuştu, ama sonuçta Rose-Marie de, kendisi de acemi değildi. Bu yaşta aşkı bulduklarına göre, vakit harcamanın manası yoktu.

Nasil yapacağını çok düşünmüştü. Zarif ortamı ve yemeği gören kadına, ev almalarının şerefine bir kutlama yapacaklarını söyleyecekti. Bu işe yarardı. Bir şeyden şüphelenece-

ğini sanmıyordu. Bir sürü denemeden sonra, büyük sürprizi saklanmak için pudingi kullanmaya karar vermişti. Yüzüğü saklamak için. Cuma günü aldığı ve evlenme teklif ederken vermeyi düşündüğü yüzüğü. Mellberg yerinde duramıyordu; Rose-Marie'nin yüzündeki ifadeyi görmeye can atıyordu. Yüzük için cimrilik etmemiştir. Müstakbel karısı en iyi şeylere layıktı ve yüzüğü görünce çok heyecanlanacağını biliyordu.

Saate baktı. Yediye beş vardı. Beş dakika sonra kapı zili çalacaktı. Aslında, hemen anahtarının bir kopyasını yaptırmalıydı. Nişanlısının misafir gibi zil çalması doğru olmazdı.

Yediyi beş geçte Mellberg biraz gerilmeye başlamıştı. Rose-Marie hep dakikti. Ufak tefek işlerle uğraştı, servis peçetelerini düzeltti, gümüş çatal bıçak takımını biraz sağa aldı, sonra tekrar eski yerine götürdü.

Yedi buçukta onun kesinlikle kaza geçirdiğinden emindi. Aklından onun küçük kırmızı arabasının bir kamyonu ya da önlerine çıkan her şeyi parçalayan o canavar ciplerden birine çarptığı geçiyordu. Belki de hastaneyi aramalıydı. Salonda volta atıp dururken, önce cep telefonunu aramanın iyi olacağını fark etti. Alnına vurdu. Neden bunu daha önce düşünememiştir? Cep numarasını ezberden tuşladı, ama telesekreterin sesini duyunca kaşlarını çatı. "Bu numara artık kullanılmamaktadır." Numarayı bir daha tuşladı; bir rakamı karıştırmış olmalıydı. Ama aynı mesaj çıktı yine. Tuhaf. Kız kardeşine telefon edip sormayı düşündü. Aniden Rose-Marie'nin, kız kardeşinin numarasını hiç vermediğini fark etti. Adının ne olduğunu da bilmiyordu. Tek bildiği Munkedal'da yaşadığıydı.

Şimdi Mellberg'in aklına rahatsız edici bir düşünce yerleşmeye başlamıştı. Bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalıştı, ama aniden banka geldi aklına. İki yüz bin kron. Bu miktarı Rose-Marie'nin ona verdiği, İspanya'daki bir hesap numarasına göndermişti. İki yüz bin. Ev satın alacak bir para. Artık bu düşünceyi kovamıyordu. Bilinmeyen numaraları ara-

dı ve onun numarasının ya da adresinin kayıtlı olup olmadığını sordu. O isimde bir kayıt bulamadılar. Çaresizce kadının kimliğine dair herhangi bir belge görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı, bir kimlik ya da ismini gösterecek herhangi bir şey. Gitgide artan bir dehşetle hiç öyle bir şey görmediğini fark etti. Korkunç gerçek, kadının adını, nerede yaşadığını ya da gerçekten kim olduğunu bilmediğiydi. Ama İspanya'daki bir hesapta artık iki yüz bin kron vardı. Onun parası.

Uyurgezer gibi buzdolabına gitti, kadının pudingini alıp çok şık düzenlenmiş yemek masasına oturdu. Yavaşça elini kâseye daldırdı ve parmaklarını kahverengi pudingin içinde gezdirdi. Çıkardığı yüzüğü havaya kaldırıp baktı. Sonra kibarca masaya koydu, yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla, pudingi yemeye başladı.

“Kesinlikle harika bir gündü.”

“Hımmm” dedi Patrik gözlerini kapatarak. Hemen bala-yına çıkmamaya çok önceden karar vermişlerdi, onun yerine Maja birkaç ay daha büyüyünce uzun bir seyahate çıkacaklardı. Tayland şimdilik listenin tepesindeydi. Ama günlük hayatlarına da öylece dönmek biraz tuhaf geliyordu. Pazarı uyuyarak, bol bol su içerek ve cumartesi günü hakkında konuşarak geçirmişlerdi. Pazartesi işe gitmemeye karar vermişti Patrik. Günlük işler üzerlerine çullanmadan önce Erica'nın da, kendisinin de rahatlayıp dinlenmesini istemişti. Son haftalarda ne kadar çok çalıştığını bildiklerinden karakoldakiler buna itiraz etmemişti. O yüzden şimdi Erica'yla divanda kucak kucağa yatıyorlardı; evde yalnızlardı. Adrian ile Emma kreşeydi; Anna da Maja'yı, yeni evliler huzurlu ve sakin bir gün geçirebilsin diye Dan'a götürmüştü. Dan'la vakit geçirmek için bahane değildi bu. O ve çocuklar zaten dün de hep Dan'ın evindeydi.

“Hiç kuşkulanmamış mıydın?” diye sordu Erica, Patrik'i

derin düşüncelere dalmış görünce. Patrik hemen anladı onun neyi kastettiğini. Bir an düşündü.

“Hayır, aslında kuşkulanmadım. Tuhaf bir şey yoktu Hanna’da. Onu bunaltan bir şey olduğunu fark ettim, ama evde sorunları olmalı diye düşündüm. Öyleymiş zaten, ama bizim sandığımız türden değilmiş.”

“Peki ya beraber yaşamaları? Kardeş oldukları halde.”

“Bütün yanıtları asla bilemeyeceğiz, ama Martin arayıp, sonunda sosyal yardım raporlarını aldıklarını söyledi. Bu ikisi kazadan sonra, evlatlık olarak korkunç şeyler yaşamışlar. Bir düşünsene, önce annelerinden kaçırılıp, sonra da Sigrid’le öyle yapayalnız yaşamaya mecbur bırakılınca kim bilir neler hissetmişlerdir. Yaşadıkları şeyler, aralarında anormal bir bağın oluşmasına yol açmıştır.”

“Hımm” dedi Erica, ama hâlâ anlamakta zorlanıyordu. “Ama hayatlarının iki farklı kısmını nasıl ayrı tutabilmişler?” dedi bir süre sonra.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Patrik, karısının burnunun ucunu öperken.

“Yani, demek istediğim, nasıl normal bir hayat sürebilmişler? Eğitim almışlar? Hatta polis ve psikolog olmuşlar? Diğer yandan... yaptıkları bu kötülüklerle nasıl yaşamışlar?”

Patrik yanıt vermeden önce düşündü. O da her şeyi anlamıyordu, ama katilin kimliğini keşfettikten sonra çok düşünmüştü bunu ve yanıtı benzer bir şey bulduğunu sanıyordu.

“Bence konu tam da bu. İki ayrı kısım olması. Biri normal bir hayat yaşıyordu. Bana Hanna aslında polis olup önemli bir şey yapmak istiyormuş gibi geldi. Ve iyi bir polisti. Hiç kuşkusuz. Lars’la o son ana kadar hiç karşılaşmadım...” Bir an durdu, sonra, “Yani, onun profili biraz daha bulanıktı bende” diye devam etti. “Ama kesinlikle zeki biri ve bence onun da niyeti normal bir hayat sürmektir. Aynı zamanda sakladıkları sır, ruhlarına musallat olmuştu. O yüz-

den Hanna Nyköping'deki emniyet teşkilatına katılıp da Elsa Forsell'e karşılaşıncı, içlerindeki bir şey harekete geçmiş olmalı, uzun süredir kuluçkada olan bir şey. Yani en azından benim teorim bu. Ama asla kesin olarak bilemeyiz."

"Hımm" dedi Erica düşünceli bir tavırla. "Bu biraz benim annem için hissettiğim şey gibi" dedi sonunda. "Sanki iki ayrı hayat sürüyormuş gibiydi. Biri bizimle olandı – babam, Anna, ben. Diğeri de kafasının içindekiydi, bizim alınmadığımız yerde."

"Bu yüzden mi onun hakkında araştırma yapmaya karar verdin?"

"Evet" dedi Erica. "Kesin olarak bilmiyorum, ama onun bizden bir şey sakladığını hissediyorum."

"Bunun ne olacağı konusunda hiçbir fikrin yok mu?" Patrik ona bakıp bir tutam saçını yüzünden çekti.

"Hayır ve sahiden de nereden başlayacağını bilmiyorum. Geriye kalan bir şey yok. Hiçbir şey saklamazdı."

"Bundan emin misin? Çatı katına baktın mı? Son çıktığımda, bir sürü ıvır zıvır vardı."

"Eminim babamındır büyük kısmı. Ama... sanırım bakabiliriz. Emin olmak için." Doğruldu. Üzerine bir heves gelmişti.

"Şimdi mi?" dedi Patrik, rahat bir divanın sıcaklığını soğuk, rutubetli, ayrıca örümcek ağlarıyla dolu bir çatı katı için bırakmak istemiyordu. Nefret ettiği bir şey varsa, o da örümceklerdi.

"Evet, şimdi. Neden olmasın?" dedi Erica. Çoktan yukarıya çıkmaya başlamıştı bile.

"Tabii, neden olmasın?" diye içini çekti Patrik, isteksizce ayağa kalkarken. Erica bir şeyi aklına koyduysa itiraz etmemek gerektiğini biliyordu.

Çatı katına çıkınca Erica bir an için bu fikirden pişman oldu. Burada çöpten başka bir şey yok gibiydi. Ama biraz bakabilirlerdi etrafa. Bir şeyleri itip sağa sola dağılmış kolileri

açarken çatı kirişlerine kafasını çarpmamak için başını eğdi. Tiksintiyle ellerini pantolonuna sildi. Çok tozluysa her yer. Patrik de etrafa bakınmaya başladı, ama bir sonuç alacaklarından şüpheliydi. Erica haklıydı büyük olasılıkla. Annesini tanıyor olmalıydı. Eğer Elsy'nin bir şey saklamadığını söylüyorsa... Aniden ilgisini çeken bir şey gördü. Çatı katının diplerinde eski bir sandık duruyordu.

“Erica, gelsene buraya.”

“Bir şey mi buldun?” diyen Erica, eğilerek Patrik’in yanına yürüdü.

“Bilmem, ama bu sandık çok davetkâr görünüyor.”

“Babamın olabilir.” Düşünceli bir tavırla sandığa baktı, ama içinden bir ses sandığın babasına ait olmadığını söylüyordu. Ahşaptı, yeşile boyanmıştı, tahtanın üzerine zarif ama soluk bir çiçek deseni işlenmişti. Sandık kilitli değildi, dikkatle kaldırdı kapağı. En üstte iki çocuk fotoğrafı vardı. Fotoğrafları alınca arkasına yazılmış bir şey gördü. “Erica, 3 Aralık 1974” yazıyordu birinde, diğesinde de “Anna, 8 Haziran 1980.” Şaşkınlıkla, bunun annesinin el yazısı olduğunu gördü. Sandığın biraz daha içinde çizimler, onun ve Anna’nın el işi derslerinde yaptığı şeyler, Noel süsleri ve daha birçok şey vardı. Annesinin hiç ilgilenmediğini düşündüğü her şey buradaydı.

“Baksana” dedi, hâlâ gördüklerini kavramakta güçlük çekerek. “Baksana annem ne saklamış.” Her şeyi dikkatle alıp bırakıyordu. Zamanda yolculuk gibiydi bu, kendi çocukluğuna dönmek gibi. Ve Anna’nınkine. Erica gözlerine yaşların hücum ettiğini hissetti. Patrik onun sırtını okşadı.

“Ama niye? Biz de sanıyorduk ki... Niye?” Erica kazağının koluyla sildi gözyaşlarını ve sandığı karıştırmaya devam etti. Yarısında çocukluk hatıraları sona erdi ve daha eski şeyler çıkmaya başladı. Gözlerine inanmakta güçlük çeken Erica, eline aldığı siyah-beyaz fotoğraflara nefesi kesilmiş gibi baktı.

“Bunların nereden olduğunu biliyor musun?” diye sordu Patrik.

“Hiçbir fikrim yok” diye karşılık verdi Erica, başını sallayarak. “Ama emin ol ki öğreneceğim!” Hemen daha derinleri kurcaladı; ama eli, içinde keskin ve sert bir şey olan yumuşak bir nesneyi yakalayınca durdu. Ne olduğunu görmek için sandıktan çıkardı. Elinde bir zamanlar beyazken, artık sararıp pas lekeleriyle kaplanmış, kirli bir bez parçası tutuyordu. Erica dikkatle açtı bezi ve çıkan şeye bakınca nefesi kesildi. Bezin içinde bir madalya vardı ve nereden geldiği konusunda en ufak tereddüt yoktu. Gamalı haçı görüp de tanımamak imkânsızdı. Bir şey söylemeden madalyayı Patrik’e uzattı, onun da gözleri irileşti. Sonra Erica’nın kucağına düşürdüğü beze baktı.

“Erica?”

“Efendim?” dedi Erica, gözleri hâlâ elinde tuttuğu madalyadaydı.

“Buna bakman lazım” dedi Patrik.

“Ne? Neymiş o?” dedi şaşkınlıkla Erica ve sonra Patrik’in gösterdiği şeyi gördü. Nazi madalyasını bıraktı ve bezi yaydı. Bu sadece bir bez parçası değildi. Küçük, eski moda bir çocuk giysisiydi. Giysinin üzerindeki kahverengi lekeler de pas değildi. Bunlar kan lekesiydi.

Bu küçük giysi nereden gelmişti? Neden kanla kaplanmıştı? Ve neden anneleri çatı katındaki bir sandıkta, İkinci Dünya Savaşı’ndan kalma bir madalyayla birlikte saklamıştı onu?

Bir an için Erica her şeyi sandığa geri koyup kapağı da kapatmayı düşündü.

Ama tıpkı Pandora gibi, o da kapağı kapalı tutamayacak kadar meraklıydı. Gerçeği öğrenmek zorundaydı. Ne olursa olsun.

Teşekkür

Her zamanki gibi teşekkür edecek çok kişi var. Ama her zamanki gibi, öncelikle kocam Micke ve çocuklarım Wille ile Meja'ya teşekkür ediyorum. *Yabancı* üzerinde çalışmama yardımcı olan diğer kişiler arasında Göteborg'daki Adli Tıp'tan Jonas Ligdgren'e; Tanumshede Karakolu'ndaki görevlilere, özellikle de Folke Åsberg ve Petra Widén'e; ayrıca Stockholm polisinden Martin Melin'e teşekkür ederim.

Zoltan Szabo-Läckberg ile Anders Torevi, ayrıca Tanum Belediyesi Kültür Dairesi'nin başında bulunan Karl-Axel Wikström, romanın ilk halini okuyup yorumlar getirdiler. Ayrıntıları gözden geçirmeye vakit ayırdıkları için çok teşekkür ederim.

Forum Publishers'dan Karin Lande Nordh kitabın içeriğini ve olay örgüsünü düzeltmek ve geliştirmekte kırmızı kalemıyla büyük yardımcı oldu. Ayrıca Forum'daki herkese teşekkürler; sizinle çalışmak her zaman bir zevk!

Zaman zaman bebek bakıcılığı yapmaya gönüllü olanlara da şükran borçluyum: Büyükanne Gunnel Läckberg, nene ve dede Mona ve Hasse Eriksson, ayrıca Gabriella ve Jörgen Gullbrandson ve Charlotte Eliasson. Siz olmasanız günlük hayatın bulmaca parçalarını asla bir araya getiremezdik.

Nordin Agency'deki Bengt Nordin ile Maria Enberg'e de özel bir teşekkür etmek istiyorum. Sizin sayenizde hem İs-

veç'teki hem de dünyanın başka yerlerindeki okurlara ulaşabiliyorum.

“Kızlar” (kendinizi biliyorsunuz)... Bütün desteğiniz, cesaretiniz, zengin sohbetleriniz için teşekkürler. Siz olmasanız ne yapardım?

Olumlu bir katkı da, her günkü yüreklendirmeleriyle muhteşem blog okurlarından geldi. Aynı şey yıl boyunca bana e-posta gönderen sizler için de geçerli. Blog aracılığıyla aldığım isim önerileri ve diğer ayrıntılar için özellikle minnettarım! Ama bana en önemli gelen şey, dostum Ulle hakkında, Finn'in cömertçe benimle paylaştığı metinlerdi. Onu özlüyoruz.

Ve son olarak, yazmak için “mağarama çekildiğim zaman” beni sabırla bekleyen bütün dostlarıma teşekkür etmek istiyorum. Bütün hatalar sadece yazara aittir. Kitaptaki karakterler tümüyle benim hayal gücümün ürünüdür; yani “Çöpçü Leif” dışında hepsi, o da ben onun çöp kamyonuna bir ceset koyacağımı söylediğim zaman gerilmişti biraz. Doğal olarak bu karşı konulamayacak kadar iyi bir fırsattı...

Avrupa'nın en çok okunan polisiye yazarlarından Camilla Läckberg

Şarampole yuvarlanmış bir arabada genç bir kadın ölü olarak bulunur. Arabadaki boş votka şişesi ve yoğun alkol kokusu kadının içkili araç kullanarak kaza yaptığını göstermektedir. Ancak yakınları, kadının hiç içki içmediğini söylemekte, adli tıp bulguları da onları desteklemektedir.

Aynı günlerde şehir bir *reality show*'a da ev sahipliği yapmaktadır. Şehir adeta dev bir stüdyoya dönmüştür; katılımcıların her hareketi kayıt altına alınmaktadır. İçkinin su gibi aktığı bir partinin sabahında katılımcılardan biri öldürülmüş olarak bulununca Patrik ve ekibinin işi iyice zorlaşır.

Araştırmalar derinleştikçe kaza süsü verilmiş başka cinayetler de çıkar ortaya. Geniş bir coğrafi alana ve zamana yayılan, görünürde birbiriyle bağlantısız bu cinayetler çözülmezse, yenilerinin işlenmeyeceğinin garantisi yoktur.

Läckberg korkunç sırların sonsuza kadar saklanamayacağını ve suskunluğun ruhu nasıl öldürdüğünü büyük bir ustalıkla anlatıyor.

Publishers Weekly

Camilla Läckberg 1974 yılında Fjällbacka'da doğdu. Göteborg Ekonomi Üniversitesi'ni bitirdi. Katıldığı yaratıcı yazarlık kursunda ilk romanı *Buz Prensesi*'i (Doğan Kitap, 2012) yazdı. Bu kitabı, dokuz polisiye roman izledi. Läckberg'in romanları sadece ülkesi İsveç'te değil, Danimarka, Fransa ve İspanya'da çok satanlar listelerinde 1 numaraya çıktı. Yazar 2008 yılında Fransa'nın en saygın polisiye yazarlarına verilen "Grand Prix de Littérature Policière" ödülünü aldı. Yazarın *Vaiz*, *Taş Ustası* adlı romanları da Doğan Kitap tarafından yayımlanmıştır.

Çeviren: Sabri Gürses

DK
DOĞAN
KİTAP

ISBN 978-605-09-2790-0

9 786050 927900

sertifika no: 11940

Tavsiye
edilen
satış
fiyatı

₺ 25